

Л. Д ж . С м и т

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

завръщането

сенчести
души

Л. ДЖ. СМИТ
СЕНЧЕСТИ ДУШИ
КНИГА ШЕСТА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Вълнуваща история за смъртоносната схватка между двама братя вампири за сърцето на красиво момиче, което се разкъсва в чувствата си между тях...

ОТ ДНЕВНИКА НА ЕЛЕНА:

Мило дневниче,

Много момчета ме наричаха най-ангелското момиче на света. Но ако трябва да бъда честна, ще си призная, че за мен те бяха просто трофеи. Никоя от игричките ми с тях не успя да докосне дълбоко сърцето ми... докато не се появи едно много специално момче.

Името му е Стефан.

Но се оказа, че той не е такъв, какъвто изглежда. Стефан Салваторе се оказа вампир. Истински вампир.

Както и по-големият му брат, прекрасният Деймън.

Едно момиче, замесено с двама вампири... ами, доста е вероятно да се стигне до сериозни неприятности, нали?

На Елизабет Хардинг, моят чудесен литературен агент.

1

— Мило дневниче — прошепна Елена, — колко е разочароващо това? Оставих те в багажника на ягуара, а сега е два след полунощ. — Притисна пръста си към крака под нощницата си, все едно пишеше с химикал, за да добави точката. Продължи да нашепва още по-тихо, облегнала чело на прозореца. — А и се страхувам да изляза навън, в тъмното, за да те взема. Умирам от страх! — Опря още веднъж пръст върху крака си и чак след това, щом усети стичащите по бузите си сълзи, неохотно включи мобилния си на запис. Беше глупаво да хаби батерията, но не можеше да го превъзмогне. Нуждаеше се от това.

— И ето че сега съм тук — заговори тя приглушено, — на задната седалка на колата. Това трябваше да са бележките за днешния ден в дневника ми. Между другото, за това пътуване се разбирахме така: аз да спя на задната седалка на ягуара, а Мат и Деймън навън. Сега навън е толкова тъмно, че никъде не виждам Мат... Боя се, че полудявам, плача и се чувствам напълно изгубена... Толкова самотна без Стефан...

— Трябва да се отървем от ягуара — твърде голям, твърде червен, твърде крещящ и твърде запомнящ се, а ние се стараем да не бием на очи, докато пътуваме към мястото, където може би ще открием Стефан. Пръстенът с лапис лазули и диамантеният медальон, който Стефан ми остави в деня, преди да изчезне, ще останат най-ценните ми притежания, след като продадем колата. В деня преди... преди Стефан да бъде подмамен да потегли на толкова дълъг път с надеждата, че може да се превърне в нормално човешко същество. А сега...

— Как да спра да мисля за това, какво му причиняват те точно в този момент — които и да са тези те! Вероятно онези китсунета, злите духове на лисиците в затвора, наречен Ши но Ши. — Елена замлъкна, за да избърше нос в ръкава на нощницата си. — И как въобще се забърках в тази каша?

Поклати глава и удари с юмрук върху облегалката.

— Ако успея да реша тази загадка, може би ще измисля план А. Винаги съм имала план А. Приятелките ми пък винаги са имали план Б и В, за да ми помогнат. — Елена примигна натъжено, замислена за Бони и Мередит. — Но сега съм ужасена, че никога повече няма да ги видя. Страх ме е и за целия Фелс Чърч.

За момент момичето остана все така сковано, с юмрук, притиснат върху коляното. Един тих глас ѝ нашепваше отвътре: *Спри да хленчиш, Елена, и се замисли. Замисли се за всичко, при това от самото началото.*

Началото? Кое беше началото? Стефан?

Не, тя беше живяла във Фелс Чърч много преди Стефан да се появи в града.

Бавно, почти сънено, продължи да диктува на мобилния си телефон.

— Първо: коя съм аз? Елена Гилбърт, осемнадесетгодишна. — После добави, но още по-бавно: — Не мисля... че ще е лишено от основания да кажа, че съм красива. Ако не знаех, че съм красавица, никога нямаше да се огледам в огледало. И никой нямаше да ме засипва с комплименти. Макар че красотата ми не е нещо, с което би трябвало да се гордея, защото просто съм я наследила от майка си и баща си...

— Как изглеждам? Имам руса коса, падаща на вълни върху раменете ми, и сини очи, за които някои казват, че приличат на лапис лазули: тъмносини, със златисти точки. — Засмя се сподавено. — Може би именно заради това толкова ме харесват вампирите.

Отново стисна устни и заговори по-сериозно, зареяла поглед в непрогледния мрак наоколо:

— Много момчета ме наричаха най-ангелското момиче на света. И аз кокетничех с тях. Всъщност просто ги използвах, за да се сдобия с популярност, за забавление, за какво ли не още. Честна съм, нали? Свикнах да гледам на момчетата като на трофейни завоевания. — Замълча. — Но имаше и още нещо. Нещо, за което през целия си живот съм знаела, че ще се сбъдне, но не знаех какво точно е то. Имах чувството, че непрекъснато търся нещо в момчетата, което никога не можех да открия. Никоя от свалките ми или игричките с момчетата не успя да докосне... нещо дълбоко в сърцето ми... докато накрая не се появи едно много специално момче. — Елена спря, преглътна и едва

тогава го повтори: — Да, точно така... едно много специално момче. Името му беше Стефан. Но се оказа, че той не е такъв, какъвто изглеждаше, а именно — нормален, но великолепен гимназист с разрошена тъмна коса и очи, зелени като изумруди. Стефан Салваторе се оказа вампир. Истински вампир.

Елена спря, за да си поеме дъх, задавена от чувствата и спомените. Успя да изрече следващите си думи едва след като си пое дълбоко дъх:

— Както и по-големият му брат, прекрасният Деймън.

Прехапа устни смутено. Доста време изтече, преди да продължи:

— Щях ли да се влюбя в Стефан, ако от самото начало знаех, че е вампир? Да! Да! Да! Щях да се влюбя, независимо от всичко останало! Но това промени много неща — промени и мен. — Пръстът на Елена се плъзна по нощницата ѝ. — Разбираш ли, цялата работа е в това, че вампирите доказват любовта си, като си обменят кръв. Е, моят проблем бе... че споделях кръв и с Деймън. Не беше изцяло по мое желание, а защото той постоянно ме преследваше, денем и нощем.

Въздъхна.

— Деймън вечно ми повтаряше, че иска да ме превърне във вампир и в негова принцеса на нощта. Което означаваше, че ме искаше изцяло и само за себе си. Но аз нямах доверие на Деймън, освен ако не ми дадеше честната си дума. Това е едно от най-странните му качества — той никога не нарушаваше думата си.

Елена усети как устните ѝ се извиват в странна усмивка, но сега тя заговори по-спокойно и по-плавно, почти забравила, че диктува на мобилния си телефон.

— Едно момиче, замесено с двама вампири... ами, доста е вероятно да се стигне до сериозни неприятности, нали? Така че може би си заслужих всичко, което ме сполетя. Аз умрях. Не просто „умрях“, както когато ти спре сърцето и после те съживят и ти се завърнеш пак в света на живите, за да им разказваш, че си видял Светлината. Аз *отидох* при Светлината. Аз умрях. И когато се завърнах сред живите — каква изненада! Бях превърната във вампир.

Деймън беше... мил с мен... или поне така ми се стори, когато за пръв път се събудих като вампир. Може би заради това все още изпитвам... чувства към него. Може би, защото той не се възползва от мен, въпреки че съвсем лесно можеше да го стори.

Като вампир обаче разполагах с време само за няколко неща. Успях да си спомня за Стефан и така да го заобичам още повече, особено след като вече бях съвсем наясно колко мъчително е било за него това мое преобразяване. Присъствах на заупокойната църковна служба, посветена на самата мен! Страхотно! Макар че всеки май би трябвало да го преживее. Научих още, че винаги, абсолютно винаги трябва да нося със себе си пръстен с лапис лазули, за да не се превърна в изпепелен вампир. Трябваше да се сбогувам с четиригодишната си сестричка Маргарет, да се видя с най-добрите си приятелки Бони и Мередит...

Сълзите се стичаха незабелязано по лицето на Елена. Но тя продължи да мълви:

— И тогава умрях отново. Умрях по начина, по който умират вампирите, когато не носят пръстен с лапис лазули на слънчева светлина. Не се разпаднах на пепел; бях само на седемнадесет. Но така или иначе, слънцето ме уби. Напускането ми на този свят беше почти... спокойно. Тогава накарах Стефан да обещае да се грижи за Деймън, и то завинаги. И мисля, че Деймън също се закле, макар и само мислено, да се грижи за своя единствен брат. И така умрях, прегърната от Стефан, и с Деймън до мен, докато бавно се отнасях, все едно че заспивах.

— А после засънувах разни неща, които сега не помня ясно. За да се стигне най-внезапно до онзи забележителен ден, когато всички се шашнаха, защото им заговорих чрез устата на Бони, която е медиум, бедничката. Вероятно всичко това бе свързано със съгласието ми да се нагърбя с ролята на дух, пазител на Фелс Чърч. Над нашия град бе надвиснала заплаха. Приятелите ми трябваше да се борят с нея и тъкмо когато се бяха отчаяли, че са загубили, аз бях изпратена отново в света на живите, за да им помогна. И след като войната беше спечелена, бях оставена с онези странни сили, които не разбирах. Но там беше и Стефан! И ние пак бяхме заедно!

Елена обви плътно ръце около себе си, все едно държеше Стефан, като си представяше топлата му прегръдка. Затвори очи. Дъхът ѝ секна.

— Относно моите способности... да, нека ги обсъдим. Владеея телепатия, която мога да упражнявам, ако и другият човек е телепат —

каквито са всички вампири, но в различна степен, освен ако не споделят кръв с теб в това време. Имам и крила.

— Наистина — аз имам криле! И крилете имат сили, много сили, направо невероятни. Обаче съществува и един-единствен проблем: нямам никаква, дори най-бегла представа как точно трябва да се използват. Защото има нещо, което понякога долавям, ето като сега например, което се напъва да изскочи от мен, дори се опитва да накара устните ми да го назоват, като се старае да нагласи тялото ми в най-подходяща позиция. Това са Криле на защитата и това ми звучи като нещо, което наистина ще ни е от полза в това наше пътуване. Ала аз, за беда, дори не мога да си припомня как преди накарах крилете да работят — още по-малко мога да разбера как да използвам новите. Повтарям думите като идиот, обаче нищо не се получава.

— И така, аз отново съм човек — като Бони. Ох, Господи, само ако можех в този миг да видя нея и Мередит! Но през цялото време си повтарям, че с всяка минута все повече се приближавам към Стефан. Така е, въпреки заобиколните пътища, които избира Деймън, за да заблуди онези, които се опитват да ни проследят.

— Защо някой ще иска да ни проследява? Ами, виждаш ли, когато се върнах от отвъдното, имаше огромен изблик на Сила и всеки по света, който можеше да я долавя, я усети.

— Как да обясня Силата? Това е нещо, което всеки притежава, но което хората — с изключение на истинските медиуми като Бони — дори не познават. Няма съмнение, че вампирите владеят Силата и я прилагат, за да карат хората да ги харесат или да си въобразяват, че реалността е друга. Както например Стефан успя да внуши на служителите в училищната администрация, че документите му са в ред при „преместването“ му в нашата гимназия „Робърт Е. Лий“. Използват Силата и за да побеждават други вампири, създания на мрака или просто обикновените хора.

Но говорех за изблика на Сила, появила се, когато аз се приземих от небесата. Беше толкова огромна, че привлече вниманието на две ужасни създания от другия край на света. И те решиха да дойдат при нас, за да проверят на място каква е причината за изригването на тази чудодейна сила и дали евентуално не биха могли да извлекат някаква полза от това чудо.

Не се шегувам за тези двамата, като ги описвам като пришълци от другия край на света. Наричат се китсуне или зли духове на японски лисици. Те са нещо като нашите върколаци, обаче хилядократно по-опасни. Толкова мощни, че си служеха с малахи, които всъщност са растения, но приличат по-скоро на насекоми. Те могат да бъдат малки като топлийки или достатъчно големи, за да погълнат ръката ти. Малахът се закрепва към нервите ти и прониква в нервната ти система, а накрая целият те обсебва отвътре и те покорява на волята си.

Сега Елена тръпнеше от ужас. Гласът ѝ съвсем спадна.

— Тъкмо това се случи на Деймън. Едно такова съвсем дребничко същество проникна в него и го завладя отвътре, след което той не беше нищо повече от покорна марионетка на проклетия Шиничи. Забравих да спомена, че имената на двете китсунета са Шиничи и Мисао. Мисао е момичето. И двамата имат черни коси с червени кичури по краищата, но косата на Мисао е по-дълга. Уж били брат и сестра, но определено не се държат като такива.

И щом Деймън се оказа безвъзвратно обсебен и покорен, Шиничи го подтикна... към ужасни постъпки. Подмами го да измъчва първо мен, а после и Мат. И досега, от време на време, Мат го обзема желание да убие Деймън заради тези мъчения. Но ако беше видял това, което аз видях с очите си — цялото онова тънко влажно второ тяло, което трябваше да извлека със собствените си нокти от гръбнака на Деймън, който тогава припадна от болка, то Мат щеше да разбере по-добре. Не мога да обвинявам Деймън за това, което Шиничи го застави да извърши. Не мога. Деймън беше... не можете да си представите колко различен. Беше смазан. *Плачеше*. Той беше...

Както и да е, не очаквам да го видя такъв отново. Но ако някога си върна силите на Крилете, Шиничи здравата ще го загази.

Виждаш ли, мисля, че това беше най-голямата наша грешка от предишния ни сблъсък с него. Най-накрая имахме възможност да се бием с Шиничи и Мисао, а не ги убихме. Постъпихме прекалено морално, прекалено благородно или така нататък.

Оказа се огромна грешка.

Защото Деймън не беше единственият нападнат от малаха на Шиничи. Пострадаха и няколко момичета, съвсем млади, четиринадесет или петнадесетгодишни, че и още по-малки. Както и няколко момчета. Всички се държах... като напълно умопобъркани.

Нараняваха себе си, членовете на семействата си. Но преди сделката с Шиничи не знаехме колко лошо е положението.

Може би бяхме прекалено неморални, след като сключихме сделка със злото. Но те отвлякоха Стефан, а Деймън, който вече беше завладян от тях, беше станал техен помощник. След като се освободи от малаха, Деймън поиска от Шиничи и Мисао да ни кажат къде е Стефан, а след това завинаги да напуснат Фелс Чърч.

В замяна на това Деймън позволи на Шиничи да проникне в съзнанието му.

Всички вампири са обсебени от Силата, а китсунето — от спомените в нечие съзнание. Шиничи искаше да изтрие спомените на Деймън за последните няколко дни — периода, през който Деймън беше обладан от малаха и ни измъчваше... както и за момента, когато моите криле подтикнаха Деймън да осъзнае какви злини бе сторил. Съмнявам се, че самият Деймън би искал да запази тези спомени — нито за извършеното от него, нито за промяната му, защото накрая щеше да му се наложи да признае сторените от него злодейства. Поради това Деймън позволи на Шиничи да заграби спомените му, а пък Шиничи на свой ред трябваше да му издаде къде е затворен Стефан.

Проблемът бе, че се доверихме на честната дума на Шиничи, че след всичко това завинаги ще ни остави на мира. Тогава още не подозирахме, че Шиничи може така лесно да се отмята от обещанията си.

На всичкото отгоре оттогава Шиничи използва канала за телепатия между своя мозък и мозъка на Деймън, за да обсебва и други негови спомени, без дори самият Деймън да подозира за коварното посегателство на китсунето.

Случи се снощи, когато се натъкнахме на един полицай. Той се усъмни в нас — попита какво търсят трима тийнейджъри в толкова скъпа кола, при това в толкова късен вечерен час. Деймън бе принуден да прибегне до силата на внушението, за да го застави да ни остави на мира. Само че след броени часове Деймън вече въобще не помнеше за срещата с този полицай.

Това изплаши Деймън, макар че не си го призна. А всичко, което плаши Деймън, мен ме плаши до смърт.

Може да попиташ какво правят трима тийнейджъри посред нощ, сред някаква пустош в Юниън Каунти в щата Тенеси, ако можеше да се вярва на последния пътен знак, покрай който минахме. Пътуваме към някаква Порта, водеща към Тъмното измерение... където Шиничи и Мисао са скрили Стефан в затвора, наричан Ши но Ши. Шиничи записа това име в съзнанието на Деймън. Обаче Деймън упорито отказва да ми обясни къде се намира това загадъчно място. Е, най-важното е, че Стефан се намира някъде там, така че все някак си ще стигна до него, дори и да трябва да платя с живота си. Дори и да се наложи да се науча да убивам. Вече съвсем не приличам на някогашното симпатично малолетно създаване от Вирджиния.

Елена спря и въздъхна. Продължи чак след като се настани поудобно на седалката.

— А защо и Мат ни придружава? Заради Каролайн Форбс, моя приятелка още от детската градина. Миналата година... когато Стефан за пръв път се появи във Фелс Чърч, и двете си паднахме по него. Само че Стефан въобще не хареса Каролайн. Не е чудно, че впоследствие тя се превърна в нашия най-зъл враг.

Освен това Каролайн се оказа щастливката при първото посещение на Шиничи сред момичетата от Фелс Чърч. Но най-важното: тя беше гадже на Тайлър Смолуд, преди да се превърне в негова жертва. Чудя се колко дълго са били заедно и къде се спотайва сега Тайлър? Зная само, че Каролайн се залепи за Шиничи, защото се „нуждаела от съпруг“. Поне така заяви тя. Така че според мен — е, поскоро според предположението на Деймън — тя ще се сдобие с върколачета... Защото баща им, Тайлър, е върколак.

Деймън казва, че бебето върколак превръща майката във върколак по-бързо, отколкото ако бъде само ухапана от такъв. И че през някакъв период от бременността може да избира дали да бъде вълк, или човешко същество, но преди този момент ще е само някаква сбъркана смес от двата вида.

Тъжно е все пак, че Шиничи повече въобще не ѝ обърна внимание, след като му призна всичко.

Преди това обаче Каролайн падна дотам в отчаянието си, че обвини Мат в изнасилване и в непристойно поведение спрямо нея, което се случило на някаква тяхна среща. Сигурно е знаела нещо за действията на Шиничи, защото твърдеше, че „срещата“ ѝ с Мат била

точно когато той бе нападат от онзи малах, способен да погълне цялата ти ръка. Все пак бе странно, че белезите от малаха по ръката на Мат приличаха на драскотини от женски нокти.

Това, разбира се, накара полицаите да тръгнат по следите на Мат. Така че аз всъщност го заставих да дойде с нас. Бащата на Каролайн е един от най-влиятелните хора във Фелс Чърч, на всичкото отгоре е близък приятел с областния прокурор на Риджмънт и е предводител на един от онези мъжки клубове, където си имат тайни знаци и разни други такива отличия, с които ставаш „по-изтъкнат в обществото“.

Ако не бях убедила Мат да избяга и вместо това той бе дръзнал да се противопостави на обвиненията на Каролайн, от фамилията Форбс сигурно щяха да го линчуват. Усещам как ме облива изгаряща ярост — не само гняв и болка заради Мат, а и гняв към Каролайн, защото с постъпката си предаде всички момичета. Защото повечето момичета не са патологични лъжкини и не биха излъгали така за някое момче. Тя посрами всички момичета с недостойните си постъпки.

Елена спря и сведе поглед към ръцете си, преди да добави:

— Понякога, когато се вбеся на Каролайн, така се разтрепервам, че чашите се разклащат или моливите се изтъркулват от масата. Деймън каза, че всичко това било от аурата ми, от жизнената ми сила и че съм се променила, откакто се завърнах от отвъдния свят. Най-важната промяна се свежда до това, че сега всеки, който пие от кръвта ми, ще стане невероятно силен.

Стефан беше достатъчно силен, така че демоничните лисици никога не биха успели да го подмамят в капана си, ако Деймън не го беше изиграл още в самото начало. След това са го победили, защото силите му са били отслабени и е бил заобиколен от желязо. Желязото действа зле на всяко свръхестествено създание, а освен това вампирите трябва поне веднъж дневно да се хранят, за да не губят сили. Мога да се обзаложа, не, направо съм уверена, че точно това са използвали, за да го сломят.

Точно заради това непрекъснато се питам в какво състояние е Стефан сега. Но не мога да си позволя да изпадам в паника или да се вбесявам. Рискувам да изгубя контрол над аурата си. Деймън ми показва как да прикривам аурата си и да приличам на нормално момиче. Тя все още е с бледозлатист оттенък и е много красива, но не може да служи като насочващ фар за същества като вампирите.

Защото има още нещо, което моята кръв, а може би и аурата ми, могат да правят. Тя може... о, ами, нали сега мога да говоря каквото си искам? Аурата ми кара вампирите да ме желаят... все едно са нормални момчета. Не само да ме хапят, сещаш ли се? Искат да ме обсипват с целувки и всичко останало. И така, естествено, ако я усетят, те ще се втурнат към мен. Все едно светът е изпълнен с пчели, събиращи мед, а аз съм единственото цвете в него.

Така че трябва много да се старая, за да крия аурата си. Ако се проявява съвсем слабо, ще мога да се преструвам, че съм нормално човешко същество, а не създание, което е умряло и после се е завърнало. Но е трудно непрекъснато да си напомням, че трябва да я крия. А е доста болезнено, когато трябва да я прибера внезапно, ако съм забравила!

И тогава чувствам — това вече е абсолютно лично, нали? Проклет да си, Деймън, ако чуеш това. Тогава искам Стефан да ме ухапе. Ухапването облекчава и ти става готино. Когато те ухапе вампир, боли само ако се съпротивляваш или ако вампирът иска да те заболи. Иначе ти е много хубаво, и тогава се докосваш до съзнанието на вампира, който те е ухапал и... о, Стефан ми липсва толкова много!

Елена се разтрепери неудържимо. Колкото и да се стараяше да потиска въображението си, не можеше да спре да се тревожи за всичките злини, които тъмничарите можеха да сторят на Стефан. Стисна отчаяно мобилния си телефон и остави сълзите да покапят върху него.

— Не мога да си позволя да мисля за това, което може би са му причинили, защото тогава наистина ще полудея. Ще се превърна в непрекъснато трепереща и умопобъркана глупачка, която иска само да крещи, да крещи до безкрай. Всеки миг трябва да се напругам, за да не мисля само за това. Защото само хладнокръвната и спокойна Елена, разполагаща с план А, Б и В, може да му помогне. Ще мога да си позволя да треперя, да плача и да крещя чак когато той се озове в безопасност в прегръдките ми.

Елена спря и опита да се засмее, но смехът прозвуча изкуствено. Облегна глава на седалката. От преумора гласът ѝ звучеше дрезгаво.

— Уморих се, толкова съм изтощена. Но поне имам план А. Трябва да измъкна повече сведения от Деймън за мястото, накъдето сме се запътили — Тъмното измерение. Както и за всичко, което му е

известно за двете следи, които Мисао ми спомена... за ключа, отключващ килията на Стефан.

Мисля... май още не съм споменала за това. Ключът, лисичият ключ, който е необходим, за да измъкнем Стефан от тази килия, е разделен на две половини, скрити на две различни места. Макар да ми се подигра, защото не знаех нищо за тези скривалища, Мисао все пак ми подсказа къде да ги търся. Явно тя нито за миг не допускаше, че аз действително ще се добера до легендарното Тъмно измерение. Само ми се перчеше със знанията си.

Но аз още помня указанията: първата половина от ключа е скрита „в сребърен славей.“ А втората половина е „заровена в балната зала на Блудуед“.

Трябва да разбера дали Деймън има някаква представа какво може да означават тези загадки. На мен поне ми звучи така, сякаш, щом се озовем в Тъмното измерение, ще трябва да проникнем в нечии къщи. Хм, нали, за да претърсиш бална зала, най-удобно е да уредиш да те поканят на поредния бал? Да, звучи като „да се каже, е много по-лесно, отколкото да се направи“, но каквото и да ми струва, ще се справя. Може пък да се окаже съвсем просто.

Елена повдигна решително глава и замря, преди да прошепне:

— Направо не е за вярване. Точно сега вдигнах очи и видях най-нежните предвестници на зората в небето: бледозелено, кремаво-оранжево и най-фин аквамарин... През цялото време, докато говорех, бях заобиколена само от мрак. А сега е толкова ведро и спокойно. Ето, точно сега слънцето се надига над...

Какво, по дяволите, беше това? Нещо се стовари на покрива на ягуара.

Много, много силно.

Елена изключи мобилния телефон. Беше изплашена от шума... а сега от покрива се чуваше драцене...

Трябваше да се измъкне от колата. Колкото може по-бързо.

2

Елена изскочи от задната седалка на ягуара и побърза да се отдалечи от колата, преди да се обърне и да види какво се бе стоварило върху покрива.

Мат беше паднал отгоре. Сега се мъчеше да се надигне.

— Мат! О, Господи! Какво ти е? Ранен ли си? — извика Елена.

Мат попита:

— Елена... Боже мой! Какво стана с ягуара? Повреди ли се?

— Мат, да не си *полудял*? Главата ли си удари?

— Някъде одраскан ли е? Работи ли подвижният покрив?

— Няма никакви драскотини. С подвижния покрив всичко е наред.

Елена не знаеше дали подвижният покрив не е пострадал, но се досети, че Мат бълнува. Той се опитваше да слезе от покрива на ягуара, като внимаваше да не го изцапа, но не му беше лесно, като се имаше предвид, че целите му крака бяха в кал. Никак не му бе лесно да слезе от колата, без да допира краката си до нея.

В това време Елена се озърташе смаяно. Самата тя веднъж бе паднала от небето, но това стана, след като за шест месеца бе мъртва, а после се приземи гола. При Мат нямаше нищо подобно. Накрая й хрумна едно съвсем простичко обяснение.

Да, ето го и обяснението, излегнало се край най-близкия бор, за да се наслаждава на сцената, усмихвайки се подигравателно — Деймън.

Не беше висок колкото Стефан, но за сметка на това от аурата му се излъчваше заплаха за околните. Както винаги беше безупречно облечен: черни джинси Армани, черна тениска, черно кожено яке и черни боти, адски пасващи на небрежно развятата му от вятъра черна коса и пронизващите му черни очи.

В този момент Елена се притесняваше от Деймън заради дългата си бяла нощница, която носеше в момента. Бе я взела с идеята да сменя дрехите си под нея, когато им се налага да пренощуват на открито.

Проблемът беше, че обикновено го правеше преди зазоряване. Записването на впечатленията ѝ в дневника обаче я беше разсеяло и не бе усетила кога се съмна. А нощницата не беше най-подходящото облекло за ранна сутрешна схватка с Деймън. Не че прозираше, беше от плътна памучна материя, а не от сатен, но с дантела около врата. Да се показваш пред вампир с дантела около красивата си шия — самият Деймън ѝ го бе обяснил, — беше все едно да размахваш червена кърпа пред разярен бик.

Момичето скръсти ръце пред гърдите си и побърза да скрие аурата си.

— Приличаш на Уенди — заговори Деймън със заслепяваща подигравателна усмивка, но с одобрителна нотка в тона. Наклони предизвикателно глава.

— Коя Уенди? — попита Елена и в този миг си спомни, че Уенди беше любимата на Питър Пан, и изтръпна. Самата Елена много я биваше в подобни подмятания. Но проблемът бе в това, че Деймън беше по-добър.

— Защо питаш, Уенди... *скъпа* — измърка Деймън.

Тя потръпна цялата. Деймън ѝ се бе закълел, че няма да прибегва до внушението, няма да използва телепатичните си способности, за да замъглява или манипулира съзнанието ѝ. Но понякога я обземаше усещането, че той опасно прекрочва границата на позволеното. Да, всичко несъмнено беше по негова вина, помисли си Елена. Не изпитваше никакви чувства към него, освен може би само сестрински. Но Деймън никога не се отказваше от преследването на плячката си, независимо колко пъти го бе отблъсквала.

Зад гърба си чу шумно изтрополяване и тупване, което несъмнено означаваше, че Мат най-после се бе смъкнал от покрива на ягуара. И веднага се нахвърли срещу Деймън.

— Само не я наричай така! Никаква скъпа не ти е Елена! — закрещя той и се обърна към нея: — Уенди сигурно е последното му малолетно гадже. И... и... и знаеш ли какво още *направи*? Как ме събуди тази сутрин? — додаде, разтреперан от възмущение.

— Грабна те и те захвърли върху покрива на ягуара? — опита се да отгатне Елена. Разговаряше през рамо с Мат, понеже полъхна лек утринен бриз и развя нощницата ѝ около нея. Точно сега никак не искаше Деймън да бъде зад нея.

— Не! Искам да кажа, да! *И* да, *и* не! Направи го, без дори да си помръдне пръста! Просто ей така — Мат махна с ръка — ме запрати в една кална дупка. Следващото, което си спомням, е, че бях хвърлен върху покрива на ягуара. Можеше да го счупи. Или да ми изпотроши кокалите! И сега затова съм целият в кал — завърши Мат с отвращение, сякаш едва сега го бе осъзнал.

— И *защо* те грабнах и те захвърлих? — попита Деймън. — Какво правеше в мига, когато стана всичко това и когато се опитах да те отдалеча от себе си?

Мат се изчерви чак до корените на русата си коса. Сините му очи, обикновено толкова спокойни, сега яростно запламтяха от възмущение.

— Стисках една пръчка в ръка — заяви предизвикателно.

— Хм. Пръчка? Пръчка, като онези, които се въргалят край пътищата? Такава пръчка ли?

— Да, взех я от пътя. — Звучеше все така предизвикателно.

— Очевидно обаче с нея е станало нещо странно. — Елена видя, че Деймън внезапно измъкна отнякъде един много дълъг и як кол със силно заострен край. Нямаше съмнение, че беше издялан от твърдо дърво, може би от дъб.

Докато Деймън се преструваше, че вниманието му е изцяло погълнато да оглежда „пръчката“ от всички страни, придавайки си смаяно изражение, Елена се извърна към разпенения Мат:

— Мат! — изрече укорително.

Явно се бе стигнало до повратна точка в студената война между двамата ѝ спътници.

— Просто ми хрумна — Мат упорито продължаваше да държи на своето, — че може да е добра идея. След като трябваше да спя на открито през нощта... Можеше някой друг вампир да започне да се навърта наоколо.

Елена отново се обърна към Деймън, за да се опита да го успокои, но в следващия миг Мат пак се развика сърдито:

— Защо не ѝ разкажеш как ме събуди! — Не дочака отговора на Деймън и продължи още по-шумно: — Тъкмо отворих очи, и той пусна това отгоре ми! — Пристъпи през калта към Елена и вдигна нещо. Недоумяваща, Елена го пое и го завъртя в ръката си. Приличаше на къс молив, но беше с червеникав, почти тъмнокафяв цвят.

— Хвърли го върху мен и ми каза да зачеркна двама — продължи Мат. — Убил е двама души и се хвалеше с това!

Внезапно Елена изпита желание да захвърли надалеч изцапания молив.

— Деймън! — извика измъчено, докато се опитваше да отгатне нещо по безизразното му изражение. — Деймън... ти... нали не си...

— Не му се моли, Елена. Ние с теб трябва да...

— Някой ще ми позволи ли да кажа поне една дума? — заговори Деймън, вече съвсем раздражен. — Преди да обясня за този молив, ще спомена само, че някой се опита да ме прободете още докато бях в спалния чувал. Следващото, което трябва да знаете, е, че това не бяха човешки създания, а вампири, главорези, наемни убийци, обладани от малаха на Шиничи. И са поели по следите ни. Добрали са се до Уорън в Кентъки и вероятно са разпитвали за колата. Няма съмнение, че трябва да се отървем от ягуара.

— Не! — извика Мат. — Тази кола... тази кола означава много за Стефан и Елена.

— Тази кола означава много за теб — коригира го Деймън. — А пък аз искам да ти припомня, че трябваше да зарежа моето ферари, само и само да те вземем на това малко пътуване.

Елена вдигна ръка. Не ѝ се искаше повече да ги слуша как се карат. Наистина беше привързана към ягуара. Толкова голям, яркочервен, суперлюксозен. Освен това символизираше буйната радост, която изпитаха двамата със Стефан в деня, когато той го купи за нея, за да отпразнуват началото на новия им съвместен живот. Достатъчно ѝ бе само да погледне колата, за да си спомни този ден, когато ръката на Стефан бе обгърнала рамото ѝ. Колко влюбено я гледаше той тогава... а зелените му очи искряха закачливо, развеселени от очакването да ѝ даде нещо, което тя тъй силно желаше.

Елена се смути, а в следващия миг се ядоса, когато усети, че трепери леко, а очите ѝ са пълни със сълзи.

— Ето, видя ли? — упрекна го Мат, като изгледа сърдито Деймън. — Сега я накара да се разплаче.

— Аз ли? Не бях аз този, който спомена за скъпия ми изчезнал по-малък брат — отвърна Деймън с престорена вежливост.

— *Спрете! Просто млъкнете! Веднага! И двамата!* — изкрещя Елена, докато се опитваше да овладее гнева си. — И не искам този

молив — додаде и протегна ръка. Щом Деймън взе парчето дърво от нея, тя забързано изтри ръце в нощницата си. Главата ѝ се замая. Отново изтръпна, като се замисли за вампирите, тръгнали по следите им.

И тогава внезапно се олюля, усетила как я обгърна една топла, силна мъжка ръка, а гласът на Деймън прозвуча съвсем близо до нея.

— Сега тя се нуждае само от глътка свеж въздух и аз ще ѝ го осигуря.

Елена ненадейно изгуби почва под краката си — беше в прегръдките на Деймън и двамата се издигаха нагоре.

— Деймън, моля те, би ли ме пуснал долу?

— Тъкмо в този миг ли, скъпа? Вече сме толкова нависоко...

Елена продължи с протестите, но можеше да се закълне, че той ловко я манипулираше. Хладният утринен въздух за кратко проясни мислите ѝ, макар да се разтрепери от студ.

Опита се да се пребори с треперенето, но не успя. Деймън я изгледа изненадано, с напълно сериозен вид, след което започна да се извърта, сякаш се опитваше да съблече якето си. Елена извика забързано:

— Не, не! Просто продължавай да шофираш... искам да кажа, да летиш, а аз ще се държа за теб.

— И да внимавам за нисколетящи птици? — попита Деймън и насмешливо изкриви устни. За да не се засмее, Елена извърна глава.

— Кога се научи да грабваш хората и да ги хвърляш върху колите? — попита го тя.

— О, съвсем наскоро. За мен е предизвикателство, също като летенето. Нали знаеш колко обичам предизвикателствата.

Сведе поглед към нея със закачливи искри в очите — тези пронизващо черни очи, с толкова дълги мигли — истинско прахосничество да бъдат дарени на някое момче. На Елена ѝ се стори, че е съвсем безтегловна, като пухче от някое глухарче, но главата ѝ се въртеше, като че ли беше пияна.

В този момент изведнъж ѝ стана топло, много топло. Досети се, че Деймън я бе обгърнал със стоплящата си аура. Не само че буквално се сгря, но и топлината стремително я опияняваше, щом той я бе поел в ръцете си. Очите, косата и лицето ѝ се рееха свободно, с лекота, сред златистия облак, кръжащ около раменете му. Не успя да прикрие

изчервяването си. Почти чу как той мислено призна колко много я разхубавява това нейно изчервяване, обагрящо страните ѝ в леко розово на фона на нежната ѝ бледа кожа.

И едновременно с изчервяването, неволен физически отклик на неговата топлина и неприкрито възхищение, Елена изпита и неволен емоционален отклик. Обля я вълна на благодарност за това, което бе направил за нея, признателност за високата му оценка към красотата ѝ. Всичко това се смесваше с топлата симпатия, която изпиташе към него. През тази нощ Деймън бе спасил живота ѝ, защото вече бе добила представа колко безмилостни са вампирите, обсебени от малаха на Шиничи. Не искаше дори да си помисли какво можеха да ѝ причинят тези зловещи същества. Можеше само да се радва, че Деймън беше достатъчно съобразителен и — да, достатъчно безпощаден, за да се справи с тях, преди да са се добрали до нея.

Трябваше да е съвсем сляпа или ужасно глупава, за да не признае, че Деймън действително бе великолепен. След като два пъти бе умирала, неговият чар не ѝ въздействаше както на обикновените момичета, но си оставаше истина, че Деймън пазеше единствено за нея своите редки искрени усмивки.

Проблемът беше, че Деймън бе вампир и умееше да чете мислите ѝ, особено когато тя бе близо до него и аурите им си взаимодействаха. Деймън оценяваше високо възхищението ѝ, което пък на свой ред още повече го усилваше. И преди да се усети, Елена вече се разтапяше, а лишеното ѝ от тегло тяло се отпусна в ръцете на Деймън.

Другият проблем с Деймън беше, че той не се опитваше да ѝ влияе. Също като Елена той бе подвластен на тази обратна връзка в чувствата си, но нямаше нищо против това. Елена се опитваше да издига прегради, но сега те се размиваха и чезнеха. Дори не можеше да разсъждава трезво. Деймън я изпиваше с очи, удивен, с един особен поглед, който тя познаваше, но не можеше да си спомни откъде.

Повече не можеше да анализира ставащото. Просто се потопи в топлината, обгърнала я като сияен пашкул, отдаде се на невероятното усещане да бъде ценена и обичана със сила, която я остави без дъх.

А когато Елена се отдаваше, го правеше без остатък. Дори без съзнателно да полага никакви усилия, тя изви глава назад, откри шията си и затвори очи.

Деймън нежно доближи устните си, подпря тила ѝ с едната си ръка и я целуна.

3

Сякаш времето спря своя ход. Елена откри, че подсъзнателно се опитваше да си спомни кой я целува толкова сладостно. Никога не беше оценявала истински целувките, преди да умре, преди да се превърне в дух, а сетне да се завърне на земята с аура, разкриваща скрития смисъл на мислите на другите хора, на думите и дори на умовете и душите им. Сякаш се бе сдобила с прекрасно ново сетиво. Когато две аури се слоят толкова дълбоко, душите напълно се оголват една пред друга.

Наполовина изгубила съзнание, Елена позволи на аурата си да се рее свободно и почти веднага достигна до нечий разум. За нейна изненада аурата ѝ се отдалечи от самата нея. Това не беше правилно. Успя да улови аурата си, преди тя да се скрие зад голям камък, по-скоро скала. Единственото, което остана извън скалния блок — странно, но ѝ заприлича на снимката на някакъв метеорит, която някога бе видяла, с набраздена и силно обгоряла повърхност, — беше нещо смътно напомнящо на мозък и малко момче, приковано към скалата за двете си китки и двата си глезена.

Елена се стресна. Каквото и да бе това видение, знаеше, че това беше само една метафора и не биваше да съди прекалено бързо какво би могла да означава. Образите пред нея всъщност представляваха символите на разголената душа на Деймън, но във форма, която само нейното съзнание може да проумее и да разтълкува, ако успее да го погледне от правилната перспектива.

Инстинктивно обаче се досети, че виждаше нещо много важно. Тя бе преминала през замайващата наслада, толкова всепоглъщаща, че дъхът ти секва, когато сливаш душата си с нечия друга. А сега вродената ѝ любвеобилност, примесена с неясно безпокойство, я подтикна да го заговори.

— Студено ли ти е? — рече тя на детето, приковано към камъка с толкова дълги окови, че можеше да обгръща краката си с ръце. Беше

облечено с парцаливи дрехи, изцяло в черно. Детето само ѝ кимна мълчаливо. Големите му тъмни очи сякаш изпълваха цялото му лице.

— Откъде си? — попита го предпазливо Елена, докато се чудеше как да стопли измръзналото детско телце. — Сигурно не си излязъл от *това*? — предположи тя и погледна към грамадната каменна канара. Детето отново ѝ кимна.

— Вътре е по-топло, но той вече няма да ме пусне там.

— Той ли? — Елена винаги дебнеше за признаци, издаващи намесата на Шиничи, онзи зъл лисичи дух. — Кой е *този той*, мило дете? — Коленичи и пое в дланите си детските ръчички. Оказаха се леденостудени, като замръзнало желязо.

— Деймън — прошепна дрипавото момче. За първи път погледът му се отклони от лицето ѝ, за да се огледа ужасено наоколо.

— Деймън е сторил това? — Отначало гласът на Елена се извисяваше, но после спадна, смекчен като шепота на момчето, когато то повдигна умолително очи към нея. Имаше толкова отчаян вид, безпомощно разтворило устни, като котенце, чиито нокти са още съвсем меки.

Това са само някакви си символи, припомни си Елена. Това е умът на Деймън или по-скоро душата му. Именно това виждаш сега.

Но така ли бе в действителност? — внезапно взе връх разумът ѝ. Не беше ли там — преди време с някой друг, — когато видя неговия вътрешен свят, необятните простори на душата му, изпълнени с любов и красота, облени в лунна светлина? Всичко това символизираше нормалното, здравословно функциониране на един необикновен разум. Сега Елена не си спомняше името на тази личност, но помнеше красотата. Беше сигурна, че собственото ѝ съзнание би прибягнало до подобни символи, за да се разкрие пред нечие друго.

Не, осъзна внезапно и съвсем ясно: сега не виждаше душата на Деймън, защото тя бе скрита някъде там, по-навътре в грамадната, тежка скала. Той живееше скован и притиснат в този ужасяващ затвор и самият той искаше да е така. Това, което бе останало отвън, бе само някакъв прастар спомен от детството му, едно момче, прогонено от собствената си душа.

— Ако Деймън те е приковал тук, тогава кой си ти? — попита Елена предпазливо, докато се взираше в черните като катран очи на

детето, черната коса и чертите на лицето му, които *позна*, макар и толкова незрели.

— Аз съм... Деймън — прошепна малкото момче с побелели устни.

Дори и това признание бе болезнено, каза си тя. За нищо на света не искаше да накърни този символ от детството на Деймън. Искаше той да почувства същата сладост и облекчение, които изпитваше и тя. Ако съзнанието на Деймън можеше да се сравни с къща, тя бе готова да я подреди цялата, да осигури цветя и светлина във всяка нейна стая. Или, ако я сравняваше с пейзаж, щеше да обгради ярката кръгла луна с венец или да изпъстри облаците с разноцветни дъги. Ала вместо това Деймън ѝ се показваше като дете, гладуващо и страдащо, приковано с вериги към една скала, която никой не можеше да достигне. И тя искаше да утеши и приласкае това дете.

Елена прегърна момчето, залюля го в прегръдката си, разтри ръцете и краката му, сгуши го в духовното си тяло.

Отначало детето оставаше напрегнато, все още леко настръхнало в прегръдката ѝ. Но не след дълго започна да се поотпуска, когато се увери, че нищо лошо няма да го сполети от допира му до нея. Елена усети как дребното му телце се стопли и то лека-полека започна да се унася в сън. На нея до болка ѝ се искаше да бди над малкото създание, да го пази и закриля.

Броени минути след като детето заспа, на Елена ѝ се стори, че върху устните му се появи лека усмивка. Притисна го още по-силно към гърдите си и също се усмихна щастливо. Мислеше за някого, който я бе държал в обятията си, докато плачеше. Когато тя не бе забравила, никога не можеше да го забрави, но от този спомен мъка скова гърдите ѝ. Той бе толкова ценен за нея и сега бе ужасно важно да си припомни за него. Трябваше... да, трябваше... на всяка цена трябваше да го намери...

И тогава внезапно спокойният сън на съзнанието на Деймън бе нарушен от силен звук, примесен с приток на светлина и енергия. Елена, макар да нямаше много опит със Силата, разбра, че всички тези стихии бяха пробудени от спомена за едно-единствено име.

Стефан.

О, Господи, тя го бе *забравила*. За няколко минути си бе позволила да потъне в нещо, което означаваше да го забрави. Да

заличи страданията от всички онези самотни часове късно през нощта, когато лееше сълзи, споделяше скръбта и страха си единствено с дневника си. Сетне покоят и утехата, предложени от Деймън, наистина я бяха накарали да забрави Стефан, да забрави как може би в същия този миг той ужасно страдаше.

— Не, не! Остави ме! Пусни ме! — развика се тя сред мрака, докато се бореше да се освободи. — Трябва да го намеря, не мога да повярвам, че забравих...

— Елена. — Гласът на Деймън беше спокоен и нежен. Или поне лишен от емоции. — Ако продължаваш да се мяташ така, ще те изпусна, а все още сме доста нависоко.

Тя отвори очи и всичките ѝ спомени за някаква скала и приковано към нея малко дете мигом се разлетяха във всички посоки като пух от глухарчета. Изгледа Деймън обвинително.

— Ти... ти...

— Да, да — сдържано ѝ кимна Деймън. — Можеш да ме обвиняваш колкото искаш. Защо не? Но не съм ти внушавал нищо, не съм те ухапал. Само те целунах. Твоите Сили направиха всичко останало. Те могат да бъдат неконтролируеми и в същото време страхотно неустойими. Казано съвсем честно, аз никога не съм имал намерение да бъда засмукан толкова надълбоко — ако ми простиш тази игра на думи.

Говореше нехайно, но Елена внезапно си спомни разплаканото момченце и се запита дали действително бе толкова безразличен, колкото изглеждаше.

Но нали това е основната му способност? — припомни си тя с горчивина. Нали бе тъй умел в манипулирането на сънищата, фантазиите и насладата, оставащи в умовете на... донорите му. Елена отлично помнеше, че момичетата и младите жени, станали плячка на Деймън, го обожаваха и единствените им оплаквания се свеждаха само до това, че не ги посещаваше достатъчно често.

— Да, зная — промълви Елена, докато бавно се спускаха към земята. — Но това повече няма да се повтори, защото мога да целувам само един мъж — Стефан.

Деймън тъкмо отвори уста, за да ѝ отговори, когато проехтя гневно обвиняващ глас, сякаш изразяващ чувствата на самата Елена. Толкова сърдит глас, че притежателят му явно не се вълнуваше от

последниците. Глас, който напомни на Елена за още една личност, която тя бе забравила.

— КОПЕЛЕ ПРОКЛЕТО! ВЕДНАГА Я СВАЛИ ДОЛУ, ДЕЙМЪН!

Мат.

Елена и Деймън се завъртяха и елегантно се приземиха точно до ягуара. Мат моментално се втурна към нея, сграбчи ръката ѝ и я издърпа настрани, за да я огледа, както се проверява човек след инцидент на пътя. Особено зорко огледа шията ѝ. Елена отново се почувства крайно неудобно, застанала само по дантелената си бяла нощница пред двете момчета.

— Добре съм, наистина — побърза да успокои Мат. — Само съм леко замаяна, но скоро ще се съвзема.

Мат въздъхна облекчено. Може би вече не беше така влюбен в нея както някога, но Елена знаеше колко дълбоко е загрижен за нея и така щеше да бъде винаги. Той бдеше над нея не само защото за него тя си оставаше гаджето на Стефан, но и защото я ценеше и обичаше като приятел. Знаеше също, че Мат никога нямаше да забрави времето, когато бяха заедно.

Освен това Мат безпределно ѝ вярваше във всичко. Затова ѝ повярва и сега, щом го увери, че е добре. Дори удостои Деймън с поглед, който не беше изцяло враждебен. След това двете момчета се втурнаха към вратата на ягуара откъм мястото на шофьора.

— О, не, само това не! Вчера ти шофира и ето какво ни сполетя! Ти самият каза, че ни преследват вампири!

— Какво, аз ли съм виновен според теб? Вампирите са проследили тази огромна яркочервена кола и това е пак по моя вина, така ли?

Мат, стиснал зъби и зачервен, гледаше сърдито Деймън.

— Само ти напомням, че трябва да се редуваме на волана. Сега е мой ред.

— Не помня някой да е споменавал за подобно редуване. — Деймън се опита думите му да прозвучат нехайно, но в тона му се прокрадна заядлива нотка. — И ако трябва да се кача в колата, ще я карам аз.

Елена се изкашля, но нито един от двамата не ѝ обърна внимание.

— Няма да се кача в колата, ако ти шофираш! — гневно извика Мат.

— Аз пък няма да вляза в нея, ако ти шофираш! — лаконично го отрязва Деймън.

Елена се изкашля още по-шумно и накрая Мат си спомни за нейното съществуване.

— Добре де, не можем да оставим през цялото време Елена да ни вози дотам, закъдето сме тръгнали — изрече той, преди още на Елена да ѝ хрумне за тази възможност. — Освен ако не стигнем още днес — довърши и изгледа Деймън сърдито.

— Няма да е днес — поклати глава Деймън. — Аз имам грижата за маршрута. Освен това, колкото по-малко хора знаят накъде сме се запътили, толкова по-безопасно ще е. Ти няма да можеш да ни издадеш, ако не знаеш накъде пътуваме.

На Елена ѝ се стори, сякаш някой притисна кубче лед към тила ѝ. Начинът, по който Деймън произнесе последните думи...

— Но те сигурно вече знаят къде отиваме, нали? — попита тя делово, отърсвайки се от мрачните предчувствия. — Те знаят, че искаме да спасим Стефан. Знаят и къде се намира Стефан.

— О, да. Те ще разберат, когато се опитаме да навлезем в Тъмното измерение. Но въпросът е през коя порта ще проникнем? И кога? Ако успеем да се отървем от преследвачите, ще ни остане само притеснението за състоянието на Стефан и как да се справим с надзирателите в затвора.

Мат го изгледа смутено.

— А колко са тези порти?

— Хиляди. Навсякъде, където се пресичат три лей линии, може да съществува такава порта. Но откакто европейците прогониха коренните жители на Америка от родните им земи, повечето от портите към Тъмното измерение вече не се използват и не се поддържат, както в доброто старо време — обясни им Деймън и мрачно повдигна рамене.

Елена настръхна от възбуда, примесена с тревога.

— Защо просто не потърсим портата, която е най-близо, и да преминем през нея?

— И да изминем целия път, пътувайки под земята? Вие двамата нищо не разбирате. Преди всичко се нуждаете от мен, за да влезете

през портата, а дори и след това нищо приятно няма да ни очаква.

— Неприятно за кого? За нас или за теб? — мрачно попита Мат. Деймън ги удостои с продължителен, безизразен поглед.

— Ако сами пробвате да влезете през такава порта, много скоро ще пострадате. Докато с мен ще се чувствате неудобно, но и с това може да се свикне. А колкото до това, как се пътува под земята дори и за няколко дни... Е, ще се убедите сами, евентуално. — Додаде Деймън и се усмихна загадъчно. — И пътуването ще трае много, много по-дълго, отколкото ако влезем през главната порта.

— Защо? — попита Мат, както винаги готов да задава точно тези въпроси, на които Елена не искаше да узнае отговорите.

— Защото ще се озовем в джунгла, където най-малката ни грижа ще бъдат висящите от дърветата пиявици, дълги по метър и половина. А може и да попаднем сред пустош, в която всеки враг много лесно ще ни открие... а там всеки е наш враг.

Последва пауза. Елена *сериозно* се замисли. Деймън изглеждаше съвсем откровен. Личеше си, че не му се искаше кракът му да стъпи там, а специално него толкова малко неща бяха способни да го смутят. Той обичаше *предизвикателствата*. Освен това, ако се окаже, че така ще изгубят наистина повече време...

— Добре — рече Елена бавно. — Ще действаме според твоя план.

Двете момчета веднага се втурнаха към дръжката на вратата до седалката на шофьора.

— *Слушайте* — заговори Елена, без да ги погледне в лицата. — Аз ще бъда зад волана на моя ягуар, докато не стигнем до следващия град. Но първо само аз ще вляза вътре в колата, за да се преоблека за път, а може дори и да подремна за няколко минути. Мат може да потърси някакъв поток наблизко, където да се измие. После се отправяме до най-близкия град, за да се нахраним. А след това...

— ... можем да продължим с препирните — довърши Деймън вместо нея. — Действай както си решила, скъпа. Ще се срещнем при закусвалнята с мазнотии, която избереш.

Елена кимна.

— Сигурен ли си, че ще ни намериш? Аз наистина ще се опитам да скрия аурата си.

— Само че този червен ягуар дори и в най-затънтеното градче по това шосе ще изглежда толкова подозрително, колкото и някое НЛО — изтъкна им Деймън.

— А защо просто не дойдеш с нас... — гласът на Мат изведнъж заглъхна. Понякога забравяше, че Деймън е вампир, въпреки че тъкмо това го изпълваше с най-силно негодувание към него.

— Значи смяташ да тръгнеш пръв, за да издебнеш някое малко момиче, запътило се към летните занимания в училището? — продължи Мат. Сините му очи бяха потъмнели от гняв. — И ще й се нахвърлиш, за да я отведеш някъде, където никой няма да чуе писъците й, за да отметнеш главата й назад, преди да забиеш *зъбите си в шията й*.

Този път паузата беше много по-дълга. Накрая Деймън заговори с тон, в който се прокрадваше лека обида:

— Няма да го направя.

— Това правиш ти, както и себеподобните ти. Направи го и с мен.

Елена разбра, че е крайно време за драстични мерки: да напомни истината.

— Мат, Мат, не е бил Деймън. Направил го е Шиничи. И ти го *знаеш*. — Нежно улови Мат за ръката и го завъртя към себе си, за да го принуди да я погледне в очите.

Но Мат още дълго не пожела да я погледне. Измина доста време и Елена започна да се опасява, че той няма да отстъпи пред молбата й. Накрая все пак вдигна глава и тя се взря в очите му.

— Добре — тихо рече той. — Ще го приема. Но самата ти знаеш, че отива да се напие с човешка кръв.

— Но от доброволен донор! — извика Деймън, който винаги се бе отличавал с превъзходен слух.

Мат отново се вбеси.

— Защото ти ги заставяш да го желаят! Първо ги хипнотизираш...

— Не, не действам така.

— Тогава им „влияеш“ по някакъв друг начин. На теб ще ти хареса ли да...

Застанала зад гърба на Мат, Елена правеше гневни знаци на Деймън, все едно разгонваше пилета. Деймън отначало само вдигна

вежди, но сетне сви елегантно рамене и се подчини на настойчивата ѝ безмълвна молба. Силуетът му се разми, докато приемаше формата на гарван, за да изчезне бързо като точка на фона на изгряващото слънце.

— Не смяташ ли — промълви Елена тихо, — че е по-добре да хвърлиш онзи кол? В противен случай Деймън ще се държи като пълен параноик.

Мат гледаше настрани, отбягвайки погледа ѝ, но накрая кимна утвърдително.

— Ще го хвърля долу, когато сляза, за да се измия в потока — промърмори той, докато оглеждаше мрачно изкаляните си крака. — А пък ти — додаде — е най-добре да влезеш в колата и да се опиташ малко да поспиш. Изглеждаш много уморена. Нуждаеш се от сън.

— Събуди ме след два часа — поръча му Елена, без да подозира, че след два часа ще съжалява за това много повече, отколкото можеше да очаква.

4

— Цялата трепериш. Нека отида сама — заговори Мередит, като отпусна ръката си върху рамото на Бони. Двете стояха пред къщата на Каролайн Форбс. Бони понечи да се съгласи, но се спря. Беше унизително да трепери така явно в лятната сутрин в края на юли, в топлия щат Вирджиния. Унизително бе и да се отнасят с нея като с малко дете. Но Мередит, макар да бе само с шест месеца по-голяма от Бони, днес изглеждаше по-възрастна, по-зряла от всеки друг път. Черната ѝ коса бе пристегната плътно назад, така че очите ѝ изглеждаха много големи, като още повече подчертаваха красотата на финото ѝ лице с високи скули и мургав тен.

Все едно ми е бавачка, унило си призна Бони. Днес Мередит бе дошла с обувки с високи токчета, вместо с обичайните с равни подметки. Заради това Бони се почувства още по-дребна и по-млада в сравнение с приятелката си.

Прокара нервно ръка през ягодиворусите си къдрици в напразен опит да бухне косата си и да я повдигне поне с един сантиметър.

— Не съм изплашена. С-студено ми е... — заекна Бони с цялото достойнство, което успя да събере.

— Зная. Предусещаш, че отвътре идва нещо лошо, нали? — Мередит кимна към къщата пред тях.

Бони се извърна настрани, сетне пак погледна Мередит. Изведнъж зрелостта на Мередит ѝ подежда успокояващо, а не дразнещо.

— Защо днес си с тези високи и тънки токчета? — изтърси тя, преди да погледне отново към къщата на Каролайн.

— О! — Мередит сведе поглед надолу — Просто съм практична. Ако този път нещо се опита да ме сграбчи за глезена, ще получи ето *това*. — Тропна с крак и от тротоара се разнесе задоволително шумно изтракване.

Бони едва сдържа усмивката си.

— А взе ли си и месингови боксове?

— Не. Не са ми необходими. Ако Каролайн изпробва някоя хватка върху мен, ще я съборя на пода с голи ръце. Но да не се отплесваме. Мога и сама да се справя.

Бони вече беше толкова спокойна, че отпусна дребната си ръка върху издължените тесни пръсти на Мередит. И силно ги стисна.

— Зная, че можеш сама. Само че аз съм тази, която трябва да влезе. Тя покани мен.

— Да. — Мередит леко и елегантно изви устни. — Тя винаги е знаела къде да забие ножа. Но каквото и да стане, Каролайн сама си е виновна. Нека все пак да се опитаме да ѝ помогнем, за нейно, а и за наше добро. Пък после ще се опитаме да я убедим да приеме помощта ни. А след това...

— След това — заключи Бони тъжно — няма да има нищо за разказване. — Отново се вгледа в къщата на Каролайн Форбс. Изглеждаше ѝ... някак си деформирана... все едно я виждаше в криво огледало. Освен това излъчваше лоша аура: черни ивици върху фон от грозни сиви и зеленикави отсенки. Бони никога преди не беше виждала друга къща с толкова много лоша енергия.

От нея лъхаше студ, като от камера за дълбоко замразяване в склад на месарница. Момичето не можеше да се отърси от усещането, че ако можеше, тази зла къща щеше да изсмуче жизнените ѝ сили и да ги вледени.

Остави Мередит да натисне звънеца. Отвътре отекна едва чуто ехо. Гласът на госпожа Форбс проехтя като от пещера. Къщата също приличаше на отражение в криво огледало, помисли си Бони, ала още по-странно беше чувството, което я връхлетя. Ако затвореше очи, щеше да си представи много по-обширно пространство, със силно наклонен под.

— Дошли сте да видите Каролайн — рече госпожа Форбс. Видът ѝ шокира Бони. Майката на Каролайн приличаше на старица с посивяла коса и сбръчкано преbledняло лице. — Тя е в стаята си. Ще ви заведе — продължи майката на Каролайн.

— Но, госпожо Форбс, ние знаем къде е... — Мередит млъкна, защото Бони стисна ръката ѝ. Дребничката, съсухрена жена ги поведе навътре. Едва тогава Бони осъзна, че тя почти нямаше аура. Сърцето ѝ се сви. Толкова отдавна познаваше Каролайн и родителите ѝ. Как се бе стигнало до такава промяна?

Не, не бива да избързвам и да заклеймявам Каролайн, каквото и да е направила, мислено се зарече Бони. Независимо какво е то. Дори и... да, дори и след онова, което причини на Мат. Ще се старая да си спомням само доброто, което съм видяла от нея.

Обаче се оказа трудно изобщо да мисли в тази къща, камо ли да си представя само добри преживявания. Бони много добре знаеше, че стълбището се изкачва нагоре. Виждаше ясно всяко стъпало пред себе си. Само че, странно, останалите ѝ сетива ѝ подсказваха, че всъщност слиза надолу. От това ужасяващо усещане главата ѝ се замая — да се визира в стръмното нанадолнище, докато в същото време виждаше как краката ѝ я изкачват нагоре.

Освен това долови странната и остра миризма на развалени яйца. Целият въздух наоколо бе *пропит* от тази воня.

Вратата на стаята на Каролайн беше затворена. Пред нея, на пода, бе оставен поднос с чиния с храна, с вилица и нож за разрязване на месо. Госпожа Форбс избърза пред Бони и Мередит, грабна подноса, отвори вратата на отсрещната стая и го остави вътре. Все така нервно затвори вратата след себе си.

Но миг преди подносът да се скрие от погледа ѝ, на Бони ѝ се стори, че зърна някакво помръдване върху купчината храна в порцелановата чиния.

— Дъщеря ми почти не говори с мен — изрече госпожа Форбс със същия безжизнен глас, с който ги посрещна на прага на къщата. — Но тя каза, че ви очаква.

Все така забързано мина покрай тях и ги остави сами в коридора. Вонята на развалени яйца — не, на сяра, едва сега се досети Бони — се усили още повече.

Да, беше сяра — помнеше този смрадлив мирис от часовете по химия през миналата година. Но как такава ужасяваща миризма бе проникнала в изискания дом на госпожа Форбс? Бони се извърна към Мередит, за да я попита, но приятелката ѝ вече клатеше глава. Бони отлично познаваше това изражение.

Не казвай *нищо*.

Бони преглътна, избърса навлажнените си очи и зачака, докато Мередит предпазливо завъртя дръжката на вратата на стаята на Каролайн.

Вътре бе много тъмно. Все пак от коридора проникна достатъчно светлина, за да види, че завесите са подплатени с непрозрачните драперии от леглото. Леглото бе празно.

— Влезте! И веднага затворете вратата!

Беше гласът на Каролайн, с типичния ѝ язвителен тон. Бони изпита силно облекчение. Стаята не се разтърси от мощен басов мъжки глас или от вой на животно, а прозвуча раздраженият глас на Каролайн, както когато беше в лошо настроение.

Бони пристъпи в полумрака, стелец се пред нея.

5

Елена се премести на задната седалка на ягуара и си облече под нощницата джинсите и готината синьозелена тениска. Просто така, за всеки случай, ако някой полицай — или шофьор — спре, за да помогне на хората в автомобила, очевидно закъсали на тази пуста магистрала. След това се излегна на седалката.

Но сънят не я споходи дори и сега, макар да се бе настанила удобно, на топло.

Какво искам, какво искам точно в този момент? — запита се. Отговорът тутакси изплува.

Искам да видя Стефан. Искам *ръцете* му да ме обгърнат. Искам само да погледна лицето му — зелените му очи с онзи специален поглед, който той пази единствено за мен. Искам да ми прости и да ми каже, че знае, че винаги съм го обичала.

Искам още... Елена усети как топлина обля цялото ѝ тяло... искам Стефан да ме целува. Искам целувките на Стефан... топли и сладки, утешаващи и приласкаващи...

Не можеше да спре да мисли за това, докато за втори или може би за трети път стисна клепачи и промени позата си. В очите ѝ отново запариха напиралците сълзи. Ако можеше да заплаче, истински да заплаче за Стефан! Обаче нещо я възпираше. Трудно ѝ бе дори една сълза да пророни.

Господи, колко бе изтощена...

Опита се да задържи клепачите си плътно затворени, докато неспирно се въртеше наляво и надясно. Опита се поне за няколко минути да не мисли за Стефан. Трябваше да поспи. Отчаяна, тя се надигна и се изви, за да се намести по-удобно върху седалката — и изведнъж всичко се промени.

Почувства се добре, дори прекалено добре. Въобще не усещаше седалката под себе си. Обърна се надясно и застина неподвижно във въздуха. Едва не блъсна главата си в покрива на автомобила.

Отново станах безтегловна, помисли си ужасено. Но не... този път беше по-различно от това, което ѝ се случи, когато за пръв път се завърна от отвъдното. Тогава се рееше във въздуха като балон. Не можеше да обясни защо бе така, но бе уверена в преценката си.

Страхуваше се да се раздвижи. Не ѝ беше ясна причината за тази бъркотия, но не посмя да се помръдне.

И тогава видя.

Видя себе си, с отпусната глава, със затворени очи, полегнала на задната седалка. Успя да различи всяка, дори най-дребната подробност — от гънките на елегантната синьозелена тениска до плитката, в която бе сплела златисторусата си коса, която впрочем бе започнала да се разплита, защото нямаше ластик подръка. Изглеждаше спокойно заспала.

Значи това бе краят. И хората ще разказват как в един зноен летен ден Елена Гилбърт намерила смъртта си тихо и спокойно в съня си. А причината за смъртта и никога няма да бъде разкрита...

Защото никой няма да се досети, че причината е разбитото ѝ от мъка сърце, помисли си девойката и се реши на нещо по-мелодраматично дори от обичайното за нея — опита се да се хвърли върху собственото си тяло, закривайки лице с едната си ръка.

Но не се получи. Щом понечи да се спусне надолу, се озова извън ягуара.

Неусетно бе прелетяла през покрива на колата. *Вероятно това се случва, когато си призрак*, каза си тя. Но въобще не можеше да се сравнява с предишния път. *Тогава видях тунела, стигнах до Светлината.*

Може би не съм призрак?

Елена внезапно бе обзета от прилив на ободряваща сила. Това ми е познато, помисли си въодушевено. Това е извънтелесно преживяване.

Отново сведе очи към спящото си тяло, за да го огледа по-внимателно. Да! Да! Забеляза тънка нишка, закрепена към спящото ѝ тяло — истинското ѝ тяло, — издигаща се към духовната ѝ същност. Беше свързана! Накъдето и да се отправи, ще може да намери обратния път.

Съществуваха само два възможни пътя. Първият водеше обратно към Фелс Чърч. Можеше приблизително да налучка посоката по слънцето, пък и бе сигурна, че всеки, преминал през ИТП (както

наричаше на професионален жаргон извънтелесното преживяване Бони, която вече бе завладяна от манията по спиритуализма и бе изчала сума книги по въпроса) ще може да разпознае къде се пресичат лейлините.

Разбира се, че другият път водеше към Стефан.

Деймън може и да мислеше, че Елена не знае накъде да се отпрати, и действително тя имаше само смътна представа. Съдейки по посоката, от която слънцето изгря, реши, че трябва да търси Стефан на запад, в противоположната посока спрямо изгрева. Но нали се говореше, че душите на истински влюбените са свързани... със сребърна нишка от сърце до сърце или с розова корда от кутре до кутре.

За нейна радост почти веднага намери това, което търсеше.

Тънка нишка, бледа като лунна светлина, се простираше от сърцето на спящата Елена до... Да. Като я докосна, нишката звънна толкова ясно от нея към Стефан, че тя повече не се съмняваше, че ще я отведе до любимия ѝ.

Повече не се колебаеше накъде да продължи. Вече бе пребивавала във Фелс Чърч. Способностите на Бони като медиум бяха забележителни, както и на старата хазяйка на Стефан, госпожа Теофилия Флауърс. Те бяха там, заедно с Мередит и нейния блестящ ум, за да бранят града.

И те всичките ще ме разберат, каза си тя, но в следващия миг я налегна отчаяние. Може би никога повече нямаше да ги види.

Без да се колебае нито миг повече, Елена се извърна и полетя в посоката, водеща към Стефан.

Носеше се във въздуха толкова бързо, че не виждаше нищо от това, което я заобикаляше. Всичко, през което профучаваше, беше с неясни очертания, само понякога се променяше цветът и плътността на средата. Елена осъзна със свито гърло, че преминава през обектите.

След няколко мига пред нея се разкри сърцераздирателна сцена: Стефан, проснат върху някакъв окъсан, дрипав сламеник, с посивяло лице, ужасно отслабнал. Стефан в някаква порутена, мизерна и въшлясала килия, с проклетите железни решетки на стената, през които никой вампир не може да избяга.

Елена се извърна за миг, за да не види той болката ѝ и горчивите ѝ сълзи, когато го събуди. Едва бе успяла да се окопоти, когато я сепна

гласът на Стефан. Той вече беше напълно буден.

— Отново и отново пробваш, така ли? — заговори той с горчива ирония. — Сигурно ще си заслужиш наградата. Но винаги някъде бъркаш. Последния път бяха малките ти заострени уши. А този път — дрехите. Елена, дори животът ѝ да зависи от това, никога не би облякла такава изпомачкана блуза, нито би се появила с боси и мръсни крака. Върви си. — Присви рамене под изпокъсаното си одеяло и се извърна с гръб към нея.

Елена се втрени изумено в него. Твърде много страдания ѝ се бяха насъбрали, за да подбира внимателно думите си, бликнали като гейзер от устните ѝ:

— Стефан! О, Стефан! Просто реших да спя с дрехите си, в случай че някой полицай спре до колата, докато съм на задната седалка на ягуара. Същият, който ти ми купи. Но не мислех, че ще ти пука! Дрехите ми са омачкани, защото една платнена торба ми служи за дрешник, а краката ми се изцапаха, когато Деймън — ами, ами — няма значение. Имам си нощница, истинска, но не бях с нея, когато се отделих от тялото си. Предположих, че когато се отделяш от тялото си, пак си същият, както когато си в него...

Вдигна тревожно ръце, когато Стефан се извъртя рязко. Но — о, чудо на чудесата — бузите му бяха поруменели леко. Освен това сега не я гледаше толкова презрително.

Но имаше ужасно мрачен вид, а зелените му очи проблясваха заплашително.

— Изцапала си краката си, когато Деймън е направил какво? — попита я настойчиво, натъртвайки на всяка дума.

— Няма значение...

— Има дяволски важно значение — скастри я Стефан. — Елена? — прошепна, като се вгледа в нея, сякаш едва сега се бе появила пред него.

— Стефан! — Не успя да се сдържи и протегна ръце към него. Вече не можеше да се овладее. — Стефан, не зная как стана, но съм тук. Не съм сън. Не съм призрак. Мислех си за теб, но неусетно съм заспала — *и ето ме тук!* — Опита се да го докосне с прозрачните си ръце. — Вярваш ли ми?

— Вярвам ти... защото и аз си мислех за *теб*. Някак си... някак си това те е довело тук. Заради любовта. *Защото ние се обичаме!* —

Изговори думите като откровение на светец.

Елена затвори очи. Ако можеше да бъде тук, но в собственото си тяло, щеше да покаже на Стефан колко много го обича. Ала сега бяха принудени да се задоволят само с недодялани думи клишета, които обаче бяха абсолютната истина.

— Винаги, винаги ще те обичам, Елена — продължи да й шепне той. — Но за нищо на света не искам да си с Деймън. Той ще те нарани...

— Нищо не мога да направя... — прекъсна го тя.

— Трябва да можеш!

— ... защото той е единствената ми надежда, Стефан! И няма да ми причини зло. Дори вече уби двама, за да ме предпази. О, Боже мой, толкова неща се случиха! Бяхме на път към... — Елена се поколеба дали да продължи. Отклони тревожно поглед.

За миг очите на Стефан се разшириха. Но като заговори, лицето му отново стана безизразно сковано:

— Към някое място, където да си в безопасност.

— Да — потвърди Елена с напълно сериозен тон, осъзнавайки, че издайническите сълзи се стичат по призрачните ѝ страни. — И... о, Стефан, колко много неща не знаеш. Каролайн обвини Мат, че се нахвърлил върху нея, когато били на среща, и затова сега била бременна. Само че детето ѝ не е от Мат!

— Разбира се, че не е! — възмути се Стефан. Искаше му се да добави още нещо, но Елена го изпревари:

— Според мен детето ѝ е от Тайлър Смолуд, защото тя излизаше с него точно когато е забременяла. Освен това Каролайн се промени. Деймън каза, че...

— Ако една майка роди бебе от върколак, не само то ще се окаже върколак, но и самата тя ще се превърне във върколак.

— Да! Но нейната нова същност на върколак ще трябва да се пребори с малаха, който вече се намира в нея. Бони и Мередит ми разказаха такива страхотии за Каролайн — как пълзяла като гущер по пода, — че настръхнах от ужас. Но трябваше да ги оставя да се справят сами с нея, за да мога... за да мога да отида на безопасното място.

— Върколаци и лисици — изрече Стефан замислено и поклати глава. — Разбира се, китсунетата, лисиците, притежават много по-

силни магически способности. Върколаците обаче убиват, преди да мислят. — Стовари гневно юмрук върху коляното си. — Така ми се иска да съм там!

Елена бе обзета от отчаяние, примесено с учудване.

— А вместо това аз съм тук, при теб! Никога не съм знаела, че съм способна на това. Но не успях да ти донеса нищо. Дори и самата себе си. Дори и моята кръв. — Безпомощно махна с ръка, но в следващия миг забеляза искра на задоволство в очите на Стефан.

Той все още имаше от виното „Черна магия“, което тя тайно му беше донесла! Знаеше го! Това бе единствената течност, която — когато се налагаше — можеше да поддържа един вампир жив, ако нямаше от кого да се снабдява с кръв.

Това чудодейно вино всъщност беше безалкохолна напитка и никога не е било предназначено за консумиране от хора. С изключение на кръвта, вампирите можеха да изпитват наслада само от него. Деймън бе споделил с Елена, че това вино е с магически свойства, защото се получавало само от специално грозде, отглеждано единствено върху льосова почва в местности, до които някога са достигали планинските ледници. И че това толкова особено вино непременно трябвало да отлежава в изби, тънещи в непрогледен мрак. Именно заради това, според Деймън, виното „Черна магия“ се отличавало с толкова специфичен, кадифеномек и плътен вкус.

— Няма значение — рече Стефан, защото явно се опасяваше, че някой може да ги подслушва. — И как точно се случи? — попита я той. — Това твое извънтелесно преживяване? Защо не се спуснеш тук, за да ми разкажеш по-подробно? — Отново се излегна върху сламеника. В погледа му се долавяше болезнено страдание. — Съжалявам, че няма как да ти предложа по-добро легло. — За миг лицето му помръкна. През цялото време успяваше да скрие от нея срама от това, че тя го видя в толкова окаяно състояние, с парцаливи дрехи в тази мръсна килия, гъмжаща от Бог знае какви паразити. Той — Стефан Салваторе, който някога беше... който някога беше...

Сърцето ѝ се разкъсваше от мъка. Знаеше, че е разбито, защото го усещаше в гърдите си като счупено стъкло и всяка тънка като игла частица от него се врязваше в плътта ѝ. Знаеше, че е разбито, защото се разплака, а големите сълзи от духовното ѝ превъплъщение закапаха като кръв по лицето на Стефан. Ала, докато се отронваха във въздуха,

оставаха прозрачни и се превръщаха в тъмночервена кръв, когато докосваха лицето на Стефан.

Кръв? Разбира се, че не беше кръв, каза си тя. Дори и толкова полезната за него кръв не можеше да му даде. Сега наистина се разрида. Раменете ѝ се разтресоха, докато сълзите ѝ продължаваха да се стичат по лицето му. Сега той бе вдигнал едната си ръка, сякаш искаше да улови поне една нейна сълза...

— Елена... — В гласа му се долавяше удивление.

— Ка... какво? — Тя коленичи до него.

— Твоите сълзи. От сълзите ти се чувствам като... — Впери в нея поглед, изпълнен със страхопочитание.

Елена още не можеше да спре да плаче, макар да знаеше, че бе утешила гордото му сърце, а освен това бе постигнала и още нещо.

— Н-не разбирам.

Той улови една от сълзите ѝ. Попи я с устните си. После се вгледа в нея със сияещи очи.

— Трудно е да се говори за това, моя прекрасна малка любима...

Тогавя защо са нужни думи? — помисли си девойката, все още ридаеща, но се спусна до него, за да може да шепне точно над главата му.

Просто... защото тук не са особено щедри на освежителни напитки, сподели той. Както и може да се очаква. Ако не ми бе помогнала... вече щях да съм мъртъв. Но те не могат да си обяснят защо още съм жив. Затова те сами ще избягат, преди да стигнат до мен, нали разбираш...

Елена вдигна глава. Сега сълзите ѝ, леещи се върху лицето му, бяха сълзи на яростен гняв. *Къде са те? Ще ги убия. И не ми казвай, че не мога, защото ще измисля как да го направя. Ще намеря начин да ги изтребя дори и докато съм в това състояние...*

Той поклати глава. *Ангел мой, нима не разбираш? Не е нужно да ги избиваш. Защото сълзите ти, призрачните сълзи на една непорочна девица...*

Тя поклати глава. Стефан, ако някой е наясно, че не съм непорочна девица, това си именно ти...

... на една непорочна девица, продължи Стефан, без да се смути от опита ѝ да го прекъсне, може да лекува всякакви болести. До тази

вечер аз бях болен. Но сега съм изцерен! Като нов! Те никога няма да проумеят как е станало.

Сигурен ли си!

Погледни ме!

Елена го погледна. Лицето на Стефан, доскоро посивяло и изпито, сега изглеждаше съвсем различно. Той поначало си беше все бледен, ала в момента красивите му черти бяха порозовели — все едно че дълго бе стоял край силен огън. Светлината отразяваше чистите линии и елегантността на прекрасното му лице.

Аз ли... постигнах това? Тя си спомни как първите й сълзи покапаха по лицето му като капки кръв. Не, не съвсем като истинска кръв, поправи се, а само с цвета на кръвта, като попиха в кожата му, за да възвърнат силите на Стефан.

Не се сдържа и притисна устни към гърлото му, докато си повтаряше: *Каква радост, о, каква радост. Но ми се ще действително да можем да се докосваме. Така ми се иска да усетя как ръцете му ме обгръщат.*

— Поне мога да те съзерцавам — прошепна й Стефан. Елена не се съмняваше, че дори това бе като глътка вода за умиращ от жажда сред пустинята. — И ако можехме да се докосваме, щях да обгърна с ръка талията ти тук, да те целувам тук и тук и...

Поговориха си така за кратко, разменяйки си глупави любовни думи, като всички влюбени, опивайки се един от друг — той от нейния образ и глас, а тя — от неговите. Накрая обаче Стефан, макар и привидно меко, но с категоричен тон поиска да му разкаже всичко за случилото се между нея и Деймън, при това, без да пропуска нищо, от самото начало. Сега Елена вече бе толкова успокоена, че му описа дори инцидента с Мат, без обаче да представя Деймън като непоправим злодей.

— Стефан, трябва да знаеш, че Деймън действително се грижеше за нас по най-добрия възможен начин — увери го, като му разказа за двата вампира, обсебени от малахи, които ги проследили, и какво направил Деймън само с нещо като къс молив.

Стефан само сви рамене и подхвърли с недоволен тон:

— Повечето хора използват моливите за писане, докато Деймън „отписва“ хората с тях. А защо дрехите ти са толкова измърсени?

— Защото чух страхотен трясък и Мат се стовари върху покрива. Но ако трябва да съм съвсем честна, трябва да призная, че той през цялото време се опитваше да прониже Деймън. Накарах го да изхвърли кола, с който се бе въоръжил. — После додаде с едва чут шепот: — Стефан, *моля те*, не се ядосвай, че двамата с Деймън трябва... да сме заедно в момента. Това не променя нашите отношения.

— Зная.

Най-удивителното беше, че той действително го знаеше. Елена разчиташе много на безкрайното му доверие към нея.

След това останаха още малко „прегърнати“. Елена, макар и безтегловна, се сгуши до гърдите на Стефан... и това беше истинско блаженство.

Ала точно тогава светът, цялата вселена, се разтресе внезапно от чудовищен трясък. Елена подскочи. Това бедствие наруши любовното им уединение, отне ѝ сладостта да споделя всяка част от *себе си* със Стефан.

Отново започна — страхотното бучене, което така ужасяваше Елена. Вкопчи се безпомощно в Стефан, който я гледаше загрижено. Едва тогава тя се досети, че той не чува нищо от този оглушителен за нея тътен.

И тогава стана още по-зле. Тя бе изтръгната насила от прегръдката му, за да бъде запратена устремно назад през обекти и пространства, все по-бързо и по-бързо, докато не се приземи с трясък в собственото си тяло.

Макар и с нежелание, се завърна в своето тяло — единственото, с което разполагаше. Тъкмо се приземи и сля с него, когато чу как Мат потропа по прозореца на ягуара.

— Изминаха повече от два часа, откакто заспа — рече той, като отвори вратата на колата. — Но си казах, че се нуждаеш от сън. Сега по-добре ли си?

— О, Мат — промълви Елена. За миг ѝ се стори, че ще се разплаче. Но тогава си спомни усмивката на Стефан.

Тя примигна, стегна се и събра сили, за да се справи със ситуацията. Срещата ѝ със Стефан беше твърде кратка. Но никой не можеше да ѝ отнеме спомена за блаженото и сладко време, докато бяха заедно, все едно че бяха обкръжени от благоуханни нарциси и лавандула.

* * *

Деймън беше много раздразнен. Колкото по-високо летеше с широките си гарванови черни криле, толкова по-нашироко ландшафтът под него се разстиляше като чудесен килим. Започващият нов ден осветяваше ливадите и заоблените хълмове с бледо сияние, като гигантски смарагди.

Ала Деймън не обръщаше внимание на красивата гледка. Толкова често бе виждал това. Сега се оглеждаше за *donna splendida*^[1].

Но мислите му продължаваха да се реят на воля. Мат и неговият кол... Деймън все още не можеше да си обясни защо Елена пожела да спасят от властите този беглец, като го взеха с тях. Елена... Деймън се насили да мисли за нея със същото недоволство, както и за Мат, но не успя.

Кръжеше все по-надолу, към къщите в града под него. Проверяваше аурите на жителите му. Искаше да намери по-особена аура, силна и красива, впечатляваща. Достатъчно дълго бе пребивавал в Америка, за да е наясно, че толкова рано сутрин по улиците се срещат хора само от три категории. Първата принадлежеше на учениците, но сега те бяха в лятна ваканция, затова се срещаха по-рядко. Мат вярваше, че Деймън обича да налита на гимназистки, но това се случваше рядко. Втората категория бе запазена за бягащите за здраве. А към третата категория се числяха красивите жени, занимаващи се с градините около къщите си, способни да се отдават на приятни мисли като... точно като онази там долу.

Младата жена с лозарски ножици в ръцете вдигна поглед към Деймън, когато той се появи иззад завоя и тръгна към нейната къща. Забавените му крачки ясно показваха възхищението му от пищните цветни лехи пред очарователната къща във викториански стил. За миг тя го изгледа уплашено. Съвсем нормална реакция. Деймън беше изцяло в черно — черни обувки, черни джинси, черна тениска, черно кожено яке, а на лицето си носеше черните си очила „Рей Бан“. Но той ѝ се усмихна и в същия миг се разля първата вълна на нежното му проникване в душата на тази хубавица.

Поне отсега едно бе ясно: тя обичаше розите.

— Колко са разкошни тези от сорта Дриймуивър — заговори я той, като възторжено поклати глава, докато оглеждаше храстите, обсипани с прекрасни розови пъпки. — А пък онези Бели айсберги, увити по дървената скара... Ах, ами тези Муунстоунс! — Докосна съвсем леко една разцъфнала роза със сребристи венчелистчета, но с бледорозови краища.

Младата жена, Криста, не можа да сдържи усмивката си. Деймън остави информацията да се лее с лекота от нейното съзнание към неговото. Само на двадесет и две, неомъжена, все още живееше в родния си дом. Притежаваше точно онази аура, която той издирваше, а освен това в къщата беше само спящият ѝ баща.

— Не приличаш на някой, който разбира от рози — призна му Криста откровено, след което се засмя неловко. — Извинявай, на панаира на розата в Крийквил се срещат всякакви странни типове.

— Майка ми е запалена градинарка — излъга с лекота Деймън, без дори да трепне. — Предполагам, че от нея съм наследил тази страст. Сега, за съжаление, никъде не се застоявам за дълго, така че нямам възможност да отглеждам рози. Но никой не може да ми отнеме мечтите. Искаш ли да узнаеш най-голямата ми мечта?

На Криста ѝ се стори, че се бе озовала сред прекрасен облак, ухаещ на ароматни рози. Деймън долавяше всеки нюанс в настроението ѝ, дори и най-незначителния, като се наслаждаваше на лекото ѝ изтръпване.

— Да — отвърна Криста простичко, — ще бъде много приятно.

Деймън се приведе към нея и понижи глас:

— Искам да отгледам черна роза. Наистина черна.

Криста се сепна. В съзнанието ѝ се мярна нещо, но толкова бързо, че Деймън не успя да го улови.

— Щом е така, искам да ти покажа нещо — изрече тя с дрезгав глас. — Ако... ако имаш време да ме придружиш.

Задният двор се оказа още по-приятен, а освен това имаше и леко покращащ се хамак. Деймън кимна одобрително. След като всичко приключи, ще се нуждае от място, където да остави Криста... когато тя се унесе в сън.

Но нещо в дъното на градината го принуди да ускори крачки.

— Розите „Черна магия“! — възкликна той, щом съзря тъмночервените цветове.

— Да — потвърди Криста тихо. — „Черна магия“. Сорът, който най-много се доближава до черната роза. Цъфти три пъти годишно — прошепна с трепет, без повече да си задава въпроса кой може да е този млад мъж, залята от пороя от чувства, на които дори Деймън не остана неподвластен.

— Великолепни са — съгласи се той. — Най-наситеното червено, което някога съм виждал.

Криста все още тръпнеше от радост.

— Ако искаш, вземи си една. Ще занеса от тях на панаира на розата в Крийквил идната седмица, но сега мога да ти подаря една от напълно разцъфналите. Може би ще доловиш аромата ѝ.

— Аз ще... ще бъда безкрайно радостен — кимна Деймън.

— И можеш да я подариш на гаджето си.

— Нямам гадже — обясни той, доволен, че отново може да продължи с лъжите. Ръцете на Криста леко потръпнаха, докато отрязваше за него един от най-дългите, най-прави стръкове.

Деймън се пресегна да поеме розата и пръстите им се докоснаха. Усмихна ѝ се.

От насладата коленете ѝ омекнаха. Деймън с лекота я подхвана и продължи с това, което винаги правеше в подобни случаи.

Бони пристъпи навътре в стаята, а Мередит веднага застана зад гърба на приятелката си.

— Казах да затвориш проклетата врата! — рече Каролайн. По-скоро го изръмжа.

Съвсем естествено беше да се огледат, за да се ориентират откъде идваше това ръмжене. Бони успя да зърне ъгъла на бюрото на Каролайн миг преди Мередит да затвори вратата зад себе си и да прекъсне сребристия лъч светлина, проникващ откъм коридора. Но стола, който обикновено стоеше пред бюрото, сега го нямаше.

Каролайн се беше свряла под бюрото.

Може да бе удобно скривалище за едно десетгодишно момиче, но на осемнадесетгодишната Каролайн се бе наложило да се сгърчи в невъзможна поза, за да се намести в тясното пространство. Седеше върху нещо, което приличаше на купчина изпокъсани дрехи. *Най-хубавите* ѝ дрехи, внезапно проумя Бони, щом миг преди да се затвори

вратата, пред нея проблесна златисто ламе. В следващия миг светлината угасна и блясъкът изчезна.

Сега в мрака останаха само трите момичета. Никаква светлина не проникваше под вратата откъм коридора. Нито над вратата.

Защото коридорът е в другия свят, ужасено си помисли Бони.

— Какво лошо има в това, да прониква поне малко светлина, Каролайн? — запита я Мередит тихо, като се постара гласът ѝ да прозвучи уверено и успокояващо. — Нали ти самата ни помоли да се отбием при теб, да те видим. Но сега нищо не виждаме.

— Казах да дойдете, за да поговорим, а не за оглед — незабавно я поправи Каролайн, също както в доброто старо време. Това също би трябвало да действа успокояващо. Но сега, докато слушаше как отеква гласът на Каролайн изпод бюрото, Бони бе готова да се закълне, че бе придобил някакво ново звучене. Не толкова дрезгав, колкото...

Всъщност не искаш да мислиш за това. Не и в тази тънеща в среднощен мрак стая, подсказа на Бони вътрешният ѝ глас.

Не толкова дрезгав, колкото *ръмжащ*, помисли си тя, като се почувства напълно безпомощна. Дори можеше да се каже, че Каролайн всъщност разговаряше с тях само чрез ръмжене.

Изпод бюрото се чува някакви тихи звуци, които подсказаха на Бони, че момичето под бюрото се движи. Дишането на Бони се учести.

— Но ние искахме да те видим — промълви Мередит тихо. — Нали знаеш колко много Бони се страхува от тъмното? Може ли поне да запаля нощната лампа?

Бони усети как цялата се разтрепери. Не беше на добро. Не беше разумно да се издава пред Каролайн, че се бои от нея. Но катраненочерният мрак я караше да тръпне от ужас. Сякаш физически усещаше как нещо лошо се спотайва в ъглите на стаята — или може би бе плод само на нейното въображение? Дочуваше също шумове, които я принудиха да подскочи стреснато — като например двойното изщракване точно зад гърба ѝ. Какво, по дяволите, прецтракваше така?

— Добррре де! Светни онази там, до леглото. — Сега Каролайн ръмжеше, без въобще да се прикрива. И пристъпи към тях. Бони чу как се приближи шумоленето и задъханото дишане.

Не ѝ позволявай да те докопа в тъмното!

Беше паникьорска, глупава мисъл, но Бони не можа да я прогони, както не можа да се удържи да не пристъпи слепешком настрани и се

препъна в...

Нещо високо... и топло.

Не беше Мередит. Никога, откакто Бони я познаваше, приятелката ѝ не беше воняла на пот, на гранясало, на развалени яйца. Но топлото нещо хвана и двете вдигнати нагоре ръце на Бони. Чуха се някакви странни тихи изщраквания, когато ръцете на съществото се вкопчиха около китките на Бони.

Тези ръце всъщност не бяха топли. Бяха горещи и сухи. Краищата им се докоснаха по особен начин до кожата на Бони.

После, когато светна нощната лампа до леглото, ръцете изчезнаха. Мередит се бе докопала до спасителната лампа, която обаче пръскаше съвсем слаба червеникава светлина. Лесно можеше да види защо бе така — върху абажура бяха привързани едно рубиненочервено боди и един пенъоар.

— Така може да предизвикаш пожар — промърмори Мередит, но дори нейният винаги спокоен глас този път трепереше.

Каролайн се изправи пред тях, залята от червената светлина. На Бони се стори по-висока от всякога, дългнеста и жилеста, като се изключи подутият ѝ корем. Беше облечена нормално, с джинси и тениска. Скри закачливо ръце зад гърба си, докато им се хилеше с обичайния си, лукаво нагъл маниер.

Искам да си отида у дома, каза си Бони.

— Е, сега какво? — прозвуча гласът на Мередит.

Каролайн продължаваше да се усмихва.

— Какво сега?

Мередит изгуби търпение.

— Какво искаш от нас?

Каролайн я изгледа предизвикателно, с извити вежди.

— Днес посети ли приятелката си Изабел? Побъбри ли си с нея?

Бони бе обзета от непреодолимото желание с един шамар, ама по-як, на мига да изтрие самодоволната усмивка от физиономията на Каролайн. Но не го стори. Сигурно бе игра на светлината — знаеше, че не можеше да е друго, — но ѝ се стори, че в зениците на Каролайн просветнаха червени искри.

— Да, посетихме Изабел в болницата — потвърди Мередит с равнодушен тон. Но после добави с неприкрит гняв: — Ти отлично знаеш, че тя още не може да разговаря с никого. Обаче... — продължи

с триумфиращ тон — лекарите ни увериха, че ще проговори. Ще ѝ излекуват езика, Каролайн. Нищо, че ще ѝ останат белези навсякъде, където се е пробола. Отново ще може да говори, и то много добре.

Усмивката на Каролайн помръкна. По изпитото ѝ лице останаха само следи от яростта ѝ.

От какво се дразни толкова? — учуди се Бони.

— Няма да е зле да си покажеш носа навън от къщата — посъветва Мередит момичето с кестенявата коса. — Не можеш вечно да живееш в мрак...

— Няма да е вечно — прекъсна я Каролайн с остър тон — Само докато се родят близнаците. — Изправи се, все още с ръце зад кръста, но наведе гърба си назад, за да изпъкне повече коремът ѝ.

— Бли... близнаци? — изненада се Бони.

— Мат младши и Мати. Така ще ги кръстя.

Бони не можа да понесе злорадата усмивка и дръзкия поглед на Каролайн.

— Не можеш да направиш това! — изкрещя тя.

— Или пък ще нарека момиченцето Хъни. Матю и Хън, на баща им Матю Хъникът.

— Нямах право да го направиш! — кресна Бони този път още по-пискливо. — Особено след като Мат не е тук, за да се защити...

— Да, той избяга доста внезапно, нали? От полицията се чудят защо е побягнал. Разбира се — Каролайн понижи тона си до многозначителен шепот, — той не избяга сам. С него беше и Елена. Все се питам с какво ли се занимават двамата в свободното си време? — Изкиска се пронизително, като пълна глупачка.

— С Мат не е само Елена — напомни ѝ Мередит, този път с понисък и по-заплашителен тон. — С тях има още някой. Нима си забравила за споразумението, което самата ти подписа? Да не казваме на никого за Елена, нито да шумим около нея?

Каролайн примигна бавно, като гущер.

— Това беше много отдавна. За мен сякаш е било в някакъв друг живот.

— Каролайн, никакъв живот не те очаква, ако престъпиш тази клетва! Деймън ще те убие. Или вече си... — Мередит не довърши предположението си.

Каролайн продължаваше да се киска по своя хлапашки маниер, сякаш беше малко момиченце и някой току-що ѝ е казал неприлична шега.

Бони усети как я побиха тръпки и студена пот обля тялото ѝ. Чак косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Какво ти се причува, Каролайн? — Мередит навлажни устните си. Бони разбра, че тя се опитва да задържи погледа на Каролайн върху себе си, но кестенявото момиче се извърна. — Това... Шиничи ли е? — Мередит внезапно пристъпи напред и сграбчи Каролайн за ръцете ѝ. — Свикнала си да го виждаш и чуваш, когато погледнеш в огледало? Сега постоянно ли го чуваш, Каролайн?

Бони искаше да помогне на Мередит. Наистина искаше. Ала не можеше да помръдне, нито звук да отрони.

Остана като вцепенена, като видя сивите нишки в косата на Каролайн. Сиви косми, помисли си Бони. Блестяха леко, много по-светли от разкошната кестенява коса, с която Каролайн толкова се гордееше. Освен тях имаше и други косми наоколо, които... изобщо не блестяха. Бони бе виждала подобно смесено, между светло и тъмно, оцветяване в козината на кучетата. Смътно си спомняше, че нещо такова се срещало и при някои вълци. Но съвсем друго бе да виждаш всичко това в косата на приятелката си от гимназията. Особено когато тези косми са настръхнали като на зло куче...

Тя е полудяла. Не, не е полудяла от гняв, а е душевноболна, осъзна Бони.

Каролайн вдигна поглед нагоре, но не към Мередит, а се взря право в очите на Бони. Бони потръпна. Каролайн се беше вторачила в нея замислено, сякаш се питаше за какво става Бони — за вечеря или просто е боклук за изхвърляне. Мередит пристъпи до Бони със стиснати юмруци.

— Не ме зззяпай така — рече Каролайн рязко и се обърна. Да, този път наистина изръмжа.

— Ти наистина си искала да ни видиш, нали? — поде Мередит кротко. — Ти... ти се перчиш пред нас. Но си мисля, че това е просто твоят начин да помолиш за помощ...

— Помощ, ама ддрруг път!

— Каролайн — внезапно се намеси Бони, удивена от облялата я вълна на жалост, — моля те, опитай се да мислиш. Спомняш ли си,

когато ни каза, че ти трябва съпруг? — Млъкна и преглътна. Кой щеше да иска да се ожени за това чудовище, което само преди няколко седмици изглеждаше като нормална тийнейджърка?

— Тогава те разбрах — довърши Бони колебливо. — Но казано честно, няма да постигнеш нищо, ако продължаваш да повтаряш, че Мат те е нападнал! Никой... — Не можа да се насили да произнесе очевидното.

Никой няма да повярва на такава като теб.

— О, аз всичко урредих, при това много добррре — заръмжа Каролайн, а после се закиска. — Ще останеш яко изненадана.

В съзнанието на Бони изплува образът на някогашната Каролайн. Все едно видя как в изумруденозелените ѝ очи отново проблесна познатият дързък поглед, мярна лукавото и потайно изражение на лицето ѝ, гордото отмятане на лъскавата ѝ кестенява коса.

— Защо избра Мат? — попита Мередит сърдито. — Откъде знаеше, че през онази нощ е бил нападнал от малах? Шиничи заради теб ли изпрати малаха?

— Или е била Мисао? — допълни Бони, като си припомни, че с Каролайн най-много бе разговаряла женската лисица от двете китсунета, лисичите духове.

— През онази вечер бях излязла на среща с Мат. — Изведнъж гласът на Каролайн стана необичайно монотонен, като че рецитираше поезия, само че бездарно. — Нямах нищо против да го целуна — той е толкова готин. Предполагам, че тогава е получил синката на врата. Може и да съм ухапала леко горната му устна.

Бони отвори уста, но усети как Мередит отпусна ръка на рамото ѝ, за да я възпре, и побърза да я затвори.

— Само че той направо полудя — продължи Каролайн напевно. — Нахвърли се върху мен! Одрах го с ноктите си, по цялата му ръка. Мат обаче се оказа по-силен, много по-силен от мен. А сега...

А сега ще си имаш кученца, искаше да ѝ каже Бони, но Мередит я стисна за рамото и тя отново се въздържа. Освен това Бони внезапно бе обзета от друга тревога: бебетата можеше да приличат на хора и на обикновени близначета, както ги уверяваше Каролайн. Тогава какво щяха да правят?

Бони много добре знаеше как разсъждават възрастните. Дори и Каролайн да не можеше да си боядиса косата отново в кестеняво, те ще

кажат: „Вижте каква мъка е преживяла, чак косата ѝ е посивяла преждевременно!“

И дори да станат свидетели на странното поведение на Каролайн — както Бони и Мередит в момента, — щяха да решат, че е следствие от шока. О, горката Каролайн, колко се е променила от онзи ужасен ден! Така се е изплашила от Мат, че се е скрила под бюрото. И не желае да се мие — може би това е типичен симптом след всичко, което е преживяла.

Пък и кой можеше да каже колко време ще е нужно, преди тези отрочета на върколак да се родят? Нищо чудно малахът, загнездил се вътре в Каролайн, да може да контролира и това, за да заприлича на нормална бременност.

Тогавя Бони изведнъж се изтръгна от мислите си и се заслуша в думите на Каролайн, която за кратко бе престанала да ръмжи. Сега звучеше почти като някогашната Каролайн.

— Не мога да си обясня защо вярвате повече на неговата дума, отколкото на моята — заяви със злобен и обиден тон.

— Защото — заговори Мередит решително — ние познаваме и двамата. Щяхме да знаем, ако Мат излиза с теб, което значи, че не сте се срещали. И той не е от онези момчета, които ще цъфнат ненадейно на прага ти, особено след като се знае какво изпитва към теб.

— Но нали казахте, че онова чудовище, което го нападнало...

— Нарича се малах, Каролайн. Научи най-после тази дума. Нали си имаш един в теб!

Каролайн се ухили надменно и небрежно махна с ръка, за да отпъди тази мисъл.

— Казахте ми, че тези същества можели да те обсебят и да те накарат да вършиш неща, на които никога дотогава не си бил способен, така ли беше?

И трите замълчаха. Дори и да сме го казвали, не е било в *твое* присъствие, помисли си Бони.

— Добре де, какво ще стане, ако призная, че *не сме имали* среща? Че просто го намерих да обикаля квартала с по-малко от десет километра в час с напълно отчаян вид. Ръкавът му беше разкъсан и цялата му ръка приличаше на сдъвкана от някакъв звяр. Затова го прибрах у дома и се опитах да превържа ръката му, но той изведнъж откачи. И аз наистина се опитах да го одраскам, но превръзките ми

попречиха. Затова ги съдрах от него. Даже не съм ги изхвърлила, макар целите да са прогизнали от кръв. Ако ви разкажа всичко това, какво ще ми кажете?

Бих ти заявила, че ни използваш, за да се измъкнеш безнаказано, преди да сме съобщили на шериф Мосбърг, помисли си Бони, вече поспокойна. Бих казала още, че имаш право и че сигурно можеш, когато ти е полезно, с малко усилия да изглеждаш съвсем нормална. Ако спреш с това детинско кискане и изтриеш това лукаво изражение, ще бъдеш много неубедителна.

Но сега говореше Мередит:

— Каролайн, не знаеш ли, че могат да направят ДНК-тест на следите от кръв?

— Разбира се, че зная! — изгледа я Каролайн така възмутено, че за миг забрави да гледа хитро.

Мередит се втренчи в нея.

— Това означава, че могат да разберат дали тези превръзки са били изцапани или не от кръвта на Мат — рече тя. — Което може да подкрепи, но може и да опровергае твоята версия за случилото се и да насочи разследването към друго обяснение.

— Никакво друго обяснение няма. Превръзките просто са просмукани с кръв. — Каролайн рязко се надигна, отиде до скрина, издърпа едно чекмедже измъкна оттам нещо, което някога сигурно е било спортен бандаж. Сега червенееха дори и на тази оскъдна светлина.

Докато гледаше във вкоравената тъкан на фона на червената светлина, Бони проумя две неща. Първо, тя не беше част от превръзката, която госпожа Флауърс бе направила на ръката на Мат сутринта, след като той беше нападнат. Второ, наистина цялата бе просмукана с кръв.

Светът сякаш се завъртя около нея. Дори и да вярваше на Мат, това ново откритие я изплаши. Тази нова версия можеше да сработи — особено, при положение че никой не можеше да открие Мат, за да му се вземе кръвна проба.

Нали самият Мат бе признал, че му се губело част от времето през онази нощ... за което нямал никакъв спомен.

Но това още не означаваше, че Каролайн казва истината! Защо ще започне с една лъжа, а после ще я промени, когато разбере, че

фактите не ѝ изнасят?

Очите на Каролайн имаха същия цвят като очите на котките. А котките си играят с мишките само за да се забавляват. Само за да ги гледат как ще побягнат.

Мат беше побягнал...

Бони поклати глава. Внезапно почувства, че повече не може да стои в тази къща. Тя някак си се бе загнездила в мозъка ѝ, карайки я да приеме всички невъзможни ъгли на изкривените стени. Дори вече свикна с отвратителната миризма и противната червена светлина. Но сега, когато Каролайн държеше просмукалата с кръв превръзка и ѝ обясняваше, че това е кръвта на Мат...

— Отивам си у дома — обяви Бони внезапно. — Мат не го е направил. А аз... аз повече няма да се върна тук!

Съпроводена от кискането на Каролайн, тя се извъртя, като се постара да не гледа към „уютното гнездо“, което Каролайн си бе свила под бюрото. Имаше празни бутилки и полупразни чинии с храна, както и смачкани дрехи. Всичко можеше да се крие под тях — дори и някой малах.

Но докато Бони отстъпваше към вратата, стаята сякаш се движеше заедно с нея, дори ускори завъртането ѝ, така че момичето се завъртя два пъти около себе си, преди да успее да се спре.

— Почакай, Бони, почакай, Каролайн — извика Мередит почти обезумяло. Каролайн сгъна тялото си като акробат и пак се скри под бюрото. — Каролайн, ами Тайлър Смолуд? Не ти ли пука, че той е истинският баща на твоите... твоите деца? Колко пъти се срещахте, преди той да се сдуши с Клаус? И къде е сега Тайлър?

— Мъррртъв е. Само толкова зная. Ти и твоите пррриятели го убихте. — Отново заръмжа, но този път поне не чак толкова злобно. По-скоро напомняше на тържествуващо котешко мъркане. — Изобщо не ми липсва, така че надявам се завинаги да си остане мъртъв — довърши Каролайн с приглушено кискане. — Той никога нямаше да се ожени за мен.

Бони трябваше да се махне оттук. Затърси пипнешком дръжката на вратата. Намери я, но очите ѝ се заслепиха. Толкова дълго бе стояла в този червеникав полумрак, че светлината в коридора ѝ подейства като яркото слънце на пустинята.

— Угаси лампата! — извика Каролайн изпод бюрото. Но докато Мередит се пресягаше, за да изключи лампата, Бони чу изненадващо силна експлозия и зърна как една сянка с червеникави ивици потъна в мрака.

И още нещо.

Преди вратата да се затръшне, светлината от коридора нахлу в стаята на Каролайн като мощен фар. Каролайн вече късаше нещо със зъби. Нещо като месо, но не приличаше на печено.

Бони побягна и едва не се блъсна в госпожа Форбс.

Майката на Каролайн още ги чакаше в дъното на коридора. Явно не бе помръднала оттам, след като Бони и Мередит влязоха в стаята на Каролайн. Не изглеждаше като жена, подслушвала зад вратата. Само стоеше сковано, безмълвно загледана в нищото.

— Трябва да ви изпратя — заговори тя с притихналия си безцветен глас. Не вдигна глава, за да погледне в очите Бони и Мередит. — За да не се загубите. На мен често ми се случва.

Преминаха по правия коридор до стълбището и слязоха долу, където им оставаха само четири крачки до външната врата. По пътя Мередит не каза нищо, а Бони не можеше. Щом излязоха навън, Мередит се обърна и погледна приятелката си.

— Е, какво ще кажеш? От какво е по-силно обсебена? От малаха или от върколака? Можеш ли да разбереш какво става по аурата ѝ?

Бони чу собствения си смях, но ѝ заприлича повече на плач.

— Мередит, нейната аура въобще не е човешка... така че не мога да я преценя. А майка ѝ изглежда изобщо няма аура. Те са просто — тази къща е просто...

— Няма значение, Бони. Повече не бива да се връщаш там.

— Все едно е... — Бони не знаеше как да обясни изкривените стени или стъпалата, които слизаха надолу, вместо да се изкачват нагоре.

— Струва ми се — изрече тя накрая, — че не е зле да направиш още едно проучване. За такива неща като — *обладаване*, типично за Америка.

— Искаш да кажеш обладаване от демони? — попита я Мередит и я изгледа остро.

— Да, мисля, че така трябва да се каже. Но не зная откъде да започна списъка с нещата, които не са наред с нея.

— Хрумна ми нещо — изрече Мередит тихо. — Като например — забеляза ли, че тя нито веднъж не ни показа ръцете си? Намирам го за много странно.

— Зная защо е така — прошепна Бони, докато се опитваше да потисне истеричния смях, който напираше в гърдите ѝ. — Това е, защото ноктите ѝ вече не са човешки.

— Какви ги говориш?

— Нали стисна китките ми с двете си ръце. Тогава ги усетих.

— Бони, това е пълна безсмислица.

Бони събра сили, за да продължи.

— Сега Каролайн има животински нокти, Мередит. Наистина животински. Като на вълк.

— Или може би като на лисица — прошепна ѝ Мередит.

---

[1] Някоя бляскава красавица (ит.). — Бел.прев. ↑

6

Елена пусна в действие целия си чар, за да успокои Мат. Окуражи го да си поръча втора и трета белгийска вафла. Непрестанно му се усмихваше през масата. Но явно не се справяше много задоволително. Мат беше като на тръни, сякаш нещо го прищпорваше, но в същото време не сваляше очи от нея.

Той още си представя как Деймън се спуска от небето, за да измъчва някое младо момиче — каза си Елена унило.

Деймън не беше с тях, когато излязоха от кафенето. Елена забеляза как Мат смръщи вежди.

— Защо да не откараме ягуара до някоя автокъща за коли втора употреба? — попита Елена. — Щом се налага да се откажем от ягуара, бих искала да ме посъветваш каква кола да вземем в замяна.

— Да, съветвам те да се спреш на някоя бричка, която всеки миг ще се разпадне — отвърна Мат с крива усмивка, която показваше, че му е ясно, че тя го манипулира, но той всъщност нямаше нищо против.

Единствената автокъща в града не изглеждаше особено обещаваща. Но дори тя не беше толкова потискаща, колкото собственикът, когото откриха да спи в малка канцелария с отдавна немити прозорци. Мат почука леко на зацапания прозорец, но чак след още няколко почуквания мъжът отвътре подскочи от стола си и гневно им махна да си вървят.

Мат обаче пак почука на прозореца, защото главата на мъжа вътре отново заклюма. Този път онзи се надигна от стола си, съвсем бавно, изгледа ги с горчиво примирение и се дотътри до вратата.

— Какво искате? — попита сърдито.

— Да направим размяна — заговори Мат със силния си глас, изпреварвайки Елена, която възнамерявайки да бъде по-мила.

— Вие, двама тийнейджъри, имате кола за размяна? — заговори ниският мъж с мрачно недоверие. — Държа това място от двайсет години...

— Само погледнете — Мат отстъпи крачка назад, за да му покаже как ягуарът блестеше на утринното слънце като гигантска роза, само че на колела. — Ягуар, съвсем нов, модел Икс Зет Ар. Вдига сто километра в час само за три секунди и седем десети! Има двигател петстотин и петдесет конски сили, модел Ей Джей-Ви 8, от гамата Джи Ай Ен, трето поколение. Ягуарът ни е шестскоростен, с автоматична предавка Зет Еф! Има и екстри: Адейптив Дайнамикс и Актив Диференчиъл за усиляване на теглителната мощност! Няма друга кола като Ягуар Икс Зет Ар! — приключи тирадата Мат, приближил се плътно до ниския мъж, чиято уста оставаше леко отворена, докато очите му проблясваха, гледайки ту към Мат, ту към ягуара.

— *Ти...* искаш да замениш тази кола за някоя друга от това място? — попита той, за да се увери, че не сънува. — Да не си мислиш, че съм пълен с пари за... почакай малко! — прекъсна наскоро възклицанието. Очите му престанаха да се стрелкат и замряха като на изпечен покерджия. Повдигна рамене, но не и глава, с което заприлича на хищник.

— Не я искам — отсече и се наклони да се върне в канцеларията си.

— Как така не я искаш? Преди минута едва не ти потекоха лигите! — кресна Мат ядосано, но мъжът не трепна. Лицето му си оставаше безизразно.

Аз трябваше да говоря, помисли си Елена. Нямах да започна така войнствено, но вече е твърде късно.

Реши да не обръща внимание на ядните реплики на мъжете и вместо това се извърна към разнебитените стари коли, пръснати из паркинга. Върху предните стъкла на всяка кола бе залепен малък надпис, отдавна покрит с дебел слой прах: „Десет процента коледна отстъпка! Леснодостъпен заем при покупка! Чиста сделка! Безопасна кола, специално за по-възрастни! Не се изисква заплащане в брой! Можете да проверите какво купувате!“ Елена се изплаши, че всеки миг ще избухне в сълзи.

— Тук никой не търси такива коли — обясни търговецът равнодушно. — Кой ще я купи?

— Да не си луд? Та този страхотен ягуар ще ти доведе цял куп клиенти. Това... това си е жива реклама! Много по-добра от онзи пурпурен хипопотам там горе.

— Не е хипопотам, а слон.

— Кой може да го познае, като е срязан наполовина?

Търговецът приближи с важна стъпка, за да хвърли още един поглед на ягуара.

— Хм, не е съвсем нова. Таз кола доста път е извървяла.

— Но ние я купихме само преди две седмици!

— И к'во от това? След някоя и друга седмица ще започнат да рекламират новия модел ягуар за следващата година. — Мъжът махна с ръка към прекрасната кола на Елена. — Стар модел.

— Стар модел ли?!

— Да. Такава голяма кола гълта много бензин...

— Но е много по-икономична от някой хибрид!

— И мислиш, че хората го знаят? Виждат я и...

— Виж какво, мога веднага да я закарам, на което и да е друго място...

— Че направи го, де! Не си струва да я заменям тази кола, за която и да е друга от моя паркинг!

— За две коли. — Друг глас се разнесе точно зад гърбовете на Мат и Елена. Очите на търговеца се уголемиха, сякаш бе зърнал призрак.

Елена се извърна и срещна непроницаемия черен поглед на Деймън. Слънчевите му очила „Рей Бан“ висяха на верижка върху тениската му. Стоеше изправен, с ръце, свити зад кръста. Гледаше твърдо, право в лицето на търговеца на коли.

Изтекоха няколко напрегнати мига, когато се дочу:

— Сребристият приус...^[1] там, отзад, в десния край на паркинга. Прибран е под... навеса — заговори бавно търговецът на автомобили със замаяно изражение — в отговор на още незададения следващ въпрос на купувачите: — Аз... аз ще ви заведа. — Гласът му прозвуча също толкова замаяно.

— Не забравяй да вземеш и ключовете. Нека нашият приятел я изпробва — нареди му Деймън. Търговецът послушно зарови пръсти сред връзката с ключове, висяща на колана му, след което бавно се отдалечи с безизразен поглед.

Елена се обърна към Деймън.

— Нека позная. Ти го попита коя е най-добрата кола тук, познах ли?

— По-скоро трябваше да кажеш „Коя е най-малко неприятната“ и щеше да отгатнеш — поправи я Деймън и за десета от секундата я ослепи с бляскавата си усмивка. Но веднага я скри.

— Деймън, но защо са ни две коли? Зная, че ще е по-удобно и така нататък, но за какво, все пак, ще я ползваме втората?

— За каравана — обясни ѝ той.

— О, не, само това не. — Но дори и Елена трябваше да признае, че така ще е по-добре — поне двамата ѝ спътници ще си направят график кой да шофира колата след Елена. Въздъхна примирено. — Е, ако и Мат се съгласи...

— Мат ще се съгласи — увери я Деймън, докато ѝ се стори за кратко — за съвсем кратко — невинен като ангел.

— А какво криеш зад гърба си? — усъмни се Елена, след като реши повече да не повдига въпроса за намеренията на Деймън спрямо Мат.

Той отново се усмихна, но този път със старата си усмивка — само леко трепване на ъгълчето на устата му. Погледът му подсказваше, че не е нищо особено. Обаче като вдигна десницата си, в нея се появи най-красивата роза, която Елена бе виждала през живота си.

Защото се отличаваше с най-наситения оттенък на червеното от всички рози, попадали пред погледа ѝ, откакто се помнеше. В нея обаче нямаше и следа от пурпурен цвят, а само кадифеномеко бургундско. На всичко отгоре бе откъсната тъкмо в момента на пълното си разцъфтяване. Сигурно при допир щеше да бъде нежна като коприна. Ярkozеленото ѝ стъбло, удивително право, само с няколко нежни листенца по него, беше дълго най-малко четиридесет и пет сантиметра.

Обаче Елена с решителен жест прибра ръката си зад гърба. Деймън не беше от сантименталните — дори когато ѝ изнесе тирадата за неговата „принцеса на нощта“. По-скоро имаше вероятност тази роза да е свързана по някакъв начин с тяхното пътуване.

— Какво? Нима не ти харесва? — удиви се Деймън. Елена се усъмни дали не си въобразява, но гласът му ѝ се стори пропит с горчиво разочарование.

— Естествено, че ми харесва. Но за какво ти е тази роза?

Деймън се отдръпна от нея.

— За теб е, принцесо — обясни с наранен вид. — Не се тревожи, не съм я откраднал.

Не, не би я откраднал. Елена не знаеше откъде я бе намерил, но беше толкова красива...

Все още не смееше да вземе розата от ръката му, затова Деймън я вдигна и плъзна хладните, копринено-меки венчелистчета по бузата ѝ. Девойката потръпна от нежната им ласка.

— Престани, Деймън — измърмори, привидно недоволна, но сякаш нямаше сили да се отдръпне.

Той обаче не престана. Вместо това обходи лицето ѝ с хладните, леко шумолящи листенца. Елена не можа да се сдържи и пое дълбоко дъх. Но това, което усети, не бе ухание на цвете. Лъхна я аромат на старо и тъмно, много старо и много тъмно вино, нещо древно и опияняващо, което някога я бе накарало мигом да отпие от него. Да пие от виното „Черна магия“, от собствената си възбуда... само и само да е с Деймън.

Но това не съм истинската аз, възнегодува едва доловимият вътрешен глас в главата ѝ. Аз обичам *Стефан*. Деймън... искам... непременно искам...

— Искаш да разбереш защо ти донесох точно тази роза? — попита я Деймън тихо и гласът му неусетно се преплете със спомените ѝ. — Избрах я заради името ѝ. Защото това е роза от сорта „Черна магия“.

— Да — промълви Елена. Но го знаеше още преди да ѝ го каже. Беше единственото име, подходящо за тази роза.

Деймън ѝ подари целувка чрез розата, като завъртя разкошно разцъфналия цвят в кръг по бузата ѝ, след което леко я притисна до лицето ѝ. Струпаните в центъра на розата по-здрави венчелистчета се опряха о кожата ѝ, а външните само я галеха съвсем леко.

Елена усети как ѝ се зави свят. Денят бе топъл и влажен. Как бе възможно тази роза да е толкова хладна? Сега най-външните листенца се изместиха според извивките на нейните устни. Искаше да му каже Да спре, ала думите заседнаха на гърлото ѝ.

Все едно се върна назад във времето, отново онези дни, когато Деймън се появи за пръв път пред нея и я пожела само за себе си. Когато за малко да му позволи да слее устни с нейните, преди да знае дори името му...

Очевидно намеренията му въобще не се бяха променили оттогава. Тя помнеше смътно, че и преди се бе вълнувала от тази загадка. Деймън неизменно променяше другите около себе си, докато самият той си оставаше абсолютно непроменен.

Но аз се промених, каза си тя, когато краката ѝ като че ли изведнъж затънаха в плаващи пясъци. Толкова се промених от онези дни. При това предостатъчно, за да открия в Деймън качества, каквито никога не бях очаквала от него. И то не само диви и мрачни страсти, но и нежност. Достоянство и чест, вградени като златни жили в каменната скала на душата му.

Трябва да му помогна, помисли си Елена. Не зная как, но трябва да му помогна — и на малкото момче, приковано към скалата.

Тези мисли бавно се процеждаха в съзнанието ѝ, докато тялото ѝ сякаш бе отделено от него. Толкова бе обсебена от тях, че бе изгубила представа за всичко и чак сега осъзна колко много се е приближил Деймън до нея. Гърбът ѝ се опря до една от износените, тъжно изглеждащи коли. Деймън продължи да ѝ говори безгрижно, ала в думите му прозираше сериозна нотка.

— Може ли да разменя розата за една целувка? — попита я. — Наистина я наричат „Черна магия“ и аз я спечелих честно. Името ѝ беше... Името ѝ беше...

Деймън млъкна и за миг по лицето му се изписа смущение. После се усмихна, но с усмивката си на воин, онази бляскава усмивка, която умееше да показва и скрива толкова бързо, че бе възможно въобще да не я забележиш. Елена се притесни. Деймън, естествено, още не бе запомнил правилно името на Мат, но досега тя не помнеше случай той да забрави името на някое момиче, ако действително бе решил да го запомни. Особено след като преди броени минути може да се е хранил от това момиче.

Отново ли се намесваше Шиничи? — усъмни се Елена. Дали китсунето продължаваше да заграбва спомените на Деймън или поне най-сладките? Както бе досега. И най-вълнуващите, независимо дали са свързани с нещо лошо или добро? В този миг Елена не се съмняваше, че и Деймън си мислеше за същото. Черните му очи я изпиваха с изгарящ поглед. Беше бесен. Но в цялата му ярост се долавяше и някаква уязвимост.

Без да се замисля, Елена отпусна ръце върху ръцете на Деймън. Забрави за розата, въпреки че той продължаваше да очертава с нея извивките под брадичката ѝ. Опита се да заговори уверено и спокойно.

— Деймън, какво ще правим?

Мат се появи тъкмо в този миг. По-скоро се втурна към тях. Появи се след продължително лавиране сред лабиринта от струпаните нагъсто автомобили, като се блъсна в един бял джип със спукана гума и се провикна отдалеч:

— Хей, знаете ли, че този приус...

И замря.

Елена знаеше на каква сцена бе станал свидетел: Деймън я гали с розата, докато тя, все едно че го прегръщаше. Пусна ръката на Деймън, но не можа да се отдръпне от него заради колата зад нея.

— Мат — понечи да заговори тя, но гласът ѝ пресекна. Искаше ѝ се да каже: *Не е това, което изглежда. Въобще не се прегръщаме.* Но беше точно така, както изглеждаше. Тя бе загрижена за Деймън, опитваше се да му помогне, да стигне до заключената му душа...

След стъписването ѝ тази мисъл отново я прониза с неочаквана пронизваща сила, както лъч от слънчева светлина поразява като копие незащитеното тяло на всеки вампир.

Тя бе загрижена за Деймън.

И наистина беше така. Обикновено ѝ беше трудно да остава с него, тъй като двамата толкова си приличаха. Твърдоглави, като всеки от тях искаше да постигне своето, страстни, нетърпеливи...

Двамата с Деймън си приличаха.

Разтърсиха я още сътресения. Цялото ѝ тяло омекна. Отново се облегна на колата зад себе си, нищо че прахта полепваше по дрехите ѝ.

Обичам Стефан, припомни си тя почти истерично. Той е единственият, когото обичам. Но за да стигна до него, ми е необходим Деймън. Деймън, който заради мен е готов на всичко.

През цялото това време тя гледаше Мат с налети със сълзи очи. Сълзи, които отказваха да рукнат. Примигна, но те не покапаха от клепачите ѝ.

— Мат — прошепна девойката.

Той не промълви нищо. И не бе нужно. Всичко бе изписано върху лицето му: удивлението, което постепенно се превърна в нещо,

което Елена никога досега не бе виждала в Мат. Или поне не когато гледаше нея.

Беше някакво отчуждение, което напълно я срази, преряза всички връзки помежду им.

— Мат, не е... — опита да се оправдае, но се отрони само едва доловим шепот.

И тогава, за нейно удивление, заговори Деймън:

— Нали ме познаваш? Едва ли можеш да обвиняваш едно момиче, че се опитва да се защити. — Елена сведе очи към треперещите си ръце. Деймън продължи: — *Знаеш* също, че вината е само моя. Елена никога не би...

Едва сега Елена го осъзна: Деймън използваше внушението си върху Мат.

— Не! Изненада Деймън, като отново го улови за ръцете, но този път само за да го разтърси здраво. — Не го прави! Не и с Мат!

Черните му очи се извърнаха към нея, но погледът му сега съвсем не беше като на пламенен ухажор. Деймън бе прекъснат насред опита си да използва Силата. Ако го бе сторил някой друг, от него щеше да остане само мазно петно на земята.

— Аз те спасявам — произнесе студено той. — Нима отказваш?

Елена усети как краката ѝ се подкосиха. Може би само веднъж, и то само заради Мат...

Нещо мощно се надигна в нея. Това бе всичко, което можеше да стори, за да не изгуби докрай аурата си.

— Никога не прави това с мен — рече Елена. Гласът ѝ бе тих, но леден. — Никога не смей да ме манипулираш! И не закачай Мат!

В бездънните черни глъбини в очите на Деймън проблесна нещо като искра на одобрение. Но тутакси изчезна, преди Елена да се увери, че не бе само призрачно видение. Защото, когато заговори пак, Деймън не звучеше толкова хладно.

— Добре — обърна се той към Мат. — Какъв ще е сега планът? Ти избери.

Мат заговори глухо, без да поглежда нито Елена, нито Деймън. Макар и зачервен, беше мъртвешки спокоен.

— Исках да ви кажа, че този приус съвсем не е лош. А търговецът на автомобили разполага с още един, който също е в добро състояние, така че можем да имаме две еднакви коли.

— Така ще потеглим с двете коли една след друга и ще можем да се разделим, ако някой ни проследи! Няма да знаят след коя да потеглят. — При нормални обстоятелства Елена би прегърнала Мат от възторг. Но сега Мат бе забил поглед в обувките си, което май беше по-добре, защото Деймън бе стиснал клепачи и леко поклащаше глава, сякаш не можеше да повярва на нещо толкова идиотско.

Така трябва, помисли си Елена. Моята аура — или тази на Деймън — е това, към което те се стремят. Никога няма да успеем да ги подмамим с двете еднакви коли, освен ако и аурите ни не са еднакви.

От което следваше, че тя трябваше да продължи нататък в колата на Мат. Само че Деймън никога не би се примирил с това. А пък тя се нуждаеше от Деймън да я отведе при нейния любим, при единствения, който наистина ѝ бе необходим: Стефан.

— Ще взема по-старата кола — предложи Мат, но говореше само на Деймън, без да обръща внимание на Елена. — И без това съм свикнал да се оправям с таратайки. Вече спазарих сделката с търговеца. Можем да тръгваме — додаде, все още говорейки само на Деймън: — Трябва само да ми кажеш накъде в действителност ще пътуваме. След това може да се разделим.

Деймън задълго остана смълчан. Накрая обяви рязко:

— Засега ще се насочим към Седона в щата Аризона.

— На онова място, което е пълно с побъркани по Ню Ейдж? Да не се шегуваш?

— Казах вече, че ще започнем търсенето от Седона. Там е истинска пустош. Наоколо няма нищо, освен скали. Много лесно можеш да се загубиш сред тях. — За миг ослепителната усмивка на Деймън отново проблесна, но мигом угасна. — После, след като се отклоним от магистрала 89А, ще стигнем до курорта Джунипър Ризърт.

— Ясно — кимна Мат. Лицето му не изразяваше нищо или поне Елена не забеляза никакви емоции, но аурата му вреше и кипеше в червено.

— Виж, Мат — заговори Елена, — наистина ще трябва да се събираме заедно всяка вечер, така че, ако само ни следваш... — Млъкна и пое остро дъх.

Мат вече се бе извърнал с гръб към нея. И не се обърна, докато тя му говореше. Просто продължи да се отдалечава, без дума да отрони.

Без въобще да погледне назад.

---

[1] Тойота приус, хибрид. — Бел.прев. ↑

Елена се събуди от нетърпеливото почукване на Деймън по прозореца на приуса. Сега бе напълно облечена, притиснала дневника до гърдите си. Беше на следващия ден, след като Мат ги изостави.

— Цяла нощ ли си спала така? — полюбопитства Деймън, като огледа Елена от главата до петите, докато тя все още сънено търкаше очи. Както обикновено, той беше безупречно облечен и естествено, целият в черно. Явно нито горещините, нито дъждовете не можеха да му повлияят.

— Вече приключих със закуската — съобщи ѝ лаконично, като се настани на седалката зад волана. — А на теб ти донесох *това*.

Това се оказа картонена чаша с димящо кафе, което Елена прие с благодарност, сякаш беше пълна с вино „Черна магия“, както и кафява кесия, чийто аромат ѝ подсказа, че е пълна с понички. Е, не беше точно най-здравословната закуска, но Елена умираше за кофеин и захар.

— Искам да спрем за малко — предупреди го Елена, когато Деймън зае мястото си зад волана и подкара колата. — Трябва да си сменя дрехите, да си измия лицето и така нататък.

Насочиха се на запад в съответствие с това, което Елена бе открила през нощта в интернет. Показанието в малкото прозорче на мобилния ѝ телефон съвпаднаше с отчетеното от навигационната система на таблото на приуса. Според двата източника Седона в Аризона се намираще на запад по черния път от мястото, където Деймън бе паркирал за нощуване в Арканзас, почти точно върху паралела, показван на картата с хоризонтална черта. Но той скоро зави на юг и пое по пустия заобиколен път, защото се опитваше да заблуди евентуалните преследвачи. Елена едва издържа, докато стигнат до подходящо място за почивка. Втурна се към дамската тоалетна и без никакво притеснение остана там половин час, докато се измие старателно със студената вода и се избърше с хартиените кърпички. Среса косата си, преоблече се в чисти джинси и бял потник, с дантела отпред като на корсет. Не се знаеше дали през следващите дни няма

отново да има извънтелесно преживяване, докато е унесена в сън, и така да види Стефан. Не искаше да мисли за заминаването на Мат, който я остави сама с Деймън — вампир, който никога не можеше да опитоми. Именно с него трябваше да пътува през най-безлюдните местности в Съединените щати, към място, намиращо се извън света в буквалния смисъл на думата.

Когато най-после се появи от тоалетната, Елена завари Деймън със студена и безизразна физиономия. Все пак забеляза, че погледът му набързо се стрелна към нея.

По дяволите, ядоса се тя, оставих дневника си в колата!

Беше абсолютно сигурна, че е прочел дневника ѝ. Поне беше благодарна, защото не бе написала за извънтелесното си преживяване и срещата със Стефан.

Елена вярваше, че Деймън искрено желае да освободи брат си — ако не го вярваше, въобще нямаше да се качи в тази кола, — но предсещаше, че ще е по-добре той да не узнае, че тя преди него е стигнала до затворническата килия на Стефан. На Деймън му беше приятно да ръководи всичко, както предпочиташе и тя. Допадеше му да упражнява възможностите си за внушение върху всеки полицаи по пътя, който се опитваше да ги спре заради превишена скорост.

Но днес беше особено избухлив дори и според обичайното за него. Елена от собствен опит знаеше, че ако пожелае, Деймън може да бъде превъзходен компаньон, неуморно разказвайки мръсни вицове и скандални случки, докато не принуди даже най-сдържаните темерути или най-заклетите моралисти спонтанно да прихнат от смях.

Обаче днес нито отговаряше на въпросите на Елена, още по-малко пък се смееше на шегите ѝ. Тя се опита само веднъж да докосне леко ръката му, а той подскочи като ужилен и моментално се извърна, сякаш ноктите ѝ можеха да съсипят черното му кожено яке.

Чудесно се наредихме, няма що, помисли си унило девойката. Облегна глава на прозореца на колата и се загледа в монотонния пейзаж. Мислите ѝ блуждаеха хаотично.

Къде ли бе Мат сега? Пред тях или зад тях по пътя? Дали бе отпочинал през миналата нощ? Или сега пътуваше някъде в Тексас?

Дали се хранеше достатъчно? Елена примигна насълзена, като си припомни как той си тръгна, без въобще да погледне назад.

Елена беше родена за мениджър. Можеше да се справи с почти всяка ситуация, стига само хората около нея да са нормални, здравомислещи. Нейната специалност бе да се справя с момчетата. Винаги се бе разбирала с тях, още от прогимназията. Но сега, приблизително две и половина седмици след завръщането ѝ от отвъдния свят, от онзи призрачен духовен свят, за който тя нямаше спомен, не ѝ се искаше да направлява *никого*.

Тъкмо това толкова ѝ харесваше в Стефан. След като веднъж преодоля вродените му инстинкти да се въздържа от всичко, което му допадаше, повече не бе необходимо да го ръководи. Той бе оставен да действа по свой избор, като се изключат някои фини намеци, че се е превърнала в експерт относно вампирите. Само че експерт не по уменията за залавяне и убиване на вампири, а по това, как да ги обичаш всеотдайно. Елена беше наясно кога е оправдано да ухапе или да позволи да бъде ухапана, кога да спре и как да опазва човешкото в себе си.

Но като се изключат тези незначителни намеци, тя въобще не желаше да ръководи Стефан. Искаше просто да бъде с него. Всичко останало щеше все някак да се уреди от само себе си.

Не можеше да живее без Стефан, повтаряше си тя. Но също както да живее разделена от Мередит и Бони бе равностойно да бъде лишена от двете си ръце, така и животът без Стефан за нея бе, като да живее без сърцето си. Той бе партньорът ѝ в Големия танц на живота; еднакъв с нея и нейна противоположност; нейният любим, нейният любовник в най-чистия смисъл на думата. За нея той беше другата половина от Свещените загадки на живота.

След като го видя миналата нощ, макар и само на сън — с което не искаше да се примири, — той ѝ липсваше толкова силно, че отсъствието му се бе превърнало в пулсираща, раздираща болка. Толкова огромна бе болката ѝ, че нямаше да може да издържи, ако мислеше само за нея. Ако го стореше, сигурно щеше да полудее, ще започне да настоява пред Деймън да кара по-бързо, а тя може и да беше с ужасно наранена душа, но не беше самоубийца.

За обяд спряха в някакво градче, чието име никой от тях не запомни. Елена нямаше апетит, а Деймън предпочете да лети като

гарван през цялото време на престоя им в градчето, което поради някаква неясна причина много я раздразни. Щом отново поеха на път напрежението в колата нарасна толкова много, че нямаше как да се избегне познатото клише: въздухът е толкова гъст, че с нож да го режеш, помисли си Елена.

Тогава тя осъзна на какво точно се дължи тази напрегнатост.

Гордостта бе единственото, което крепеше Деймън.

Знаеше, че Елена е разбрала. Беше престанала да го докосва и дори да разговаря с него, което беше добре.

Не биваше да се чувства така. Вампирите искаха момичета заради нежните им белоснежни шици. Вроденият естетически усет на Деймън го караше да търси момичета донори, които като цяло да отговарят на високите му изисквания. Но сега дори човешката аура на Елена подсказваше за скритата в кръвта ѝ уникална жизнена сила. Заради това реакцията на Деймън беше толкова спонтанна. През всичките петстотин години никога не бе мислил за момиче по *този* начин. Вампирите не бяха способни на това.

Но сега Деймън бе способен. Колкото повече се сближаваше с Елена, толкова по-силно го омагьосваше аурата ѝ и толкова повече отслабваше самоконтролът му.

Благодарение на малките демони на ада гордостта бе по-силна от желанието. През целия си живот Деймън никога и никого не бе *молил* за нищо. Плащаше си за кръвта, която взимаше от хората, по единствения възможен за него начин — чрез наслади и илюзии, фантазии и сънища. Но Елена не се нуждаеше от фантазии, не искаше сънища.

Не искаше *него*.

Искаше Стефан. Гордостта на Деймън никога не му позволила да моли Елена за това, което той желаше. Тя също не би му позволила да го получи без нейно съгласие... или поне така се надяваше.

Само преди няколко дни той беше като кука черупка, тялото му беше послушна марионетка, чиито конци дърпаха близнаците китсуне. Те го бяха накарали да нарани Елена така жестоко, че сега при този спомен душата му се свиваше от срам. Деймън беше престанал да съществува като свободна личност — тялото му се бе превърнало в

игралка на Шиничи. И макар че му бе трудно да го повярва, обсебването му бе толкова цялостно, че кухнята черупка, която бе останала от него, се подчиняваше безпрекословно на всяка заповед на Шиничи — измъчваше Елена и дори би могъл да я убие.

Нямаше смисъл да се съмнява в това или да си повтаря, че не може да е истина. Защото беше истина. Защото се бе случило. Шиничи беше много по-силен в контролирането на нечие съзнание. Освен това двете китсунета не бяха обсебени от страстта на вампирите към красивите момичета, особено към шията на някоя млада красавица. А на всичкото отгоре се оказа садист. Обичаше болката или по-скоро да причинява болка на хората около себе си.

Деймън не можеше да отрече миналото, не можеше да се пита защо не се е „пробудил“, за да попречи на Шиничи да наранява Елена. Защото в него нямаше какво да бъде пробудено. И ако някаква изолирана част от съзнанието му продължаваше да страда за злото, стореното от него — е, Деймън щеше да я блокира. Нямаше да си губи времето в напразни съжаления, защото възнамеряваше да контролира бъдещето си. Никога нямаше да позволи това да се повтори — нито да остави жив Шиничи, ако пак се опита да го завладее.

Сега обаче Деймън не можеше да си обясни защо Елена го насърчаваше. Защо се държеше така, сякаш му вярва. От всички на този свят именно тя имаше най-много основания да го ненавижда, да го сочи обвиняващо с пръст. Но нито веднъж не го направи. Нито веднъж тъмносините ѝ очи със златни точки не го погледнаха с гняв. Сякаш знаеше, че никой обладан като Деймън така цялостно от Шиничи, господарят на малахите, просто няма избор и не е в състояние да контролира действията си.

Може би Елена го разбираше толкова добре, защото тъкмо тя бе извадила онова нещо, което малахът бе създал в тялото на Деймън. Пулсиращото белезникаво второ тяло, впило се вътре в неговото. Деймън се овладя, за да не потръпне от погнуса. Узна за малаха само защото Шиничи благоволи да спомене за него, докато отнемаше спомените на Деймън от деня, в който Шиничи и Деймън се бяха срещнали в Олд Уд.

Деймън се радваше, че се е отървал от тези спомени. Защото животът му бе отровен от мига, в който очите му бяха срещнали смеещите се златисти очи на лисичия дух.

А сега... точно сега беше сам с Елена, наред пустошта, далеч дори и от най-малките градчета. Бяха съвсем сами, напълно сами и Деймън отчаяно искаше от нея това, което би поискал от нея всеки друг млад мъж, с когото би се срещнала.

Най-лошото от всичко бе, че чаровните, измамни момичета, на практика бяха *raison d'être*^[1] за неговото съществуване. Това бе единствената причина, която го *поддържаше* жив вече половин хилядолетие. И все пак знаеше, че не бива, *никога не биваше да съблазнява* тъкмо това момиче, което за него беше като скъпоценен камък сред купчина човешки тор.

Външно се държеше безупречно — студен, точен, сдържан, незаинтересуван.

Истината беше съвсем различна — започваше губи ума си по нея.

През нощта, след като се увери, че Елена има достатъчно храна и вода, и е надеждно заключена в приуса, Деймън призова влажната мъгла и започна да издига най-тъмните си защити. Те бяха като послание — до всички братя и сестри на нощта, които евентуално биха дошли при колата, — че момичето вътре е под личната закрила на Деймън и че той ще залови и одере жив всеки, който би дръзнал да смути покоя й... и че виновникът може да очаква и още *по-жестоки* наказания. Едва след това той полетя като гарван, отдалечи се на няколко километра в южна посока, намери някакъв вертеп, пълен с пияни върколаци, където сервираха няколко очарователни барманки. Нощта премина в кавги и проливане на кръв.

Но това не се оказа достатъчно, за да го разсее. На разсъмване той се завърна при колата и видя, че мрежата му от защити беше пробита. Но преди да изпадне в паника, осъзна, че самата Елена ги е скъсала отвътре. Нищо не го бе предупредило за пробива, тъй като намеренията й бяха мирни, сърцето — невинно.

В следващия миг самата Елена се появи. Идваше от брега на близкия поток. Като я видя, Деймън застина в смаяно безмълвие от грациозността й, красотата й, трудно поносимата за него близост. Можеше да долови уханието на току-що измитата й кожа.

Не знаеше как ще успее да издържи още един ден като този.

И тогава му хрумна нещо.

— Искаш ли да научиш как да контролираш по-добре аурата си?
— попита я той, когато тя премина покрай него, за да се върне в колата.

Елена го удостои само с един кос поглед.

— Значи си решил отново да ми проговориш. Трябва ли да припадна от радост?

— Е, това винаги би било оценено по достойнство...

— Нима? — попита тя остро. Деймън осъзна, че е подценил негодуванието, което бе предизвикал в това смело момиче.

— Не. Сега съм сериозен — рече той и я изгледа съсредоточено с черните си очи.

— Зная. Ще започнеш да ме убеждаваш да стана вампир, за да мога да контролирам Силата.

— Не, не, *не*. Няма нищо общо с превръщането ти във вампир. — Деймън не позволи тя да го въвлече в този безсмислен за него спор. Това навярно впечатли Елена, защото накрая го попита:

— А тогава за какво искаш да говорим?

— За това, как да направляваш своята Сила. Нали кръвта циркулира? Силата също може да бъде заставена да циркулира в теб. Дори и хората са знаели това от столетия, независимо дали са го наричали жизнена сила, чи или ки. В момента ти оставяш Силата си да се разпръсква във въздуха. Това всъщност е твоята аура. Но ако се научиш да я заставяш да циркулира правилно, ще постигнеш значително облекчение и в същото време няма да изглеждаш подозрителна.

Елена го слушаше прехласнато.

— Защо не си ми казвал това досега?

Защото съм глупав, мислено си призна Деймън. Защото за всеки вампир това ставаше инстинктивно, като дишането.

— За да се постигне това, се изискват определени способности — излъга я най-безсрамно.

— И сега ще мога ли да го постигна?

— Мисля, че да. — Деймън обаче се постара да вложи в тона си неуверена нотка.

Това, естествено, придаде на Елена още по-голяма решителност.

— Покажи ми как се прави! — настоя момичето.

— Точно сега ли? — Той се огледа във всички посоки. — Някой може да мине оттук с кола и...

— Сега не сме на пътя. Моля те, Деймън. Моля те! — Елена го погледна с огромните си сини очи, намирани за неустойими от толкова много мъже. Докосна го по ръката, като още веднъж се опита да постигне някакъв контакт с него, но тъй като той веднага я отдръпна, продължи да го убеждава:

— Наистина искам да се науча. Ти можеш да ме обучиш. Покажи ми само веднъж и аз ще започна да се упражнявам.

Деймън сведе поглед към ръката си. Усети как разумът му започваше да се влияе от думите ѝ, а волята му да се разколебава.

Как го постигаше тя?

— Добре. — Въздъхна. На тази нищожна планета вероятно биха се намерили три или дори четири милиарда, които биха дали всичко, за да бъдат с тази топла, пламенна и копнееща за любов Елена Гилбърт. Проблемът беше, че и той се оказа един от тях — а тя определено не даваше и пукната пара за него.

Съвсем естествено. Нали си имаше своя скъп Стефан. Е, ще видим дали неговата принцеса ще е все същата, когато — ако — успее да освободи Стефан и го измъкне жив от затвора.

Междувременно Деймън съсредоточи усилията си гласът, лицето и аурата му да останат безпристрастни. Поне за това умение притежаваше солиден опит. Пет столетия му бяха необходими, за да го постигне, но сега го владееше превъзходно.

Преди всичко трябва да открием мястото — каза ѝ той. Гласът му бе лишен от всякаква топлина — не само равнодушен, а направо студен.

Лицето на Елена не трепна. И тя можеше да бъде ледено хладнокръвна. Дори в бездънните ѝ сини очи сякаш се появи смразяващ проблясък.

— Добре. Къде се намира то?

— Недалеч от сърцето, малко по-вляво. — Деймън докосна гърдата на Елена, преди да премести пръстите си наляво.

Тя се отдръпна, напрегната и изтръпнала. Той го разбра с безпогрешния си усет към жените. Деймън търсеше онова място, където плътта беше по-мека, дето според повечето от хората се

намираше сърцето на всеки от тях, понеже именно там най-силно се усещаше биенето му. Да, трябваше да е някъде насам... точно тук...

— Сега ще застава твоята Сила да направи една или две циркулации. Когато се научиш да го правиш сама тогава вече наистина ще умееш да прикриваш аурата си.

— Само че как ще го разбира?

— Повярвай ми, ще го разбереш.

Не му се искаше Елена да продължи да го обсипва с въпроси, затова само вдигна едната си ръка пред нея — обаче, без да докосва плътта ѝ и дори дрехите ѝ, — за да синхронизира нейната жизнена сила с неговата. Ето, така. Сега процесът можеше да започне. Деймън знаеше какво ще усети Елена: разтърсване като при удар от електрически ток, което ще започне от точката на неговото докосване и бързо ще разпространи топлина по цялото ѝ тяло.

След краткия, забързан поток от първоначални усещания Деймън пристъпи към съществената част от сеанса. Започна с една, после и с втора ротация. Нагоре, към неговите, а също и към нейните очи и уши, докато тя внезапно откри, че сега може да вижда и чува много по-добре. Продължи надолу по гръбначния ѝ стълб и накрая стигна чак до върховете на пръстите ѝ. Елена усети в дланите си възбуда като от електрически вълни. Върна се пак нагоре по ръката ѝ и отново започна да се спуска надолу от страни по тялото ѝ, което трябваше да я накара цялата да изтръпне. Накрая енергията му се разля още по-надолу по великолепните ѝ крака чак до ходилата, за да го усети дори в петите си, да се завърти през пръстите на краката ѝ, след което да започне да се завръща там, откъдето всичко това бе започнало — в точката до сърцето ѝ.

Деймън дочу лекото ахване на Елена, щом я заля първата вълна. После усети как сърцето ѝ затуптя ускорено, а миглите затрепкаха, сякаш светът за нея внезапно стана много по-светъл. Зениците ѝ се разшириха като на влюбена жена. Цялото ѝ тяло се скова, както щеше да настръхне някой дребен гризач при най-лекото прошумоляване в тревата — звук, който тя за нищо на света не би могла да чуе, ако Силата не бе насочена към слуха ѝ. Това усещане обходи цялото ѝ тяло, пак и пак. Това се изискваше, за да добие тя представа за процеса. Чак тогава той ѝ позволи да си отдъхне.

Елена беше задъхана и изтощена, макар че не тя, а той изразходваше енергия.

— Никога... няма да мога... да се справя сама — простена тя.

— Напротив, с течение на времето и с достатъчно упражнения ще ставаш все по-добра. И когато се усъвършенстваш, ще можеш да контролираш цялата Сила, с която разполагаш.

— Щом ти го... казваш. — Сега очите ѝ бяха затворени, тъмните ѝ мигли хвърляха тъмни полумесеци върху страните ѝ. Нямахше съмнение, че е достигнала предела на възможностите си. Деймън бе залят от изкушението да я притисне към себе си, но успя да му се противопостави. Елена ясно му бе дала да разбере, че не желае прегръдките му.

Колко ли момчета е отблъснала досега, помисли си Деймън озлобено и сам се изненада. Какво му пука колко момчета са държали Елена в прегръдките си? Когато я направи своя принцеса на нощта, те ще ходят на лов за хора — понякога заедно, понякога сами. Тогава няма да я ревнува. Защо сега го интересува колко романтични срещи е имала?

Но се убеди, че е озлобен, озлобен и ядосан, когато ѝ отговори без никаква топлина:

— Гарантирам ти, че ще се научиш. Достатъчно е да се упражняваш усърдно.

В колата все още ѝ беше ядосан. Трудно му бе да продължи с тази роля, защото тя беше идеална спътница за пътуване. Не бърбеше досадно, не се напъваше да си тананика или — слава Богу — да пее заедно с радиото, нито дъвчеше дъвка, нито пушеше, дори не му даваше съвети как да шофира. Не прекаляваше с молбите да спират. И никога не питаше: „Стигнахме ли най-последно?“

Действително бе трудно за всеки мъж или жена да остане за дълго сърдит на Елена Гилбърт. Не беше прекалено темпераментна, като Бони например, нито пък твърде уравновесена, сериозна и мълчалива като Мередит. Елена просто беше сладка, и то достатъчно, за да не се натрапва блестящият ѝ ум, винаги активен, винаги замислящ някакъв нов план. Освен това не бе лишена от състрадателност, с което компенсираше егоизма, за който откровено си

признаваше. Беше и доста особена, така че никой не можеше да я провъзгласи за съвсем обикновена. Отличаваше се с невероятната си лоялност спрямо приятелите си и до такава степен бе готова да прости, че никого не възприемаше като враг — ако се изключат двете китсунета или Древните вампири. Честна, искрена, любяща. Но като всеки човек тя също имаше и тъмни черти в характера си — приятелите ѝ я определяха само като „много дива“, но Деймън ясно разбираше какво се криеше зад това: компенсиране на наивното, нежното в нея. И може би опит за прикриване на вродената ѝ интелигентност и изобретателност. Деймън беше напълно убеден, че тъкмо сега не се нуждаеше от една от тези нейни способности.

О, да... Елена Гилбърт беше толкова великолепна, че отрицателните ѝ качества изглеждаха незначителни.

Но Деймън бе решен да остане сърдит. Притежаваме достатъчно силна воля и обикновено *той* самостоятелно избираше какво да бъде настроението му и се придържаше към него, независимо дали беше уместно или не. Затова не откликна на опитите на Елена да завържат разговор. Накрая тя се отказа. Той не спираше да мисли за десетките момчета и мъже, които може би са споделяли леглото на това изключително момиче. Знаеше, че „старшите“ в четворката бяха Елена, Каролайн и Мередит, когато все още бяха приятелки, а дребничката Бони като най-млада винаги е била приемана като доста наивна, за да бъде посветена във всичко.

Тогава защо той беше сега с Елена? Продължаваше да си задава този въпрос и настроението му още повече се вкисна. За част от секундата се усъмни дали Щиничи не го манипулира, така както крадеше спомените му.

Дали Стефан се тревожеше за нейното минало, особено за връзката ѝ с този неин стар приятел — Мат — който още се мотаеше наоколо и бе готов да си даде живота за нея? Сигурно Стефан не се съмняваше в нея или беше спрял — не, как би могъл Стефан да спре нещо, което Елена иска да прави? Деймън бе станал свидетел на сблъсъка между техните две воли, когато тя се завърна от отвъдното и умствено беше на равнището на едно дете. Във връзката между Елена и Стефан несъмнено водещата бе тя. Или както се казва в поговорката: *в семейството тя бе тази, която носи панталони.*

Е, много скоро тя щеше да разбере какво означава да носи шалвари като в някой харем, каза си Деймън и беззвучно се засмя, макар че настроението му беше по-мрачно от всеки друг път. Като отговор на мрачните му мисли небето над колата още повече потъмня.

Силен вятър късаше листа от клоните. Тежки дъждовни капки затрополиха по предното стъкло на колата. Тогава проблесна светкавица и отекна ехото от гръмотевицата.

Елена леко подскачаше при всяка гръмотевица Деймън я гледаше с мрачно задоволство. Той знаеше, че тя е наясно със способностите му да контролира времето. Никой от двамата обаче не каза нищо за това.

Тя няма да ме помоли, помисли си той и отново усети как в нея се надига неимоверно силната ѝ гордост. Ядоса се на себе си, че беше толкова мекушав.

Подминаха някакъв мотел. Елена се загледа в неясните светлини на мотела. Дори се извърна и ги проследи през рамо, докато изчезваха назад в далечината. Деймън обаче не пожела да спре. Всъщност не посмя да спре. Бяха се насочили право към зоната, обхваната от проклетата буря, и понякога приусът губеше стабилност заради водните струи по пътя. Но Деймън успяваше да го удържи, макар и трудно. Все пак се забавляваше, защото обичаше да шофира в такава бурно време.

Показа се пътен знак, от който се разбираше, че следващият заслон е на повече от сто и шестдесет километра. Без да се посъветва с Елена, Деймън зави в една залята от водата отбивка и спря колата. Облаците вече се бяха слели в сива пелена. Лееше се дъжд като от ведро. Стаята, която Деймън нае, се оказа тясна, в допълнителната пристройка зад главната сграда на мотела.

Усамотението го устройваше идеално.

---

[1] Основание (фр.). — Бел.прев. ↑

Докато бързаха от колата към усамотената мотелска стая, Елена трябваше да впрегне всичките си сили, за да накара краката си да се движат. Щом вратата на стаята се затвори зад тях, а мощната буря остана навън и скованото ѝ, измъчено тяло се озова вътре, тя се насочи право към банята, без дори да включи осветлението. Краката, косата, дрехите ѝ — всичко по нея бе мокро.

Луминесцентните лампи в банята ѝ се сториха прекалено ярки след нощния мрак навън, усилен от връхлитането на бурята. Или се дължеше на напредъка ѝ в овладяването на циркулацията на Силата.

Това определено беше изненада за нея. Деймън дори с пръст не я бе докоснал, но шокът, който я разтърси, продължаваше да отеква в нея. Колкото до усещането нейната Сила да бъде манипулирана отвън... е, това просто не подлежеше на описание. Преживяване, от което оставаш без дъх. Тези думи изчерпваха всичко. Дори и в момента, само като се замислеше за случилото се, коленете ѝ се подкосяваха.

Но беше съвсем ясно, че Деймън не искаше да има нищо общо с нея. Елена се изправи срещу отражението си в огледалото и цялата изтръпна. Да, действително приличаше на плъх, давен в кална локва, след което е бил влачен цял километър през канализацията. Косата ѝ бе мокра, а копринените ѝ къдрици се бяха сплъстили в тънки кичури, унило повесени от главата ѝ. Сините ѝ очи изпъкваха върху изпитото, измъчено лице като на някое дете.

За миг си припомни, че преди няколко дни беше в още по-окаян вид — да, преди броени дни, — обаче тогава Деймън се грижеше за нея с безкрайна нежност все едно жалкият ѝ вид не значеше нищо за него. Сега обаче тези затрогващи спомени бяха изтръгнати от паметта на Деймън заради намесата на Шиничи. Би било прекалено наивно да смята, че това може би е било истинското състояние на съзнанието му. Защото нищо чудно да е било само някаква негова прищявка... странна като всичките му необясними капризи.

Бясна на Деймън и на себе си — заради напиралите сълзи — Елена побърза да се извърне от огледалото.

Но миналото не можеше да се върне. Нямаше представа защо Деймън внезапно реши да се дърпа като опарен при всяко нейно докосване или да я измерва с леденостуден поглед, стряскащ като дебнещи очи на хищен звяр. Явно нещо го бе подтикнало изведнъж да я намрази и едва да понася престоя си с нея в колата. Но каквато и да бе причината, Елена трябваше да се научи да не му обръща внимание по простата причина, че ако той я изостави, никога нямаше да стигне до Стефан.

Стефан. Най-последно тръпнещото ѝ сърце намери покой при мисълта за Стефан. На него не би му пукало как изглежда. Най-дълбоката му загриженост винаги е била тя да е добре. Девојката стисна клепачи, докато чакаше топлата вода да напълни ваната. Смъкна влажните дрехи и се приюти в сладката фантазия за любовта и одобрението на Стефан.

От мотела бяха оставили малко шишенце с пяна за вана, но Елена не посегна към него. Носеше си своя несесер за баня с ванилия на кристали. Сега за пръв път ѝ се откри възможността да ги използва.

Изсипа внимателно една трета от кристалите във ваната, върху бързо надигащата се топла вода. Възнаграждението за усилието ѝ не закъсня — разнесе се силен аромат на ванилия, който тя с благодарност пое в дробовете си. След няколко минути лежеше във ваната, потопена до раменете в горещата вода с пяна, ухаеща на ванилия. Остана със затворени очи, докато изчакваше топлината да проникне в цялото ѝ тяло. Лесно разтварящите се соли облекчаваха всичките ѝ болки.

Това не бяха стандартни соли за баня. Нямаха лековито ухание, но ѝ бяха подарени от госпожа Флауърс, хазайката на Стефан, възрастна дама и вещица, но от добрите. Специалитетът на госпожа Флауърс бяха рецептите с билкови отвари. Елена бе готова да се закълне, че усещаше как цялото напрежение, натрупано през последните дни, се изсмуква нежно от тялото ѝ.

Ох, тъкмо от това се нуждаеше. Никога досега Елена не беше оценявала толкова високо горещата вана.

Сега остава само още едно нещо, решително си каза тя, докато вдишваше благодатното ухание на наситената с ванилия пара. Ти

помоли госпожа Флауърс за соли за баня, успокояващи тялото. Но не можеш да си позволиш да заспиш тук. Ще се удавиш, а вече познаваше усещането за смъртта. Вече го бе преживяла и сега не ѝ бе нужно да повдига булото на тази загадка.

Мислите ѝ продължаваха да се реят неясни, накъсани, докато горещата вода продължаваше да я отпуска. От аромата на ванилия ѝ се зави свят. Загуби ориентация. Умът все се отклоняваше в някакви фантазии... Отстъпи пред горещината и насладата нищо да не прави...

Не усети кога заспа.

В съня си се движеше много забързано. Всичко наоколо тънеше в полумрак, но Елена разбра, че се спуска надолу сред някаква гъста сива мъгла. Разтревожи се, че отнякъде долитаха гневни гласове и се караха заради нея.

— Да ѝ дадем втори шанс? Вече говорих с нея за това.

— Но тя нищо не помни.

— Това няма значение. Всичко, дори и неосъзнато ще остане в нея.

— Ще покълва в нея... докато настане време да узрее.

Елена нямаше представа за какво ставаше дума.

Ала после мъглата се разсея, облаците се отдръпнаха, за да ѝ сторят път. Тя продължаваше да се спуска надолу, но все по-бавно, докато накрая се приземи нежно върху поляна, обсипана с борови игли. Гласовете бяха замлъкнали. Тя лежеше върху земята в гората, но не беше гола. Беше облечена с най-хубавата си нощница, от истинска дантела, оригинална, френска, от Валансиен. Заслуша се в тихите звуци на нощта, дочуващи се наоколо. Изведнъж аурата ѝ реагира, както никога досега.

Подсказа ѝ, че някой се приближава към нея. Някой, който ѝ донасяше усещане за безопасност в топли и земни нюанси, в меките цветни оттенъци на розите и наситеносиньото на теменугите, с които бе обкръжена още преди пристигането му. Усещаше... как някой... изпитваше чувства към нея. И зад любовта и искрената загриженост, които тя долови, се криеше още тъмнееща зеленина, каквато може да се види само в най-непроходимите гори, колони от стоплящо злато, загадъчна игра на прозирни багри, като искрящ водопад, пръскаш около нея блестящи скъпоценни камъни.

Елена, прошепна нечий глас, Елена.

Толкова беше познат...

Елена, Елена.

Познавам този глас.

Елена, ангел мой.

Означаваше само едно — любов.

Дори докато се надигаше и обръщаше в съня си, тя простираще ръце. Този човек ѝ принадлежеше. Той бе нейната магия, утехата ѝ, най-обичният. Нямахме никакво значение как се бе озовал тук или какво се бе случило преди. Той завинаги си оставаше нейната сродна душа.

И тогава...

Две силни ръце я подхванаха нежно...

Едно топло тяло се доближи до нейното...

Сладки целувки...

Много, много пъти...

Същото познато усещане, докато се разтапяше в обятията му...

Беше тъй нежен, но в същото време диво пламенен в любовта си към нея. Беше се заклел да не убива, но за да я спаси, би убил. Тя беше най-голямата скъпоценност в целия свят... Всякаква жертва би била оправдана, ако трябваше да ѝ осигури безопасността и свободата. Без нея неговият живот не струваше нищо, тъй че с готовност би го пожертвал, със същата лекота, с която сега се смееше и я целуваше, за да продължи така до сетния си дъх.

Елена вдъхна прекрасното ухание на есенни листа, разнасящо се от пуловера му. Успокои се. Като някое бебе си позволи да се поглезе с простите, добре познати благоухания, с приятно усещане да опре отново лице на рамото му. Както и с чудото двамата да дишат в пълен синхрон.

Когато се опита да си припомни името на това чудо, то веднага изплува в съзнанието ѝ.

Стефан...

Не ѝ бе нужно да вдигне очи към лицето му, за да се увери, че очите му, зелени като свежи листа, ще затанцуват пред нея като води на малко езеро, полюшвани от ветреца, искрящи с хиляди светлинки. Зарови глава във врага му, изплашена да не го изгуби, макар че не можеше да си спомни защо.

Не зная как се озовах тук, каза му тя беззвучно. Всъщност не помнеше нищо от случилото се преди това, преди да се пробуди от този негов призив. В главата ѝ бяха останали само накъсани образи.

Няма значение. Аз съм с теб.

Обзе я страх. Това... това не е само сън, нали?

Никой сън не е само сън. И аз винаги съм с теб.

Но как попаднахме тук?

Шшт. Уморена си. Ще те пазя. Кълна се, с цената на живота си. Само се успокой. Остави ме само веднъж да те поддържа в ръцете си.

Само веднъж? Но...

Сега Елена се разтревожи. Главата ѝ се замая. Трябваше да я отпусне назад, трябваше да види лицето на Стефан.

Наклони глава и срещна две засмени очи, безкрайно черни, върху изсечено, бледо, удивително красиво лице.

Едва не изкрещя от ужас.

Тихо. Тихо, мой ангел.

Деймън!

Погледът на черните му очи се преплете с нейния. Неговите преливаха от любов и радост.

Кой друг?

Как смееш — как се озова тук? Елена все повече се объркваше.

Аз не принадлежа никъде, изтъкна Деймън и внезапно зазвуча тъжно. Знаеш, че винаги ще бъда с теб.

Не зная. Нищо не зная. Искам Стефан да се върне при мен!

Но вече бе прекалено късно. Елена чу звука от шума от плискането на водата наоколо. Събуди се точно навреме, за да надигне глава и да не се удави във ваната.

Сън...

Чувстваше се ободрена. Беше ѝ много по-леко физически, но не можа да се отърси от тъгата, породена от съня. Не беше извънтелесно преживяване, а просто сън, макар и доста налудничав, объркан, както повечето и сънища.

Аз не принадлежа никъде. Винаги ще бъда с теб.

Какво ли можеха да означават тези безсмислици?

Но нещо в нея потръпна, сякаш си спомни нещо.

Набързо се облече — но не в нощницата с френската дантела от Валансиен, а в анцуг в сиво и черно. Когато се появи в стаята, се усещаше преуморена, наежена, готова за поредната караница с Деймън, ако той се издаде, че е прочел мислите ѝ, докато е спяла.

Но Деймън с нищо не ѝ подсказа, че е проявил любопитство към съня ѝ. Елена видя леглото в стаята, съсредоточи се и пристъпи към него. Спъна се и се стовари върху възглавниците, които за нейно неудобство потънаха тутакси под главата ѝ. Елена винаги бе предпочитала по-твърди възглавници.

За малко остана да лежи, вдъхвайки последните аромати от солите за баня, докато кожата и главата ѝ постепенно се охлаждаха. Струваше ѝ се, че Деймън не е променил позата си, откакто двамата влязоха в стаята.

През цялата сутрин пазеше гробно мълчание.

Накрая тя му проговори, само и само да се сложи край на тягостното мълчане. И както си беше пряма, започна веднага с най-важното.

— Какво не е наред, Деймън?

— Нищо. — Той се взираше през прозореца и се престори, че вниманието му бе изцяло погълнато от нещо, ставащо навън.

— Как така нищо?

Деймън поклати равнодушно глава. Но позата му издаваше мнението му за тази мотелска стая.

Елена се озърна. Сега зрението ѝ бе прекалено изострено за човек, току-що преживял нещо вълнуващо, почти до предела. Огледа стените на стаята — бежови, килимът — бежов, бюрото — бежово. Кувертюрата на леглото — бежова, разбира се. Дори Деймън не можеше да отхвърли една стая с мотива, че в нея липсва любимият му черен цвят, помисли си тя и после въздъхна: „Ох, колко съм уморена. И объркана. И изплашена. И... невероятно глупава. Та в тази стая има само едно легло. И аз лежа върху него.“

— Деймън... — Надигна се с усилие. — Какво предпочиташ? Там има кресло. Мога да спя в креслото.

Той се извърна наполовина и тя в движение долови, че не беше подразнен, нито разиграваше някаква игра. Беше бесен. Приличаше на извъртане на убиец, но по-светкавично от възможностите на окото на човека за проследяване на движения. Придружено с цялостен контрол

на мускулите, които се заковаха неподвижни едва ли не още преди да започнат да изпълняват функциите си.

Пред нея отново бе Деймън с внезапните си движения и с плашещата си неподвижност. Той отново се загледа през прозореца, с тяло, както винаги настръхнало и готово за... нещо. В този миг приличаше на звяр, миг преди да изскочи навън през прозореца.

— На нас, вампирите, не ни е необходим сън. — Произнесе го с глас, по-леден и по-контролиран от този, с който ѝ говореше, откакто Мат си тръгна.

Това ѝ вдъхна сили да се надигне от леглото.

— Знаеш, че съм наясно, че лъжеш.

— Настани се в леглото, Елена. Лягай да спиш. — Но интонацията му не се промени. Можеше да се очаква да ѝ раздава командите си с по-равнодушен тон, с поуморен глас. Сега обаче Деймън звучеше по-напрегнат и в същото време по-добре контролиран от всякога.

Тя сведе клепачи.

— Всичко това да не е заради Мат?

— Не.

— Или заради Шиничи?

— Не!

Аха!

— Това е, нали? Опасяваш се, че Шиничи ще преодолее всичките ти защити и отново ще те обсеби. Нали е това причината?

— Лягай си в леглото, Елена — заповяда ѝ Деймън глухо.

Опитваше се да я изключи напълно, все едно че не беше в стаята. Елена се вбеси.

— Каж ми какво да направя, за да ти докажа, че ти вярвам? Пътувам съвсем сама с теб, без да зная къде отиваме. Доверих ти спасяването на живота на Стефан. — Елена вече бе застанала до Деймън, върху бежовия килим, който миришеше на... на нищо, на вряла вода. Дори не на прах.

Нейните думи бяха като прах. В тях имаше нещо, което звучеше кухо и грешно. Бяха истина — но не достигаха до Деймън...

Елена въздъхна. Да докосва Деймън неочаквано, винаги е било рисковано, защото рискуваше да активира инстинктите му на убиец дори и когато не беше обсебен. Затова се пресегна крайно предпазливо

и опря пръстите си върху лакътя му, под коженото му яке. След това го заговори колкото можа по-разбрано, като се стараяше да не влага никакви емоции.

— Сам знаеш, че сега притежавам и нови сетива, освен обикновените пет сетива като всеки човек. Колко пъти трябва да ти го повтарям, Деймън? Зная, че през изтеклата седмица не ти измъчва мен и Мат. — Противно на волята си долови умолителна нотка в гласа си. — Зная също, че по време на това пътуване ме защитаваше от всякакви опасности, дори уби заради мен. Това означава много за мен. Може и да повтаряш безброй пъти, че не вярваш в човешката прошка, но не мисля, че си я забравил. А пък когато знаеш, че няма за какво да се прощава...

— Това няма нищо общо със случилото се през миналата седмица!

Тонът му се промени толкова рязко, че Елена се почувства като шибната с камшик. Заболя я... Изплаши се. Деймън изглеждаше толкова сериозен. Освен това си личеше, че е подложен на огромно напрежение, но по-различно от опитите му да се пребори с влиянието на Шиничи.

— Деймън...

— *Остави ме сам!*

Кога съм чувала това? Озадачена, с разтуптяно сърце, Елена търсеше отговора в спомените си.

О, да.

Стефан. Беше за пръв път със Стефан в стаята му, когато той още се боеше да я обича. Тогава той вярваше, че ако ѝ покаже чувствата си, ще я обрече на вечно проклятие.

Възможно ли бе Деймън толкова много да прилича на брат си? На по-малкия си брат, на когото винаги се присмиваше?

— Можеш поне да се обърнеш към мен, за да говорим очи в очи.

— Елена — прошепна той, но прозвуча без обичайния заплашителен маниер, прикрит зад деликатните маниери. — Върви в леглото. Върви по дяволите. Върви, където щещ, само *стой по-далеч от мен*.

— Много те бива в това, нали? — Гласът на Елена беше леден. Безразсъдна, обзета от гняв, тя пристъпи още по-близо до него. — Да отблъскваш всички около теб. Но аз зная, че тази вечер не си се

хранил. Няма какво друго да искаш от мен, а не можеш да бъдеш гладуващ мъченик дори наполовина колкото Стефан...

Изрече го с увереността, че упреците ѝ непременно ще предизвикат някаква ответна реакция, но обичайният отговор на Деймън на подобни предизвикателства бе се облегне на нещо и да се престори, че не е чул нищо.

Обаче това, което последва, я слиса напълно.

Деймън се извъртя рязко, сграбчи я в прегръдка, толкова плътна, че нямаше измъкване от нея. После сведе устремно главата си, като сокол, връхлитащ върху мишка, и я целуна. Беше достатъчно силен, за да я задържи към себе си съвсем неподвижна, но без ни най-малко да я нарани.

Целувката му беше продължителна и властна. За известно време Елена успяваше да устои на инстинктивния си всепоглъщащ порив. Тялото на Деймън беше по-хладно от нейното — тя още бе стоплена и мокра от ваната. Маниерът, по който я държеше в ръцете си, ѝ подсказа, че ако се опита да се съпротивлява, вероятно сериозно ще пострада. Макар че не се съмняваше, че тогава той ще я освободи от хватката си. Но действително ли беше наясно какво всъщност искаше? Подготвена ли беше да рискува да си счупи някоя кост, за да провери докъде ще стигнат?

Деймън погали нежно косата ѝ. Толкова нечестен ход от негова страна. Зави краищата ѝ, уви ги около пръстите си... и то броени часове след като я беше обучавал как да изостря усещанията си чак до корените на косата си. Познаваше отлично слабите ѝ места. Не просто слабите места на жените. Той познаваше точно нейните; знаеше как да я накара да крещи от наслада. Знаеше и как да я утеши и приласкае.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да провери теорията си, дори с риск да си строши някоя кост. *Нямаше* да му се подчини, след като с нищо не го бе предизвикала да се държи така с нея. *За нищо на света!*

Ала после си спомни за невръстното момче, приковано към голямата скала. Любопитството ѝ отново се пробуди и тя преднамерено съсредоточи мислите си върху миналото на Деймън. Така той попадна в собствения си капан.

Веднага щом мислите им се свързаха, проехтяха залпове, като огнени фойерверки. Заредиха се експлозии, разхвърчаха се ракети. Проблеснаха сияния, ослепителни свръхнови звезди. Елена настрои

съзнанието си, пренебрегна усещанията за собственото си тяло и се зае да търси скалата.

Намери я надълбоко, много дълбоко, в най-изолирания сектор на съзнанието му, скрита най-отдолу сред вечния мрак, постепенно дремещ там. Но Елена все едно бе взела фенер със себе си. Накъдето и да се обърнеше, тъмните гирлянди от паяжини падаха, а масивни каменни арки се сриваха с грохот върху земята.

— Не се притеснявай — чу тя като че ли отстрани собствения си глас. — Тази светлина няма да ти причини зло. Не бива вечно да се криеш тук, в тези черни дълбини. Ще ти покажа красотата на светлината.

Какви ги говоря? — не преставаше да се удивлява Елена дори и докато думите още се отронваха от устните ѝ. *Как мога да му обещавам това, ами ако повече му харесва да си остане тук, в мрака?*

В следващата секунда обаче тя се озова много по-близо до малкото момче — достатъчно близо, за да огледа бледото му лице, с изписано върху него силно учудване.

— Ти се върна! — смаяно отрони то, сякаш видя някакво чудно явление. — Каза, че ще се завърнеш, и го направи!

Това срина всичките ѝ бариери. Тя коленичи до малкия и разхлаби докрай оковите му, за да го сгуши в скута си.

— Радваш ли се, че се върнах? — попита го нежно. Не се усети кога започна да го милва по косата.

— О, да! — Беше по-скоро ридание, отколкото отговор. Това я изплаши почти толкова, колкото и я поласка. — Ти си най-хубавата личност, която някога съм... най-красивото нещо на този свят, което съм...

— Тихо — успокои го тя. — По-тихо. Все трябва Да има някакъв начин да те стопля.

— Всичко е заради това желязо — обясни ѝ момчето. — Желязото ме прави слаб и студен. Но желязото трябва да е тук, иначе той няма как да ме контролира.

— Разбирам — кимна Елена мрачно. Започваше да се досеща какви бяха взаимоотношенията на Деймън с това момче. За миг, съвсем спонтанно, тя докосна двете железни скоби, стягащи краката му, като се опита да ги разкъса. След като бе способна да създава суперсилна светлина, защо да не притежава и свръхсила? Но успя само да огъне

леко скобите, а накрая поряза пръста си от притискането му върху острия железен ръб.

— Ох! — Големите очи на момчето се приковаха върху капките от нейната кръв. Загледа се в тях като омагьосано — и безкрайно изплашено.

— Искаш ли ги? — Елена неуверено протегна ръка към него. Що за жалко създание трябва да си, за да жадуваш за чуждата кръв, помисли си тя. Момчето кимна плахо, сякаш знаеше, че тя ще се разгневи. Ала Елена само се усмихна и то доближи почтително устните си, свити като за целувка, към пръста ѝ, за да изсмуче капките кръв.

Като вдигна отново глава, изпитото му доскоро лице беше леко зачервено.

— Ти ми каза, че си прикован тук от Деймън — пак го заговори тя, като отново го притисна към себе си. Усети как топлината ѝ се влива в студеното му тяло. — Можеш ли да ми обясниш защо го прави?

— Защото аз съм Пазителя на тайните. Но... — добави натъжено — тайните толкова много се разраснаха, че самият аз вече не зная какво крият.

Елена проследи движението на главата му — от малките му крайници към желязната верига, прикована към огромната метална топка. Сърцето ѝ се сви от мъка. Обзе я дълбока жал към малкия пазач. Зачуди се какво ли се крие в тази голяма каменна сфера — тайна, над която Деймън така старателно бдеше.

Но нямаше възможност да го попита.

9

Когато отвори уста, за да заговори, Елена усети как се надига рязко, като понесена от тайфун. За миг се вкопчи в момчето, изтръгнато насила от прегръдката ѝ. Успя само да му извика: „Ще се върна при теб“, както и да чуе отговора му, преди да бъде върната насила в обичайния свят на хотелски стаи, бани и процедури.

— Ще опазя тайната ни! — изплака пред нея невръстното момче при раздялата им, буквално в последния миг.

Какво можеше да означава това? Ще пази в тайна техните срещи от истинския, „нормалния“ Деймън?

След миг Елена пак се озова сред тънещата в мръсотия стая в мотела. Деймън я стискаше за ръцете. Като я пусна, Елена усети вкус на сол. Сълзите ѝ се лееха по страните ѝ неусетно за самата нея.

Но по всичко личеше, че за нейния нападател това няма никакво значение. Деймън сякаш бе изцяло погълнат от отчаяние. Трепереше като младо момче, целунало за пръв път първата си любима. Това е пречупило способностите му за самоконтрол, предположи неуверено Елена.

Самата тя обаче беше на ръба на припадъка.

Не! На всяка цена трябваше да остане в пълно съзнание.

Буташе го и се извиваше, готова дори да се нарани, само и само да се изтръгне от непоклатимата му прегръдка.

Но той още я държеше здраво в ръцете си.

Нима бе обсебен? Нима Шиничи отново бе проникнала в съзнанието на Деймън и го заставяше да върши неща...?

Елена се задърпа още по-силно, като се напрегна дотам, че наистина ѝ идеше да закрепци от болка. Простена още веднъж...

Хватката му се отпусна.

Не можеше да го обясни, но Елена знаеше, че Шиничи нямаше нищо общо с всичко това. Истинската душа на Деймън беше въплътена в малкото момче, приковано с вериги от Бог-знае-колко-столетия. Измъчено малко създание, никога не познало топлината и близостта,

но все още съхраняващо сърцераздирателен копнеж към тях. Детето, оковано към скалата, бе една от най-съкровениите тайни на Деймън.

Елена се разтрепери така неудържимо, че не бе уверена дали няма да изгуби съзнание, но не спираше да се тревожи за момчето. Дали не му е студено? И то ли плачеше и страдаше като нея? Как да разбере?

Задъхани, двамата продължаваха да се гледат напрегнато. Косата на Деймън, обикновено добре пригладена, сега бе разрошена и бе заприличал на пират, нехаещ за външността си. Лицето му, винаги бледо и добре овладяно, сега бе налято с кръв. Погледът му се сведе надолу, когато Елена машинално се зае да разтрива китките си. Усети как я пробождаат иглички, докато кръвообращението ѝ постепенно се възстановяваше. А той, след като веднъж отклони поглед, повече не посмя да я погледне в очите.

Зрителен контакт. Добре тогава. Елена затърси някакво оръжие, например някой стол, но изведнъж откри, че леглото е неочаквано близо зад нея. Сега не разполагаше с богат избор на оръжия. Трябваше да използва всичко, което ѝ бе подръка.

Отпусна се отмаляла на леглото, но не откъсваше очи от лицето на Деймън. Устата му бе подута. Това беше... нечестно. Игривото цупене винаги е било от най-силните оръжия в арсенала на Деймън. Имаше най-красивите устни, които тя някога беше виждала, както мъжки, така и женски. Устните, косата, полупритворените клепачи, тежките мигли, фината извивка на брадичката... не беше честно дори пред момиче като Елена, която отдавна бе престанала да се интересува от онези, които по случайност бяха надарени с необикновена красота.

Но никога не бе виждала тези устни подути, прекрасната му коса толкова разрошена, а миглите му така неспокойно трепкащи, защото той се стараяше да гледа навсякъде другаде, само не и към нея, като се стараяше да не се издава.

— За *това* ли... за *това* ли си мислеше, докато отказваше да говориш с мен? — попита го тя, като се постара да звучи колкото можеше по-уверено.

Неочакваната скованост на Деймън изглеждаше безупречна, както при всички останали негови безупречни изпълнения. Разбира се, дори бе престанал да диша. Взираше се в някаква точка насред бежовия килим, който трябваше отдавна да бъде изгорен.

Накрая вдигна към нея огромните си черни очи. Трудно ѝ бе да каже нещо за очите му, защото цветът на ирисите му почти съвпаднаше с този на зениците му. Но Елена не можеше да се отърси от впечатлението, че в този миг те бяха толкова разширени, та сякаш бяха изцяло погълнати от зениците му. Как е възможно очи, черни като капан в полунощ, да побират толкова светлина? Сякаш виждаше в тях цяла вселена от звезди.

— Бягай! — тихо ѝ рече Деймън.

Тя усети как краката ѝ се сковаха.

— Заради Шиничи ли?

— Не. Сега трябва да избягаш.

Девойката почувства как бедрените ѝ мускули леко се поотпуснаха. Все пак бе благодарна на съдбата, че точно в този миг не трябваше да доказва, че може да избяга — или поне да се спасява с пълзене. Но остана със стиснати юмруци.

— Искаш да кажеш, че трябва да бягам, защото си гадно копеле? — ядоса се тя. — Да не би отново да си решил да ме намразиш? Забавлява ли те да...

Деймън се извъртя, сковаността му изчезна, заменена от движение, по-бързо, отколкото нейните очи можеха да проследят. Блъсна рамката на прозореца, като почти в последния миг прибра назад юмука си. Последва силен трясък и още хиляди по-слаби шумове от чупенето на стъклото, което се посипа навън като дъжд от диаманти.

— Това може да... да накара някой да ти се притече на помощ. — Изрече го небрежно, като логично заключение. Отново се извърна от нея, явно не му пукаше за обноските. Леки тръпки разтредоха тялото му.

— Да се появи някой в толкова късен час и точно тук, в това място, толкова отдалечено от главната сграда? Съмнявам се. — По тялото на Елена се разля вълна от адреналин, благодарение на който се бе отскубнала от прегръдката на Деймън. Цялата бе изтръпнала и с усилие се сдържаше да не се разтрепери неудържимо.

Отново се озоваха в предишните си позиции. Деймън се взираше нямо в нощта, а за нея оставаше гледката на гърба му. Или поне той желаше да останат така.

— Можеше просто да ме помолиш — заговори тя. Не беше наясно обаче дали един вампир ще го разбере. Ето, например още не бе успяла да научи Стефан на това. Той понякога се отказваше от неща, които бе искал, защото не се досещаше, че може просто да попита. Въпреки невинността си и добрите си намерения Стефан често оставяше проблемите си нерешени, докато Елена не се принудеше да го помоли да действа.

Докато Деймън, помисли си тя, обикновено нямаше подобен проблем. Той директно взимаше всичко, което си пожелае, при това с небрежност, все едно че грабваше нещо от щанд от квартален магазин. Ето че и сега се засмя полугласно, което издаваше, че действително е смаян.

— Ще го приема вместо извинение — промълви Елена тихо.

Сега Деймън се разсмя по-силно, а Елена усети как я побиха студени тръпки. Ето я тук, опитвайки се да му помогне, а той...

— Нима вярваш, че *това* е всичко, което желая? — попита я и с това прекъсна размишленията ѝ.

Тя почувства, че отново се вледенява, като се досети какво имаше предвид. Деймън с лекота можеше да вземе кръвта ѝ, след като я притисне така, че да не може да помръдне. Но разбира се, с това не се изчерпваше онова, което той искаше от нея. Нейната аура... тя много добре знаеше как въздействаше на вампирите. Деймън неслучайно през цялото време я закриляше от другите вампири, които биха могли да видят нейната аура.

Разликата беше, че Елена не се интересуваше от другите. Но Деймън беше по-особен. Когато я целуваше, цялото ѝ същество усещаше разликата. Беше като... като нещо, което никога не бе изпитвала преди... преди да срещне Стефан.

О, Господи — наистина ли тя, Елена Гилбърт, предаваше Стефан, като отказваше да се измъкне от тази ситуация? Деймън всъщност беше по-добър от нея, след като я убеждаваше да отдалечи аурата си от него и да не го изкушава.

И всичко това само за да може на следващия ден мъчението отново да започне.

Елена бе попадала в много ситуации, при които бе преценявала, че за самата нея ще е по-добре да се измъкне, преди да стане напечено. Ала сега проблемът бе, че нямаше къде да избяга, без да рискува да

изпадне в още по-голяма опасност. И неволно да провали шансовете си да стигне до Стефан.

Дали не трябваше да заmine с Мат? Но Деймън беше казал, че без неговата помощ те, двама представители на човешката раса, няма как да се доберат до Тъмното измерение. Изрично им подчерта, че се нуждаят от него. Елена все още се съмняваше, че ако тя не го придружаваше, Деймън щеше да се съгласи да си направи труда да шофира през цялата Аризона, да не говорим за участието му в издирването на Стефан.

Освен това как би могъл Мат да я защитава по време на опасното пътуване, на което бяха потеглили двамата с Деймън? Тя беше наясно, че Мат е готов да умре за нея — и точно това би направил, ако се изправят срещу вампири или върколаци. Ще умре. Но така щеше да остави Елена сама срещу враговете.

О, да, Елена много добре знаеше с какво се занимаваше всяка вечер Деймън, след като тя заспиваше в колата. Подреждаше някакви свои загадъчни магии около нея, подписваше ги с името си, подпечатваше ги с печата си, за да държат до сутринта надалеч всякакви блуждаещи създания по-далеч от колата.

Но те още оставаха свързани с най-заклетите си врагове — близнаците китсуне, Шиничи и Мисао.

Елена се замисли за всичко това, преди да вдигне глава и да погледне Деймън право в очите. Очи, които в този миг ѝ напомниха за момчето в дрипи, приковано към скалата.

— Нали няма да ме изоставиш? — прошепна той.

Елена само поклати глава.

— Наистина ли не се боиш от мен?

— О, боя се. — Тя отново изтръпна. Но сега тя определяше курса и нищо нямаше да я спре. Особено когато той я гледаше по този начин. Това ѝ напомни за дивата радост и почти неохотната гордост, които демонстрираше той, когато заедно побеждаваха враговете.

— Няма да стана твоята принцеса на нощта — каза му тя. — Освен това много добре знаеш, че никога не бих могла да се откажа от Стефан.

По устните му пробягна иронична усмивка.

— Разполагаме с достатъчно време, за да променя мисленето ти по тези въпроси.

Не е нужно, каза си Елена. Не се съмняваше, че Стефан би я разбрал.

Но дори и сега, когато ѝ се струваше, че целият свят се е завихрил устремно около нея, нещо в Елена се надигна и я подтикна да предизвика Деймън.

— Каза ми, че не е свързано с Шиничи. Аз ти повярвах. Но да не би всичко това да е заради... заради онова, което каза Каролайн? — Долови как собственият ѝ глас изведнъж стана много по-суров.

— Каролайн ли? — примигна Деймън учудено.

— Тя подхвърли, че преди да срещна Стефан, аз съм била само една... — Не можа да произнесе последната дума. — Че съм била... склонна към безразборни връзки.

Челюстта на Деймън се скова. Лицето му мигом пламна — сякаш изневиделица бе ударен от неочаквана посока.

— Онова момиче... — промърмори. — Тя вече си е избрала съдбата и ако ставаше дума за някой друг, може би щях да съм склонен да я съжалявам. Но тя... прекрачи... всякакво благоприличие... — Заговори по-бавно. На лицето му се изписа смущение. Гледаше втренчено Елена. Тя разбра, че е забелязал напиралците в очите ѝ сълзи, тъй като той се протегна, за да ги изтрие с пръсти. Но внезапно се спря и поднесе ръката си към своите устни, за да вкуси сълзите ѝ.

Вкусът им го озадачи. Поднесе и другата си ръка към устните си. Елена се взираше учудено в него. Би трябвало да е смутен — но не беше. Вместо това по лицето му се изписа калейдоскоп от емоции, но твърде бързо, за да успеят човешките ѝ очи да ги проследят. Но можеше да се закълне, че долови удивление, недоверие, горчивина, още удивление и накрая нещо като пристъп на радост, сякаш и неговите очи бяха просълзени.

Тогавя Деймън се разсмя. Забързано, самоиронично, но искрено, дори с леко въодушевление.

— Деймън — рече тя, преглъщайки сълзите си — всичко се бе случило толкова набързо, — какво не е *наред* с теб?

— Нищо ми няма. Всичко е наред — увери я той и вдигна пръст като учител, поучаващ учениците си. — Но го запомни от мен, Елена: никога не се опитвай да правиш на глупак някой вампир. Вампирите притежават много сетива, за които хората дори не подозират — и още нещо дори, за което самите ние не сме наясно, докато не ни потрябва.

Доста дълго време ми отне, за да осъзная какво ми е известно за теб. Защото, разбира се, всички ми повтаряха едно и също, но моят ум ми подсказваше съвсем друго. Накрая обаче го проумях. И сега, Елена, зная каква си всъщност.

За половин минута тя остана смълчана и шокирана.

— Ако го знаеш, тогава аз също мога да ти кажа, че *никой* няма да ти повярва.

— Може би няма — съгласи се Деймън, — особено ако са от човешката раса. Но вампирите са програмирани да разпознават аурата на една девица. А *ти* си като стръв за еднорозите, Елена. Не зная и не ме е грижа как си се сдобила с тази репутация. Самият аз дълго време тънех в заблуда, но накрая прозрях истината. — Внезапно се наведе към нея и сега тя виждаше само лицето му. Косата му докосна леко челото ѝ. Устните му се озоваха съвсем близо до нейните. Черните му бездънни очи уловиха погледа ѝ.

— Елена — прошепна той, — това е тайната ти. Не съм наясно как си успяла, но ти... ти си девственица.

Още повече се доближи до нея. Устните му едва-едва се плъзнаха по нейните, диханията им се сляха в едно. Дълго, дълго останаха така. Деймън сякаш завладян от желание да даде на Елена нещо от своето тяло: кислорода, от който и двамата се нуждаеха, но се снабдяваха с него по различен начин. За повечето хора тази неподвижност на телата им, пълното мълча, ние и продължителното преплитане на погледите може би щеше да им дойде в повече. Навярно щяха да се почувстват като потопени в личността на партньора прекалено дълбоко, все едно че губят своето аз и се превръщат в едно цяло или в ефирна част от другия, преди дори целувката да е свършила.

Елена обаче се рееше във въздуха с помощта на силата, която ѝ придаде дъхът на Деймън — в буквален смисъл. Ако мощните, дълги и същевременно нежни ръце на Деймън не я бяха задържали за раменете, тя навярно би се изплъзнала от прегръдката му.

Елена знаеше, че съществуват и други начини той да я задържи долу. Можеше да ѝ въздейства и да ѝ върне теглото. Но досега не бе усетила дори и най-незначителен опит за намеса от негова страна. Сякаш държеше да ѝ предостави честта сама да направи своя избор. Не би я съблазнил чрез някой от многобройните си трикове, усвоени през нощите на повече от половин хилядолетие.

Само дишането ѝ се ускоряваше все повече и повече и Елена усещаше как сетивата ѝ се изострят, а сърцето ѝ започна да тупти до пръсване. Наистина ли беше сигурна, че Стефан не би имал нищо против това? Но нали Стефан я бе удостоил с най-голямата чест, като се осланяше всецяло на нейната любов, като се доверяваше на нейната преценка. Ето че тя започваше да напипва истинската същност на Деймън, всепоглъщаща му нужда от нея; уязвимостта му, защото тази нужда бе започнала да го обсебва като непреодолима мания.

Без да се опитва да ѝ въздейства, той все пак бе разперил над нея големите си нежни черни криле, така че да не може да избяга, да не може да се скрие от него. Елена усещаше как в следващия миг ще припадне, пометена от вихъра на страстта, чиито искри прехвърчаха между тях. Като последен жест, но не на отхвърляне, а на покана, тя изви глава назад, за да му разкрие оголената си шия и да го остави да почувства нейния копнеж.

Все едно огромни кристални камбани зазвъняха в далечината, когато почувства триумфиращата му радост от доброволното ѝ отдаване на кадифения мрак, който я покоряваше.

Въобще не усети зъбите, които пробиха кожата ѝ, нито жадните устни, засмукали кръвта ѝ. Преди това да се случи, пред нея засияха безброй звезди. А сетне цялата вселена се гмурна в черните очи на Деймън.

10

На сутринта Елена стана и тихо се преоблече в стаята в мотела, благодарна на Деймън, че ѝ бе осигурил свободно пространство. Той бе излязъл, но тя го очакваше. Докато пътуваха насам, той обикновено излизаше много рано, за да потърси нещо за закуска. Избираше си за плячка сервитьорките от денонощните заведения за шофьорите на камиони, или младите жени, отбиващи се в закувалните за ранна сутрешна закуска.

Някой ден непременно ще поговоря за това с него, закани се Елена, докато насипваше смляното кафе за две чаши в кафеарката, оставена в стаята от персонала на мотела. Кафето миришеше приятно.

Отчаяно ѝ се искаше да поговори с някого за случилото се през миналата нощ. Разбира се, първо си помисли за Стефан, но вече беше разбрала, че не е по силите ѝ да предизвиква извънтелесни преживявания всеки път, когато го пожелаеше. Имаше нужда да поговори с Бони и Мередит. Трябваше да сподели с тях, но точно сега това бе извън възможностите ѝ. Освен това интуитивно се досещаше, че всякакви контакти между нея и някой от обитателите на Фелс Чърч могат да завършат зле.

На всичкото отгоре и Мат не се обади. Нито веднъж. Елена нямаше никаква представа къде може да се мира сега верният ѝ приятел. Дано се появи навреме в Седона. Очевидно Мат съзнателно бе прекъснал всякаква връзка с нея и Деймън. Както и да е. Само да се появи на уговореното място за срещата.

Но... Елена *все още* имаше нужда да поговори с някога Да сподели какво я вълнуваше.

О, да, разбира се! Как можеше да е толкова глупава! Все още разполагаше с най-верния си другар, който никому дума няма да каже, никога няма да я принуди да го чака. Отпи от чашата с горещо черно кафе, преди да измъкне дневника си от дъното на сака. Отвори го на нова, съвсем чиста страница. Нищо не можеше да се сравни с

удоволствието от една нова страница и химикалката, която започва плавно да се плъзга по нея.

След четвърт час се чу трополене по единия от прозорците. След малко Деймън влезе при нея. Мъкнеше някакви хартиени торби и Елена, макар и необяснимо защо, се зарадва, дори се почувства уютно, все едно си беше у дома. Тя бе сварила кафето, ухаещо много приятно, въпреки че беше със сметана на прах, а Деймън бе донесъл...

— Бензин — обяви той с тържествуващ тон и повдигна многозначително вежди, докато оставяше торбите на масата. — Просто за всеки случай, ако онези се опитат да използват растенията срещу нас. Не, благодаря — отклони той подадената от нея пълна догоре чаша с кафе. — Купих бензина от автомонтъора в гаража. Ще отида да си измия ръцете.

И напусна стаята, като премина съвсем близо покрай Елена.

Мина точно до нея, без дори за миг да я погледне, макар че сега тя беше с единствените си чисти дрехи: джинси и потниче, което на пръв поглед изглеждаше бяло, а само на по-ярка светлина си проличаваше, че е ефирно нюансирано с цветовете на дъгата.

Дори с един поглед не ме удостои, си каза Елена огорчено, със странното предчувствие, че току-що нещо се бе променило в живота ѝ.

Искаше ѝ се да излее кафето, но после реши, че се нуждае от него, и пресуши горещата течност на няколко едри глътки. Накрая се върна при дневника си, за да препрочете последните две-три странички.

— Готова ли си да потегляме? — провикна се Деймън, за да го чуе въпреки шума от леещата се под душа вода.

— Да, само още минутка. — Елена изчете страниците от предишното записване и прелисти набързо няколко страници по-назад.

— Днес ще се насочим право на запад — продължи да вика Деймън изпод душа. — Може цял ден да продължаваме все в тази посока. Те може да си помислят, че правим маневра за някоя определена порта, и ще се заемат да претърсват по-малките порти. В това време обаче ние ще влезем през портата Кимон и ще изпреварим с няколко дни път всички, които са поели по следите ни. Планът е направо идеален.

— Аха — кимна Елена и продължи да чете.

— Ала утре трябва да се срещнем с Мат. Или може би още тази вечер, според това, какви неприятности могат да ни създадат.

— Аха.

— Но първо искам да те питам: мислиш ли, че счупеният ни прозорец е съвпадение? Защото вечер не забравям да поставя защитите отвън. Сигурен съм, че... — Разтърка с ръка челото си. — Сигурен съм, че и снощи го направих. Но нещо трябва да е преминало през тях, за да счупи прозореца и да изчезне безследно. Затова купих всичкия този бензин. Ако опитат нещо с дърветата, ще ги изтласкам назад чак до Стоунхендж.

И заедно с тях ще изтребим половината от невинните жители на щата, помисли си Елена мрачно. Но вече бе толкова шокирана, че не се впечатли много от неговите думи.

— Какво правиш? — попита я Деймън, вече напълно готов за път.

— Отървавам се от нещо, което не ми е необходимо обясни му Елена и пусна водата в тоалетната чиния, за да отнесе откъснатите от дневника й страници. Изчака късчетата хартия да се завъртят от струята, преди да изчезнат в канала.

— На твое място нямаше да се тревожа за прозореца — каза му тя, като се върна в спалнята и обу обувките си. — Изчакай малко, Деймън, защото трябва да поговорим за нещо.

— О, стига. Не може ли да почака, докато потеглим?

— Не може, защото трябва да платим за счупения прозорец. Снощи го счупи. Но не помниш, нали, Деймън?

Деймън се втренчи в нея. Елена остана с впечатлението, че отначало се изкушаваше да се разсмее. Но след това го налегна подозрението, че тя е полудяла.

— Говоря напълно сериозно — увери го девойката, след което той стана и се запъти към прозореца. Имаше вид, все едно искаше пак да се превърне в гарван и да литне през него. — Деймън, да не си посмял да литнеш нанякъде, защото има още да си говорим.

— Да не би да съм сторил още нещо, за което не си спомням? — Деймън се подпря на стената и зае една от типичните си арогантни пози. — Може би съм разбил няколко китари или съм оставил радиото включено до четири сутринта?

— Не. Не точно това... поне през изминалата нощ — отрече Елена, като отвърна поглед от него. — Говоря за друго, случило се в други дни...

— Като например опитите ми да проваля това пътуване — лаконично довърши вместо нея той. Вдигна очи към тавана и тежко въздъхна. — Може пък да съм го направил само за да остана насаме с теб...

— *Млъкни, Деймън!*

Откъде се взе това избухване? Е, знаеше, разбира се. Заради чувствата ѝ от снощи. Проблемът бе, трябваше да изясни още няколко спорни въпроса — при това съвсем сериозно, ако той се съгласи да разговарят. Най-добрият начин да се справят бе да го подтикне не към размисъл.

— Мислиш ли, че твоите чувства към Стефан... хм, напоследък много са се променили? — поде Елена.

— *Какво?*

— Мислиш ли... — ох, колко трудно бе да гледа черните му очи с цвета на безкрайния космос. Особено след като снощи искряха с десетки хиляди звезди. — Мислиш ли, че си започнал да го възприемаш по-различно? Например да зачиташ желанията му повече, отколкото досега?

Сега Деймън я изучаваше открито, също както и тя него.

— Ама ти сериозно ли? — усъмни се той.

— Напълно съм сериозна — увери го Елена и с върховно усилие на волята възпря напирещите сълзи.

— Миналата нощ се е случило нещо — констатира Деймън замислено и се вгледа напрегнато в лицето ѝ. — Познах ли?

— Да, *нещо* наистина се случи — потвърди тя. — Беше... беше повече като... — Не можеше повече да понася това напрежение. Въздъхна отчаяно и с това се издаде.

— Пак ли Шиничи? Шиничи, *che bastardo! Imbrogione!*^[1] Този крадец! Ще го убия, но *бавно!* — закани се Деймън и закрачи гневно. Внезапно застана зад Елена поотпусна ръце върху раменете ѝ, а в следващия миг вече крещеше ругатни през прозореца, но после пак се върна при нея, за да хване ръцете ѝ.

Но само една от всички тези думи впечатли Елена. Шиничи. Китсунето с черната коса с червени краища, което ги бе заставило да

се лишат от толкова много, само за да им подсказже къде се намира килията на Стефан.

— *Негодник! Простак!* — Елена престана да слуша ругатните на Деймън. Значи беше истина. Изтеклата нощ е била изтрита от паметта на Деймън, изцяло заличена от паметта му също както периодът, през който тя му беше въздействала чрез Крилете на изкуплението и Крилете на пречистването. Ала тогава той се бе съгласил. Но да му отнеме спомена за изминалата нощ — с какво още го ограбваше проклетата лисица?

Да му открадне цялата вечер и цялата нощ — и то точно тази вечер и тази нощ? Това подсказваше, че...

— Той никога не е прекъсвал връзката между моя и неговия мозък. Не е престанал да се рови в съзнанието ми по всяко време, когато му хрумне. — Най-после Деймън бе престанал да сипе ругатни и бясно да крачи из стаята. Тръшна се на кушетката срещу леглото и отпусна ръце между коленете си. Изглеждаше сломен, напълно отчаян — нещо толкова необичайно за него.

— Елена, трябва да ми кажеш. Какво ми е отнел от последната нощ? Моля те! — Деймън сякаш беше готов да падне на колене пред нея, но без да разиграва някаква мелодрама. — Ако... ако... ако е това, за което си мисля...

Тя се усмихна, макар че сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

— Не беше това, което предполагам, че всеки друг би си помислил — заговори тя.

— Но...!

— Нека само да приемем, че този път... вината бе моя — успокой го Елена. — Ако той е откраднал нещо друго от теб или ако се опита да го стори занапред, тогава играе по своите правила. Но това... нека остане моя тайна. — *Докато някой ден не се решиш да строиш огромната скала, в която са погребани всичките ти тайни*, додаде мислено.

— Докато не го изтръгна насила от него. И езика му ще изтръгна! Опашката му ще отскубна! — заръмжа Деймън като див звяр.

Елена бе благодарна, че тази ярост не е насочена срещу нея.

— Не се тревожи — добави Деймън след малко с толкова леденостуден тон, че на нея ѝ се стори не по-малко застрашителен от животинския му рев преди броени секунди. — *Ще го открия*, ще се добера до него, без значение къде ще се опита да се скрие. И ще си взема обратно спомена. След което ще му съдере кожата. И от нея ще ти скроя ръкавици, какво ще кажеш за това?

Тя отново се насили да се усмихне и се справи доста добре. Самата тя едва сега започваше да приема случилото се. Нито за миг не повярва, че Деймън ще остави нещата така. Нямах да се успокоя, докато не принуди Шиничи да му върне спомена. Елена осъзна, че донякъде наказваше Деймън заради нещо, което не той, а Шиничи бе сторил, а това не бе редно. *Обещах си, че никой няма да узнае за изминалата нощ*, напомни си тя. *Не и преди Деймън да си спомни. Няма да го споделя дори с Бони и Мередит.*

Това правеше нещата още по-трудни за нея, но може би така беше по-справедливо.

Докато почистваха от стаята следите от последния гневен пристъп на Деймън, той изведнъж се пресегна, за да изтрие една сълза от бузата на Елена.

— Благодаря ти... — заговори тя. И в следващия миг замлъкна. Деймън докосваше устните си с пръсти. Погледна я сепнат и леко разочарован. А сетне сви рамене.

— Все още си стръв за еднорози. Казах ли това снощи?

Елена се поколеба за миг, но после реши, че думите му не прекращават критичните предели на секретността.

— Да, каза го. Но... нали няма да ме издадеш? — добави тя. Внезапно заговори много по-загрижено: — Обещах на приятелките си да не казвам нищо.

Деймън я изгледа учудено.

— Че защо да казвам каквото и да било на някого? Освен ако не говориш за онази дребната, червенокосата?

— Вече ти казах: *нищо* няма да кажа. Освен това, че Каролайн очевидно не е девственица. Покрай цялата разправия за бременността ѝ...

— Забрави ли — прекъсна я той, — че се появих във Фелс Чърч много преди Стефан? Просто по-дълго се спотайвах в сенките. Начинът, по който говориш...

— О, да, зная. Ние харесваме момчетата и момчетата ни харесват, така че вече имахме репутацията на свалячки. Така че просто си говорехме както ни се искаше. Част от това може да е вярно, но повечето можеше да се възприеме двойко, а после... нали знаеш как могат да те одумват *момчетата*...

Деймън много добре го знаеше, но само кимна.

— Е, скоро след това всички говореха, сякаш сме правили всичко и с всички. Дори пишеха за това във вестника и в годишника на гимназията, да не говорим за обидните драсканици по стените на тоалетните. Но ние също си имахме малка поема и дори понякога се подписвахме под нея. Как звучеше началото ѝ. — Елена се пренесе мислено с две, три, че дори повече години назад. След това започна да рецитира:

„Само защото си го дочул, още не значи, че е истина.
Само защото си го прочел, не го превръща в правда.
Следващия път това, което чуеш, може да се отнася
за теб.
Не си въобразявай, че можеш да промениш мненията
им.
Само защото знаеш — ти знаеш!“

Като свърши, погледна Деймън, но неочаквано я обзе желание час по-скоро да стигне до Стефан.

— Вече почти стигнахме — припомни му тя. — Да побързаме.

---

[1] Копеле проклето! Мръсен мошеник! (ит.). — Бел.прев. ↑

11

Щатът Аризона се оказа горещ и пуст, точно както Елена си го представяше. Дватамата с Деймън се насочиха право към курорта Джунипър Ризърт. Елена се изненада и разтревожи, когато узна, че Мат не се е регистрирал.

— Не вярвам да му е било необходимо повече време от нас, за да стигне дотук — промърмори, преди да влязат в стайте си. — Освен ако... О, Боже мой, Деймън! Освен ако Шиничи не го е заловил.

Деймън седна на леглото и изгледа мрачно Елена.

— Надявах се, че няма да ми се наложи аз да ти го съобщя и че този глупав кретен ще има доблестта да го признае пред теб. След като се разделихме с него, аз продължих да следя аурата му. Постоянно се отдалечаваше — в посока Фелс Чърч.

Понякога лошите новини изискват малко време, за да бъдат възприети.

— Искаш да кажеш, че Мат въобще няма да дойде — възкликна Елена.

— Искам да ти кажа, че след като взехме колите, гарванът проследи неговата и той определено се движеше към Фелс Чърч. Без да променя посоката.

— Но защо? — настоя Елена, търсейки някакво логично обяснение. — Защо е решил да се върне, да ме изостави? И защо ще отива във Фелс Чърч, където го издирват?

— Относно причината той да си тръгне: мисля, че е останал с погрешно впечатление за теб и мен — или може би по-правилно е да се каже, че изпреварва събитията? — Деймън вдигна иронично вежди и Елена запрати една възглавница върху него. — И си е казал, че трябва да се погрижи за нашето уединение. А колкото до това, защо е избрал да се върне във Фелс Чърч... — Деймън сви рамене. — Виж какво, познаваш това момче и по-добре от мен. Но дори и аз мога да кажа, че е *parfait gentile*^[1] рицар, *sans peur et sans reproche*^[2].

Предполагам, че смята да посрещне смело обвиненията на Каролайн и да защити невинността си.

— О, *не* — простена Елена, но в следващия миг се втурна към вратата, защото някой почука отвън. — Толкова му повтарях да не...

— О, *да* — възрази й Деймън с лек, ироничен поклон. — Дори и след като е изслушал мъдрите ти съвети...

Вратата се отвори. Беше Бони. Бони с дребната си фигура, с къдравата си коса с цвят на свежи ягоди, с големите си изразителни кафяви очи. Елена не повярва на своите, но побърза да затвори вратата след нея, защото още не бе свършила с Деймън.

— Ще *линчуват* Мат! — почти изкрещя Елена. Подразни се, като чу отнякъде още едно почукване.

Деймън се изправи, заобиколи Елена и тръгна към вратата с думите:

— Мисля, че е по-добре да седнеш.

Отвори вратата едва след като я настани на един стол и отпусна ръка върху рамото ѝ, за да ѝ попречи да стане.

Оказа се, че този път на вратата бе почукала Мередит. Високата и стройна Мередит, чиято коса се стелеше на черни вълни по раменете ѝ, явно бе решила да тропа на вратата, докато не ѝ отворят. Нещо се раздвижи в ума на Елена и тя най-сетне осъзна случващото се.

Мередит. И Бони. В Седона, Аризона!

Елена скочи от стола, където Деймън насила я бе настанил, и буйно прегърна Мередит, докато несвързано повтаряше:

— Вие дойдохте! Вие дойдохте! Разбрали сте, че не мога да ви се обадя, и дойдохте!

Бони заобиколи прегърнатите си приятелки и полугласно подшушна на Деймън:

— Пак ли е започнала да целува всеки, който ѝ се изпречи пред очите?

— Не, за съжаление. Но се пригответе да ви прегръща до задушаване.

Елена се извърна към него:

— Чух те! О, Бони! Направо не мога да повярвам, че не сънувам! Че и двете сте тук! Така ми се искаше да си поговоря с вас!

Докато тя прегръщаше Бони, а Бони прегръщаше нея, Мередит прегърна и двете. Трите членки на „братство на динозаврите

велосираптор“ трескаво си предаваха неуловими сигнали една на друга — веднъж с леко повдигане на веждите, друг път с леко кимване, смръщване на чело или присвиване на рамене, последвано от отронване на примирена въздишка. Деймън не подозираше, че току-що бе обвинен, после проверен, след това оправдан и накрая възстановен на почетната си длъжност, ала със заключението, че занапред ще се налага допълнително наблюдение върху действията му.

Елена първа се отскубна, за да заговори:

— Сигурно сте се срещнали с Мат. Той трябва да ви е насочил към това място.

— Да, разказа ни всичко, после продаде приуса, събрахме си набързо багажа, купихме си самолетни билети дотук и те чакаме, не искахме да те изпуснем — изговори Бони на един дъх.

— Предполагам, че сте си купили билетите дотук преди два дни — промърмори Деймън и вдигна уморено поглед към тавана, докато се подпираше с лакът на стола на Елена.

— Чакай да пресметна... — започна Бони, но Мередит я прекъсна с решителен тон:

— Да, така беше. Какво? Да не би през това време да ви се е случило нещо?

— Опитвахме се да заблудим врага — обясни й Деймън. — Но както се оказа, вероятно не е имало значение.

Не, помисли си Елена, защото Шиничи може да проникне в мозъка ти, когато си пожелае и да те лиши от спомените ти, докато ти напразно се опитваш да се съпротивляваш.

— Обаче двамата с Елена трябва веднага да потеглим на път — довърши Деймън. — Само че преди това аз трябва да свърша нещо. А Елена ще опакова багажа. Вземете колкото е възможно по-малко багаж, само най-необходимото — обезателно включете храна за два или три дни.

— Искаш да кажеш, че тръгваме веднага? — попита Бони задъхано, като рязко се отпусна на пода.

— Така ще е по-разумно, след като вече не можем да ги изненадаме — отговори й Деймън.

— Направо не мога да повярвам, че вие двете дойдохте да се сбогувате с мен, докато Мат надзирава града — сподели Елена. —

Толкова е *сладко!* — Усмихна им се сияйно, но мислено добави: „*И толкова е глупаво!*“

— Ами...

— Ами, мен все още ме чака онази задача — прекъсна ги Деймън и махна с ръка, без да се обърне назад. — Предлагам да тръгнем след половин час.

— Ама че е скъперник — оплака се Бони, щом вратата се затвори плътно зад него. — Значи ни остават само няколко минути за разговор, преди да потеглим.

— Мога да опаковам всичко за по-малко от пет минути — изрече Елена тъжно, но в следващия миг осъзна последните думи на Бони. — *Преди да потеглим?*

— Не мога да взема само най-необходимото — промърмори Мередит раздражено. — Не успях да запиша най-необходимото в паметта на мобилния си телефон. И сега нямам представа кога ще успея да презаредя батерията му. Освен това имам цял куфар, пълен с *документация!*

Елена премести нервно поглед от едната към другата си приятелка.

— Хм, няма съмнение, че аз съм тази, която трябва да си опакова багажа. Защото аз съм единствената, която тръгва на път... нали така? — Отново ги изгледа изпитателно.

— Да бе, сякаш ще те оставим да потеглиш без нас към някоя друга вселена! — възкликна Бони. — Та ти не можеш без нас!

— Не е към друга вселена, а към друго измерение — поправи я Мередит. — Но са валидни същите принципи.

— Но не мога да ви позволя да дойдете с мен!

— Разбира се, че можеш. Аз съм по-голяма от теб — припомни й Мередит. — И нищо не можеш да ми забраниш. Истината е, че ние имаме мисия. Решили сме да открием звездната сфера на Шиничи или Мисао. Ако успеем, може би ще можем веднага да преустановим това, което сега се случва във Фелс Чърч.

— Звездна сфера? — учуди се Елена, но не продължи, защото в дълбините на съзнанието й изплува един смущаващ образ.

— По-късно ще ти обясня.

Елена поклати глава.

— Но вие двете сте оставили Мат да се справя сам с разни свръхестествени явления, така ли? И то когато се крие от полицията?

— Елена, сега дори и полицията във Фелс Чърч се страхува. И честно казано, ако го вкарат в килията към следственото в Риджмънт, това за него може да се окаже най-безопасното място. Само че няма да успеят, защото действа заедно с госпожа Флауърс и двамата са много солиден екип. — Мередит млъкна, колкото да си поеме дъх, но сякаш се замисли дали да каже още нещо.

Вместо нея го изрече Бони, с много тих глас:

— Елена, аз *не* бях добре. Започна се, ами, започнах да изпадам в истерия, да чувам и да виждам неща, които ги нямаше — или поне си ги въобразявам или дори ги карам да се сбъдват. Започнах да се плаша от себе си, от това, което обсебваше мислите ми. Боях се, че излагам хората на опасност. Докато Мат е твърде здравомислещ, за да стори подобни неща. — Бони потърка очите си. — Зная, че Тъмното измерение е нещо много лошо, но там поне няма да излагам на опасност домове, пълни с невинни хора.

— Всичко това... всичките тези лоши неща наистина сполетяха Бони — кимна Мередит. — Дори и да не искахме да дойдем с теб, трябваше да я отведе от Фелс Чърч. Не искам да прозвуча твърде драматично, но вярвам, че демоните бяха по следите ѝ. И откакто Стефан изчезна, Деймън може да се окаже единственият, способен да ни пази от тях. Или може би ти, Елена, ще ѝ помогнеш?

Мередит... да драматизира? Елена обаче наистина видя настръхналата кожа на Мередит. Както и блестящите капки пот по челото на Бони. Дори къдриците ѝ бяха навлажнени.

— Не може да се каже, че сме напуснали поста си — продължи Мередит, като докосна Елена по китката. — Сега Фелс Чърч прилича на военна зона. Вярно е, че го напуснахме, но не сме оставили Мат да се справя сам. Той разполага със съюзници, като доктор Алпърт например. Тя е най-добрата лекарка в цялата околност и може дори да убеди хората в съществуването на Шиничи и малаха. А освен това родителите се захванаха да оправят цялата бъркотия. Както и психиатрите, журналистите. Само че в резултат на това е почти невъзможно да действаш, без да привличаш всеобщото внимание. Мат въобще не е застрашен.

— Но... но нали само преди седмица...

— По-добре погледни вестника от неделя.

Елена пое от Мередит неделния брой на „Риджмънт Таймс“, най-четения в областта около Фелс Чърч. Вниманието ѝ тутакси бе привлечено от заглавието набрано с огромни букви:

„ОБСЕБВАНЕ ПРЕЗ ДВАДЕСЕТ И ПЪРВИ ВЕК?“

Под заглавието следваха доста редове, но това, което грабваше погледа, беше фотография на три боричкаци се момичета в невъзможни за човешкото тяло пози, с невъобразимо огънати крайници. По лицата на две от тях личаха болка и ужас, но кръвта на Елена изстина при вида на третото. Тялото ѝ бе така извито, че лицето ѝ се бе озовало най-отдолу, като гледаше в обектива с устни, оголили зъбите ѝ. Очите ѝ бяха демонични — нямаше как другояче да бъдат описани. Не че бяха завъртени, за да остане само бялата роговица, нито деформирани или нещо подобно. Нито блестяха със злоещо червено. Не, всичко бе в изражението им. Елена никога досега не бе виждала такъв поглед. Призля ѝ.

— Случвало ли ти се е да си кажеш: „Хей, това тук е цяла вселена“? — попита я Бони тихо.

— Непрекъснато ми се случва, откакто се запознах със Стефан — обади се Мередит. — Не се засягай, Елена. Най-важното е, че всичко това стана само за два дни; от мига, когато възрастните разбраха, че *наистина* става нещо особено.

Мередит въздъхна. Преди да продължи, прокара през косата си пръстите си с безупречно поддържан маникюр.

— Тези момичета станаха жертва на това, което Бони нарича обсебване в съвременния смисъл на думата. Или пък са обсебени от Мисао — женското китсуне, която вероятно е виновна за всичко това. Но ако успеем да открием така наречените звездни сфери, или поне една от тях, ще ги заставим да оправят цялата бъркотия, която създадоха.

Елена остави вестника настрана, за да не гледа повече тези обърнати надолу очи, сякаш вторачени в нейните.

— С какво се занимава твоят приятел, докато в града ни бушува такава криза?

За пръв път Мередит изглеждаше действително облекчена.

— Възможно е да пътува насам, точно сега, докато говорим за него. Писах му за всичко, случващо се тук. Всъщност той ме посъветва да изведа Бони от града. — Погледна извинително Бони, която само вдигна ръце и погледна към небето. — Писа ми още, че ще се върне във Фелс Чърч веднага щом довърши работата си по някакъв проект, свързан с остров Шинмей но Ума. Тези странни събития са точно по специалността на Аларик. Той не се плаши лесно, така че дори да отсъстваме за няколко седмици от града, Мат ще може да разчита на Аларик.

Елена вдигна ръце, също като Бони.

— Има само едно нещо, което е по-добре да знаете, преди да потеглим. Аз не мога да помогна на Бони. Ако разчитате на мен да направя нещата, които сторих при последното ни сражение с Шиничи и Мисао... е, не мога. Опитвах се няколко пъти, с всички сили, да повторя действията си с крилете, но нищо не постигнах.

Мередит бавно изрече:

— Тогава може би Деймън може да ни посъветва...

— Може би, но, Мередит, точно сега не е разумно да го притискаш. Или поне не веднага. Деймън е сигурен, че Шиничи има достъп до спомените му и може да го лиши от тях. А и не се знае дали няма отново да го обсеби...

— Онова лъжливо китсуне! — извика Бони гневно сякаш нейните спомени бяха отнети. Реагира така, все едно че Деймън ѝ е гадже, помисли си Елена. — Шиничи се *закле*, че няма да...

— Закле се също и че ще си тръгне от Фелс Чърч. Единствената причина да повярвам на сведенията на Мисао за ключа за килията на Стефан е това, че тя ми се присмиваше. Изобщо не допускаше, че можем да сключим сделка, и затова не се опита да ме излъже или да се прави на много умна. Или поне така предполагам.

— Заради това сега сме тук, при теб. За да спасим Стефан — припомни ѝ Бони. — Ако имаме късмет, ще открием звездните сфери, чрез които ще можем да контролираме Шиничи. Нали така?

— Точно така! — потвърди Елена пламенно.

— Точно така — заяви Мередит с типичния си сериозен тон.

— Да пребъде сестринството на динозаврите велосираптор!

Трите приятелки притиснаха ръцете си една върху друга като трилъчник. Това напомни на Елена за дните, когато ръцете бяха четири.

— А какво става с Каролайн? — поинтересува се тя.

Бони и Мередит се спогледаха, преди Мередит да поклати огорчено глава.

— По-добре да не знаеш. Наистина.

— Ще го понеса. Наистина — увери я Елена шепнешком. — Забрави ли, Мередит, че вече бях мъртва. При това два пъти.

Но приятелката ѝ отново поклати глава.

— Ако не можеш да гледаш онази снимка, не бива да слушаш какво става с Каролайн. Два пъти я посетихме...

— *Ти* я посети два пъти — прекъсна я Бони. — Втория път аз припаднах, а ти ме остави пред вратата.

— И тогава осъзнах, че можех да те изгубя завинаги, и ти се извиних... — Мередит млъкна, а Бони я стисна за рамото.

— Е, не може да се каже, че беше обикновена визита — продължи Мередит. — Изпреварих майката на Каролайн и изтичах до стаята ѝ. Заварих я в бърлогата ѝ — нямаш представа как изглеждаше — да яде нещо. Като ме видя, тя се закиска и продължи да яде.

— И? — подкани я Елена, когато напрежението стана непоносимо за нея. — Какво ядеше?

— Предполагам — рече Мередит мрачно, — че бяха червеи и голи охлюви. Разтягаше ги и те се гърчеха, преди да ги ухапе. Но това не беше най-гадното. Виж, трябва да си била там, за да го разбереш. Тя само ми се хилеше противно и самодоволно, после заговори със странен, плътен глас: „Искаш ли да хапнеш и ти?“ И внезапно устата ми се напълни с тази гадост — започна да пълзи към гърлото ми. Така ми прилоша, че повърнах направо там, върху килима. А Каролайн само се разсмя. Хукнах към долния етаж, грабнах Бони за ръката и двете побягнахме. Никога повече не се върнахме там. Но... насред алеята пред къщата разбрах, че Бони се задушава. Устата и носът ѝ бяха пълни с червеите и другите гадости. Обучавана съм да оказвам първа помощ. Успях да отстраня повечето от тях, преди Бони да се задави от повръщане. Но...

— Беше кошмар, какъвто никога не искам отново да преживея. — Лицето на Бони говореше много по-красноречиво от всякакви думи.

— Чух, че родителите на Каролайн са се махнали от тази къща. Не мога да ги обвинявам. Каролайн навърши осемнадесет. Мога само да добавя, че ни остава само да се молим кръвта на върколака да надделее в нея, защото това поне ще изглежда по-малко ужасяващо от малаха. Но ако не стане така...

Елена отпусна брадичка на коленете си.

— И госпожа Флауърс може да се справи с това?

— По-добре от Бони. Госпожа Флауърс е доволна, че Мат е с нея. Както ти казах, двамата са много солиден екип. Мисля, че това занимание ѝ допада, след като непрекъснато говори за човешката раса през двадесет и първи век. Пък и постоянно практикува занаята си.

— Занаята? О...

— Да. Така нарича тя магьосничеството. Нямам представа дали е добра или не, защото няма с кого да я сравня... или...

— Нейните билкови лапи въздействат магически! — заяви Бони категорично.

— А солите ѝ за баня са страхотни — подкрепи я Елена.

Мередит леко се подсмихна.

— Жалко, че сега не е тук вместо нас.

Елена поклати глава. Сега, след като отново беше заедно с Бони и Мередит, знаеше, че никога няма да тръгне без тях към Тъмното измерение. Те бяха много повече от нейни помощници. За нея бяха толкова ценни... и бяха дошли тук, готови да рискуват живота си, за да спасят Стефан и Фелс Чърч.

В този момент вратата се отвори и влезе Деймън, понесъл в едната си ръка две кесии от кафява хартия.

— Е, приключихте ли с милото сбогуване? — запита ги той. Явно му беше неудобно да гледа към двете гостенки, защото се бе втренчил в Елена.

— Ами, не точно. Всъщност въобще не сме свършили — отвърна Елена. Запита се дали Деймън може да хвърли Мередит през прозореца от петия етаж. По-добре да му го съобщи постепенно, да го подготви.

— Защото идваме с вас — обяви Мередит, а Бони веднага додаде:

— Макар че забравихме да си опаковаме багажа.

За всеки случай Елена побърза да застане между Деймън и приятелките си. Но той не помръдна, приковал очи в пода.

— Идеята не е добра — тихо им възрази той. — Дори е много, много лоша.

— Деймън, престани да им влияеш! Моля те! — Елена размаха ръце пред него. Деймън вдигна едната си ръка в знак на отрицание, при което пръстите им неусетно се преплетоха.

Удар от електрически ток. Но приятен, помисли си Елена, въпреки че нямаше много време да се замисля над това. Дватамата с Деймън отчаяно се опитваха да отдръпнат ръцете си, но не можеха. Леки тръпки преминаваха от дланта на Елена към цялото ѝ тялото.

Най-после освободиха ръцете си едновременно. Когато се извърнаха, по лицата им бе изписана вина, а Бони и Мередит ги наблюдаваха зяпнали, с разширени докрай очи. Очи, изпълнени с подозрение. Очи на хора, които, все едно че казваха:

„Аха! Какво става тук?“

Последва дълга, тягостна пауза, през която никой не дръзна да проговори.

Накрая Деймън наруши неловкото мълчание:

— Това пътуване не е за развлечение. Отиваме там, защото нямаме друг избор.

— Но не сте сами. Няма да останете сами — обяви Мередит с неутрален тон. — Щом Елена тръгва, тръгваме и ние.

— Знаем, че мястото е злокобно — добави Бони, — но определено идваме с вас.

— Освен това ние преследваме и наши цели — поясни Мередит. — Искаме да прочистим Фелс Чърч от злините, извършени от Шиничи. Той все още продължава Да върлува там.

— Нищо не разбирате — поклати глава Деймън. — Там никак няма да ви хареса. — Посочи с кимване към мобилния телефон на Мередит. — Там не се използва електричество. Дори притежанието на такъв телефон там се смята за престъпление. А наказанието за всяко престъпление е едно и също: мъчение и смърт. — При тези думи пристъпи към нея.

Мередит обаче не се отдръпна, а само съсредоточи върху него мрачния си поглед.

— Вижте какво, момичета. Вие дори не осъзнавате през какви изпитания ще трябва да преминете още на влизане — заговори Деймън със суров тон. — Първо, ще се нуждаете от някой вампир за водач. За ваше щастие имате такъв подръка. Но освен това ще трябва да вършите много неща, които никак няма да ви допаднат...

— Щом Елена може да се справи, ще се справим и ние — тихо го прекъсна Мередит.

— Не искам някоя от вас да пострада. Отивам там заради Стефан — забързано заговори Елена. Отчасти говореше на двете си приятелки, но повече на най-съкровената част от душата си, до която най-сетне бяха достигнали пулсиращите електрически вълни. Такава странна, разтапяща, безумна сладост само от едно докосване на нечия ръка...

Елена успя да откъсне поглед от лицето на Деймън и се заслуша в спора, който продължаваше.

— Знаем, че отивате заради Стефан — казваше ѝ Мередит в този момент. — И затова идваме с вас.

— Пак ви повтарям, че там никак няма да ви хареса. После ще съжалявате. Ако въобще оцелеете — припомни им Деймън равнодушно, с все така мрачно лице.

Бони гледаше Деймън с големите си кафяви очи, огромни и умоляващи върху сърцевидното ѝ лице. Бе стиснала ръце под шията си. Прилича на образ от картичка на Холмарк, каза си Елена. Тези нейни умоляващи очи бяха по-силно въздействащи от хиляди логически издържани аргументи.

Най-после Деймън извърна поглед към Елена:

— Да знаеш, че е възможно да ги водиш направо към смъртта. Теб... теб може би ще успее да спася. Но да спасявам едновременно и теб, и Стефан, и двете ти малки приятелки... е, *няма* да се справя.

Да го чуе изречено по този толкова бездушен начин, беше за нея истински шок. Елена не се бе замислила за това. Но видя решително вирнатата брадичка на Мередит, докато Бони упорито се повдигаше на пръсти, само и само да изглежда малко по-висока.

— Според мен решението вече е взето — заяви тя, като се постара да звучи спокойно, въпреки че гласът ѝ леко потрепери.

Измина доста време, докато Елена се взираше в тъмните очи на Деймън. После той внезапно ги озари с прословутата си двеста и петдесетвазова усмивка, която угасна почти в същия миг.

— Разбирам — кимна. — Е, в такъв случай ще имам още една задача. За известно време няма да съм тук, така че можете да използвате стаята...

— Елена трябва да дойде в нашата стая — обади се Мередит. — Имам доста неща да ѝ показвам. И след като няма да може да вземем много багаж със себе си, трябва да ѝ го покажа още тази вечер...

— Тогава да се срещнем тук на разсъмване — предложи Деймън. — И оттук ще потеглим към Демонската порта. Не забравяйте, че не бива да вземате пари със себе си. Там това не се приема с добро. Помнете още, че не отивате на ваканция, макар че много скоро сами ще се убедите в това.

С грациозен, леко ироничен жест той подаде на Елена нейната торба.

— Хм? Демонската порта ли? — повтори Бони, докато приближаваха асансьора. Гласът ѝ потрепери.

— Стига — успокои я Мередит. — Това е просто име.

На Елена ѝ се искаше да не познаваше толкова докога Мередит лъжеше.

---

[1] Съвършено изискан, безупречен (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Безстрашен и безукорен (фр.). — Бел.прев. ↑

Елена повдигна краищата на завесите, за да провери дали вече не се разсъмва. Зад нея Бони дремеше, присвита на стола до прозореца. Елена и Мередит обаче не мигнаха през цялата нощ, и сега навсякъде наоколо бяха разхвърляни распечатки, изрезки от вестникарски статии и снимки, свалени от интернет.

— Вече е плъзнало извън Фелс Чърч — обясняваше й Мередит, като й посочи една от вестникарските статии. — Не зная дали следва лей линиите, или се контролира от Шиничи... или пък просто се лута без посока, като паразит.

— Опитва ли да се свържеш с Аларик?

Мередит се озърна назад към спящата Бони, преда да продължи, но по-тихо:

— Имам добри новини. Постоянно се опитвах да го убедя да се завърне тук завинаги и накрая успях. Скоро ще пристигне във Фелс Чърч... но трябва да се отбие на още едно място.

Елена въздъхна.

— Още едно спиране? Нима е по-важно от случващото се в града?

— Именно заради това не го споделих нито с Бони, нито с Мат дори. Защото съм убедена, че няма да разберат. Но на теб ще ти призная, че се досещам какви легенди изучава той в Далечния изток. — С тези думи Мередит впери черните си очи в Елена.

— Не... това е, нали? За *китсуне*?

— Да, точно за това е. Ще посети едно много древно светилище, за което се предполага, че някога е било разрушено от тях точно както сега се опитват да съспят Фелс Чърч. Сега никой не живеел там. Името му Унмей но Шима означава Островът на гибелта. Може би той ще открие там някаква важна тайна, която е свързана с духовете, приели образа на лисици. Заел се е с нещо като независимо проучване, заедно със Сабрина Дел. Тя е на възрастта на Аларик, но вече е известен криминален антрополог.

— А ти не ревнуваш ли? — попита Елена смутено. Личните проблеми винаги се оказваха трудни за обсъждане с Мередит. Да я питаш за подобни въпроси, изглеждаше като проява на нездрав любопитство.

— Е! — Мередит наклони глава назад. — Все пак не сме официално обвързани.

— Обаче на никого не си споменавала за това.

Мередит наведе глава и стрелна приятелката си с поглед.

— Ето че сега го споменах.

За миг двете момичета останаха смълчани. Накрая Елена тихо заговори:

— Ши но Ши, китсуне, Изабел Сайтоу, Аларик и този Остров на гибелта... може би няма нищо общо между тях. Но ако има, ще открия какво се крие зад всичко това.

— А аз ще ти помогна — обеща Мередит протичко. — Но очаквах това да стане, след като се дипломирам...

Елена не издържа.

— Мередит, обещавам ти, че като върнем Стефан и градът се поуспокои, ще притиснем Аларик с планове от А до Я. — Наведе се напред и целуна Мередит по бузата — Сестринството на динозаврите велосираптор в действие, заклели сме се, нали?

Мередит примигна няколко пъти, преглътна веднъж и накрая прошепна:

— Добре. — После отново стана делова. — Благодаря ти. Но прочистването на града може да не се окаже чак толкова лесна задача. И без това там всички вече са обезумели.

— И Мат е *пожелал* да остане в разгара на цялото това безумие? При това съвсем сам? — удиви се Елена.

— Както ти казахме, двамата с госпожа Флауърс са солиден екип — тихо ѝ припомни Мередит. — Освен това Мат реши така.

Върнаха се към разхвърляните разпечатки и статии от вестници. Мередит взе няколко снимки на китсунета, охраняващи светилища и храмове в Япония.

— Навсякъде се повтаря, че обикновено били изобразявани със скъпоценни камъни или ключове. — Вдигна снимката на едно китсуне, държащо в устата си ключ пред главната порта на свещения храм Фушими.

— Аха — кимна Елена. — На тази снимка ключът като че ли има две крила. — Стомахът ѝ се стегна. Да, действително приличаха на „снежно кълбо“ или на кълбо със снежинки, както и на сферите, които Шиничи използваше, за да създаде ужасните си капани в Олд Уд.

— Открихме, че се наричали „хоши но тама“ — продължи с обясненията си Мередит. — Преведено от японски, това означавало „звездни сфери“. Всяко китсуне зареждало своята звездна сфера с част от силата си, като добавяло и още нещо, така че единственият начин едно китсуне да бъде убито, се свеждал до унищожаването на тези звездни сфери. Ако успееш да се добереш до звездната сфера на някое китсуне, ще можеш да го контролираш. Точно това искаме да постигнем двете с Бони.

— Но как ще ги намерите? — запита Елена, развълнувана от идеята да победят Шиничи и Мисао.

— *Сай* — каза Мередит. После възнагради Елена с една от редките си блестящи усмивки. — На японски това означава „чудя се, хм“ или „не искам да го коментирам“, или „Боже Господи, наистина не мога да кажа“. Толкова многозначна дума бихме могли да използваме и в нашия английски.

Елена се изкиска, макар че никак не ѝ беше до смях.

— Но според други легенди едно китсуне може да бъде убито чрез Греха на разкаянието или с благословено оръжие. Не знам какво е Грехът на разкаянието, но... — Мередит се разрови из багажа си и измъкна старомоден револвер, който обаче все още изглеждаше годен да стреля.

— Мередит!

— Принадлежал е на дядо ми. Той имал два еднакви револвера. Вторият сега е в Мат. Заредени са с куршуми, благословени от свещеник.

— Господи, кой свещеник би се съгласил да благослови куршуми? — удиви се Елена.

Усмивката на Мередит помръкна.

— Този, който е бил свидетел на ставащото във Фелс Чърч. Помниш ли как Каролайн помогна да бъде обсебена Изабел и какво направи след това Изабел със себе си?

— Помня — отвърна Елена сковано.

— А помниш ли още какво ти разказахме за баба й Обаасан Сайтоу, която била жрица в някакъв техен храм? При японците така се наричат жените свещеници. Та именно тя благослови куршумите, и то специално за убийство на китсуне. Трябваше да видиш какъв страхотен ритуал беше. Бони едва не припадна.

— Как е сега Изабел?

— По-добре е, но не зная дали вече е научила за Джим Брайс. Ще е много тежко за нея. — Мередит бавно поклати глава.

Елена се опита да потисне потръпването си. Историята на Изабел беше много трагична. Беше прекарала само една нощ с Каролайн, но сега страдаше от синдрома на Леш-Найхан, тласкащ пациента да се самонаранява — или поне така твърдяха лекарите. През същата онази драматична нощ Изабел бе изпонадупчила цялото си тяло и бе срязала езика си, за да изглежда ужасяващо — раздвоен като змийски език. Джим, красив младеж и отличен баскетболист, си беше изпохапал пръстите и устните. Според Елена и двамата бяха обсебени. Жестоките им наранявания бяха още една причина да бъдат прекратени издевателствата на близнаците китсуне.

— Ще го направим — гласно се закани тя и за пръв път осъзна, че Мередит я държи за ръката, все едно че Елена беше Бони. Елена се насили и се опита да успокои Мередит с решителна усмивка. — Ще измъкнем Стефан оттам и ще спрем Шиничи и Мисао. Длъжни сме да го направим.

Този път Мередит кимна окуражаващо.

— Има и още нещо — спомена тя накрая. — Искаш ли да го чуеш?

— Трябва да зная всичко.

— Според всички източници, които прегледах, всяко китсуне се стреми да обсебва момчетата, а момчетата да тласка към самоунищожение. Всеки сам избира как да се самоунищожии. Може да ти хрумне просто ей така, като тъпа прищявка, да затънеш в някое тресавище или пък да скочиш от скала. Но може и да е по-сложно, свързано с променяне на формата на тялото.

— О, да — притеснено изрече Елена. — Зная за това от случилото се с теб и Бони. Могат да се преобразят така, че да заприличат напълно на някоя друга личност.

— Да, но винаги има дребни несъвършенства, стига да умееш да ги разпознаваш. Никога не могат да постигнат идеално копие. Но е възможно да имат до девет опашки, а колкото повече са проклетите им опашки, толкова по-големи са възможностите им.

— Девет? Ужас. *Никога* не сме попадали на същество с девет опашки.

— Е, все някога може и това да се случи. За тях се предполага още, че свободно преминават от едно измерение в друго. О, да, щях да забравя. Предполага се, че по-специално се събират около портата Кимон между измеренията. Можеш ли да отгатнеш какво означава това?

Елена се втренчи изумено в нея.

— О, не!

— О, да.

— Но защо Деймън ще ни влачи из цялата страна, само и само да влезем през Демонската порта, контролирана от лисичи духове?

— *Сай*. Но когато Мат ни каза, че сте се отправили към някакво място край Седона, тогава с Бони решихме да дойдем при теб.

— Страхотно, няма що. — Елена зарови пръсти в косата си и въздъхна. — Още нещо? — Имаше чувството, че нервите ѝ са като ластик, опънат почти до скъсване.

— Само това, че искахме някак си да те зарадваме след всичко, което преживяхме. Не е зле да знаеш, че някои от тях са добри. Имам предвид китсунетата.

— Някои са добри? В какво? Добри като бойци? Добри като убийци? Добри като лъжци?

— Не, Елена, наистина. Предполага се, че някои от тях са като богове или богини, които един вид те подлагат на нещо като тест и ако преминеш теста, те възнаграждават.

— Вярваш ли, че ще имаме късмет да попаднем на такова добро китсуне?

— Не съвсем.

Елена отпусна глава върху масичката за кафе, където бяха разпръснати разпечатките на Мередит.

— Мередит, питам те сериозно: как ще се справим с тях, след като преминем през Демонската порта? Моите Сили са колкото в една

изтощена батерия. И не става дума само за китсуне, а за всякакви демони и вампири — да не забравяме и Древните! Какво ще правим?

Елена вдигна глава и погледна приятелката си право в очите — онези тъмни очи, чийто цвят Елена никога не можеше да определи.

За нейна изненада, вместо да изглежда сериозна, Мередит допи последните глътки от диетичната си кола и се усмихна.

— Нямах ли план А?

— Ами... може би още е само смътна идея. Но все още не е нещо избистрено. А ти?

— Разполагам с няколко идеи. Можем да ги наречем план Б и план В. Така че ще постъпим както винаги — ще даваме всичко от себе си, ще има и грешки, докато ти не измислиш нещо върховно и спасиш всички нас.

— Мери? — Мередит примигна. Елена знаеше защо — отдавна не се беше обръщала към приятелката си с умалителното ѝ име. Нито едно от трите момичета не си харесваше галените имена и затова не ги използваша. Елена продължи съвсем сериозно, като се вгледа в очите на Мередит. — Нищо не искам повече от това, да спася всички вас от тези гадни копелета, китсунетата. Бих дала живота си за Стефан и за всички вас. Но... този път може някой друг да получи куршума.

— Или дървения кол. Зная го. И Бони го знае. Говорихме за това по време на полета дотук. Но въпреки това сме с теб, Елена. Всички сме с теб.

Съществуваше само един начин да отговори на това. Елена сграбчи ръката на Мередит между своите ръце. Въздъхна и също както се проверява болен зъб, се опита да узнае нещо по една мъчителна тема.

— А Мат... той... хм, как ти се видя, когато тръгнахте с Бони за насам?

Мередит я изгледа косо. От нея трудно можеше ДО се скрие каквото и да било.

— Изглеждаше добре, но някак си... разсеян. Като отнесен в едно от онези негови състояния, когато само гледа в нищото и не те чува, като му говориш.

— А каза ли ти защо си е тръгнал?

— Ами... спомена нещо. Че Деймън те хипнотизирал и, че ти не си... не си направила всичко възможно, за да го спреш. Но той е

момче, а момчетата са ревниви...

— Не. Имал е право да говори така за това, което е видял. Просто аз... опознах Деймън малко по-отблизо. А на Мат това никак не му допадна.

— Аха. — Мередит я наблюдаваше под леко притворените си клепачи, като едва дишаше, сякаш Елена бе птичка, която не бива да бъде подплашена, за да не литне.

Елена се разсмя.

— Нищо лошо не се е случило — увери я тя. — Или поне според мен. Просто... се оказа, че в някои отношения Деймън се нуждае от помощ повече, отколкото Стефан, когато за пръв път пристигна във Фелс Чърч.

Мередит вдигна вежди, но всичко, което изрече, отново беше само едно:

— Аха.

— Освен това... наистина мисля, че Деймън прилича на Стефан много повече, отколкото е склонен да признае.

Веждите на Мередит останаха вдигнати. Елена най-после я погледна, отвори уста един-два пъти, но после остана безмълвно втренчена в Мередит.

— Загазила съм, нали? — попита Елена безпомощно.

— Ако всичко това се е случило за по-малко от седмица, докато си пътувала с него в колата... тогава отговорът ми е „да“. Но да не забравяме, че Деймън се е специализирал в покоряването на женски сърца. Пък и той си въобразява, че се е влюбил в теб.

— Не, той действително е... — започна Елена, но прехапа устни. — О, Господи, говорим за *Деймън*. Наистина съм загазила.

— Нека просто да изчакаме и да видим какво ще се случи — предложи ѝ Мередит благоразумно. — Личи си, че той определено се е променил. Ако преди се беше случило нещо подобно, той само щеше да заяви, че приятелките ти не може да дойдат — и толкоз. А днес остана при нас и дори внимателно изслуша разговора ни.

— Да. Просто отсега нататък трябва винаги да съм нащрек — добави Елена с леко несигурен тон. Как щеше да помогне на детето, криещо се вътре в Деймън, без да се сближи с него? И как щеше да обясни на Стефан всички неща, които щеше да се наложи да извърши?

Въздъхна.

— Може би всичко ще е наред — промърмори Бони сънено. Мередит и Елена се извърнаха към нея. Елена усети как тръпки полазиха по гърба ѝ. Бони се понадигна, но очите ѝ останаха затворени, а гласът ѝ звучеше неясно. — Истинският въпрос е: какво ще каже Стефан за нощта в мотела с Деймън?

— *Какво?* — попита Елена остро, толкова силно, че можеше да пробуди всички спящи. Но Бони не се помръдна.

— *Какво се е случило? В коя нощ? В кой мотел?* — засипа я с въпроси Мередит. И след като не получи веднага отговор от Елена, я улови за ръката и я завъртя, за да застанат лице в лице.

Най-после Елена се осмели да погледне приятелката си в очите. Но знаеше, че в нейните собствени очи не можеше да се прочете нищо.

— Елена, за какво говори Бони? *Какво се е случило с Деймън!*

Елена запази безизразното си изражение и използва думата, която бе научила тази нощ:

— Сай.

— Елена, наистина си невъзможна! Няма да зарежеш Стефан, след като го спасиш, нали?

— Не, разбира се, че не. — Елена се почувства силно наранена. — Стефан и аз си принадлежим завинаги.

— Но все пак си прекарала една нощ с Деймън и помежду ви се е случило *нещо*.

— *Нещо...* предполагам, че да.

— *И какво беше това нещо?*

Елена извинително се усмихна.

— Сай.

— Ще го узная от *него*! Ще го притисна в ъгъла...

— Можеш да съставиш план А и план Б, и така нататък — предложи ѝ Елена. — Но няма да помогне. Шиничи му открадна спомените, Мередит. Съжалявам, нямаш представа колко дълбоко съжалявам. Но дадох клетва никой да не узнае за това. — Вдигна очи към по-високата от нея Мередит. Усети как сълзите запариха в очите ѝ. — Не може ли поне веднъж да ме оставиш на спокойствие?

Мередит се предаде.

— Елена Гилбърт, светът е щастлив, че в него съществува само една като теб. Ти си... — Замлъкна, сякаш се колебаеше дали да

продължи. Накрая каза: — Време е да лягаме. Новият ден скоро ще дойде, а с него и Демонската порта.

— Мери?

— Сега пък какво има?

— Благодаря ти.

Демонската порта.

Елена погледна назад над рамото си. Бони примигваше сънено на задната седалка на приуса. Мередит бе спала много по-малко от нея, но след доста тревожните новини приличаше на острие на бръснач: изпълнена с енергия и готова за действия.

Отпред нямаше друго за гледане, освен Деймън зад волана на приуса и струпаните на седалката до него пликкове с храна. Отвън през прозорците се стелеше само мъгла, въпреки че вече би трябвало пътят чак до хоризонта да е осветен от утринната зора сред безводната аризонска пустош.

Всичко изглеждаше плашещо и объркващо. Поеха по един черен път, отбиващ се от магистрала 179. Мъглата постепенно се спускаше все по-ниско и обгръщаше колата отвсякъде, докато накрая цялата я погълна. На Елена ѝ се стори, че бавно, но неотклонно се откъсват от стария обичаен свят на Макдоналдс и веригата за търговия на дребно Таргет, за да прекосят границата към някакво необичайно място, за което не би трябвало дори да знаят, а още по-малко да го посещават.

В насрещната лента нямаше никакво движение. Нито една кола. Колкото и да се опитваше да различи нещо през прозореца, Елена имаше чувството, че е обиколена само от бързо движещи се облаци.

— Не се ли движим прекалено бързо? — попита Бони и сънено разтри очи.

— Не — увери я Деймън. — Ще е невероятно съвпадение ако точно сега някоя друга кола се появи на същия този път.

— Доста прилича на Аризона — промърмори Бони разочарована.

— Доколкото ми е известно, още трябва да сме в Аризона — припомни ѝ Деймън. — Но още не сме преминали през Демонската порта. Пък и това тук не е някаква местност в Аризона, където можеш просто така да нахлуеш. Този път винаги крие някакви капани. Най-лошото е, че не знаеш какво да очакваш. А сега ме слушай внимателно

— обърна се той към Елена с изражение, което ѝ беше познато и което означаваше: „Не се шегувам, говоря като на равна по способности на мен, при това напълно *сериозно*.“

— Ти вече усвои изкуството да показваш само човешката си аура — продължи Деймън. — Но това означава, че ако научиш още едно нещо, преди да влезем, ще можеш действително да я *използваш*, да я накараш да направи нещо добро, когато решиш, вместо само да я криеш, докато вече не можеш да я контролираш и започнеш да повдигаш автомобили, тежачи над хиляда и триста килограма.

— Какво добро нещо имаш предвид?

— Като това, което ще ти покажа. Първо се отпусни, остави ме аз да го контролирам. Постепенно ще отслабвам моя контрол и ще те оставя ти да го поемеш. Накрая ще трябва да си способна да изпращаш Силите си към очите си — за да виждаш много по-добре; към ушите си — за да чуваш много по-добре; към крайниците си — за да се придвижваш много по-бързо и много по-прецизно. Разбра ли ме?

— Не можа ли да ме научиш на всичко това, преди да тръгнем на тази малка екскурзия?

Той ѝ се усмихна с дръзката си, неустоима усмивка и тя също му се усмихна в отговор, макар да не знаеше за какво всъщност е всичко това.

— Не вярвах, че си готова, докато по време на пътуването не ми доказа колко добре умееш да контролираш аурата си — откровено ѝ призна той. — Сега вече го зная. В съзнанието ти дремят способности, които само чакат да ги пробудиш. Но ще го разбереш едва когато ги отключим.

И с какво ще ги отключим? — помисли си Елена, изпълнена с подозрения. *С целувки ли?*

— Не. Не. Тъкмо това е втората причина да усвоиш това умение. Често губиш контрол върху телепатията си. Ако не се научиш как да я съдържаш, за да прикриваш мислите си, никога няма да преминеш като човешко същество през пропускателния пункт на Демонската порта.

Пропускателен пункт. Прозвуча ѝ зловещо. Но девойката само кимна и го попита:

— Добре. А сега какво следва?

— Същото, с което се занимавахме и миналия път. Както ти казах, първо се опитай да се отпуснеш. Довери ми се.

Приблѳжи дясната си рѳка отляво на грѳдната и кост, но без да докосва потника ѳ в тѳмнозлатисто. Елена усети как се изчервява и се зачуди какво ще си помислят Бони и Мередит, ако гледат тази сцена.

Тогда Елена усети нещо друго.

Не беше студ, нито горещина, а нещо като комбинация от крайностите на тези две усещания. Беше Силата в най-чист вид. За малко щеше да я събори — ако Деймън с другата си рѳка не я държеше за рамото. Елена си помисли, че той използва своята Сила, за да зарежда нейната, за да постигне нещо...

... нещо болезнено...

Не! Елена се опита, устно и телепатично, да каже на Деймън, че Силата е твърде голяма, че ѳ причинява болка. Обаче Деймън пренебрегна молбите ѳ, както и не обърна внимание на сълзите, стичащи се по страните ѳ. Неговата Сила сега се насочваше изцяло към нея, болезнено, за да изпълни тялото ѳ. Проникна в цялото и кръвообращение и повлече нейната собствена Сила, както комета влачи опашката си след себе си. Така я заставяше да поема Силата в различни части на тялото си и да я натрупва там, да я натрупва, без да ѳ позволява да я вдѳхне, да я раздвижи.

Ще се прѳсна...

През цялото това време погледът ѳ оставаше прикован в очите на Деймън, докато прехвърляше чувствата си към него: от възмущението и гнева ѳ, до шока и агонизиращата болка... а сега и... до...

Мозъкът ѳ експлодира.

Остатъкът от Силата ѳ се завихри в бясна циркулация, ала без да причинява каквато и да е болка. Всеки неин дѳх добавяше още Сила към досегашната, като просто се вливаше в кръвообращението ѳ, но без да увеличава аурата ѳ, а само подпомагаше Силата, която вече беше заредена в нея. И след още две-три забързани вдишвания тя осъзна, че вече може да го прави без усилия.

Сега Силата на Елена не просто се плѳзгаше плавно в нея, докато външно изглеждаше като нормално човешко същество, а запълни няколко възлови точки в нея и това промени всичко.

Осъзна, че гледа Деймън с разширени очи. Трябваше да я предупреди какво я очаква, вместо да я остави да се впусне неподготвена в това изживяване.

Ти си истинско копеле, нали? — помисли си Елена, след което, за свое изумление, усети как Деймън прие мисълта ѝ, после почувства и спонтанната му реакция, която за още по-голяма изненада се оказа самодоволно съгласие, вместо възмутено отричане.

Тогава Елена забрави за него, потопена в новото проникновение. Осъзна, че може да поддържа циркулацията на Силата си и дори да я извисява все повече и повече, да се подготвя за следващото действително експлозивно пламване, но без нищо от това да показва външно.

А пък колкото до онези точки...

Елена се озърна. Само допреди няколко минути наоколо цареше отчайваща пустош. Сега сякаш залпове от светлина пронизваха очите ѝ. Заслепиха я. Оставиха я замаяна. Багрите сякаш оживяваха до великолепиe, пищно чак до болезнено. Чувстваше, че би могла да вижда много по-надалече от когато и да било, все по-навътре в заобикалящата я пустош, и в същото време да различава съвсем ясно зениците и ирисите на Деймън.

Макар и двете да бяха черни, имаха различни нюанси на черното, помисли си тя. Разбира се, че си пасваха — Деймън не би могъл да има ириси, които да не подчертават зениците му. Ирисите му обаче бяха някак си... по-кадифени, докато зениците — по-копринени, по-блестящи. И все пак кадифеното бе това, което задържаше в себе си светлината, както нощното небе.

Точно сега зениците му бяха неимоверно разширени, приковани в лицето ѝ. Като че ли Деймън за нищо на света не искаше да се лиши дори от най-незначителната ѝ реакция. Неочаквано ъгълчетата на устните му трепнаха в лека усмивка.

— Успя. Научи се да насочваш Силата към очите си. — Думите бяха едва доловим шепот и преди промяната никога не би могла да го чуе.

— И към ушите ми — прошепна и тя, заслушана в невероятната симфония от звуци, лееща се наоколо. Някъде високо в небето един прилеп пищеше с честота — недостъпно висока за нормалния човешки слух. А пък песъчинките около нея оформиха нещо като скромен концерт, докато се блъскаха в скалите и отскачаха с тихо свистене, преди да паднат върху почвата.

Удивително е, сподели тя с Деймън, дочувайки самодоволната нотка в собствения си телепатичен глас. И сега по всяко време ще мога така да разговарям с теб? Но трябваше много да внимава — телепатията заплашваше да разкрие много повече, отколкото би искала да изпрати на този, с когото контактуваше.

Трябва много да внимаваш, съгласи се Деймън, с което само потвърди опасенията ѝ.

Но, Деймън, и Бони ли може да прави това? Трябва ли да се опитам да ѝ го покажа?

— Кой знае — отвърна ѝ Деймън гласно и Елена потръпна. — Да уча човешките същества как да използват Силите си, не е моята стихия.

А какво ще кажеш за Силите, свързани с различните ми криле? Сега ще мога ли и тях да контролирам?

— За тях нямам никаква представа. Досега никога не съм виждал нещо подобно. — За миг Деймън се замисли, след което поклати глава. — Според мен се нуждаеш от някого с повече опит, за да те обучи как да ги контролираш. — И преди Елена да успее да изрече нещо, той добави: — По-добре ще е да се върнем при другите. Почти стигнахме Демонската порта.

— Предполагам, че тогава не бива да използвам телепатичните си способности.

— Ами, така доста лесно ще се издадеш...

— Но по-късно ще ме научиш, нали, Деймън? На всичко, което ти е известно за контролирането на Силата.

— Може би гаджето ти трябва да прави това — изръмжа Деймън почти грубо.

Страхува се, каза си Елена, докато се опитваше да скрие мислите си зад стена от бял шум, за да не може Деймън да ги улови. Уплашен е, че ще ми разкрие прекалено много, както и аз се боя от него.

— Е, сега следва наистина трудната част от пътуването — обяви Деймън, когато двамата с Елена се върнаха при Бони и Мередит.

Мередит го погледна.

— Какво следва сега?

— Наистина трудната част. — Деймън разкопча черната си кожена чанта. — Вижте, това там е истинската порта — добави той шепнешком, — през която трябва да преминем. При това преминаване можете да се държите колкото искате истерично, защото се предполага, че сте пленници. — Извади от чантата няколко въжета.

Елена, Мередит и Бони се притиснаха една към друга като нагледна демонстрация на сестринството на динозаврите велосираптор.

— Какво възнамеряваш да правиш с тези въжета? — бавно заговори Мередит, сякаш искаше да остави на Деймън време да обмисли за последен път решението си.

Деймън с видима досада поклати глава.

— Как какво? Ще ви завържа ръцете.

— Защо?

Елена бе поразена. Никога не бе виждана Мередит толкова ядосана. Самата тя дума не можа да отрони. Мередит пристъпи и впери гневен поглед в очите Деймън само от десетина сантиметра.

Сега очите ѝ изглеждаха *сиви*! — възкликна удивено някаква изолирана част от ума на Елена. Тъмно, много тъмно, но съвсем ясносиви. През цялото време мислех, че са кафяви, а не е било така.

Междувременно Деймън изобщо не изглеждаше разтревожен от възмущението на Мередит. Дори един *тиранозавър рекс* би се изплашил повече от изражението на Мередит, помисли си Елена.

— И очакваш да се мотаем наоколо с вързани ръце? Докато ти правиш какво?

— Ами ще се държа като ваш господар — обясни ѝ Деймън, ненадейно живнал, като ги озари с невероятната си ослепителна

усмивка, макар и само за миг. — Вие трите ще сте мои робини.

Последва дълго, дълго мълчание.

Елена махна с ръка, сякаш искаше да помете всички евентуални възражения.

— Няма да го направим — заяви тя съвсем просто. — Няма и толкоз. Все трябва да има някакъв друг начин.

— *Искаш ли да спасиш Стефан? Искаш ли, или не?* — неочаквано я попита Деймън. Черните му очи, втренчени в Елена, излъчваха изгаряща топлина.

— Разбира се, че искам! — викна Елена, усетила как бузите ѝ пламват. — Само че не като робиня, която ще влачиш на въже след себе си!

— Само по този начин хора могат да влязат в Тъмното измерение — заяви Деймън решително. — Вързани или оковани, като собственост на някой вампир, китсуне или демон.

— Не беше го споменавал досега. — Мередит поклати глава сломено.

— Казах ви, че няма да ви хареса!

Дори докато отговаряше на Мередит, очите на Деймън не се откъснаха от лицето на Елена. Под привидната си студенина като че ли я молеше да го разбере, замисли се тя. В доброто старо време, припомни си Елена, той само би се облегнал нехайно на най-близката стена, и повдигайки вежди, би казал: „Чудесно, и без това никак не ми се ходи там. Кой иска да отиде на пикник?“

Но сега Деймън искаше да влязат вътре, осъзна Елена. Отчаяно го искаше. Но просто не знаеше как да ги убеди. Единственият начин, който му бе познат се свеждаше до...

— Деймън, първо трябва да ни обещаеш нещо — заговори Елена, гледайки го право в очите. — И трябва да го направиш, преди да сме решили дали да продължим, или не.

Видя как в очите му се изписа облекчение, макар за другите две момичета лицето му може би да изглеждаше съвсем студено и безучастно. Елена беше убедена, че Деймън е доволен, защото тя не потвърди, че предишното ѝ решение е окончателно.

— Какво искаш да обещаеш? — попита я той.

— Трябва да се закълнеш, да ни дадеш честната си дума, че независимо какво ще решим сега или след като навлезем в Тъмното

измерение, няма да се опитваш да ни влияеш. Няма да ни приспиваш чрез методите ти за контролиране на съзнанието, нито да ни принуждаваш да правим това, което желаш. И няма да използваш никакви вампирски номера за влияние върху съзнанията ни.

Деймън не би бил Деймън, ако не оспори всяко чуждо предложение.

— Ами ако вие сами поискате от мен да го сторя? Защото там, вътре, има някои неща, които ще е по-добре да преживеете спящи...

— Е, тогава ще те уведоим, че сме променили мнението си, и те освобождаваме от обещанието ти. Ето, виждаш ли колко е просто. Няма други основания спор. От теб се иска просто да се закълнеш.

— Добре — склони Деймън, все още приковал поглед в очите ѝ. — Заклевам се, че няма да прибягвам до никаква Сила, за да въздействам върху умовете ви, освен ако вие изрично не ме помолите. Давам ви честната си дума.

— Много добре. — Най-после Елена отклони поглед и го удостои с почти незабележима усмивка и кимване. Деймън също ѝ кимна едва доловимо.

Тя се обърна и се озова пред прикования в нея изпитателен поглед на кафявите очи на Бони.

— Елена — прошепна ѝ Бони, като я дръпна за ръката. — Ела за малко насам, може ли? — Елена не се възпротиви, защото Бони, макар и толкова дребна, бе силна като уелско пони. Елена тръгна с нея, като изгледа през рамо Деймън с безпомощно изражение.

— Какво има? — зашепна тя, когато Бони най-после спря да я тегли навън. Мередит също се присъедини към тях, решила, че става дума за сестрински работи. — Е, казвай де! — подкани я Елена.

— Елена! — избухна Бони, която явно повече не можеше да се сдържа. — Начинът, по който се държите двамата с Деймън, е различен от преди. Досега не си била... Искам да те питам направо: какво наистина се е случило помежду ви, докато бяхте сами?

— Едва ли точно сега е моментът да обсъждаме това — изсъска Елена. — Изправени сме пред голям проблем, в случай че още не си забелязала.

— Но ако...

Мередит продължи недовършената фраза, като отметна над очите си кичур от черната си коса.

— Ако е нещо, което няма да се хареса на Стефан? Като: „Какво се случи помежду ви с Деймън, когато сте били сами в мотела през онази нощ?“, цитира тя думите на Бони.

Устата на Бони провисна.

— Ама какъв мотел? В коя нощ? *Какво е станало?* — едва не се разкрещя тя, та се наложи Мередит да я успокоява и да я накара да замълчи.

Елена изгледа първо едната, после и другата от приятелките си — двете си приятелки, които бяха дошли да умрат с нея, ако се наложеше. Дъхът ѝ секна. Толкова беше несправедливо, но...

— Не може ли по-късно да говорим за това? — предложи тя, като се опита да им подсказже с помръдване на очите и веждите си: „*Деймън може да ни чуе!*“

Бони повтори едва чуто:

— Какъв мотел? Коя нощ? Какво...

Елена се отказа да ги убеждава.

— *Нищо не се е случило* — увери ги тя категорично — Мередит просто цитира думите ти, Бони. Ти спомена за миналата нощ в съня си. И може би по някое време ще ни обясниш за какво си говорила, защото аз не зная.

Приключи, като погледна към Мередит, която само повдигна едната от безупречните си вежди.

— Имаш право — съгласи се Мередит, макар че никак не изглеждаше убедена. — Не е зле и в английския език да се използват думи като „сай“. Така поне разговорите ще станат много по-стегнати.

Бони въздъхна.

— Е, тогава сама ще разбере. Може да не вярвате, че ще мога, но ще се справя.

— Добре, добре, но междувременно някой ще каже ли нещо конкретно за въжетата на Деймън?

— Като например къде да си ги завре? — промърмори под нос Мередит.

Бони взе едно от въжетата и прокара по него малката си деликатна ръка.

— Не мисля, че е било купено в момент на ярост — отрони тя. Кафявите ѝ очи се зареяха нанякъде и тя заговори с онзи странен и загадъчен тон, както ставаше, щом изпаднеше в транс. — Виждам

момче и момиче зад щанд в магазин за домашни стоки. Момичето се смее, а момчето казва: „Готов съм да се обзаложа, че догодина ще отидеш да учиш за архитект.“

Момичето със замъглени очи казва „Да“, и...

— Днес не желая да слушам повече шпионските откровения на един медиум — изникна безшумно зад тях Деймън. От уплахата Бони рязко подскочи и едва не изпусна въжето. — Изслушайте ме — продължи той с по-суров тон. — Само на сто метра нататък е последното място за прекосяване на границата. Или ще ви завържа с тези въжета и ще се държите като робини, или няма да влезете там и няма да помогнете на Стефан. Това е положението.

Момичетата се спогледаха безмълвно. Елена не се съмняваше, че собственото ѝ изражение ясно подсказваше, че тя не настоява Бони и Мередит да я придружат, но че самата тя ще тръгне с Деймън, дори и ако за целта ѝ се наложи да пълзи на четири крака зад него.

Мередит погледна Елена право в очите, после бавно притвори клепачи и кимна с въздишка. Бони вече клатеше глава примирено.

Сред мъртвешка тишина Бони и Мередит се оставиха на Елена да им завърже китките. После Елена протегна ръцете си пред Деймън, за да завърже и нейните. Той остави достатъчно дължина от въжето да провисва между трите момичета, за да заприличат напълно на група оковани затворници.

Елена почувства как от гърдите ѝ се надигна топла вълна. Лицето ѝ пламна. Не посмя да погледне Деймън в очите, не пожела при тази тягостна сцена, но не ѝ бе нужно да го попита, за да се досети, че той си мислеше за скандала, когато Стефан го изпъди като улично псе от апартамента си, пред всички присъстващи сега тук, плюс Мат.

Отмъстителен негодник, помисли си тя и се постара да изпрати мислено тези думи в посоката към Деймън. Знаеше, че най-много ще го заболи от последната дума. Деймън толкова много се гордееше, че е джентълмен.

Но „джентълмените“ не посещават Тъмното измерение, чу тя в главата си насмешливата реакция Деймън.

— Добре — изрече Деймън гласно и пое в ръката си предния край на въжето. Тръгна с бодра стъпка към мрачната пещера, а трите момичета се запрепъваха зад него.

Елена никога нямаше да забрави това пътуване. Не се съмняваше, че Бони и Мередит ще го помнят вечно. Минаха през схлупения вход на пещерата и малкия отвор зад него, приличащ на зееща уста. Бяха необходими няколко трудни маневри, за да преминат и трите през отвора. От другата страна на този отвор пещерата отново се разшири и те се озоваха сред просторна подземна зала. Или поне това подсказваха на Елена изострените ѝ сетива. Но упоритата мъгла отново се спусна и тя не можа да се ориентира по кой път продължиха.

Няколко минути по-късно в далечината се появиха смътните очертания на някаква сграда. Не знаеше какво да очаква от Демонската порта. Може би грамадни двери от абаносово дърво, с дърворезба, изобразяваща змии, инкрустирани със скъпоценни камъни. Или грубо изсечени каменни колоси, износени от времето, като при египетските пирамиди. Или дори някакво футуристично енергийно поле, блещукащо, примигващо със синьо-виолетови лазери.

Вместо това обаче пред очите ѝ се появи нещо по-скоро като овехтял, зле поддържан склад за всякакви стоки, с места за доставката и съхранението им. Сградата бе заобиколена със солидна ограда, най-отгоре бодлива тел. Смърдеше ужасно и Елена се зарадва, че двамата с Деймън не бяха насочили Силата да изостри и обонянието ѝ.

После видяха много хора, мъже и жени в красиви дрехи, всеки с ключ в ръка, мърморещи нещо, преди да отворят по една врата в сградата. Вратите изглеждаха еднакви, но Елена бе готова да се обзаложи, че не водеха към едно и също място, макар че ключовете приличаха на онзи, който тя неотдавна, приблизително преди седмица, бе „взела на заем“ от къщата на Шиничи. Една от дамите бе наконтена като за живописен маскарад. Имаше лисичи уши, полускрити под дългата ѝ кестенява коса. В следващия миг Елена забеляза как изпод дългата ѝ до глезените рокля се помръдна лисича опашка и се досети, че тя всъщност е китсуне, преминаващо през Демонската порта.

Деймън забързано и доста грубо ги поведе към другия край на сградата, където спряха пред врата, увиснала на счупените си панти. През нея влязоха в порутена стая, която — колкото и да бе странно — отвътре изглеждаше по-просторна, отколкото отвън. Тук се търгуваха всякакви стоки, като много от тях изглежда бяха свързани с робите.

Елена, Бони и Мередит се спогледаха с недоумение. Очевидно тук водеха необучени роби отвън, за да бъдат измъчвани и потискани

чрез ежедневен труд.

— Искам пропуск за четирима — рече Деймън кратко на стоящия зад гишето прегърбен, но набит мъж.

— Три дивачки наведнъж? — Мъжът огледа момичетата и се обърна към Деймън, за да изгледа и него с нескрито подозрение.

— Какво мога да кажа? Обичам си работата — обясни МУ Деймън, като го гледаше втренчено право в очите.

— Да, но... — Мъжът се засмя. — Напоследък пропускаме само по един-двама на месец.

— Те ми принадлежат по закон. Не са отвлечени. Всички на колене — заповяда Деймън с небрежен тон на трите си робини.

Мередит се подчини първа, като се озова на пода грациозно, като балерина. Тъмносивите ѝ очи останаха фокусирани върху нещо, което никой друг не можеше да види. Елена съсредоточи мислите си в Стефан и си представи, че коленичи, за да го целуне върху дървения нар в килията му. Това свърши работа, защото без усилия се озова на земята.

Но Бони остана права. Тя, най-сговорчивата, най-податливата и най-невинната от техния триумвират изненадващо откри, че краката ѝ отказват да ѝ се подчинят.

— Истинска червенокоска, нали? — отбеляза мъжът, докато гледаше изпитателно Деймън, въпреки самодоволната си усмивка. — Може би трябва да си купиш електрошокова палка за нея.

— Може би — съгласи се Деймън сковано. Бони го погледна с празен поглед, после отклони очи към коленичилите си приятелки и се свлече на земята. Елена я чу как тихо изхленчи. — Но установих, че твърдят тон и неодобрителният поглед вършат повече работа.

Мъжът се отказа от по-нататъшни коментари и отново се приведе.

— Пропуск за четирима — изръмжа и дръпна едно мръсно въже, завързано към една камбана. Бони вече плачеше от страх и унижение, но освен Елена и Мередит сякаш никой друг не ѝ обръщаше внимание.

Елена не посмя да се опита да я успокои телепатично. Това нямаше да си пасне на аурата на едно „обикновено момиче“. Пък и кой можеше да е сигурен какви капани или тайни механизми криеше мъжът, който продължаваше да ги разсъблича с поглед? Искаше и се да

призове Крилете за нападение, направо тук, в помещение, за да изтрие самодоволната усмивка от физиономията му.

Но в следващия миг нещо друго я изтри напълно, както си бе пожелала. Деймън се облегна небрежно на гишето и му прошепна нещо, от което лицето на похотливеца доби болезнено зеленикав цвят.

Чу ли какво каза Деймън? — попита Елена безмълвно Мередит, само чрез мимики с очите и веждите си.

Мередит, присвила очи, отпусна ръка пред корема на Елена и замахна с ръка, имитирайки разпорване на корема.

Сега вече дори и Бони се усмихна.

После Деймън ги остави да изчакат отвън пред задната страна на склада. Само след няколко минути изостреното зрение на Елена забеляза как една лодка тихо се понесе през мъглата. Досети се, че сградата вероятно е точно на брега на някаква река, но въпреки че съсредоточи Силата само в очите си, едва успя да види мястото, където блещукащата вода стигаше до брега. Дори и след като концентрира цялата Сила в ушите си, тя съвсем слабо чу плисъка на бързо течаща река.

Лодката спря по някакъв загадъчен начин. Елена не видя нито да се спуска котва, нито нещо друго, което да я притисне към брега. Но лодката действително престана да се носи по водата. Прегърбеният мъж постави дъска, за да се качат на борда — първо Деймън, а после и неговите „робини“.

Като стъпи в лодката, Елена видя как Деймън подаде безмълвно на лодкаря шест златни монети. По две за всяка от тях, които вероятно не се очакваше да се върнат обратно.

За кратко потъна в спомени от ранното си детство — трябва да е била около тригодишна — как седи в скута на баща си, а той ѝ чете от една книга за древногръцката митология. Още помнеше, че имаше прекрасни илюстрации. В книгата се разказваше и за лодкаря Харон, отвеждащ душите на умрелите през реката Стикс към острова на смъртта. Баща ѝ обясни, че гръците поставяли по една монета върху всяко око на всеки мъртвец, за да може да си плати на лодкаря за преплаването на реката. *От това пътуване няма да има връщане!* — внезапно я осени ужасяващо откритие. Няма изход! Със същия успех можеха да са наистина мъртви...

Странно, но тази паника я спаси да не затъне в тресавището на ужаса. Тъкмо надигна глава, може би да закрепци, когато бледата призрачна фигура на лодкаря се обърна назад към пътниците в лодката му. Елена чу как Бони се разкрещя. Мередит трепереше неудържимо. Трескаво и без да се замисли, се протегна към чантата си, където криеше револвера. Дори и Деймън сякаш не можеше да помръдне.

Защото високото привидение, изпълняващо задълженията на лодкар, нямаше лице.

Там, където трябваше да са очите му, имаше само две дълбоки вдлъбнатини; вместо уста — плитка кухня, а носът му се заместваше от дупка с триъгълна форма. Излъчваният от него тайнствен ужас, а на всичкото отгоре и вонята, надигаща се от склада, дойде в повече на Бони. Тя се килна настрани и припадна, свличайки се върху Мередит.

Въпреки обхваналия я ужас, Елена достига до момент на откровение. След като се озова сред противния, влажен здрач, тя бе забравила да изключи пълната мощ на сетивата си. Несъмнено виждаше много по-добре от Мередит нечовешкото лице на лодкаря. Можеше също да чува неща, като например звуци от отдавна умрели миньори, дълбаещи скалите над главите им, както и устремените полети на огромни прилепи или хлебарки, или някакви подобни отвратителни създания вътре в каменните стени, заобикалящи ги от всички страни.

Но сега Елена изведнъж усети топли сълзи да се стичат по ледените ѝ страни. Осъзна, че сериозно беше подценявала психичните сили на Бони през челото време, откакто знаеше, че е медиум. Ако сетивата на Бони винаги са били отворени за ужасите, каквито сега изпитваше и Елена — то не бе чудно, че приятелката ѝ живее в такъв страх. Елена си обеща, занаяпред ще е много по-толерантна, ако се случи Бони да се подплаши или разкрещи. Всъщност Бони дори заслужаваше уважение, задето бе опазила разсъдъка си. Но Елена не посмя да стори нищо повече, освен да погледне приятелката си, която лежеше в безсъзнание. Само се закле мислено, че отгук нататък Бони ще има верен закрилник в лицето на Елена Гилбърт.

Това обещание и стоплящото чувство от него останаха да горят като свещ в съзнанието на Елена. Свещ, която тя си представяше, че държи Стефан, докато светлината от пламъка трепка в зелените му очи

и хвърля призрачни отблясъци върху лицето му. Само това бе достатъчно, за да не загуби разсъдъка си до края на пътуването.

Лодката акостира в някаква пуста местност. Трите момичета бяха изтощени от продължителния ужас и от силното напрежение.

Досега не бяха се замисляли достатъчно върху думите „Тъмно измерение“, нито си представяха различните форми на мрака, които ги очакваха.

— Пристигнахме в нашия нов дом — обяви Деймън мрачно. Докато го наблюдаваше, като се стараеше да не се озърта наоколо, по скованите му рамене и врат Елена разбра, че никак не се радва да е тук. Тя си мислеше, че за него това ще е като някакъв рай, свят, в който хората са роби, където ги измъчваха за забавление, чието единствено правило е слугуване на егото на господарите им. Сега обаче осъзна, че е сгрешила.

За Деймън това по-скоро бе свят на същества със Сили колкото неговите или дори още по-мощни. Той трябваше да се изправи смело сред тях като някакъв уличен хлапак — но с това изключение, че не можеше да си позволи никакви грешки. Трябваше да открият как да живеят, но не само това, а да живеят в лукс и да се смесят с изисканото общество, ако искаха да имат шанс да спасят Стефан.

Стефан — не, тя не можеше да си позволи точно сега да мисли за него.

Ако се поддаде на този подтик, ще загуби контрол, ще настоява за абсурдни неща — като незабавно да се втурнат към затвора на Стефан, дори и само да го види, като капризно малко момиче, влюбено до уши в по-голямо момче, което просто иска да се добере до „къщата на момчето“ за да му покаже колко го боготвори. И тогава какво ще стане с плановете им за бягство от затвора? Нали в план А изрично се подчертаваше: *да не се допускат никакви грешки*. Елена щеше да се придържа към това, докато не измисли по-добро решение.

Така Деймън и „робините“ му проникнаха в Тъмното измерение през Демонската порта. Наложиха се да свестят най-дребничката от тях, като плиснат вода в лицето ѝ, за да се окопити, да се изправи и отново да поеме на път.

Докато пристъпваше забързано зад Деймън, Елена се стараеше да не поглежда нито наляво, нито надясно, защото можеше да види прекалено много от това, което за Мередит и Бони изглеждаше само като мрачна безбрежна пустош.

От двете страни се изреждаха някакви складове и платформи, където очевидно довеждаха пристигащите роби за продажба или за прехвърляне по-късно към други пазари за роби. Елена дочу детски плач в мрака и ако самата тя сега не беше толкова изплашена, сигурно би се втурнала да утешава разплаканите деца.

Не мога да го направя, защото самата аз съм робиня, напомни си тя. Изтръпна от шока, пронизал я чак до върха на пръстите ѝ. Вече не съм истинско човешко същество, а само нечия собственост.

Отново се улови, че е втренчила поглед в тила на Деймън, докато се питаше удивено как, за Бога, се бе огласила с налудничавото му предложение. Вече бе започнала да проумява какво означаваше да е робиня. Дори откри в себе си интуитивно разбиране за това, което искрено я изненада — и то в никакъв случай Не Беше Нещо Добро.

Означаваше още, че тя може да бъде... ами, можеха да ѝ сторят каквото им хрумне и никой нямаше право да се бърка, защото само собственикът ѝ имаше думата. А собственикът ѝ (*как, за Бога, я бе придумал да се съгласи с всичко това?*) беше тъкмо Деймън.

Той би могъл да ги продаде и трите — Елена, Мередит и Бони — и тутакси да изчезне с печалбата от това мрачно място.

Групата се разбърза, докато прекосяваше зоната с доковете. През цялото време момичетата се стараеха да гледат само къде стъпват, за да не се препънат.

Заизкачваха се по някакъв хълм. Под тях се показва град, разположен сред долина, кръгла като кратер.

По краищата си кратерът беше наблъскан с коптори, населявани от окаяни бедняци. Групата вече приближаваше покрайнините на града. Но тези бараки бяха оградени с телена мрежа, вероятно за да

остават изолирани, макар че от тях можеше да се наблюдава градът от височината на птичи полет. Ако групата още се намираше в пещерата, през която проникнаха в Тъмното измерение, то това със сигурност означаваше, че това би трябвало да е най-грамадната подземна кухня. Но те вече не бяха под земята.

— Това се случи при плаването с ферибота — заговори Деймън. — Ние направихме — ами, да го наречем — завой в пространството. — Опитва се да го обясни на момичетата, а Елена се опита да го осмисли. — Навлизаш през Демонската порта и като излезеш от другия ѝ край, вече не се намиращ в земното измерение, а в друго. — На Елена ѝ бе достатъчно само да погледне към небето, за да се увери в правотата на казаното от него. Тук съзвездията бяха съвсем различни — не се виждаха нито Голямата мечка, нито Малката мечка, нито Полярната звезда.

Слънцето също бе друго: много по-голямо, но по мъждиво от земното. Ала най-странното бе, че никога не се скриваше зад хоризонта. Във всеки момент от денонощието се виждаше половината от него, независимо дали бе ден, или нощ — понятия, които според Мередит тук губеха нормалното си, земното си значение.

Стигнаха до една врата от телена мрежа, отвъд която най-последна щяха да бъдат извън зоната за продажба на роби. Но там бяха спрени от създание, за което Елена по-късно научи, че е пазител.

Тепърва ѝ предстоеше да узнае също, че пазителите са нещо като управители на цялото Тъмно измерение, макар че самите те били дошли от едно далечно място и почти били окупирали този малък отрязък от Ада, като се опитали да наложат строг ред на краля на бедния народ и на всемогъщите феодали, поделящи влиянието си върху града.

Конкретно този пазител беше жена, висока, с коса със същия цвят като тази на Елена — чисто злато — подстригана на черта, спускаща се до раменете ѝ. За изненада на всички, жената не обърна внимание на Деймън, а веднага заговори Елена, може би, защото беше най-отпред в редицата от „робини“.

— Защо си тук?

Елена остана доволна, много доволна, че Деймън навреме я бе обучил как да контролира аурата си. Съсредоточи се върху това, докато мозъкът ѝ обмисляше трескаво, със свръхзвукова скорост, докато се

чудеше какъв ли ще е верният отговор на този въпрос. Отговор, след който ще ги оставят на мира. Отговор, който няма да ги изпрати обратно у дома.

Първата мисъл, която ѝ хрумна, бе: „Деймън не ни обучи за това.“ Втората бе, че не го е сторил, тъй като не е бил тук преди. И заради това не може да знае как действа всичко тук, а са му известни само откъслечни подробности.

Услужлив тих гласец заговори някъде из дебрите на подсъзнанието на Елена: ако тази жена пазител се опита да влезе в стълкновение с него, Деймън би могъл да побеснее и да се нахвърли върху нея. Заради тази опасност Елена затърси още по-трескаво правдоподобното обяснение. Нали навремето творческите лъжи бяха нейна специалност. Тя изговори първото, което ѝ хрумна:

— Играх с него на хазарт и загубих.

Е, май прозвуча достоверно. Нали хората постоянно губят какво ли не, докато залагат на комар: цели плантации, безценни за тях талисмани, коне замъци дори. Но ако причината се окаже недостатъчно убедителна, винаги можеше да добави, че е само началото на тъжната история на живота ѝ. Ала най-хубавото в цялата бъркотия бе, че донякъде съвпаднаше с истината. Още преди време тя бе отдала живота си заради Деймън, както и заради Стефан, но Деймън още не бе обърнал нова страница, както тя бе пожелала. Е, може би само половин страница. Или четвърт.

Жената пазител прикова озадачено в Елена бистрите си сини очи. Много се бяха вторачвали в нея през целия ѝ живот — като си млада и много красива, редно бе да се притесняваш, ако никой не те поглежда. Но това озадачаване беше повод за тревога. *Дали тази висока жена може да прочете мислите ми?* — зачуди се Елена и тутакси прибави върху тях един защитен слой от бял шум. Така на повърхността изплуваха само нейни откъслечни мисли, както и няколко реда от песен на Бритни Спиърс. Елена усили психическото въздействие.

Високата жена пазител притисна главата си с два пръста, сякаш страдаше от непоносимо силно главоболие. Чак след това се обърна към Мередит.

— А ти защо... защо си тук?

Мередит обикновено не лъжеше, но когато го правеше, се отнасяше към това като към изкусно интелектуално занимание. За

щастие тя никога не се стараеше да залепва счупеното.

— Ами и аз заради същото — призна тя натъжено.

— А ти? — Сега жената пазител гледаше към Бони, която имаше вид, сякаш отново ще припадне. Мередит я побутна леко, след което се вторачи напрегнато в приятелката си. Елена изгледа Бони още потвърдо, защото много добре знаеше, че от Бони се изискваше единствено да измънка „И аз съм тук за същото.“ Бони се справи успешно, промърморвайки: „аз, ъ-ъ, също“, още повече, след като Мередит вече го бе потвърдила убедително.

Проблемът обаче бе в това, че Бони не само бе на ръба на припадъка, но и бе изпаднала в транс или бе на крачка от него.

— Сенчести души — избъбри Бони.

Жената пазител примигна, но не както ако някой ти сервира абсолютно неподходящ отговор. Примигването ѝ бе признак на пълно смайване.

О, Господи, помисли си Елена. Бони се е докопала до тяхната парола или нещо подобно. Нали бе способна на всякакви предсказания или пророчества, или каквото и да е от този сорт.

— Сенчести души ли? — повтори жената пазител и се взря позорко в лицето на Бони.

— Градът е зялат от тях — изрече Бони нещастно.

Пръстите на жената пазител затанцуваха върху нещо, наподобяващо джобен компютър.

— Това го знаем. Това е мястото, където се събират.

— Тогава трябва да ги спрете.

— Притежаваме само доста ограничени права. По закон Тъмното измерение се владее от десетина клана от върховни повелители, разполагащи с управители, осъществяващи заповедите им.

Внимавай, Бони, опита се да ѝ въздейства мислено Елена, макар и с риск да бъде заловена от жената пазител. Но ѝ пречеше пелената от объркани мисли, стелеща се в мозъка на Бони. *Много внимавай, защото тя е от тукашната полиция.*

За щастие Деймън проговори в същия миг:

— Тя е със същата участ като другите — обясни той — С това изключение, че е медиум.

— Никой не те пита за мнението ти — отрязва го жената пазител, без дори да го погледне. — Там долу може да си някаква важна клечка

— извърна надменно глава към залетия от светлини град, — но тук, зад тази ограда, си на мой терен. Отново питам само дребната червенокоска: истина ли е това, което той каза?

За миг Елена изпадна в паника. Ако Бони провали всичко, след като преминаха през толкова изпитания...

Този път Бони само примигна. Каквото и да се мъчеше да излъже, ясно беше, че е същата като Мередит и Елена. Както бе истина, че е медиум. По принцип Бони бе способна да лъже страшно убедително, ако обаче разполагаше с достатъчно време, за да обмисли всичко. Ала този път не успя да измисли нищо друго, освен да заяви без колебание:

— Да, истина е.

Жената пазител се втренчи в Деймън.

На свой ред Деймън също впи поглед в нея, сякаш бе готов цяла нощ да гледа все така втренчено. В тази дисциплина беше ненадминат.

Жената пазител отвърна очи от него.

— Предполагам, че дори един медиум може да има лош ден — рече и сетне додаде към Деймън: — Грижи се за тях. Нали знаеш, че всички медиуми трябва да бъдат лицензирани?

— Мадам, те не са професионални медиуми, а лични асистентки — отвърна Деймън с типичния си *величествен* маниер.

— За теб не съм никаква „мадам“. Можеш да се обръщаш към мен с „Ваша чест“. Между впрочем пристрастените към хазарта тук свършват ужасно зле.

Ха-ха, помисли си Елена. Само ако знаеше за какъв хазарт става дума... е, нищо чудно да се озовем в много по-лошо положение, отколкото е Стефан в момента.

Зад оградата се показва просторен двор, пълен с носилки, рикши и двуколки. Не се виждаха никакви карети, нито коне. Деймън нае две двойни носилки — първата за него и Елена, втората за Мередит и Бони.

Все още объркана, Бони се загледа в слънцето.

— Искаш да кажеш, че въобще не спира да свети?

— Не — търпеливо се зае да ѝ обяснява Деймън. — Само си виси тук, без да се издига в небето. В Мрачния град цари вечен здрач.

Ще видим още чудеса, като продължим нататък. Само не докосвайте това — предупреди ги той, когато Мередит се опита да развърже въжето от китките на Бони, преди те двете да се качат на носилката. — Чак като се качите в носилката и спуснете завесите, можете да развържете въжето. Но внимавайте да не го изгубите. Още сте робини и трябва да носите около китките си нещо, което да символизира това — дори да са гривни в тон с дрехите ви. Иначе яко ще загазя. О, да, да не забравя: в града трябва да ходите забулени.

— Ние... какво? — Елена го изгледа невярващо.

Деймън само ѝ хвърли ослепителната си двеста и петдесетвазова усмивка. Преди Елена да се опомни, той измъкна от черната си чанта тънки прозрачни тъкани и ги подаде на момичетата. Воалите бяха толкова големи, че стигаха да покриват цялото тяло.

— Трябва само да ги сложите на главите си или да ги скрепите към косите си, или нещо подобно — обясни Деймън набързо.

— От какво са изтъкани? — заинтересува се Мередит, докато опипваше ефирната копринена материя, толкова лека, че вятърът можеше да я издуха от пръстите ѝ.

— Откъде да зная?

— От другата страна цветът е различен! — извика Бони, като остави вятърът да промени нейния воал от бледозелено в проблясащо сребърно. Мередит разклати своя тъмновиолетов копринен воал и той се обагри в загадъчно тъмносиньо, обсипан с безброй звезди. Елена, която очакваше нейният воал да е син, се загледа в Деймън, който стискаше в юмрука си малко квадратно парче плат.

— Хайде да видим колко си добра — измърмори, като ѝ кимна да се приближи към него. — Опитай се да познаеш цвета на плата.

Друго момиче на нейно място навярно би забелязало само черните му бадемовидни очи и изящно изсечените черти на лицето му или може би порочната му усмивка — някак си по-дива и по-сладка от всеки друг път. Но Елена не пропусна да забележи и сковаността на врата и раменете му — там, където винаги се трупаеше напрежението. Тъмното измерение вече бе започнало да влияе върху психиката му, въпреки опитите му да се присмива над всичко.

Елена се запита колко ли импулси на Силата си Деймън трябва да блокира всяка секунда. Беше готова да му предложи помощта си, като самата тя се отвори към този непознат за нея свят, когато той

сърдито и извика: „Опитай се да отгатнеш!“ с нетърпящ възражение тон.

— Златен — моментално изрече Елена, с което изненада самата себе си. Посегна да поеме квадратното парче от златист плат и докосна неволно ръката му. Испита приятно усещане от допира на ръцете им, силен импулс като при удар от електрически ток, преминаващ от дланта и ръката ѝ, и стигащ чак до сърцето. Деймън за миг стисна пръстите ѝ, докато тя поемаше воала. На Елена ѝ се стори, че още усеща електричеството, пулсиращо от върховете на пръстите му.

Другата страна на воала се оказа бяла, но искряща, все едно обсипана с диаманти. Господи, нима наистина бяха диаманти, удиви се тя. Кой можеше да е сигурен в каквото и да било, когато в него беше замесен Деймън?

— Може би това ще е твоят булчински воал? — измърмори Деймън, приближил устни до ухото ѝ.

Въжето около китките на Елена сега бе много по-разхлабено и тя успя да погали прозрачната ефирна материя. Усети студенината на малките диаманти откъм бялата страна на воала с две лица.

— Откъде знаеше, че всички тези воали ще ти потрърбват тук? — попита го Елена, внезапно завърнала се в реалния свят. — Вероятно не всичко ти е известно, но явно знаеш достатъчно.

— О, нали проучих това-онова по баровете и другаде. Попаднах на неколцина, които са били тук и са успели да се измъкнат обратно. Или са били изгонени. — Деймън се захили още по-предизвикателно. — Излизах нощем, докато ти спеше. Сдобих се с тези воали от един забутан магазин. Посочи с кимване към нейния воал, преди да добави: — Не си длъжна да забулваш лицето си с него или нещо подобно. Само го закрепи към косата си.

Елена последва съвета му, но избра да носи воала със златистата страна отвън. Той се спусна чак до петите ѝ. Опипа го внимателно и си представи как може да го използва при флиртове. Както и да се загръща в него със замах, показваш презрението ѝ към околните. Само да можеше да махне това проклето въже от китките си...

В следващия миг Деймън отново надяна маската на ледено невъзмутим господар с думите:

— За да не пострадаме, сме длъжни да внимаваме извънредно много с тукашните обичаи. Господстващите местни феодали и

останалите благородници, владеещи този отвратителен хаотичен свят, наричан от тях Тъмното измерение, непрекъснато очакват революция. Ако с нещо нарушим крехкия баланс в политиката веднага ще ни накажат публично за пример и назидание на останалите.

— Добре — примири се Елена. — Хвани въжето ми докато се качвам в носилката.

Но се оказа безсмислено да остава привързана, след като и двамата се качиха на носилката. Носеха я четирима мъже, не много едри, но жилави. За щастие и четиримата бяха с еднаква височина, така че пътуването им продължи без досадно клатене.

Ако беше свободен гражданин, Елена Гилбърт никога не би позволила четирима мъже — четирима роби, според нея — да я носят върху носилка. Дори би протестирала бурно. Но вече бе сложила край на дебатите със самата себе си и съмненията още там, край доковете. Тя беше *робиня*, въпреки че Деймън не бе платил никому, за да я притежава. Следователно по *никакъв повод* нямаше право да надига глас. В това злокобно място, тънещо в пурпурен здрач, пропито със зловонна миризма, протестът ѝ като нищо можеше да създаде доста проблеми дори за самите носачи на носилката — собственикът им би могъл да ги накаже, сякаш вината е тяхна.

Така че засега най-добрият план А си оставаше сведен само до четирите думи: Дръж Си Устата Затворена.

След като задминаха моста над вонящия бедняшки квартал, изпълнен с порутени къщурки, напред се заредиха по-приятни гледки. Все по-често се появяваха магазини, които отначало всички бяха с решетки и с фасади от грубо одялан камък, без никаква боя. Понататък се заредиха по-прилично изглеждащи постройките, а накрая носилките изведнъж започнаха да лъкатушат из някакъв просторен пазар. Но и там дори по лицата на минувачите се запазваше нерадостният отпечатък от мизерията и изтощението. Елена очакваше да попадне в студен и черен, но поне чист град с бродещи из улиците му безчувствени вампири и демони с огън в очите. Но вместо това всичките местни жители, изпречили се пред очите ѝ, приличаха на хора и продаваха най-обикновени стоки — от храни до лекарства, — които не бяха необходими на вампирите.

Е, нищо чудно всичките китсунета и демони да се нуждаят от това, заключи Елена и изтръпна от мисълта с какво може би се

изхранва някой демон. По уличните ъгли се забелязваха оскъдно облечени момчета и момичета със сурови лица, както и дрипави, изпити хора, държащи плакати с покъртителни призови: СПОМЕНИ СРЕЩУ ХРАНА.

— Какво означава това? — попита тя Деймън, но той забави отговора си.

— По този начин тук свободните хора прекарват по-голяма част от времето си — обясни ѝ той. — Не го забравяй, преди да се втурнеш в някоя от спасителните си операции...

Елена не го слушаше. Взираше се напрегнато в един от местните, стиснал подобен плакат. Мъжът беше много стар, покъртително хилав и немощен, с развалени зъби, но най-лошото в него бе отчаяният му поглед. Повдигна треперещата си ръка. Върху дланта му се заклати малка, добре почистена топка. Непознатият замърмори:

— Спомен от един летен ден от младостта ми. Продавам го за десет златни монети. — Но колкото и да го повтаряше, никой не се приближаваше към него.

Елена изхлузи от пръста си пръстена с лапис лазули, подарен ѝ от Стефан. Подаде го на непознатия старец. Не искаше да ядоса Деймън, като слезе от носилката, затова повика мъжа, като му показа пръстена в ръката си:

— Ела тук, моля те.

Той я чу и бързо пристъпи към носилката. Елена забеляза нещо да помръдва в брадата му — навярно въшки, — затова сведе очи към пръстена и притеснено изрече:

— Вземи го. Но по-бързо, моля те.

Старецът огледа изумено пръстена, сякаш видя някакво невероятно съкровище.

— Ама нямам пари да ти върна рестото — простена като вдигна ръка и избърса устните си с ръкава. Имаше вид, сякаш в следващия миг ще припадне. — Нямам за рестото!

— Не искам ресто! — издума Елена, като едва не се задави заради буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Само го вземи. Но бързо, че ще го изпусна. — Той го грабна от ръката ѝ в последния миг, когато носачите отново закрачиха напред.

— Нека ви благословят пазителите, госпожо — разбъбри се той оживено, докато се мъчеше да не изостава от носачите. — Чуйте ме,

чуйте ме! Нека те ви благословят!

— Наистина не биваше да го правиш — упрекна я Деймън, когато гласът на нещастника заглъхна зад тях. — Той няма да го размени срещу храна.

— Но той беше прегладнял — тихо му припомни Елена. Нямахше как да му обясни, че просякът ѝ напомни за Стефан, не само сега. — Все пак този пръстен беше мой — опита се да се защити. — Предполагам, че ще ми кажеш, че той ще прахоса парите от него за пиене и наркотици.

— Не, обаче няма да получи и храна. По-скоро ще устрои някакво пиршество.

— Е, чак пък толкова...

— Във въображението си. Ще размени твоя пръстен срещу някое овехтяло кълбо със спомени на престарял вампир още от времената с римски пиршества или пък с някой по-съвременен спомен от този град. Ще се любува на тези спомени, докато бавно умира от глад.

Елена се ужаси.

— Деймън, бързо назад! Трябва да се върна, да го намеря...

— Опасявам се, че няма да стане. — Без да бърза, Деймън вдигна ръка и здраво хвана въжетото ѝ. — Пък и този нещастник сигурно вече се е скрил някъде.

— Нима е способен на това? Как може да постъпва така?

— А как може болен от рак на белите дробове да не иска да откаже цигарите? Но не мога да отрека, че е много лесно да се пристрастиш към тези кълба от спомени. Виновни са проклетите китсунета. Именно те донесоха тук техните звездни сфери и ги превърнаха в най-обсебващите мании.

— Звездни сфери ли каза? За *хоши но тама* ли говориш? — ахна Елена.

Деймън, изненадан не по-малко от нея, я изгледа замислено.

— *Знаеш* за тях?

— Научих го от изследването на Мередит. Тя ми разказа, че тези китсунета често били изобразявани с ключове — Елена повдигна вежди многозначително или със звездни сфери. И в тези легенди се разказва, че влагали част или цялата си сила в такава звездна сфера. Ако я намериш, ще можеш да контролираш това китсуне. Мередит и

Бони искат да открият звездната сфера на Мисао или Шиничи и да ги подчинят на волята си.

— Успокой неспокойното си сърце, за да не престане да бие — изрече Деймън с драматичен тон, но още в следващата секунда отново заговори делово. — Забрави ли какво ни каза онзи старец? Че иска да размени спомена си от един летен ден срещу храна? Той говореше за това. — Деймън взе късчето мрамор, което старецът бе пуснал в носилката, и го опря до слепоочието на Елена.

И в следващия миг светът изчезна.

Нито следа от Деймън. С него изчезнаха всичките гледки и звуци, и дори миризмите от пазара. Сега тя седеше върху зелена трева, полюшвана от лек ветрец. Гледаше към една плачеща върба, свела клони върху някакъв поток с червеникавокафяв цвят и едновременно с това тъмно, много тъмнозелен. Във въздуха се разнасяше някаква удивително сладка миризма — може би от орлови нокти или от фрезии. Нещо прекрасно развълнува Елена и тя се облегна назад, за да се полюбува на живописните бели облаци, носещи се сред яркосиньото небе.

По-скоро го почувства... защото с думи не можеше да го опише. Почувства се млада, но някъде в ума ѝ се спотайваше познанието, че всъщност бе още по-млада от личността, която я бе обсебила. При все това бе развълнувана от прекрасната пролет, от всяко покълнало зелено листо със златист блясък от слънцето, от всяка гъвкаво извиваща се тръстика, от всеки безтегловен облак, всичките също като нея обзети от веселие.

Изведнъж сърцето ѝ се разтуптя. Току-що бе доловила нечии стъпки зад гърба си. Във внезапен прилив на радост тя скочи на крака, с докрай протегнати напред ръце към любовта си. Обзе я неописуемо силно усещане как принадлежи на...

... на това младо момиче? Сякаш нещо в мозъка на собственика на звездната сфера се срина от удивление. По-голямата част от мозъка му се бе посветила само да обрисова съвършенството на това момиче, реещо се с такава смайваща лекота сред полюшкващата се трева: гъсти черни къдрици, стелещи се по врата ѝ, бляскави зелени очи изпод изящно извити мигли, нежна гладка кожа по бузите, докато се смееше заедно със своя любим, докато се преструваше, че в следващия миг ще побегне леко като елф...

Преследвачът и преследваното от него момиче заедно се стовариха върху толкова мекия килим от висока трева... а после всичко се възпламени тъй бързо, че Елена, с най-отдалеченото крайче на съзнанието си, се зачуди как, за Бога, може да сложи край на това прекрасно преживяване. И всеки път, когато опипваше с пръсти слепоочието си, тя беше прегръщана и целувана до отмала от... Алегра... да, така се казваше момичето — Алегра. И Алегра със сигурност беше красива, особено през погледа на зрителя на сцената. Особено кадифеномеката ѝ кожа...

И после, също така внезапно, както изчезна, пазарът отново се появи. Тя отново беше Елена и пътуваше на носилката заедно с Деймън. Наоколо се надигаше какофония от всякакви звуци, разнасяха се хиляди различни миризми. Но тя дишаше тежко и в част от нея още отекваше името Джон — защото това бе името му, — докато оставаше запленена от любовта на Джон към Алегра.

— Но *все още* не разбирам — почти проплака девойката.

— Просто е — каза ѝ Деймън. — Избираш си празна звездна сфера с предпочитан от теб размер, притискаш я до слепоочието си и започваш да си мислиш за спомените от някакъв момент назад във времето, които искаш да запишеш. Всичко останало го върши звездната сфера. — Не ѝ позволи да го прекъсне, като се наведе напред, със закачлива искра в бездънните си черни очи. — Може би някога си преживяла особено горещ летен ден? Тези носилки имат завеси, които лесно могат да се спуснат — подканващо добави той.

— Деймън, не ставай глупав — прекъсна го Елена. Чувствата на Джон бяха възпламенили и нейните, като прахан и огниво. Нямахше право да жадува за целувки с Деймън, строго се упрекна тя. Нали искаше да се целува само със Стефан. Но откакто само допреди миг се целува с *Алегра*, този довод вече не ѝ се струваше толкова убедителен, колкото би трябвало да бъде.

— Според мен... не мисля, че... — заговори, още задъхана, когато Деймън протегна ръце към нея, — че това е много хубаво...

С плавно подръпване Деймън развърза въжето, а след миг само щеше да го издърпа и от двете ѝ китки, но Елена веднага се извъртя наполовина настрани и притисна едната си ръка. Нуждаеше се от опора.

Обаче при тези обстоятелства нямаше нищо по-значимо — или по-вълнуващо... от това, което направи Деймън...

Всъщност той не спусна завесите, но Бони и Мередит бяха зад тях, във втората носилка, която в момента не се виждаше сред навалищата на пазара. И със сигурност бяха извън мислите на Елена. Тя усети допира на две топли ръце. Инстинктивно се сгуши в тях. Обля я вълна на чиста любов и признателност към Деймън, може би заради разбирането му, че тя никога не би направила това като робиня, съблазнявана от своя господар.

И двамата нямаме господари, чу тя глас в главата си, като си спомни, че докато обуздаваше психическите си сили, бе забравила да ограничи силата на телепатичната връзка. О, може пък да се окаже полезно...

Но и двамата се наслаждаваме на взаимното си обожание, отвърна тя телепатично. Усети смеха му върху устните си, докато той признаваше истинността на казаното от нея. През тези дни ѝ се струваше, че в живота ѝ няма нищо по-сладко от целувките на Деймън. Можеше вечно да остане така, да се рее, забравила за целия останал свят. И това бе толкова хубаво, защото я споходи чувството, че извън тях двамата и цареше повече отчаяние, отколкото щастие. Но ако винаги можеше да се завръща към това, към този уют, към тази сладост, към този екстаз...

Елена подскочи в носилката и се отдръпна назад рязко, че носачите едва не се препънаха.

— Копеле гадно — злобно прошепна тя. Телата им още оставаха сплетени и тя с радост видя, че в очите на Деймън изглежда като една отмъстителна Афродита: с настръхнала златиста коса, развяна зад нея като при буря, с очи, блестящи във виолетово заради стихията на нейната ярост.

А сега — и това бе най-лошото — тази богиня гневно извърна лице от него.

— Нито за ден! — процеди тя ледено. — Нито за ден не успя да удържиш обещанието си!

— Не съм, Елена! Въобщо не съм ти въздействал!

— Не ме наричай с името ми. Сега имаме други, професионални отношения. Аз ще те наричам „господарю“. А ти можеш да ме наричаш „робиньо“ или „псе“, или както си искаш.

— Ако ще поддържаме професионални отношения като между робиня и господар — додаде Деймън с опасен блясък в очите, — тогава просто мога да ти заповядам.

— Само се опитай! — Елена сви устни в жест, който съвсем не наподобяваше усмивка. — Защо не пробваш, за да видиш какво ще те сполети?

Очевидно Деймън бе решил да се остави изцяло на нейната милост. Доби жалостиво и малко разстроено изражение, което лесно му се удаваше, когато пожелаеше.

— Наистина не съм се опитвал да приложа върху теб влиянието си — повтори той, но веднага побърза да добави: — Може ли поне за малко да сменя темата — да ти разкажа за звездните сфери?

— Добра идея — призна Елена с леден тон.

— Цялата работа е в това, че звездните сфери записват директно импулсите от твоите неврони. А тези неврони стигат до мозъка ти. Всички спомени за преживяванията ти се съхраняват някъде в мозъка ти и звездната сфера просто ги извлича оттам.

— Това означава ли, че можеш да ги запомниш завинаги и отново и отново да ги гледаш като на кино? — попита Елена и извърна воала си така, че да скрие лицето си от очите му. Внезапно ѝ хрумна, че за сватбата на Мередит и Аларик може да им подари една звездна сфера.

— Не — отвърна Деймън с доста мрачен тон. — *Не* става така. Първо, споменът е изтрит от паметта ти. В случая става дума за играчките на злите китсунета, забрави ли? След като звездната сфера е извлякла някакъв спомен от невроните ти, ти не си спомняш за съответното събитие. И второ, тази техника за запис в звездните сфери не е съвършена — „записът“ постепенно избледнява с течение на времето Сферата се замъглява, усещанията отслабват, докато накрая остава само една празна кристална сфера.

— Само че онзи старец предлагаше за продажба един ден от своя живот. Един прекрасен ден от младостта му! Според мен той на всяка цена е искал да си го запази.

— Нали го видя колко зле изглеждаше?

— Да. — Елена ясно си припомни окаяния старец, цепи въшлясал, измъчен, с изпито и мрачно лице. Усетя как гръбнакът ѝ се вледени при мисълта, че този несретник Джон някога може да е бил

щастлив, млад в жизнерадостен, смеел се и се е радвал на всеки нов ден. — О, колко е тъжно — промълви тя. Не говореше само за спомена.

Но този път Деймън не я разбра.

— Да — кимна. — Тук можеш да срещнеш много бедняци и окаяни старци. Изкупили са свободата си с много години робски труд или господарят им е умрял... накрая свършват дните си в мизерия.

— Ами звездните сфери? Само за бедняците ли са създадени? Нали богатите могат просто да отидат до Земята и да се насладят на някой истински летен ден?

Деймън се засмя горчиво.

— О, не, и те не могат да си го позволят. Повечето от тях завинаги са приковани тук.

На Елена ѝ направи впечатление с каква особена интонация той наблегна на думата *приковани*.

— Не те разбрах. Да не би да са прекалено заети, че нямат време за ваканция? — осмели се да го попита.

— Прекалено заети са, прекалено много сила се изисква, за да пробият защитите, предпазващи Земята от тях, твърде много се страхуват какво ще предприемат враговете им, докато отсъстват от тук, твърде немощни са физически, прекалено са прочути и нашумели, прекалено са мъртви.

— *Мъртви*? — Ужасът от тунела и смърдящата на мърша мъгла отново заплашваше да я връхлети, да я обгърне отвсякъде.

На устните на Деймън разцъфтя поредната му злокобна усмивка.

— Нима забрави, че гаджето ти е *мъртво*? Да не споменаваме достопочтения ти господар. Повечето хора след смъртта си се отправят към някое ниво, което обикновено е различно от това тук — или по-високо или по-ниско. Това място тук е за лошите, но въпреки това се възприема като по-високо ниво. Има и нива по-надолу — е, там никой не иска да попадне.

— Като в Ада ли? — ахна Елена. — В Ада ли сме сега?

— По-скоро в преддверието на Ада. Или поне там се намираме засега. Защото съществува и Другата страна. — Посочи с кимване към хоризонта, над който още блещукаше мрачното слънце. — Там е другият град, който може да се окаже мястото, където си се била озовала по време на „ваканцията“ ти в отвъдния свят. Тук я наричат

просто „Другата страна“. Но мога да ти разкажа за два слуха, за които узнах от моите информатори. Там, в „Другата страна“, използвали названието Небесния дворец. И там небето винаги греело с кристална синева, а слънцето никога не залязвало.

— Небесния дворец... — Елена не се усети, че говоря на висок глас. Инстинктивно усещаше, че това ще е палат на прекрасни крале и кралици, а не нещо неприятно като някоя Съдебна палата. Може би нещо като легендарния замък Камелот от приказното царство на крал Артур. Дори само като изрече тези думи, я налегна силна носталгия — само че не спомени, а предчувствие, застинало на върха на езика ѝ, че всичките тези спомени са заключени зад някаква врата. Здравно залостена врата и Елена можеше само да надзърта през ключалката. Но все пак успя да види, че там имаше и жени пазители — високи, снажни, със златисти коси и сиви очи. Ето че една от тях — само че дребна като дете сред останалите много по-високи жени — внезапно се извърна и погледна Елена право в очите.

Носачите продължаваха да мъкнат носилката през пазара сред други групи от окаяно изглеждащи бедняци, но Елена се стараеше да не се заглежда повече в тях, като използваше воала си за прикритие.

Приличаха ѝ на бедняци от Земята, от някой краен квартал в латиноамерикански град, само че имаха още по-нешастен вид.

Около носилката, най-вече откъм страната на Елена, се тълпяха деца с червенеещи се от слънцето коси, протягащи ръце с трогателни жестове, разбираеми без всякакви думи във всички страни, във всичките светове.

Гърдите ѝ се раздираха от мъка, че не притежава нищо ценно, за да им го раздаде. Искаше ѝ се да може да изгради къщи тук, за да се увери, че тези деца няма да бъдат лишавани от храна и прясна вода. Нито от образование, нито от достойно бъдеще. Но след като нямаше никаква представа как да им осигури каквото и да било от тези добрини, оставаше ѝ единствено да ги съзерцава, с отчаян поглед, как се нахвърляха на орляци върху такива жалки „съкровища“ като дъвката ѝ, гребенчето ѝ, четката ѝ за коса, гланца ѝ за устни, бутилката ѝ с минерална вода, дори и обиците ѝ.

Деймън извърна глава, но не я спря, докато не започна да опипва нервно медальона с диамант и лапис лазули, който ѝ бе подарен от Стефан. Елена се разплака, докато се мъчеше да откопчае

закопчалката. Внезапно Деймън дръпна въжето, усукано около китката ѝ.

— Престани — скара ѝ се той. — Нищо не разбираш. Още не сме навлезли в центъра на града. Защо не се полюбуваш на архитектурните особености на града, вместо да се тревожиш за тези безполезни хлапета, които и без това скоро ще умрат?

— Това беше много жестоко и безчувствено — процеди Елена, но не знаеше как да го накара да я разбере. А и му беше толкова ядосана, че дори не се опита.

Но спря да опипва верижката на медальона, като вдигна очи над главите на просещите хлапета и високо над бедняшките бараки, както Деймън я бе посъветвал. Погледът ѝ се прикова в далечината, върху хоризонта — толкова странен, че чак дъхът ѝ секна, — осеян с величествени каменни сгради, сякаш построени, за да останат непокътнати през вечността. Приличаха на египетските пирамиди и зикуратите на маите, когато са били нови. Всичко наоколо бе окъпано в червено и черно от слънцето, забулено в момента от колосални мрачни кълба от обагрени в пурпурно облаци. Огромното червеникаво слънце в този странен свят създаваше различни гледки, подходящи за най-разнообразни настроения. Понякога изглеждаше едва ли не романтично, проблясващо върху огромната река, покрай която Елена и Деймън преминаваха, а в лениво течащата вода се къдреха хиляди малки вълни. Но друг път грееше чуждо и зловещо, багрейки и най-великолепните здания с цвета на кръвта.

Гледката изчезна от очите на Деймън и Елена, когато носачите започнаха да се спускат към града, където се извисяваха тези грамадни сгради. Но от погледа на Елена не убягна дългата, заплашителна сянка, която тяхната носилка хвърляше напред.

— Е? Какво мислиш? — попита Деймън загрижено, опитвайки се да я успокои.

— Все си мисля, че прилича на Ада — замислено отвърна Елена. — Никак не ми се иска да живея тук.

— Но кой е казал, че ще живеем тук, моя принцесо на мрака? Ще се върнем у дома, където чернотата на нощта е кадифеномека, а луната осветява всичко като от сребро. — Той я погали бавно с пръст от китката до рамото ѝ, което тутакси пробуди сладостни тръпки в нея.

Тя се опита да задържи воала си като преграда срещу него, но материята бе прекалено прозрачна. Деймън продължаваше да ѝ се усмихва с блестящата си усмивка, все още ослепителна през бялата страна на воала ѝ, обсипан с диаманти — е, разбира се, нежно розов като морска раковина заради светлината — откъм нейната страна на воала.

— Има ли Луна в този свят? — попита тя като опит да отвлече вниманието му. Страхуваше се — страхуваше се от него — страхуваше се от самата себе си.

— О, да, има, дори мисля, че луните тук са три или четири. Но са много малки и тъй като слънцето не залязва никога, не се виждат добре. Не е... романтично. — Отново ѝ се усмихна, този път полениво и Елена се извърна.

И още в следващия миг забеляза отпред нещо, което моментално погълна цялото ѝ внимание. В една странична уличка се бе преобърнала някаква каруца и едри рула от сурови и обработени животинска кожи се бяха изтърколили върху мръсния паваж. Мършава старица с изпито лице на измъчвана от глад робиня, вързана пред каруцата като впрегатен добитък, бе просната на паважа. Над нея се извисяваше висок гневен мъж и сипеше жестоки удари с камшика си върху беззащитното тяло на клетницата.

Лицето на жената се оказа обърнато точно към посоката на Елена. Беше изкривено в болезнена гримаса, докато тя се опитваше безуспешно да се свие на топка, притиснала ръце върху корема си. От кръста нагоре бе гола, и докато камшикът плющеше със свистене, тялото и от шията до кръста се покри с кръв.

Елена усети как се зарежда със Силите на крилете си — нищо не постигна. С цялата си трескаво пулсираща жизнена сила искаше да стори нещо — каквото и да е, — за да се разперят крилете от раменете ѝ, но нищо в нея не се промени. Може би се дължеше на това, че носеше робските гривни. Или вероятно на Деймън до нея, който ѝ заповядваше властно да не се намесва.

Но за Елена думите му бяха откъслечни звуци в сравнение с ударите на сърцето ѝ, отекващи в ушите ѝ. С рязко движение издърпа въжето от ръцете му и скочи от носилката. С шест или седем скока се добра до мъжа с камшика.

Понеже беше вампир, кучешките му зъби се бяха удължили при вида на кръвта пред очите му, но не преставаше да замахва като обезумял. Беше прекалено силен за Елена, но...

Още със следващия си скок Елена се озова до жената и закрилнически простря ръце над нея. Въжето провисна от китката ѝ.

Собственикът на робинята не се впечатли от намесата ѝ. Вече бе замахнал за поредния си удар, така че камшикът се стовари върху бузата на Елена и раздра тънкото ѝ лятно горнище, мина през камизолата и се връза в плътта под нея. Момичето простена, когато краят на камшика разсече коравия плат на джинсите, сякаш беше от масло.

Очите ѝ се наляха със сълзи, но тя не им обърна внимание. Стисна устни и успя да не издаде нито звук. Дори не помръдна от мястото си. Усети как вятърът изду скъсаната ѝ блуза, докато воалът, останал недокоснат, се вееше зад нея, сякаш да защити злочестата, рухнала върху прекатурената каруца робиня.

Елена отчаяно се опитваше да призове крилете си на помощ. Искаше да се сдобие с истинските мощни оръжия, които притежаваше, ала не успя да ги принуди да се разгърнат и да спасят нея или бедната робиня в краката ѝ. Но дори и без тях Елена бе сигурна поне в едно: гадното копеле пред нея нямаше да успее да удари отново робинята си, не и преди да разкъса Елена на парчета.

Няколко минувачи се спряха да зяпат, други изскочиха тичешком от близкия магазин.

Мъкнещите се зад носилката деца я обградиха и ревнаха вкупом. Това още повече привлече вниманието на околните, така че скоро се насъбра внушителна тълпа.

Нямаше съмнение, че едно бе да видиш как търговец бие окаяната си робиня, заместваща коня — това бе почти ежедневна гледка. Но съвсем друго бе пред очите ти плющящ камшик да среже дрехите на толкова красиво момиче с коса, разкошна като златиста коприна, скрито под изящен воал, с очи, може би напомнящи на някои от тукашните за чезнещите им спомени за лазурно синьото небе — това определено бе нещо съвсем друго. Още повече че това никому неизвестно момиче очевидно съвсем отскоро беше робиня, защото унижи господаря си, като отскубна от ръцете му въжетата, служещи му

като поводи, и се изправи наред улицата с непокътнатия си воал, правейки го за смях.

Страховит уличен театър.

Ала въпреки всичко собственикът на робинята се приготви за следващия удар. Изправи високо ръка и с все сила замахна с камшика. Неколцина в навалищата ахнаха, други замърмориха възмутено. Слухът на Елена, отскоро станал много по-изострен, с лекота долови забързаното им шепнене: момиче като това не може да е робиня, предназначена за някой от бедняшките коптори. Трябва да е за богатите от центъра на града. Дори само аурата ѝ бе достатъчно красноречива подкрепа на тази догадка. Всъщност, с тази златиста коса и ослепително красиви сини очи може да се окаже пазител от Другата страна. Кой можеше да знае...

Вдигнатият камшик така и не се стовари. Преди да я удари, проблесна черна светкавица — чиста Сила — и половината тълпата се разпръсна. Някакъв вампир, млад на вид, с дрехи от горния свят, от Земята, си проправи път до момичето с коса като злато. Или по-скоро се надвеси над собственика на робинята, който уплашено се беше присвил. Сърцата на малцината зрители, които не се трогнаха от момичето, сега — като го видяха — веднага се разтуптяха. Явно той бе господарят на момичето и сега щеше да се погрижи за всичко.

В този миг Бони и Мередит се появиха на сцената, все още излегнали се във втората носилка, спуснат за благоприличие воалите си — на Мередит с цвят на звездно небе в полунощ, а на Бони в бледозелено. Спокойно можеха да послужат като илюстрация на приказка от „Хиляда и една нощи“.

Ала щом съзряха Деймън и Елена, забравиха за всякакво благоприличие и тутакси скочиха от носилката. Обаче сега навалищата така се беше сгъстила, че трябваше да си пробиват път ожесточено, с лакти и колене. Все пак за броени секунди се добраха до Елена. Ръцете им междуременно се бяха освободили от въжетата и в суматохата краищата им се влачеха зад тях. Воалите им бурно се вееха от вятъра.

Като приближиха Елена, Мередит ахна, а очите на Бони се разшириха и за дълго останаха така. Елена веднага се досети какво ги бе изплашило. Кръвта обилно се лееше от прореза под скулата ѝ. Разкъсаната ѝ горна блуза се издуваше от силния вятър, като

разкриваше изподраната ѝ окървавена камизола. Единият ѝ крак бързо се беше зачервил под разцепените от камшика джинси.

Но другата женска фигура, защитена под сянката ѝ, беше с още по-окаян вид. Докато Мередит надигаше прозрачния воал на Елена, падналата на паважа жена надигна глава, за да огледа трите момичета с поглед на преследвано и уплашено животно.

— Сега малко ще се позабавлявам — изрече зад Деймън тихо. — Само с едната си ръка вдигна мъжа въздуха и заби юмрука си в гърлото му, мълниеносно като кобра. Разнесе се грозен крясък, а после се повтори отново и отново.

Никой не посмя да се намеси. На никого не му хрумна да насърчава собственика на клетата робиня да се съпротивлява.

Елена огледа лицата на хората от тълпата и се досети защо реагираха така. Тя и приятелките ѝ отдавна бяха привикнали с Деймън — или поне доколкото въобще може да се свикне със само наполовина опитомената му жестокост. Ала тези тук за пръв път виждаха този млад мъж, изцяло в черно, средно висок, със стройна фигура, компенсиращ със страхотно гъвкава и смъртно опасна грация недостига на яки мускули. Удивлението на тълпата се подсили от уменията на Деймън някак си да доминира безпрекословно в пространството около себе си — както черна пантера веднага би привлякла всеобщото внимание, ако премине бавно през улица, пълна с хора.

Дори в този мрачен свят, където заплахите и чистото зло бяха нещо обичайно, този млад мъж излъчваше такава опасност, че хората до един предпочитаха да остават по-далече от погледа му и още по-малко дръзваха да му се изпречват на пътя.

В това време Елена, Мередит и Бони трескаво търсеха първа помощ или поне нещо чисто, за да превържат раните на Елена. Но само след минута разбраха, че няма да дочакат никаква помощ, затова Елена се обърна с молба към тълпата.

— Някой да познава тук лекар? Или лечител? — провикна се тя. Но зяпачите само я гледаха мълчаливо. Очевидно не бяха склонни да се забъркват с някакво момиче, което явно не се бе покорило пред волята на този страхотен демон, целият в черно, който още стискаше здраво шията на собственика на робинята.

— Нима всички си мислите, че няма нищо лошо в това, едно копеле да пребие с камшик гладуваща бременна жена? — извика Елена, напълно изгубила самообладание, с глас, пълен с отвращение и гняв.

Неколцина сведоха погледи. Други се обадиха страхливо:

— Но нали той е нейният господар?

Един младолик мъж, облегнат на един от спрените там конски фургони, се изправи.

— Бременна ли е? Никак не ми прилича на бременна.

— Но е!

— Е — изрече младежът лениво, — щом е така, този глупак поврежда собствената си стока.

Стрелна нервно с поглед Деймън, надвесен над вече мъртвия собственик на робинята, с лице, застинало в мъртвешка гримаса на мъчителна агония.

Елена все още нямаше как да помогне на жената. Страхуваше се, че и тя ще умре.

— Никой ли не знае къде може да намеря лекар? — От тълпата отново се разнесе мърморене, но този път по-различно.

— По-отзивчиви ще са, ако им предложим пари — обади се Мередит. Елена веднага протегна ръка към медальона си, но Мередит я изпревари, като откопча от врата си красивото колие с аметисти и го вдигна над главата си.

— Това е за този, който пръв ни посочи къде има някой добър лекар.

Последва пауза, докато всички преценяваха и наградата, и риска.

— Нямате ли звездни сфери? — помоли се някакъв странник с хриплив глас. — Аз ще се задоволя с това!

Едно дете или по-скоро малък уличен гамен се провря през навалищата, сграбчи ръката на Елена и посочи напред.

— Доктор Мегар, нагоре по улицата, вдясно. Само след няколко преки. Можем да отидем пеша.

Хлапето беше с дрипава рокля, но може би само за да му държи топло, защото отдолу се подаваха панталони. Елена дори не проумя момче ли е, или момиче, докато хлапето не ѝ се усмихна неочаквано сладко, преди да прошепне:

— Аз съм Лакшми.

— А пък аз съм Елена.

— По-добре да побързаме, Елена — предупреди я Лакшми, — че пазителите ей сега ще довтасат.

Мередит и Бони успяха да изправят замаяната робиня, но тя беше толкова измъчена от болките, че не разбираше какво искат от нея: да ѝ помогнат или да я убият.

Елена си припомни как жената се бе свила под сянката ѝ, затова отпусна длан върху окървавената ръка на страдалката и тихо отрони:

— Сега си в безопасност. Ще се оправаш. Онзи мъж — твоят... твоят господар — е мъртъв. Обещавам ги, че никой вече няма да те нарани. Кълна се.

Жената само я зяпна невярващо, сякаш Елена ѝ обещаваше нещо абсолютно невъзможно. Все едно да не те бият редовно е извън реалността, невъзможно дори да си го представиш.

— *Заклевам ти се* — повтори Елена, без да се усмихва, но твърдо. Ясно ѝ беше, че тази жена цял живот е носила това непоносимо бреме.

Сега всичко е наред, помисли си тя и чак тогава осъзна, че от известно време изпраща мислите си към Деймън. *Зная какво върши и съм готова да поема отговорността за действията си.*

Сигурна ли си? — долетя до нея гласът на Деймън. Странно, но ѝ прозвуча по-неуверен от всякога. *Защото е съвсем сигурно, че самият аз за нищо на света няма да се нагърбя с грижи за някаква стара чанта, когато ти писне от нея. Дори не съм наясно дали мога да се справя с това, което ме очаква заради убийството на онова копеле с камшика.*

Елена се извърна и го изгледа напрегнато. Той беше напълно сериозен. *Защо тогава го уби?* — запита го тя предизвикателно.

Шегуваш ли се? Деймън я шокира с яростта и отровната злоба, отекнали в мислите му. *Той те нарани. Дори трябваше да го умъртвя много по-бавно и мъчително, додаде, без да обърне внимание на единия от носачите, който бе коленичил до него, несъмнено, за да го попита какво трябва да прави сега. Но Деймън не откъсваше очи от лицето ѝ, от кръвта, все още стичаща се от раната ѝ. Il figlio de safone^[1]! — помисли си. Устните му се отдръпнаха назад, оголвайки зъбите, докато гледаше надолу към трупа с такава зловеща гримаса, че носачът побърза да побегне на четири крака.*

— Деймън, не му позволявай да си тръгне! Доведи ги тук всичките, веднага... — замоли го Елена. Но всички около нея ахнаха, затова продължи мислено: *Не позволявай на носачите да си тръгнат. Ще ни трябва носилка, за да отведем бедната жена до лекаря. Защо са ме зяпнали всички?*

Защото си робиня, а току-що си позволи нещо, което никой роб никога не би се осмелил да стори. Ти ми заповядваш на мен, твоя господар. Телепатичният глас на Деймън прозвуча като суров упрек.

Не беше заповед, а само... нали всеки джентълмен би се притекъл на дама, изпаднала в беда? А ние сме четири дами и едната е в по-голяма беда, отколкото можеш да си представиш. Не, изпадналите в беда сме три. Май ще се нуждая от няколко шева, а Бони е на ръба на принадлежност. Елена съзнателно засягаше слабите му места. И дори беше наясно, че той го знае. Но въпреки това се разпореди и един от носачите се разбърза, за да отнесе робинята на ръце. Вторият носач получи заповед да отведе настрана неговите момичета.

Елена предпочете да придружи непознатата жена. Каза на носача да я настани в нейната носилка, за да продължат със спуснати завеси. От миризмата на кръвта усещаше метален вкус в устата си и едва сдържа сълзите си. Не ѝ се искаше да погледне отблизо раните на пребитата, но кръвта не преставаше да капе в носилката. Смъкна блузата и камизолата си, после облече отново само горната, така че да използва долната, за да превърже дългия диагонален прорез през гърдите на жената.

Всеки път, щом жената вдигнеше тъмнокафявите си подплашени очи към Елена, тя се опитваше да ѝ се усмихне окуражително. Така се залутаха някъде сред дълбините и тънкостите на общуването, при което всеки поглед, всяко докосване значеха много повече от всякакви думи.

Само не умирай, мислеше си тревожно Елена. Не умирай точно когато има за какво да живееш. Ще живееш заради свободата си. Заради бебето си.

Това като че ли наистина достигна до съзнанието на жената, защото тя се отпусна върху възглавниците, стискайки ръката на Елена.

---

[1] Селяндур, простак (ит.). — Бел.прев. ↑

— Името ѝ е Улма — прозвуча нечий глас. Елена погледна надолу и видя как Лакшми отметна завесите на носилката ѝ, като задържа ръка над главата ѝ. — Всички познават Стария Дрозд и робите му. Бие ги до припадък, а после очаква те да му влачат рикшата с товара. Всяка година избива по пет-шест от робите си.

— Тази поне не успя да убие — промърмори Елена. — Накрая си получи заслуженото. — Стисна ръката на Улма.

Изпита огромно облекчение, когато носилката спря и се появи Деймън точно когато Елена започна да се договоря с единия от носачите да пренесе Улма на ръце до къщата на лекаря. Деймън прекъсна разговора и без да се замисля дали няма да изцапа дрехите си, вдигна Улма на ръце, макар че дори и сега успя да демонстрира незаинтересованост. Кимна на Елена да го последва. Лакшми го поведе по криволичетата пътека през някакъв двор с каменна настилка към дъгообразно извит коридор. В дъното на коридора спряха пред солидни, внушително изглеждащи врати. Накрая Лакшми почука на една от вратите. Някакъв мъж със сбръчкано лице, голяма глава и рядка брада предпазливо откряна вратата.

— Нямам *кетерис*! Нито имам *хексен*, нито *земерал*! И ненавиждам магиите!

После изгледа косо малобройната група.

— Лакшми? — попита.

— Доведохме ви една жена, която спешно се нуждае от помощ — набързо му обясни Елена. — Освен това е и бременна. Нали сте лекар? Лечител?

— Да, по-скоро съм лечител, макар и само с ограничени способности. Влезте, влезте.

Лекарят бързо се върна в стаята зад вратата. Всички го последваха, като Деймън внесе Улма на ръце. Още с влизането си Елена забеляза, че лекарят се оттегли в ъгъла, претъпкан с това, което

обикновено можеше да се види в свърталища на лечители, владеещи вуду и други вещерски заклинания.

Елена, Мередит и Бони се спогледаха тревожно, но след малко Елена чу шум от плискане на вода и се досети, че лекарят, с навити до лактите ръкави, се е отдръпнал в ъгъла заради умивалника и сега грижливо измиваше ръцете си сред многото мехурчета от сапунена пяна. Може да се нарича само лечител, помисли си тя, но поне спазва основните изисквания за хигиена.

Деймън остави Улма върху нещо, което приличаше на маса за прегледи, покрита с чист бял чаршаф. Лекарят му кимна одобрително. После зацъка с език и извади от шкафа поднос с хирургически инструменти. Нареди на Лакшми да му подаде кърпи за почистване на раните. Първата му грижа бе да спре силното кървене. После започна да отваря едно след друго различни чекмеджета и да измъква от тях някакви кесии със силно миришещи билки. Дори се покачи на стълба, за да свали още от висящите от тавана торби с други билки. Накрая повдигна капачето на една дребна кутийка и взе щипка емфие, което обаче беше само за собствена консумация.

— Побързайте, много ви моля — подкани го Елена. — Изгуби много кръв!

— И вие сте изгубили кръв — отбеляза лекарят. — Името ми е Кефар Мегар. А тази тук трябва да е от робините на господаря Дрозн, нали? — Изглежда ги напрегнато, както правят късогледите с очила с много диоптри, макар че той не носеше очила. — И вие също сте робини, нали? — Вторачи се в късото въже, висящо от китката на Елена, а после и в Бони и Мередит, също с въжета на китките си.

— Да, но... — Елена не довърши. Съвсем забрави за ролята си. Едва не каза: „Но не съм истинска робиня, нося гривна и въже единствено заради спазване на благоприличието“. Вместо това изрече: — Обаче нашият господар много се различава от нейния. — *Да, съвсем различни са*, помисли си тя. Като начало вратът на Деймън не беше прекършен. И освен това, независимо колко лош и смъртно опасен можеше да бъде понякога, Деймън никога не би ударил жена, особено като тази тук. Вероятно притежаваше вродени задръжки срещу такива изстъпления — като се изключи, разбира се, периодът, когато беше обсебен от Шиничи и въобще не можеше да контролира постъпките си.

— И Дрозн ти позволи да доведеш тази робиня при лечител? — Ниският мъж я изгледа с подозрение.

— Не, той нямаше да ни позволи. Сигурна съм в това — заяви Елена решително. — Но, моля ви, побързайте! Тя кърви. А ще има и бебе...

Веждите на доктор Мегар се повдигнаха и пак се спуснаха. Без да поиска присъстващите да излязат, той извади старомодни лекарски слушалки и внимателно преслуша белите дробове и сърцето на Улма. Помириса дъха ѝ и повдигна окървавената блуза, която Елена ѝ бе дала. След това предпазливо палпира корема на пациентката си. Действаше съвсем професионално. Накрая поднесе към устните на Улма кафяво шишенце, от което тя пое няколко глътки, преди да се отпусне назад със затворени очи.

— Сега ще остане така, за да си почине и съвземе — обясни им ниският мъж. — Разбира се, тя се нуждае от няколко шева, както и ти, но предполагам, че това ще стане само ако господарят ти разреши. — Доктор Мегар изговори думата *господар* с подчертана неприязън. — Все пак още отсега мога да гарантирам, че няма да умре. Виж, за бебето още не зная. Възможно е да остане с родилни увреждания след това тежко преживяване, но не е изключено всичко да му е наред. С добра храна и достатъчно почивка тя ще се възстанови — заключи доктор Мегар и веждите му отново се размърдаха нагоре-надолу, с вид на човек, който с радост би заявил това в лицето на господаря Дрозн.

— Тогава първо се погрижете за Елена — обади се Деймън.

— Не, *не!* — възпротиви се Елена и се отдръпна от лекаря. Изглеждаше приятен човек, но очевидно тук най-важни бяха господарите, а Деймън беше много по-властен и по-страховит от всички тях.

Но в този момент Елена напълно забрави за това тукашно правило. Самата тя изобщо не беше загрижена толкова за себе си, колкото за Улма. Беше ѝ обещала, че няма да страда повече и всичко ще е наред — думите на лекаря потвърждаваха, че може да го изпълни. Сега само това имаше значение.

Веждите на доктор Мегар продължаваха да се помръдват нагоре-надолу, нагоре-надолу, като две малки гъсеници, подредени в една линия, макар че едната издаваше малко от другата.

Несъмнено поведението на тази робиня не му се струваше нормално, дори изискваше сериозно наказание. Елена го забеляза мимоходом и не му обърна внимание, както нехаеше и за Деймън.

— Помогнете ѝ — повтори тя нетърпеливо и видя как веждите му се стрелнаха рязко нагоре, сякаш устремени към тавана.

Неволно бе позволила на аурата си да се изплъзне от контрола ѝ. Но не напълно, слава Богу. Все пак част от аурата ѝ несъмнено бе изригнала наред стаята като проблясък от заслепяваща светкавица.

Забеляза го дори и лекарят, който беше нормален човек, а не вампир. Забеляза го и Лакшми. Дори Улма се понадигна тревожно от масата за прегледи.

Трябва изключително много да внимавам, напомни си Елена. Стрелна бързо с поглед Деймън, който — според нея поне — всеки миг щеше да експлодира. Твърде много емоции, твърде много кръв, а и адреналинът, с повишено ниво заради убийството на Дрозн трескаво пулсираше в кръвта му.

Но как успя да разбере това? Защото в момента дори и Деймън не можеше да се контролира съвсем добре, досети се Елена. Долавяше някакви тревожни сигнали, достигащи до нея пряко от мозъка му. По-разумно ще е по-скоро да го изведе отгук.

— Ще изчакаме навън — каза му Елена и улови ръката на Деймън. От този фамилиарен жест доктор Мегар остана напълно шокиран. Някоя робиня, дори и да бе красавица, не можеше да си позволява подобна дързост.

— Вървете и почакайте в двора — съгласи се лекарят. Постара се с нищо да не издаде изненадата си, дори не ги погледна в лицата. Погледът му остана някъде във въздуха, в пространството между Елена и Деймън. — Хей, Лакшми, подай ми от превръзките. Първо трябва да спра кървенето. Можеш да ми помагаш.

— Имам още само един въпрос — ненадейно добави той точно когато Елена и останалите се готвеха да напуснат стаята. — Как се досетихте, че тази пациентка е бременна? С каква магическа способност се постига такава проникателност?

— Няма никаква магия — обясни му Елена. — Всяка жена ще се досети само като я погледне. — Тя видя как Бони я изгледа възмутено, докато лицето на Мередит остана непроницаемо.

— Онзи ужасен търговец на роби — Дрогзи или както се казва — я шибаше с камшика си по гърдите. Вижте тези прорезни рани. — Елена изтръпна, загледана в двете кървави черти, пресичащи гърдната кост на Улма. — При подобно изтезание всяка жена ще вдигне ръце, за да предпази гърдите си, но тази се помъчи да прикрие корема си. А това може да означава само, че е бременна и тя го знае.

Доктор Мегар спусна вежди и се загледа в Елена, напрегнато, сякаш се взираше през стъклата на очила. После кимна замислено.

— Вземете няколко превръзки, за да спрете кървенето от раните си. — Каза го на Елена, а не на Деймън. Очевидно тя бе спечелила донякъде уважението му, без значение дали бе робиня или не.

От друга страна, Елена сякаш бе изгубила връзка с Деймън. Или може би самият той нарочно се бе изолирал телепатично от нея, оставяйки я, все едно се взира в гола стена. Деймън се върна в чакалнята на лекаря и махна нетърпеливо с ръка на Бони и Мередит.

— Изчакайте тук, в тази стая — каза им със заповеднически тон. — И не излизайте оттук, докато доктор Мегар не се върне. Най-важното е да не пускате никого откъм предната врата. Заключете я. И да остане заключена. Добре. Елена ще дойде с мен в кухнята през задната врата. Не искам *някой* да ме безпокои, освен ако разбунената тълпа отвън не заплаши да подпали къщата. Разбрахте ли ме? И двете?

Елена виждаше, че Бони едва се сдържа да не избухне „Ама Елена още кърви!“, а Мередит ѝ даде знак с очи, че трябва спешно да свикат съвета на сестринството на динозаврите велосираптор. Всички бяха наясно какъв би трябвало да бъде план А: Бони се втурва в прегръдките на Деймън, ридаейки неутешимо, или с не по-малко страст се спуска да го целува, докато Елена и Мередит заобикалят отстрани, за да направят... ами, това, което трябва да се направи.

Елена само с един многозначителен поглед категорично им подсказа, че е против. Деймън действително беше бесен, но тя долови, че е разгневен повече на Дрозн, отколкото на нея. Пролятата кръв го беше възбудила, но той бе свикнал да се контролира в подобни кървави сцени. Освен това Елена още се нуждаеше от помощ заради раните си — болките ѝ все повече се усилваха. Почувства ги по-силно, след като узна, че зверски пребитата жена ще оцелее и дори ще успее да роди. В

момента обаче най-силно я заинтригува това, което Деймън си бе наумил. Искаше да узнае какво е то, и то веднага.

След като хвърли последен успокояващ поглед към Бони, Елена тръгна зад Деймън към вратата на кухнята. Вратата имаше ключалка. Деймън я изгледа многозначително и Елена побърза да заключи, щом и двамата влязоха в кухнята. Тя вдигна очи към лицето на „господаря си“.

Той се изправи край мивката и пусна водата, притиснал едната си ръка към челото си. Косата му падна над очите и се намокри от водата, но той не ѝ обърна внимание.

— Деймън — заговори Елена плахо, — какво ти е...? Добре ли си?

Той не отговори.

Деймън? — повтори въпроса си тя, но този път телепатично.

Допуснах да те нарани. А съм достатъчно бърз. Можех да убия онова копеле Дрозн само с едно изригване на Силата. Ала въобще не очаквах, че можеше да пострадаш. Телепатичният му глас прозвуча като странна смесица от най-черна заплаха и нежен опит за успокоение. Сякаш се стараеше да я предпази от всякакви жестокости и опасности.

Дори не можях да му кажа — дори не можях да му изпратя нужните думи, за да му кажа що за същество беше той. Не можех да мисля. Той беше телепат; щеше да ме чуе. Но аз нямах думи. Можех само да креция — мислено.

Елена усети леко замайване — малко по-силно от досегашното. Нима Деймън толкова страдаше по нея? Не беше ли разгневен за дръзкото ѝ нарушаване на правилата пред очите на тълпата, с което може би тя провали тяхното прикритие? Не му ли пукаше, че в момента изглеждаше толкова раздърпана и грозна?

— Деймън — заговори тя. Той се изненада, че тя заговори на глас. — Това... това... няма значение. Вината не е твоя. Ти никога нямаше да ми позволиш да го направя...

— Но трябваше да се досетя, че нямаше да ме попиташ! Отначало си помислих, че ще го нападнеш, ще скочиш върху раменете му и ще започнеш да го душиш. И бях готов да ти се притека на помощ, за да го повалим, както два вълка повалят едър елен. Но ти, Елена, не си меч, а щит. Трябваше да се досетя, че ще поемеш

следващия му удар. И заради мен ти наистина пое удара... — Погледът му се отмести към окървавената ѝ скула и той потръпна измъчено.

После като че ли успя да се окопити.

— Водата е доста студена, но поне е чиста. Трябва да почистим раните ти и веднага да спрем кървенето.

— Не очаквам тук да се намери от „Черна магия“ — подхвърли Елена шеговито. Изглежда щеше да я заболи.

Деймън обаче веднага се зае да тършува из кухненските шкафове.

— Ето — извика радостно, след като претършува само три от тях. С тържествуващ вид ѝ показва наполовина пълна бутилка с „Черна магия“. — Много лекари пазят това вино като лекарство и обезболяващо. Не се безпокой, щедро ще му го платя.

— Тогава ми се струва, че и ти трябва да отпиеш от него — предложи му Елена дръзко. — Хайде, и на двамата ще ни дойде добре. Пък и няма да ни е за пръв път.

Много добре знаеше, че последното ѝ изречение ще се хареса на Деймън. Все трябваше да съществува някакъв начин да му възвърне това, което Шиничи му бе отнел.

Ще му върна спомените, заграбени от Шиничи, реши Елена, като се опитваше да прикрие на всяка цена тези свои мисли от Деймън чрез бял шум. Не зная как ще го постигна, нито кога ще имам удобен шанс, но се кълна, че ще го направя. Заклевам се.

Деймън наля в две чаши от разкошното, опияняващо ухаещо вино. Подаде едната на Елена.

— Отначало отпий само една глътка — посъветва я той. Не можа да се удържи да не добави с тон на опитен познавач: — От добра реколта е.

Елена отпи, после изпразни чашата на един дъх. Беше жадна, пък и във виното „Черна магия“ нямаше никакъв алкохол. На вкус въобще не напомняше обикновените вина. По-скоро приличаше на забележително освежаваща газирана вода, силно пенлива, но с подправка от сладки зърна на черно грозде.

Елена забеляза, че Деймън също бе забравил да отпива на малки глътки. Прие с готовност втората чаша, която той ѝ предложи.

Със сигурност аурата му се е укротила, реши тя в момента, в който той взе една намокрена кърпа, я да се заеме с почистването на

раната ѝ, съвсем леко покрай очертанието на скулата ѝ. Тази рана първа бе престанала да кърви, но докато Деймън я промиваше кръвта отново потече. След изпиването на две чаши от „Черна магия“ на гладен стомах Елена се отпусна изнемощяло на облегалката на стола. Главата ѝ леко се килна назад и тя притвори очи. Докато Деймън почистваше раните ѝ, съвсем загуби представа за времето. Отслабна контролът върху аурата ѝ.

Като отвори очи, не бе заради някакъв звук или образ, а заради внезапния и решителен изблик на аурата на Деймън.

— Деймън?

Той се надвеси над нея. Чернотата му се издигаше зад него като сянка, висока и широка, и почти хипнотизираща. И определено плашеща.

— Деймън? — повтори тя неуверено.

— Не го правим както е правилно — рече той. Тя веднага се замисли за неподчинението си като негова робиня, както и за не малкото нарушение на правилата от Бони и Мередит. Но гласът му оставаше галещ, като черно кадифе, затова тялото ѝ реагира много по-вярно в сравнение с разума ѝ. Цялото потръпна.

— Как... да го направим правилно? — попита го, но после допусна грешката да отвори очи. Откри, че той се е навел към нея, докато тя оставаше на стола, и милваше — не, само докосваше — косата ѝ тъй нежно, че тя дори не го усети.

— Вампирите умеят да лекуват рани — увери я той. Огромните му очи, сякаш побрали цяла собствена галактика от звезди, се приковаха омагьосващо в нейните. — Можем да ги почистим. Можем също да ги принудим отново да кървят — или да спрем кръвта.

И преди съм се чувствала така, припомни си Елена. Тогава той също ѝ бе говорил така, макар сега да не го помнеше. А аз... аз бях толкова изплашена. Но това трябва да е било преди...

Да, беше, преди да стигнат до мотела. В онази вечер, когато той ѝ заповяда да побегне, обаче тя не се вслуша в думите му. Същата онази нощ, спомена, за която Шиничи му беше отнел — както при първото им съвместно вкуване на „Черна магия“.

— Покажи ми — шепнешком го помоли тя. Знаеше също, че още нещо в мозъка ѝ нашепва в този миг най-различни думи. Думи, които

тя самата за нищо на света не би се осмелила да изрече, дори ако беше робиня.

Нашепваше ѝ: *Аз съм твоя...*

Тъкмо тогава усети съвсем лекия, като полъх на вятър, допир на устните му до нейните.

И в същия миг тя се възпламени. Мислено простена: *О! О, Деймън!*, докато той измести устните си, за да докосне нежно ранената ѝ буза с коприненомекия си език. Но първо се погрижи да прочисти стичащата се кръв, а накрая, когато замърсяването беше отмито така внимателно, спря кръвта и продължи с лекуването на раната ѝ. Сега тя можеше да почувства неговата Сила, онази мрачна Сила, която бе показвал в хиляди битки досега, за да причини стотици смъртоносни рани — сега тя бе съсредоточена само върху тази лесна за него задача, едновременно с това и така приятна — отстраняването на белега от камшика от бузата на едно момиче. Елена си помисли, че усещането напомня за галене с венчелистчетата на роза от сорта „Черна магия“, които с хладина и нежност отстраняваха болката, докато тя тръпнеше от наслада.

Ала после спря. Елена беше наясно, че и този път е прекалила с виното, но сега не ѝ прилоша. Измамно лекото вино бе омаяло главата ѝ и се чувстваше приятно опиянена. Всичко ѝ се струваше нереално, приказно.

— Ей сега ще те изцера — обеща ѝ Деймън, като отново докосна косата ѝ, тъй леко, че тя едва го усети. Но този път тя пое изпратената от него към нея Сила, за да подсили усещането ѝ, за да може да се наслади на всеки миг от преживяването. Още веднъж я целуна — така ефирно, че устните му съвсем леко се допряха ДО нейните. Главата ѝ се отпусна назад, но той не се доближи повече към нея дори когато заради разочарованието си тя се опита да го притегли към себе си. Деймън просто бе решил да изчака, докато Елена обмисли по-спокойно случващото се помежду им.

Не бива да се целуваме точно сега. Мередит и Бонис са в съседната стая. Как се озовах в подобна ситуация? Но Деймън дори не се опитва да ме целуне... и ние трябваше да сме — ох!

Пронизаха я болки от останалите ѝ рани.

Наистина я заболя много. Кое жестоко създание бе измислило този остър като бръснач камшик, простена Елена, който се връзваше

така дълбоко в кожата, че в първия миг дори не я заболя — или не чак толкова силно... но ставаше все по-зле с всеки изминал миг? И не спираше да кърви... нали трябваше да спрем кървенето, докато чакаме лекарят да ме прегледа...

Но следващата ѝ рана, точно която сега я прогаряше като огън, пресичаше ключицата ѝ диагонално. А третата беше край коляното ѝ...

Деймън се надигна, за да вземе следващата кърпа от мивката и да почисти раната ѝ с вода.

Елена го отблъсна.

— Не.

— Не? Сигурна ли си?

— Да.

— Само исках да я почистя...

— Зная. — Наистина го знаеше. Можеше да чете мислите му, ясни и спокойни въпреки бушуващата му Сила. Не разбираше защо я бе допуснал толкова близо до себе си, но наистина го бе сторил.

— Поне ми позволи да ти дам един съвет: в никакъв случай не дарявай кръвта си на някой умиращ вампир и въобще не позволявай на никого да я опита. Това е по-лошо от „Черна магия“.

— По-лошо ли? — Досети се, че ѝ правеше комплимент, макар да не го разбра.

— Колкото повече пиеш, толкова по-ненаситен ставаш — обясни ѝ Деймън. За миг Елена видя вълнението, което причиняваше в доскоро спокойните води на неговите мисли. — А колкото повече пиеш, толкова повече Сила можеш да поемеш — додаде той сериозно Елена никога не се бе замисляла, че това може да е проблем, но действително беше. Спомни си каква агония изпита, когато се опитваше да абсорбира собствената си аура, преди да се научи как да я смесва и движи с кръвта си.

— Не се безпокой — продължи той, все още напълно сериозен. — Зная за кого мислиш сега. — Отново се отдръпна, за да вземе още една кърпа. Но без да се усети, той ѝ бе подсказал твърде много.

— Ти *знаеш* за кого си мисля? — попита Елена тихо. Остана изненадана колко опасно прозвуча гласът ѝ, като меко потупване на лапите на едра тигрица. — Без дори да ме попиташ?

— Е, поне предполагам...

— *Никой* не знае за какво си мисля — заяви тя. — Докато не му кажа. — Измести се и го накара да коленичи, за да я погледне въпросително. И зажадняло.

Тогава, веднага след като го принуди да коленичи, тя го притегли към раната си.

Елена се завърна в реалния свят бавно, с много усилия. Впикноти в кожата яке на Деймън и за кратко се запита дали ще помогне, ако му свали якето. Но в следващия миг настроението ѝ отново помръкна заради онзи звук — остро, настойчиво чукане.

Деймън надигна глава и изръмжа.

Ние сме като двойка вълци, помисли си Елена, борещи се с нокти и зъби.

Но другата част от мозъка ѝ напомни, че чукането отвън не престава.

Тези момичета! Бони и Мередит! Нали им бе заповядал да не го безпокоят, освен ако къщата не гори!

Но лекарят... О, Господи, нещо лошо е станало с онази бедна, измъчена жена! Сигурно умира!

Деймън още ръмжеше, със следа от кръв по устните. Беше едва забележима следа, защото втората ѝ рана вече бе напълно излекувана — както и първата, по скулата ѝ. Елена напълно бе изгубила представа за времето, след като бе притеглила Деймън да целуне тази рана. Сега обаче, с нейната кръв във вените му, прекъснат насред най-очарователния миг на удоволствието му, Деймън приличаше на неопитомена черна пантера.

Дори не беше наясно дали ще успее да го възпре, ала поне да го укроти донякъде, без да използва цялата си Сила срещу него.

— Деймън! — извика тя. — Там отвън са нашите приятели. Забрави ли ги? Бони, Мередит и лекарят.

— Мередит — повтори Деймън и отново издърпа устни назад, като оголи ужасяващо удължените си кучешки зъби. Явно още не се бе завърнал в реалността.

Ако се изправи срещу Мередит сега, Деймън нима да се стресне, каза си Елена. Тя много добре знаеше, че нейната приятелка притесняваше Деймън, защото винаги разсъждаваше логично и нищо не убягваше от погледа ѝ. Бяха толкова различни. Тя го дразнеше като

камъче в обувката. Ала сега той можеше да се справи с това смущение по начин, който щеше да превърне Мередит в жив труп.

— Нека отида да видя — каза Елена, когато отново се почука. Не можеха ли да престанат с това тропане? Нима не ѝ се бяха струпали достатъчно грижи?

Ръцете на Деймън само се стегнаха около нея. Обля я горещина, защото знаеше, че дори той да я възпираше, пак съдържаше голяма част от силата си. Не искаше да я смачка, както би сторил, ако използваше дори само една десета от силата, спотайваща се в яките му мускули.

Вълната от чувства я принуди за кратко да затвори очи, да затаи дъх съвсем безпомощно, макар да знаеше, че в този момент тя трябва да бъде гласът на разума.

— Деймън! Те може би само ни предупреждават. Или може би Улма е пред прага на смъртта!

Споменаването за *смъртта* подейства на Деймън. Веднага присви очи сърдито, докато не заприличаха на две цепки. От кървавочервената светлина, проникваща през дървените капаци пред прозорците на кухнята, върху лицето му падаше някакво смътно подобие на решетка в черно и аленочервено, което го правеше по-красив от всякога — и още по-демоничен.

— Ти ще останеш тук — решително ѝ заповяда Деймън, без да се преструва на „господар“ или „джентълмен“. Сега беше просто един див звяр, един самец, загрижен само за своята самка — единственото същество на този свят, което не беше за него плячка или съперник.

Докато беше в това състояние, тя не можеше да спори с него и затова реши да остане тук. Деймън щеше да се погрижи за всичко. А Елена щеше да остане вътре толкова дълго, колкото той преценеше, че е необходимо.

Елена действително не беше наясно чии са тези последни мисли — негови или нейни. Двамата още се опитваха да разплетат възела на емоциите си. Реши да го следи внимателно и ако се появи опасност той да загуби контрол...

Не би искала да ме видиш как губя контрол.

Повече я плашеше да го вижда как превключва от състоянието, подвластно само на суровия животински инстинкт, към леденото и безупречно мислено превъзходство. Не бе сигурна дали Деймън е най-здравомислещият от всички, които бе срещала през живота си. Или

просто бе най-способният да прикрива дивото в себе си. Тя придърпа разкъсаната си блуза, докато го гледаше как с лекота и грациозност пристъпи към вратата, за да отвори рязко и така яростно, че едва не изпадна от пантите.

Но никой не падна при отварянето на вратата, следователно никой отвън не бе подслушвал интимния им разговор. Все пак Мередит бе доста наблизко, като с едната си ръка държеше Бони зад себе си, а другата беше вдигнала, за да почука още веднъж.

— Какво има? — попита Деймън с ледена интонация. — Не ви ли казах, че...

— Да, каза ни, но нещо се случи — заговори Мередит. Да прекъсне Деймън в сегашното му състояние, бе равносилно на самоубийство.

— *Какво толкова се е случило!* — озъби се Деймън.

— Навън се е струпала разгневена тълпа, заплашваща да запали сградата. Не зная защо са така вбесени — заради Дрозн или за това, че прибрахме Улма тук, но са извънредно ядосани и са дошли със запалени факли. Не ми се искаше да прекъсвам... лечението... на Елена, но доктор Мегар ми каза, че няма да се вслушат в думите му, защото е човек.

— А преди е бил роб — намеси се Бони, като се освободи от задущаващата хватка на Мередит. Изгледа Деймън с блеснали очи и протегнати в молба ръце. — Само ти можеш да ни спасиш — добави, за да му обясни какво се криеше зад напрегнатия ѝ поглед. Което означаваше, че ситуацията наистина е много сериозна.

— Добре, добре. Ще се оправя с тях, а вие се погрижете за Елена.

— Да, разбира се, но...

— Не. — Деймън се държеше безразсъдно или заради кръвта и спомените, които не позволяваха на Елена да формира смислено изречение, или защото бе преодолял страха си от Мередит. Отпусна ръце върху раменете ѝ. Беше по-висок от нея с пет-шест сантиметра, така че не се затрудни да прикове поглед в очите ѝ. — Ти лично ще се грижиш за Елена. Всяка минута тук стават трагедии: непредвидими, ужасни, смъртоносни. Не искам това да се случи с Елена.

Мередит го изгледа продължително. За пръв път не се посъветва с поглед с Елена, преди да отговори на въпрос, който пряко я засягаше.

— Ще бдя над нея — промълви накрая с тих, но ясен глас. И позата ѝ, и тонът ѝ подсказваха, че би могла да добави „с цената на живота си“, без да прозвучи мелодраматично.

Деймън се отдалечи от нея, премина през вратата и без да погледне назад, продължи напред, докато изчезна от погледа на Елена. Но гласът му отекна в съзнанието ѝ: *Ще бъдеш в безопасност, ако изобщо има начин да те спася. Кълна се.*

Ако имаше начин да я спаси. Страхотно. Елена се опита да раздвижи мозъка си. Мередит и Бони я изгледаха учудено. Елена първо пое дълбоко дъх и си припомни дните от миналото, когато едно момиче, след такава разгорещена любовна среща, щеше да го очаква дълъг и крайно сериозен разпит.

Но Бони само възкликна учудено:

— Лицето ти сега изглежда много по-добре!

— Да — кимна ѝ Елена, като придърпа двата края на блузата си, за да ги завърже на възел под гърдите си. — Но кракът продължава да ми създава проблеми. Не успяхме — още не е излекуван.

Бони отвори уста и понечи да заговори, но веднага избърза да я затвори. От нейна страна това бе истински героизъм — както обещанието на Мередит пред Деймън. Е, все пак я отвори след малко, но само колкото да изрече:

— Вземи шала ми, за да го увиеш около крака си. Може да го сгънем и завържем откъм страната, където те боли. Така ще ти олекне.

— Мисля, че доктор Мегар вече е свършил с Улма — обади се Мередит. — Сега може би ще те прегледа.

В другата стая докторът отново миеше ръцете си, като използваше голямата помпа, за да изкачи повече вода в казанчето. В ъгъла бяха струпани окървавени дрехи, от които се разнасяше толкова неприятна мириша, че Елена мислено благодари на лекаря за струпването на билки върху купа от дрехи. Ароматите на билките потискаха миризмата на кръвта. Наблизо в едно широко, удобно кресло седеше някаква непозната на Елена жена.

Елена отлично знаеше колко силно страданието и ужасът могат да деформират човешкото лице, но никога не се бе замисляла, че облекчението и липсата на болка също могат да го променят до неузнаваемост. Беше довела в лечебницата една нещастница, толкова свита и подплашена, че приличаше на малко дете. Слабото ѝ изпито

лице, сгърчено от агонията и неопикуемия ужас, наподобяваше абстрактна картина на престаряла, сбръчкана вещица. Кожата ѝ беше съвсем посивяла, а косата ѝ не покриваше цялата ѝ глава, само сплъстени кичури висяха от страни като водорасли. Всичко в нея подсказваше, не, крещеше, че е окаяна и жалка робиня — от железните окови на китките ѝ до силно разголеното ѝ окървавено тяло, цялото в белези, до босите ѝ, силно задебели нозе. Елена дори не можеше да каже какъв бе цветът на очите на жената — само ѝ се сториха сиви като лицето ѝ.

А сега пред Елена седеше жена в началото или средата на тридесетте си години. Слаба, привлекателна, с аристократично изваяно лице, с превъзходно очертан патрициански нос, с черни пронизващи очи и вежди, красиво извити като криле на излитаща птица. Сега се беше излегнала удобно в креслото, с крака, отпуснати върху ниска отоманка, и бавно разчесваше косата си — черна, прошарена тук-там в сиво, което ѝ придаваше още по-достоеен вид, макар да бе облечена само в скромен тъмносин пенъоар. Вече имаше бръчки по лицето си, които ѝ придаваха вид на жена със силен характер, но в нея се долавяше нещо топло и младежко, може би заради леко издутия ѝ корем, върху който тя нежно ос отпуснала едната си ръка.

За миг Елена си помисли, че трябва да е съпруга на лекаря или неговата икономка. Но само миг преди да я попита дали злочестата робиня Улма не е умряла, тя неволно зърна как под маншета на тъмносиния пенъоар проблесна желязната гривна към оковите.

Господи, нима тази слаба чернокожа жена с аристократична осанка беше Улма? Явно доктор Мегар сътворил истинско чудо.

Лечител, така се беше представил той. Очевидно умееше да лекува рани, също като Деймън. Никой не би дочакал подобно изцеление, ако е бил жестоко бит с камшик като Улма. Да се опитва да прави хирургически шевове по обляната в кръв телесна маса, в каквото състояние Елена я бе довела, изглеждаше невъзможно, ала ето че доктор Мегар бе успял да се справи.

Елена въобще не беше очаквала да се озове в такава ситуация, но бързо си припомни добрите маниери на истинска южнячка, родена и възпитана в щата Вирджиния, прочут с изисканите си обитатели.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо. Аз съм Елена — заговори я тя и ѝ протегна ръка.

Улма изпусна четката върху стола, надигна се и протегна двете си ръце, за да прегърне Елена. Пронизващите ѝ черни очи сякаш поглъщаха лицето на девойката.

— Ти беше! — възкликна тя, спусна от дивана крака си, обут в чехъл, и се просна на колене пред Елена.

— О, не, госпожо! Моля ви! Сигурна съм, че лекарят ви е казал да си почивате. Сега не бива да се вълнувате.

— Но ти беше онази, която... — Явно поради някаква причина жената се нуждаеше от потвърждение. А Елена беше готова на всичко, за да я успокои.

— Да, аз съм — призна ѝ Елена. — Но сега мисля, че трябва отново да седнете на дивана.

Улма тутакси се подчини, но все пак се долавяше някаква лекота и весело настроение във всичките ѝ действия. Елена вече можеше да го разбере, макар да беше робиня само от няколко часа. Да се подчиняваш, но докато все още имаш някакъв избор, беше абсолютно различно от подчинението, когато неизпълняването на заповедите означава смърт.

Улма седна, но пак протегна ръце към Елена.

— Погледни ме! Скъпа моя богиня, пазителка, ангел спасител — каквато и да си: погледни ме! Вече отново съм човек, след като цели три години живях като животно — благодарение на теб! Долях като ангел небесен и се изправи между камшика и мен. — Улма отново се разплака, но сега сълзите ѝ бяха от радост. Погледът ѝ се зарея по лицето на Елена и се прикова върху белега на скулата ѝ. — Само че ти явно не си от пазителите, защото те се защитават с магии и никой не може да ги застрашава. Затова и никога не биха се забъркаш в подобна ситуация. За тези три години нито веднъж не се намесиха в такава сцена. А през това време се нагледах на това как всичките ми приятели, поробени преди мен, бяха покосени от неговия камшик, от неговия бяс. — Поклати мрачно глава, сякаш не можеше да произнесе гласно името на Дрозд.

— Съжалявам... толкова съжалявам — промълви Елена притеснено. Обърна се и погледна към Бони и Мередит, също като нея онемели от разказа на Улма.

— Няма значение. Разбрах, че твоят партньор го убил още там, на улицата.

— Аз ѝ го казах — гордо заяви Лакшми, която бе влязла в стаята, без да я забележат.

— Моят партньор? — Елена едва не заекна от смущение. — Е, той не е мой... искам да кажа, че аз... ние...

— Той е нашият господар — веднага я поправи Мередит.

Улма още гледеше Елена с най-дълбоката си признателност, бликаща от сърцето ѝ.

— Всеки ден ще се моля за душата ти да те извиси, за да те спаси, като те измъкне оттук.

— Могат ли душите да се извисяват оттук? — слиса се Елена.

— Разбира се. Постига се чрез разкаяние и добри дела. Предполагам, че имат значение и молитвите околните.

Е, сега със сигурност мога да твърдя, че съвсем говориш като робиня, замисли се Елена. Искаше и се да го каже по-деликатно, но беше толкова изтощена, болеше я кракът, всичките ѝ чувства бяха така объркани.

— Не говорите като робиня — е, поне според моите представи за това, как би говорила една робиня — поясни Елена. — Или нищо не разбирам?

Видя как очите на Улма се насълзиха.

— О, Боже мой! Простете, че попитах. Моля ви...

— Не! Няма друга личност, с която по-силно да желая да споделя това. Ако си съгласна, ще ти разкажа как стигнах до това уничително състояние. — Улма зачака, без да откъсва поглед от Елена, готова на мига да изпълни всяко нейно желание.

Елена изгледа въпросително Мередит и Бони. Отвън вече не се чуваха виковете. Ясно беше, че къщата не беше подпалена. За щастие точно в този миг доктор Мегар отново се появи.

— Запознахте ли се? — попита той, като замърда вежди в противоположни посоки: едната нагоре, другата — надолу. В ръката си държеше бутилката с остатъка от виното „Черна магия“.

— Да — каза Елена, — но тъкмо се питах дали да не се евакуираме оттук. Очевидно отвън се е струпала многобройна тълпа...

— Партньорът на Елена ще им даде много поводи за размисъл — обади се Лакшми, без да прикрива задоволството си. — Всички тръгнаха към Мястото за сборищата, за да решават за подялбата на собствеността на Дрозн. Готова съм да се обзаложа, че ще счупи

няколко глави и съвсем скоро ще се върне тук — добави тя с ликуващ тон, като за никого не остана повод да се съмнява кой бе този, от когото момичето толкова се възхищаваше. — Иска ми се и аз да бях момче, за да видя това.

— Та ги си по-храбра от всички момчета. Нали ти ни доведе тук — увери я Елена. Спогледа се с Мередит и Бони. Явно безредиците бяха някъде надалеч, а Деймън беше всепризнат майстор в измъкването от подобни ситуации. Освен това той... може би се нуждаеше от едно яко сбиване, за да изразходи излишната си енергия, насъбрана в него благодарение на кръвта на Елена. Тя си каза, че една суматоха точно сега може да му се отрази добре.

Погледна към доктор Мегар.

— Как мислите, дали моят... нашият господар ще е добре?

Доктор Мегар замислено повдигна и спусна вежди.

— Вероятно ще се наложи да плати кръвен данък на роднините на Стария Дрозд, но не е редно да е много голям. После вече може да прави каквото си пожелае със собствеността на това проклето дърто копеле. Според мен за всички вас сега е най-безопасно да останете тук, по-далеч от Мястото за сборищата. — Продължи с разсъжденията си, подкрепящи мнението му, докато наливаше в ликьорени чашки от виното „Черна магия“. — Полезно е за нервите — отбеляза лекарят и отпи.

Улма му се усмихна с най-красивата си, стопляща сърцето усмивка, докато лекарят обиколи гостите си с подноса.

— Благодаря ти — и на теб благодаря — и на теб благодаря. Не бих искала да ви отегчавам с историята си.

— Не, разкажете ни, разкажете ни, моля ви! — Елена изгаряше от нетърпение да чуе повече за живота ѝ, особено сега, като се увери, че над приятелките ѝ или над Деймън не е надвиснала пряка опасност. Всички останали кимнаха утвърдително.

Улма леко се изчерви, но започна разказа си по-спокойно:

— Родена съм при царуването на Келемен II. Сигурна съм, че това не говори нищо на нашите гости, но не и на онези, които познаваха както него, неговата доброта. Изучавах професията на майка ми, която бе прочут дизайнер на модни тъкани. Баща ми беше бижутер, известен почти колкото нея. Притежаваха хубаво имение в покрайнините на града. Можеха да си позволят хубава къща, почти

като на повечето от богатите им клиенти, макар че внимаваха да не изтъкват богатството си. Тогава аз бях лейди Улма, а не Улма старицата. Родителите ми се грижеха по всички възможни начини да ме опазят от хорските очи, за да не пострадам. Но...

Улма... не, лейди Улма, замисли се Елена и отпи солидна глътка вино. Очите ѝ сега бяха променени — гледаше в миналото, но се стараеше да не разстройва слушателите си. Заговори отново миг преди Елена да я помоли да спре, докато не се почувства по-добре.

— Ала въпреки всичките им грижи... някой... отнякъде ме забелязал и поискал ръката ми. Не, не беше Дрозн, който тогава бе само кожар във Външните земи. Дрозн видях за пръв път преди три години. А онзи беше владетел, генерал, демон с ужасна репутация, така че баща ми категорично му отказа да стана негова жена. Нахлуха у нас вечерта. Бях на четиринадесет, когато се случи това. Така бях превърната в робиня.

Елена бе пронизана от силна емоционална болка, пренесена в мозъка ѝ директно от мозъка на лейди Улма. *О, Господи, отново го направих*, стресна се, докато забързано се опитваше да овладее психичните си сетива.

— Моля ви, не е нужно да ни разказвате всичко това. Може би някой друг път...

— Бих искала да го споделя с теб... с теб, за да знаеш какво добро си извършила. И предпочитам само веднъж да говоря за това. Но ако не желаеш да слушаш...

Заради вежливостта трябваше да бъдат нарушени именно правилата на вежливостта.

— Не, не, щом желаете, моля ви, продължавайте... Аз само исках да знаете колко много съжалявам. — Елена погледна към доктора, който търпеливо я чакаше до масата с кафявата бутилка в ръка. — Ако нямате нищо против, може ли да ми излекувате крака? — Усети, че последната дума прозвуча с нотка на съмнение, понеже още се чудеше как някой би могъл да излекува Улма така магически. Затова не се изненада, когато лекарят поклати глава. — Или по-скоро да ме защитете, докато говорим.

Бяха необходими няколко минути лейди Улма да превъзмogne шока и притеснението, че е оставила своята спасителка да я чака, но не

след дълго Елена вече лежеше върху операционната маса, а лекарят ѝ подаваше да отпие от бутилка, ухаеща на сироп за кашлица.

О, явно по-добре да опита това, което използваха в Тъмното измерение като упойка — особено след като очакваше от хирургическите шевове да я заболи, реши Елена. Отпи само една глътка и стаята се завъртя пред очите ѝ. Отказа предложената от доктор Мегар втора глътка.

Той развърза окончателно съсипания шал на Бони, след което се зае да разрязва над коляното джинсите на Елена.

— Е, благодаря, че си толкова добра, за да ме изслушаш — поде лейди Улма. — Но аз вече се уверих колко си добра. Ще се постарая да спестя и на двете ни болезнените подробности от робството ми. Достатъчно е само да спомена, че през всички тези години бях препродавана от един господар на друг, все като робиня. И всеки път ставаше все по-зле. А накрая някой подметна, като на шега: „Защо пък да не я пуснем на Стария Дрозн? Ако някой може да изстиска последното останало в нея за полза на господаря ѝ, това ще е само той.“

— Мили Боже! — възкликна Елена. Надяваше се всички наоколо да си обяснят бурната ѝ реакция с разказа на лейди Улма, а не заради спирта, с който лекарят почисти наранената ѝ плът. Деймън е много по-добър в това, помисли си тя. Досега не съм осъзнавала какъв късмет съм имала с него. Тя се постара да не се разтрепери, когато доктор Мегар започна шева с иглата, но стискаше тъй силно китката на Мередит, че се уплаши, че ще я счупи. Опита се да разхлаби хватката си, но в отговор Мередит я стисна силно. Дългата ѝ гладка ръка беше почти като на момче, но много по-мека. Елена беше доволна, че можеше да стиска толкова силно, колкото искаше.

— Само че напоследък силите ми започнаха да отслабват — добави лейди Улма тихо. — Струва ми се, че той съзнателно се стараеше да ме унищожи. — Когато заговори за собственика си, лицето ѝ доби сурово изражение. — И тогава разбрах истината. — Лицето ѝ изведнъж засия и Елена видя как е изглеждала Улма като тийнейджър — толкова красива, че всеки демон би я поискал за своя жена. — Знаех, че в мен расте нов живот. Но знаех също, че ако може, Дрозн непременно ще го погуби.

Улма сякаш не забеляза учудването и ужаса, изписан по лицата на трите момичета. Елена обаче не можеше да се отърси от усещането, че преживява някакъв кошмар, все едно бе застинала до ръба на чернееща се пукнатина в леда. И че трябва да продължи да се лута в тази непрогледна тъмнина, да заобикаля предпазливо коварни, едва видими пукнатини в леда, сковал цялото Тъмно измерение, докато най-после се добере до Стефан, за да го освободи. Това спонтанно надигнало се в нея отвращение не беше първото чувство, обзело я, докато заобикаляше поредната пукнатина в леда, но бе първото, което толкова ѝ подейства.

— Вие, млади жени, сте съвсем нови тук и напълно неопитни — наруши лейди Улма продължителната тягостна тишина. — Дано само не съм казала нещо неподходящо...

— Ние тук сме робини — уточни Мередит и повдигна въжето си. — Струва ми се, че колкото повече научим толкова по-добре ще бъде за нас.

— Вашият господар — никога не бях виждала досега някой да се сражава така шеметно със Стария Дрозн. Мнозина са говорили какво ли не против него, ала смелостта им се изчерпваше само с това. Вашият господар обаче...

— *Ние* го наричаме Деймън — прекъсна я Бони.

Лейди Улма веднага запомни името му.

— Да. Господарят Деймън — мислите ли, че би ме задържал при себе си? Разбира се, той първо ще трябва да плати кръвен данък на роднините на... на Дрозн, след което пръв ще може да избира какво да вземе от неговата собственост. Аз останах сред малкото роби, които Дрозн не успя да убие. — В изписаната по лицето на жената надежда имаше нещо толкова болезнено, че Елена едва се сдържа да не отвърне очи от нея.

И тогава се досети, че от доста време не бе виждала Деймън. Колко време му е нужно, за да се оправи с тълпата? Погледна тревожно към Мередит.

Мередит тутакси разбра какво се крие зад този поглед, но само поклати безпомощно глава. Дори да успееш да се доберат до Мястото за сборищата под водачеството на Лакшми, какво можеха да направят?

Елена успя да се овладее да не потръпне от болка и се усмихна на лейди Улма.

— Защо не ни разкажете още за времето, когато сте били малко момиче? — попита я тя.

Деймън не очакваше, че садистичен, тъп дъртак, който пребиваше с камшик една жена само задето не можеше да тегли тежка каруца като кон, ще има приятели. И Стария Дрозн наистина нямаше. Но проблемът не бе в това.

Нито дори самото убийство, колкото и странно да изглеждаше на пръв поглед това. В живота на робите убийствата бяха част от всекидневието. Жителите на тези бедняшки квартали с опасни тесни улички не се изненадаха от това, че Деймън се бе нахвърлил върху Стария Дрозн и бе спечелил битката с него.

Проблемът беше в отношението към една робиня, а вероятно стигаше и по-надълбоко. Ставаше дума за това, как Деймън се държи с робините си.

Внушителна тълпа от мъже — Деймън веднага забеляза, че сред тълпата нямаше нито една жена — наистина се беше струпала пред вратата на къщата на лекаря. Мъжете действително носеха факли със себе си.

— Полудял вампир! Полудял вампир на свобода!

— Домъкнете го, за да раздадем правосъдие!

— Да изгорим това място, ако не ни го предадат!

— Старейшините ни заповядаха да им го предадем!

Това като че ли постигна желанието от тълпата ефект, защото попочтените напуснаха улиците и навън останаха само най-жадните за кръв, обикновено размотаващи се без работа, за които побоищата бяха вълнуващо развлечение. Разбира се, мнозинството от тях също бяха вампири, при това вампири в добра форма. Ала нито един от тях, каза си Деймън, докато оглеждаше струпаните в кръг около него настървени нападатели с ослепителната си усмивка, не беше мотивиран от съзнанието, че от него зависи живота на три млади момичета и че едното от тях беше Елена Гилбърт истинска скъпоценност в короната на човечеството.

Ако се стигне дотам, той, Деймън, да бъде разкъсан в тази неравна битка, то тези три момичета не ги очакваше нищо друго, освен окаян и измъчен живот.

Но дори и тази логика сякаш не му помагаше да спечели битката с тълпата. Нападателяте го риташа, хапеха, блъскаха по главата, ръгаха, пробождаха с дървени кинжали, от онези, които бяха изработени, за да прорязват вампирската плът. Отначало си мислеше, че има шанс да ги надвие. Неколцина от най-запалените за бой младоци скоро станаха жертви на бързите му като кобра удари и внезапните изблици на Силата му. Но не можеше да се отрече, че тази сган беше прекалено многобройна, призна си Деймън с горчивина, докато пречупваше вратните прешлени на един демон, чиито бивни вече бяха одрали много надълбоко ръката му. А след младоците се задаваше един много по-различен вампир — отдалече си личеше, че е добре трениран, с толкова зловеща аура, че Деймън усети горчив вкус в гърлото си. Новодошлият се опита да го изрита в лицето, но Деймън го повали на земята. Онзи обаче бързо се надигна и вкопчи ръце в крака на Деймън, което позволи на по-дребните вампири да го промушват с дървените си кинжали. Смаян, Деймън политна назад, докато краката му се прегънаха под тежестта на цялата група.

— Проклетата да си, слънчева светлина — простена той, задавен от бликналата кръв, когато един червенокож демон го халоса с бивните си през устата.

Проклети да сте всички, да се озовете в най-долния кръг на ада...

Ала нищо не помагаше. Разбра го, макар и силно замаян, но все още съпротивляващ се, все още изтласкващ значителни порции от своята Сила, за да сее наоколо смърт и да осакати колкото бе възможно повече от тези изчадия. И тогава всичко се преобрази и замъгли като в просъница — не като неговия сън с Елена, която сякаш постоянно виждаше с периферното си зрение и която плачеше. Не, този сън беше трескав и кошмарен. Дори вече не можеше да напряга докрай мускулите си. Тялото му бе пребито и макар че успя да излекува краката си, друг вампир го издебна отзад и го поряза по гърба. Все повече затъваше в някакъв кошмар, където всичко се движеше като със забавени кадри. И през цялото това време нещо в мозъка му непрестанно му нашепваше да си даде най-последно поне малко почивка. Само да се отпусне... и всичко ще свърши.

Накрая, когато многочисленият противник най-сетне го повали на земята, се появи още някой с дървен кол.

— Само така ще се отървем от тази измет — обяви носещият кола. Дъхът му вонеше зловещо на застояла кръв. Злобното му лице гледаше уродливо. Пръстите му бяха ужасно криви, като на прокажен. С тях раздърпа ризата на Деймън, за да го пониже с кола, но без да повреди фината черна коприна.

Деймън се изплю върху него, но в замяна беше яко халосан в лицето.

За миг загуби съзнание, след което бавно се свести, за да се сгърчи от болка.

И тази проклетата адска шумотевица. Тържествуващата сган от вампири и демони, опиянена от жестокостта си, се гърчеше и кълчеше в спонтанен дивашки танц около Деймън, заливайки го с бурния си гърлен смях, докато тези побойници имитираха как му забиват въображаеми колове, от което самите те още повече се влудяваха.

Именно тогава Деймън разбра, че наистина ще умре.

Това осъзнаване му поддейства шокиращо, макар да знаеше отлично колко по-опасен е този свят от онзи, който той наскоро напусна. Дори в света на хората той неведнъж се бе озовавал на косъм от смъртта.

Ала сега край него нямаше нито един от могъщите му приятели. Нито успя да напипа някаква слабост в тълпата, от която да се възползва. Всяка изтичаща секунда му се струваше сега дълга като минута, всяка секунда имаше огромно значение за оцеляването му. Какво, по дяволите, бе най-важното сега? Да се свърже с Елена...

— Първо да го ослепим! Дайте да го ослепим с един нажежен кол!

— Искам ушите му! Някой да ми помогне да му държи главата да не мърда!

Да кажа нещо... на Елена. Нещо... съжалявам...

Отказа се, защото друга мисъл започна да пулсира, докато се опитваше да проникне в съзнанието му.

— Не забравяйте да му избиеете зъбите! Обещах на моята ново колие!

Мислех си, че съм подготвен за това, бавно си повтаряше Деймън, като думите изплуваха една по една в замъгления му мозък.

Но... не чак толкова скоро.

Надявах се да се помиря с... но не е единствената личност, която има значение... да, която има най-голямо значение.

Ала не остана време да мисли още за това.

Стефан, изпрати той най-силния, но и най-потайния импулс на Силата, който успя да улови в замаяното си състояние. Стефан, чуй ме! Елена идва за теб, тя ще те спаси! Тя притежава Сили, които моята смърт ще освободи! Докато аз... аз...

Точно в този миг в танца на смъртта, вихрещ се около него, настъпи някакво объркване. Сред шайката опиянени нападатели изведнъж надвисна тишина. Неколцина от тях бързо сведоха глави или отклониха очи от Деймън, който също замълча, докато недоумяваше какво може да е спряло безумната тълпа в разгара на веселбата.

Някой се приближаваше към него. Новодошлият се отличаваше с дълга коса с цвят на бронз, спускаща се на гъсто преплетени кичури чак до кръста му. Появи се гол до кръста — заради тялото му дори и най-силният демон би могъл да му завижда: гръден кош като издялан от блестящ в бронзово камък, страхотно оформени бицепси, вместо гръдни мускули — три реда свършено изпъкващи плочки. И нито грам тлъстина в цялата му фигура с лъвска осанка. Беше облечен в обикновени черни панталони, но при всяка негова крачка изпод тях се очертаваха яките мускули на краката му.

Върху оголената му ръка се виждаше татуировка — черен змей, изяждащ сърце.

Ала не беше сам. Не, не държеше камшик в ръка, но до него вървеше красиво черно куче с изненадващо умни очи, което бе странно за тази порода. Кучето застиваше, настръхнало, цялото нащрек, при всяко спиране на господаря си. Навярно тежеше около деветдесет килограма, но без грам мазнина.

А на едното му рамо се мъдреше голям сокол.

Но не беше с качулка на главата, както ловците соколари разнасяха в клетки при ловните си походи. Нито се крепеше върху дървена летва. Беше забил острите си три предни нокътя направо в оголеното рамо на младия мъж, приличащ на бронзова статуя. По гърдите му се стичаха тесни струи от кръвта му, но той с нищо не показваше, че ги е забелязал.

Виждаха се и други подобни белези, вероятно от предишни ловни излети. А на гърба му задният нокът на сокола бе оставил самотна червенееща се следа.

Тълпата затаи дъх. Последните няколко демона, намиращи се между новодошлия и окървавената, гърчеща се на земята фигура на тяхната жертва, побързаха да се отдръпнат от пътя му.

В първия миг мъжът с лъвска фигура не направи нищо. Нито изрече нещо. Не излъчи и следа от Силата. След малко кимна на кучето си и то пристъпи тежко напред, за да подуши окървавените ръце и лице на Деймън. Накрая подуши дори устата му. Деймън видя как цялата козина на кучето настръхна.

— Добро куче — промълви той унесено, когато влажната и хладна кучешка муцуна се завря в лицето му и погъделичка бузата му.

Деймън познаваше това животно и му беше ясно, че не попада в общоприетите стереотипи за „добро куче“. По-скоро беше цербер, свикнал да прегризва гърлата на вампирите и да ги разтърсва със зъбите си, докато от артериите им не бликне кръв като фонтан, два метра нагоре.

Такава заплаха може да прикове всекиго абсолютно неподвижен, и то дотолкова, че тревогата от забиване на кол в сърцето непременно ще отстъпи на заден план, каза си Деймън, докато оставаше напълно замрял.

— *Arretez-le*^[1]! — заповяда му мъжът с бронзово обагрената коса.

Кучето послушно се дръпна назад, но без да откъсва бляскавите си черни очи от лицето на Деймън, който пък също не сваляше поглед от него, докато кучето не се отдалечи на няколко метра.

Младият мъж с бронзова коса за кратко огледа тълпата, преди да добави на френски без злоба:

— *Laissez-le seul*^[2]. — Очевидно на вампирите не бе нужен превод, защото незабавно започнаха да отстъпват. Онези, които не се оказаха достатъчно чевръсти и оставаха по-близо до мъжа с коса като бронз, бяха подканени с поглед от него да последват примера на останалите. Накъдето и да погледнеше, срещу него се насочваха раболепно сведени погледи и фигури, покорно вкаменени, за да не привличат вниманието.

Деймън започна да се успокоява. Силата му се завръщаше, което му позволяваше да се възстанови. Досети се, че кучето обхождаше всички подред, за да ги подуши с любопитство.

Когато събра сили отново да вдигне глава, Деймън се усмихна леко на новодошлия.

— Сейдж. Ти си истински дявол.

Усмивката на мъжа бе кратка и мрачна.

— Правиш ми комплимент, *mon cher*^[3]. Виждаш ли? Целият се изчервих.

— Трябваше да се досетя, че си тук.

— Пространството, в което мога да бродя, е безкрайно, *mon petit tyran*^[4], макар и да трябва да го върша съвсем сам.

— Ах, ти, горкият. Все едно цигулки свирят... — Внезапно Деймън замлъкна. Просто не можеше да продължи. Може би заради това, че беше доскоро с Елена или може би защото този отвратителен свят безкрайно го потискаше. Но като заговори отново, гласът му зазвуча съвсем различно:

— Никога не съм очаквал, че мога да съм изпълнен с такава благодарност. Ти спаси не един, а цели пет живота, макар да не го подозираш. Макар че не разбрах как така се натъкна на нас...

Сейдж се наведе и го изгледа загрижено.

— Какво се е случило? — запита го със сериозен тон. — Да не би да е заради якия удар по главата ти. Забрави ли колко бързо се разпространяват новините тук? Чух, че си пристигнал с цял харем...

— *Истина е! Така се появи!* — До слуха на Деймън достигна нечий шепот от края на улицата, където беше нападен от тълпата. — Ако вземем тези момичета за заложници... ще ги подложим на мъчения...

Сейдж и Деймън набързо се спогледаха. Явно Сейдж също бе дочул шепота.

— Сейбър — заповяда той на кучето си. — Само онзи, който се обади. — И надигна глава, само веднъж, в посоката, откъдето долетя шепотът.

Черното куче на Сейдж мигновено се изправи и скочи напред. И заби зъби във врата на онзи, който бе заговорил, много по-бързо, отколкото Деймън очакваше. Костите на жертвата му изщракаха

зловещо. След това кучето заподскача назад, влачейки тялото между краката си.

Думите *Je vous ai informé au sujet de ceci!*^[5] изригнаха като вълна на Силата, толкова мощна, че Деймън примигна, като си каза, че действително им го бе казал преди, но последствията тогава не бяха толкова зловещи.

— *Laissez lui et ses amis dans la paix!*^[6]

В това време Деймън бавно се изправяше. Изпитваше огромно облекчение, че ще разполага със закрилата на Сейдж за себе си и приятелите си.

— Е, това със сигурност вече ще свърши работа — каза. — Защо не дойдеш с мен, за да изпием по едно като стари приятели?

Сейдж се вторачи в него, сякаш си бе изгубил разсъдъка.

— Знаеш, че на този въпрос отговорът е „не“.

— Защо не?

— Казах ти вече: не.

— Това не е обяснение.

— Обяснението, за да не се отбия при теб за по едно приятелско питие... ангел мой, е че... не сме приятели.

— Но нали двамата с теб заедно извършихме няколко доста успешни измами.

— *Ily a longtemps!*^[7]. — Сейдж хвана рязко една от ръцете на Деймън. Върху нея се виждаше дълбока кървава драскотина, която Деймън не бе успял да излекува. Но сега, под погледа на Сейдж, раната се затвори, кожата се оцвети в розово и лечението много бързо приключи.

Деймън остави на Сейдж да подържи още малко ръката му, но след това я издърпа, без да избързва.

— Не беше чак толкова отдавна — напомни му Деймън.

— Не съм толкова отдавна далеч от теб? — На устните на Сейдж разцъфна саркастична усмивка. — Отчитаме времето доста различно, ти и аз, *mon petit tyran*.

Деймън се засмя смутено.

— Какво е само едно питие?

— Заедно с твоя харем?

Деймън се опита да си представи Мередит и Сейдж заедно. Стресна се от тази представа.

— Но по един или друг начин ти също стана отговорен за тях — заяви той решително. — Истината е, че нито едно от тези момичета не е мое. Давам ти думата си. — Заболя го, като си спомни за Елена, но това, което каза, беше истина.

— Отговорен за тях? — Сейдж като че ли търсеше нови доводи. — Тогава си обещах да ги спасиш. Ще наследя твоята клетва само ако ти загинеш. Но ако ти умреш... — Високият мъж направи безпомощен жест.

— Ти трябва да живееш, за да спасиш Стефан Елена и останалите.

— Бих ти отговорил „не“, но това ще те направи нещастен. Затова ще кажа „да“.

— Ако обаче не спазиш думата си, кълна се, че ще завърна и ще те преследвам.

Сейдж го изгледа за кратко.

— Никога досега не са ме обвинявали, че не съм спазил дадена дума — заяви той. — Но това, естествено беше, преди да стана *in vampire*^[8].

Да, каза си Деймън, срещата с „харема“ определено се очертаваше като много интересна. Поне докато момичетата не разберат кой всъщност е Сейдж.

Но може би никой нямаше да им каже.

---

[1] Спри! (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Оставете го. (Фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Скъпи мой (Фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Мой малък деспот (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Нали ви предупредих! (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Оставете го на мира, заедно с приятелките му! (фр.). — Бел.прев. ↑

[7] Това беше много отдавна, преди много време (фр.). — Бел.прев. ↑

[8] Вампир (фр.). — Бел.прев. ↑

Елена рядко бе изпитвала толкова огромно облекчение, както когато чу потропването на Деймън на вратата на доктор Мегар.

— Какво се случи на Мястото на срещите? — попита.

— Така и не стигнах дотам. — Деймън ѝ разказа за засадата, докато другите тайно огледаха Сейдж със смесено чувство на одобрение, благодарност или открито харесване. Елена осъзна, че явно бе изпила твърде много от виното „Черна магия“, след като откри, че някои подробности ѝ се изплъзваха — макар да бе сигурна, че виното бе помогнало на Деймън да оцелее при нападението на тълпата, която при по-различни обстоятелства можеше да го стъпче смъртоносно.

След това момичетата разказаха за това, което бяха научили от лейди Улма за преживелиците ѝ, като се постараха да не се разпростират в много подробности. Жената изглеждаше пребледняла и потресена от събитията пред къщата на лекаря.

— Надявам се — заговори тя плахо на Деймън, — че когато наследиш собствеността на Стария Дрозн — замлъкна за миг, колкото да преглътне мъчително, — ще решиш да ме задържиш. Зная, че доведените от теб робини са красиви и млади... но аз мога да бъда полезна като шивачка или за друга домакинска работа. Загубих отчасти само от телесната си сила, но не и от умствените си способности...

Деймън застина за миг. Сетне пристъпи към Елена, която се случи най-близо до него. Протегна се и развърза последната примка от въжето, завързано около китката ѝ. Захвърли го в другия край на стаята. Въжето изсвистя като камшик и се сгърчи на пода като змия.

— Що се отнася до мен, всяка от вас може да стори същото — рече той.

— Но без да мятате отвързаните въжета по стените — додаде Мередит бързо, като видя как веждите на лекаря се свиха тревожно, докато огледа набързо чупливите стъкленици по лавиците край стените. Все пак нито тя, нито Бони чакаха втора покана и побързаха да се освободят от въжетата, които влачеха със себе си.

— Опасявам се, че моите са... завинаги — промълви лейди Улма, като придърпа ръкавите си, за да покаже железните гривни около китките си. Изглеждаше засрамена, че не може да се подчини на първата заповед на новия си господар.

— Имаш ли нещо против един миг на изстудяване? Притежавам достатъчно от Силата, за да ги замразя дотолкова, че да се строят — предложи й Деймън.

Лейди Улма простена тихо. Елена си помисли, че никога не бе чувала толкова отчаяни звуци, издавани от човешко същество.

— Мога да стоя цяла година заровена до шията в снега, само и само да се отърва от тези ужасни окови — изрече лейди Улма решително.

Деймън притисна длани към двете страни на едната от нейните гривни. Елена усети изблика на Силата, излъчена от него. Проехтя рязък звук от счупване на метал. Деймън отдръпна ръцете си и ги вдигна с по една от двете половини на гривната в тях.

После повтори това и с другата гривна.

Небивалото удивление, изписано в очите на лейди Улма, накара Елена по-скоро да се засрами, вместо да се възгордее. Тя беше спасила жената от ужасяващото падение, в което беше изпаднала. Но колко още като нея оставаха поробени? Никога нямаше да го узнае, нито ще може да ги намери. Невъзможно бе при сегашното й състояние, с толкова отслабена Сила.

— Мисля, че лейди Улма наистина се нуждае от почивка — обади се Бони, като потърка челото си под разрошените си ягодирусни къдрици. — Също и ти, Елена. А ти, Деймън, трябва да провериш колко хирургически шева ще са необходими за крака й. Но какво да правим ние, останалите? Да търсим ли хотел за пренощуване?

— Използвайте моя дом — предложи доктор Мегар. Едната му вежда се вдигна нагоре, а другата се спусна надолу. Очевидно той вече бе сериозно оплетен в цялата тази суматоха и погълнат от шеметно разиграващите се събития, едновременно красиви, завладяващи и брутални. — Ще ви помоля само да не чупите нищо. И ако се натъкнете на някоя жаба, не я целувайте, нито пък я убивайте. В дома ми има достатъчно одеяла, кресла и кушетки.

Отказа да вземе дори една халка от масивната златна верига, която Деймън бе донесъл, за да използва като средство за заплащане.

— Аз... според правилата би трябвало да ви помогна да се настаните по леглата — промърмори лейди Улма смутено, като погледна към Мередит.

— Вие сте най-зле от всички нас, заради това заслужавате най-доброто легло — спокойно ѝ отговори Мередит. — А ние ще ви помогнем да се настаните в него.

— Най-удобното легло... е леглото в някогашната стая на дъщеря ми — обясни им доктор Мегар и поклати връзката си с ключове. — Тя се омъжи за един носач — много тежко изживях заминаването ѝ. А тази млада дама, госпожица Елена, може да се настани в старата ни семейна спалня.

За кратко сърцето на Елена замря, разкъсвано от противоречиви чувства. Опасяваше се — да, беше напълно сигурна, че я обзе страх, — че Деймън може да я грабне в прегръдките си и да я отнесе на ръце в тази спалня. От друга страна...

Точно тогава обаче Лакшми вдигна към нея очи, изпълнени с неувереност.

— Искаш ли да си тръгна? — плахо я попита момичето.

— Има ли къде да отидеш? — запита я Елена на свой ред.

— Ами... мисля, че пак ще се озова на улицата. Обикновено спя в някой изоставен варел.

— Остани тук. Ела с мен. Семейна спалня ми звучи като достатъчно голяма за двама души. Нали вече си една от нас.

Погледът, който ѝ хвърли Лакшми, преливаше от неизказана, но поразяваща благодарност. Но не заради това, че ѝ разреши да остане, досети се Елена. А заради думите ѝ „*Нали вече си една от нас*“. Елена можеше да се закълне, че Лакшми никога досега не е била една от каквато и да било друга общност.

Всичко остана спокойно почти до „ззоряването“ на следващия „ден“, както го наричаха жителите на града, макар че през цялата нощ светлината не се промени.

Този път отвън, пред къщата на лекаря, се бе насъбрала различна тълпа от снощи. Преобладаваха по-възрастни мъже, облечени с износени, но чисти дрехи... но се виждаха и няколко жени.

Множеството бе предвождано от мъж с посребрена коса, със страна вид на вродено достойнство.

Деймън, със Сейдж зад него за подкрепа, излезе навън пред къщата на лекаря, за да говори с тях.

Елена остана несъблечена в семейната спатия на горния етаж.

„Мило дневниче,

О, Господи, помогни ми! О, Стефан — толкова ми липсваш. Искам да ми простиш. Искам да ми помогнеш да не полудея, прекалено дълго време съм с Деймън и съм изцяло погълната от емоциите си, готова съм да го убия или да... — не зная. Не зная!!! Двамата с него заедно сме като искра и барут... Господи! Като бензин и запалка! Моля те, чуи ме, помогни ми и ме спаси... от самата мен. Всеки път, когато той изговаря името ми...“

— Елена.

Гласът зад гърба ѝ я накара да подскочи като ужилена. Затвори дневника и се обърна.

— Да, Деймън?

— Как си?

— О, чудесно. Великолепно. Дори и кракът ми е... искам да кажа, че съм съвсем добре. А ти как се чувстваш?

— Аз... също съм добре — отвърна той. Усмихна ѝ се — но този път с истинска усмивка, а не с онова озъбване, което в последната секунда се преобразяваше в нещо друго. Нито с намерение да я манипулира. Това беше просто усмивка, макар и леко тревожна и донякъде тъжна.

Но Елена не обърна внимание на тъгата му. Едва по-късно си припомни за нея. В момента имаше чувството, че е напълно лишена от тежест — ако не се улови здраво за нещо, можеше да се издигне на километри високо, преди някой да успее да я спре — на километри, може би дори чак до луните над това побъркано място.

Усмихна му се колебливо.

— Това е добра новина.

— Дойдох при теб, за да си поговорим — каза ѝ той, — но първо...

И още в следващия миг Елена, без да усети как, се озова в прегръдките му.

— Деймън, не можем да продължаваме така... — Опита се да се отскубне нежно от него. — Много добре знаеш, че наистина не бива да продължаваме с това.

Но Деймън не я пусна. Имаше нещо в начина, по който я държеше, което едновременно я ужасяваше и караше да се разплаче от радост. Едва успя да удържи сълзите си.

— Всичко е наред — промълви Деймън тихо. — Хайде давай. Поплачи си. Ще се справим с всичко.

Нещо в гласа му изплаши Елена. Не като наполовина игривия начин отпреди малко, а наистина се изплаши.

Защото той се страхува, осъзна тя внезапно, безкрайно учудена. Беше виждала Деймън гневен, натъжен, унесен, леден, закачлив, ехиден, съблазняващ — дори покорен и засрамен, — но не помнеше някога да е бил изплашен за нещо. Трудно ѝ бе да го повярва. Деймън... изплашен... за нея.

— Всичко е заради това, което направих вчера, нали? — попита тя. — Ще ме убият ли? — Остана изненадана от това, че го произнесе тъй спокойно. Не чувстваше нищо, освен смътно безпокойство и желанието да направи така, че Деймън повече да не се страхува.

— Не! — Той я отдалечи на една ръка разстояние и се втренчи в нея. — Поне не преди да убият мен и Сейдж... както и останалите в тази къща, ако не се лъжа в тях. — Замълча, затаил дъх... Елена си припомни, че той често използваше това, за да печели време.

— Но те тъкмо това искат — продължи Елена. Не можеше да си обясни защо бе толкова уверена. Може би бе уловила нещо по телепатичен път.

— Те... отправиха заплахи към нас — промълви Деймън бавно. — И то не толкова заради случая със Стария Дрозн. Предполагам, че тук през цялото време се извършват убийства и победителите заграбват всичко. Но очевидно през нощта се е разпространил слухът за това, което ти направи. И сега робите в околните имения отказват да се подчиняват на господарите си. Целият този бедняшки квартал е обхванат от вълнения — а те се опасяват какво ще се случи, когато

вълната на недоволство залее и другите части на града. Затова нещо трябва да бъде направено час по-скоро или цялото Тъмно измерение ще се взриви като бомба със закъснител.

Още докато Деймън говореше, Елена долови в думите му отглас от спомена за тълпата, събрала се вчера пред дома на доктор Мегар. Те също се страхуваха.

Може би това бе началото на нещо важно, помисли си Елена и мислите ѝ се отклониха от нейните маловажни проблеми. Дори смъртта не беше прекалено висока цена, за да се освободят тези хора от демоничните им господари.

— Но това не бива да се случва! — отново заговори Деймън. Елена осъзна, че трябва да е излъчила мислите си. В интонацията на Деймън се долавяше неподправено страдание. — Ако бяхме планирали всичко, ако имаше водачи, за да застанат начело и да оглавят революцията — ако въобще можехме да намерим достатъчно силни водачи за това дело, — тогава може би щяхме да имаме някакъв шанс. Ала вместо това сега всички роби са подложени на сурови наказания, защото слухът се е разпространил навсякъде. Измъчват ги, убиват ги при най-малкото подозрение за симпатия към теб. Господарите от целия град извършват назидателни наказания. И всичко ще става все по-зле.

Мислите на Елена, допреди малко извисени в царството на мечтите, трябваше рязко да се приземят до суровата действителност. Вгледа се с ужас в черните очи на Деймън.

— Но ние трябва да спрем това. Дори и ако трябва загина...

Деймън отново я притегли към себе си.

— Ти, Бони и Мередит. — Гласът му зазвуча грубо. — Много са тези, които ви видяха трите заедно. Много са тези, които гледат на трите ви като на смутители на реда.

Сърцето ѝ се вледени. Може би най-лошото бе, че разбираше логиката на господарите, робовладелците, че ако дори едно неподчинение остане ненаказано и се разпространи слухът за това... ще започнат да преувеличават и изопачават случилото се...

— Само за една нощ се прочухме. А от утре ще бъдем легенди — промърмори тя, докато мислено си представяше ефекта на доминото, като плочките се поваляха една след друга, за да изпишат думата „герой“.

Но тя не желаше да бъде героиня. Искаше само едно — да си върне Стефан. И макар да бе готова да пожертва живота си, за да спре мъченията и убийството на роби, тя лично би убила всеки, който се опита да посегне на Бони или Мередит.

— И те се чувстват така — каза Деймън. — Те чува какво искаше сборището пред къщата. — Стисна здраво ръцете ѝ, като че ли се опитваше да я прегърне. — Тази сутрин едно младо момиче, чието име било Хелън, било пребито до смърт и обесено само защото името ѝ приличало на твоето. Била на петнадесет години.

Краката на Елена се подкосиха, както толкова често се бе случвало, когато се озоваваше в прегръдките на Деймън... но този път причината бе съвсем друга. Той седна до нея на пода. Това бе разговор, който трябваше да се води върху голите дървени дъски.

— Вината не е твоя, Елена. Ти си такава, каквато си. Хората те обичат заради това, което си!

Сърцето ѝ бясно се разтуптя. Всичко бе толкова зле... но тя още повече го влоши. Защото не се замисляше достатъчно. Въобразяваше си, че само нейният живот е заложен на карта. И действаше, преди да е преценила последствията.

Но в подобна ситуация винаги би реагирала по този начин. Или... засрамено си каза тя, поне щях да направя нето подобно. Ако знаех, че ще изложат на опасности всички, които обичам, щях да моля Деймън да се споразумее със собственика на робинята. Да я откупи за някаква скандално висока цена... ако имахме пари. И ако той би се вслушал в молбата ми... Ако следващият удар с камшика не заплашваше да убие лейди Улма...

Внезапно мозъкът ѝ се вцепени и изстина.

Това беше в миналото.

А сега е важно настоящето.

Ще се справя с това.

— Какво можем да направим? — Тя се опита да се изтръгне от ръцете на Деймън. Беше отчаяна. — Все трябва да има нещо, което да можем да направим! Не могат да убият Бони и Мередит — а и Стефан ще загине, ако не го намерим!

Деймън я притисна още по-плътно. Елена осъзна, че той криеше мислите си от нея. Това би могло да е добре или зле. Може би съществуваше някакво решение, което той не искаше да сподели с нея.

Или можеше да означава, че смъртта на трите, „разбунтували се робини“ е неизбежна, понеже това ще е единственото решение, което владетелите на града ще приемат.

— Деймън. — Той я държеше прекалено здраво, за да се освободи от прегръдката му, и Елена не можеше да го погледне в лицето. Но си го представяше нагледно, а освен това можеше да се опита да адресира думите си директно в съзнанието му.

Деймън, ако може да се измисли нещо, ако съществува някакъв начин да спасим Бони и Мередит — трябва да ми го кажеш. Длъжен си. Заповядвам ти!

Нито един от двамата не намираще това за забавно, дори обърна внимание на това, че една „робиня“ Раздаваше заповеди на „господаря си“. Но накрая Елена успя да чуе телепатичния глас на Деймън.

Те казаха, че ако те върна на Младия Дрозд и ти се извиниш, ще се съгласят да те освободят след шест удара с това тук. Отнякъде Деймън се бе сдобил с пръчка от някакво светло дърво.

Вероятно ясен, каза си Елена, изненадана от собственото си спокойствие. Това дърво беше единственото, което въздействаше еднакво върху всички, дори и върху вампирите, дори и върху Древните като Клаус. Несъмнено наоколо се срещаша и някои от Древните вампири.

Но трябва да се извърши публично, за да се прекрати разпространението на слуховете. Те си мислят, че ще се сложи край на безредиците, ако ти — тази, която постави началото на неподчинението — признаеш, че си само една покорна робиня.

Мислите на Деймън натежаха, както и сърцето на Елена. На колко от принципите си ще трябва да изневери, ако направи това? Колко роби щеше да обрече на живот в пълно покорство?

Внезапно вътрешният глас на Деймън зазвуча гневно. *Не сме дошли тук, за да реформиране Тъмното измерение, припомни й той с такъв тон, че Елена изтръпна. Деймън я разтърси леко. Забрави ли, че дойдохме за Стефан? Не е нужно да ти казвам, че няма да имаме никакъв шанс за успех, ако се правим на бунтовници като Спартак^[1]. Ако започнем война, отсега трябва да знаем, че ще е невъзможно да я спечелим. Дори и пазителите не могат да я спечелят.*

Някакво неясно хрумване озари съзнанието на Елена.

— Разбира се — кимна тя. — Защо досега не съм се замисляла за това?

— За какво не си се замисляла? — попита я Деймън с отчаян глас.

— Не бива да се впускаме в тази война — поне засега. Не съм усъвършенствала основните си Сили, да не говорим за Крилете на Силите. А така те дори няма да се заинтересуват от тях.

— Елена?

— Ще се върнем — възбудено се зае Елена да му обяснява. — Когато мога да контролирам всичките си Сили. Освен това ще доведем и съюзници с нас — могъщи съюзници, които ще намерим в човешкия свят. Може да ни отнеме години, много години, но все някога ще се върнем обратно тук и ще довършим това, което започнахме.

Деймън я гледеше така, сякаш си бе загубила ума, но това нямаше значение. Важното бе, че Елена усещаше как Силата пулсира в нея. Това бе обещание, каза си тя, което ще спазя, дори и това да ми коства живота.

Деймън преглътна.

— Може ли да поговорим за... за настоящето? — попита.

С този въпрос направо улучи десетката.

Настоящето. Това, което се случваше сега.

— Да. Да, разбира се. — Елена изгледа презрително пръчката от ясеново дърво. — Разбира се, Деймън, ще го направя. Не искам никой друг да пострада заради мен, преди да съм готова за битка. А и доктор Мегар е добър лечител. Ако ми позволят да се върна при него.

— Честно казано, не зная — призна й Деймън, без да отклони очи от нейните. — Но зная нещо друго. Мога да ти обещаая, че няма да почувстваш върху себе си нито един удар — бързо и категорично добави той. Беше съвсем сериозен. Големите му черни очи още повече се разшириха. — Защото лично ще се погрижа за това. Цялата болка ще бъде отклонена от теб. А на сутринта няма да ти остане дори един белег. Но — завърши той много по-бавно — ще трябва да коленичиш, да ми се извиниш. На мен, твоя господар. Както и пред онзи гаден, мръсен, разкапан, противен дърт... — За миг Деймън дотолкова се увлече в проклятията си, че премина на италиански.

— Пред кого?

— Пред предводителя на владетелите на бедняшките квартали, а може би също и пред Младия Дрозд, брат на Стария Дрозд.

— Добре. Кажете им, че съм готова да се извиня на колкото Дроздовци пожелаят. Кажете им го по-скоро, за да не изгубим шанса си.

Елена видя многозначителния поглед, който ѝ хвърли, но тя остана вгълбена в мислите си. Дали да позволи на Мередит и Бони да участват в това? Не. Щеше ли да позволи онова да се случи с Каролайн, ако тогава можеше да го спре по някакъв начин? Отговорът отново беше: „не“. Не, не, не. Елена винаги се бе възмущавала изключително силно от бруталността към момичетата и жените. Чувствата ѝ срещу разпространеното в целия свят презрение към жените като второкласни създания се бяха избистрили удивително след завръщането ѝ от отвъдното. Ако Силите я бяха върнали в света заради някаква цел, реши тя, то тази цел е да помага на момичетата и жените да се спасят от изпадане в робство, което много от тях дори не осъзнават.

Но нямаше предвид само злите робовладелци и безличните потиснати жени и мъже. Трябваше да го направи заради лейди Улма, за да спаси и нея, и бебето ѝ... както и заради Стефан. Ако се съгласи да изтърпи унижението, тя ще остане само една дръзка робиня, вдигнала малко врява наред улицата, но категорично поставена от властите на мястото, което ѝ се полага.

В противен случай, ако някой се вгледа по-внимателно в тяхната група... ако някой се досети, че са тук, за да освободят Стефан... ако тя, Елена, се окаже причината те да се разпоредят: „Преместете го в най-строго охраняваната килия и изхвърлете този глупав ключ, оставен от онова китсуне...“

Във въображението ѝ се заредиха кошмарни сцени как Стефан ще бъде жестоко наказан, как ще бъде отведен някъде надалеч, как ще бъде винаги загубен ѝ нея, ако този уличен инцидент сред тези бедняшки коптори се разрасне до невероятно големи размери.

Не. За нищо на света нямаше да изостави Стефан, като се впусне във война, която не можеше да спечели. Но нямаше и да забрави.

Ще се върна за всички вас, обеща си тя. И тогава краят ще бъде съвсем различен.

Осъзна, че Деймън още не си е тръгнал. Наблюдаваше я зорко с поглед, остър като клон на сокол.

— Изпратиха ме, за да те отведе при тях — рече той тихо. — Никога не биха приели отговор „не“. — Елена за кратко усети яростта му срещу тях, затова побърза да хване и стисне ръката му.

— След време ще се върна заедно с теб заради робите — обеща той. — Но ти го знаеш, нали?

— Разбира се — кимна девойката. Искаше да го целуне само набързо, но целувката се оказа дълга. Всъщност не мислеше за онова, което Деймън бе казал за отклоняването на болката от ударите на камшика. Усещаше, че ѝ се полага поне една целувка за това, което и предстоеше. Деймън погали косата ѝ. Времето спря за тях, докато не ги стресна почукването на Мередит на вратата.

Когато доведоха Елена до издигнатата на открито кресна площадка, кървавочервената зора бе забулила всичко наоколо в някаква странна призрачност. Там се бяха събрали главатарите от бедняшките квартали, насядали върху възглавници, които някога може да са били красиви, но сега бяха доста окъсани. Разменяха си бутилки и кожени чаши с инкрустации от скъпоценни камъни, пълни с „Черна магия“ — единственото вино, на което вампирите наистина се радваха. Пушеха наргилета и понякога се изплюваха сред тъмните сенки. Наоколо бяха струпани много от постоянните обитатели на улиците, привлечени от слуха за публичното наказание на едно красиво младо момиче от човешката раса.

Елена беше грижливо подготвена за сцената на наказанието. Доведоха я пред настръхналите велможи с кърпа на устата и с оковани във вериги ръце. Младия Дрозн, превърнал се сега въпреки нежеланието му в център на вниманието, седеше на диван с кувертюра от тъкан със златни нишки. Деймън, с напрегнат вид, бе застанал между него и главатарите. Никога досега Елена не бе изпитвала такова желание за импровизация, освен в онази пиеса, която играха в училище, при която тя запрати една ваза срещу Петручио и потроши цялата къща — последната сцена от „Укротяването на опърничавата“.

Но сега всичко бе много по-сериозно. Играта бе на живот и смърт. Бяха заложили животът на Бони и Мередит, свободата на Стефан.

Странно, но като погледна Деймън в очите — мъжа, който държеше пръчката, — това ѝ вдъхна кураж. Той сякаш ѝ казваше да се държи *смело и невъзмутимо*, без да използва телепатия. Елена се запита как би се държал самият той в подобна ситуация.

Един от съпровождащите я пазачи я изрита и ѝ напомни къде е попаднала. Бяха ѝ заели „подходящо“ облекло от изоставения гардероб на омъжената дъщеря на доктор Мегар — рокля в перлен цвят, която отвън, на фона на незалязващото пурпурно слънце, изглеждаше бледоморава. Но по-важно беше, че като я носеше без копринената си долна риза, гърбът ѝ оставаше гол до талията. Според местния обичай тя трябваше да коленичи пред старейшините и да сведе ниско глава, докато не опре чело до килима с пищни багри, но ужасно мръсен, пред нозете на старейшините, но на няколко стъпки по-надолу. Един от тях се изхрани върху нея.

Всички бяха възбудени, бърбореха оживено, подхвърляха мръсотии, замеряха я с боклуци. Плодовете бяха прекалено ценни, за да ги хабят заради нея. Но изсъхналите изпражнения не се оценяваха като някаква ценност. Първите сълзи закапаха от очите ѝ, когато разбра с какво я обстрелват.

Смелост и невъзмутимост, каза си тя, но не посмя да погледне към Деймън.

Докато тълпата се бе отдала на това, което смяташе като полагащо се време за забавление, един от пушеците наргилета старейшини се надигна. Зачете нещо от някакъв изпомачкан свитък, но Елена не разбра нищо. Стори ѝ се, че речта му няма край. Както беше на колене, притиснала чело към мръсния килим, девойката чувстваше, че се задушава.

Най-после свитъкът бе сгънат и Младия Дрозн се надигна, за да разкаже с висок, почти истеричен глас и прекалено помпозен език историята на робинята, която нападна своя господар (Деймън, мислено отбеляза Елена), за да се освободи от надзора му и да се нахвърли срещу главата на фамилията (Стария Дрозн, каза си Елена) и неговите скромни средства за съществуване — неговата каруца — и неговата безнадеждно некадърна, глупава и ленива робиня и за това, как всичко това довело до смъртта на брат му. Отначало Елена не повярва на ушите си — той обвиняваше лейди Улма за целия инцидент, защото имала дързостта да падне под товара си.

— Знаете за какви роби говоря — докато го слушаше застинала, Елена не посмя дори мухата от очите си да отстрани, а той продължи да крещи пискливо, призовавайки тълпата, която откликваше с нагли обиди към нея и я замеряше ожесточено, тъй като лейди Улма присъстваше тук, за да бъде и тя наказана.

Най-последно Младия Дрозн привърши с изброяването на престъпленията на Елена: как тази дръзка безсрамница (Елена), която на всичкото отгоре носи панталони като мъжете, сграбчила нуждаещата се строг урок робиня на брат му (Улма) и най-нахално задигнала законната собственост на брат му (нима съм направила сама всичко това, иронично се запита Елена), за да я отведе в дома на един крайно съмнителен знахар (доктор Мегар), който сега отказваше да върне робинята на брат му.

— Още като чух за това, знаех, че никога повече няма да видя нито брат си, нито робинята му — закрещя той със същия окаян тон, към който се придържаше още от началото.

— Ако робинята е била толкова ленива, трябва да се радваш, че си се отървал от нея — провикна се някакъв присмехулник от тълпата.

— Сега не се занимаваме с това — заяви един много дебел мъж, чийто глас напомни на Елена за нетърпящия възражения Алфред Хичкок: говореше опечалено, не забравяше да вмъква паузи преди по-важните думи, с което още повече вдъхваше мрачно настроение и представяше цялата история като по-сериозна от всички говорили преди него. Елена скоро осъзна, че този мъж притежава много власт. Тълпата престана да я замеря, да я ругае, дори да я заплюва. Едрият мъж несъмнено беше местният „кръстник“, пред когото се прекланяха тези ужасно бедни обитатели на бедняшките квартали. Явно неговата присъда щеше да реши съдбата на Елена.

— А след това — бавно заговори той, без да престане да хруска през всеки няколко думи от някакви бонбони със златист цвят, от купата, донесена само за него — младият вампир Дамиен се погрижи за щедро обезщетение, и то за всичките ни щети. — Последва по-дълга пауза, докато той гледаше само към Младия Дрозн. — Заради това неговата робиня Алаина, която започна цялата тази бъркотия, няма да остане вързана и обявена за продан на търг, но ще покаже, че се покаява и подчинява и че по своя воля ще приеме наказанието, за което знае, че е неин дълг.

Елена усети, че ѝ се зави свят. Не знаеше дали бе от дима, който се спусна надолу към нея, преди да се разсее на кълба във въздуха, но думите „ще приеме наказанието“ я шокираха толкова силно, че едва не ѝ причерня. Не си представяше, че това наистина ще се случи — а картините, които се мярнаха в съзнанието ѝ, бяха крайно неприятни. Освен това обърна внимание на новите имена, които получиха тя и Деймън. Това действително беше истинско щастие, помисли си тя, защото така Шиничи и Мисао никога няма да узнаят за тази малка авантюра.

— Доведете робинята при нас — завърши дебелият мъж и отново се отпусна върху внушителния куп от възглавници.

Елена се изправи. Повлякоха я грубо нагоре, докато пред очите ѝ не се изпречиха позлатените сандали на дебелия мъж и над тях — забележително чистите чу крака, докато тя оставаше със сведени надолу очи, както подобаваше на една покорна робиня.

— Чу ли какво бе решено за теб? — Кръстникът още мляскаше и предъвкваше своя деликатес. Лекият вятър пренесе някаква тежка миризма до носа на Елена и внезапно в устата ѝ се насъбра слюнка, която навлажни пресъхналите ѝ устни.

— Да, господарю — промълви тя, защото не знаеше с титла да се обърне към него.

— Ще ме наричаш Ваше превъзходителство. А няма ли да добавиш нещо в своя защита? — попита я той, за искрено удивление на Елена. На устните ѝ застина спонтанно хрумналият ѝ отговор: „Защо ме питате — машинално отговори тя, — след като всичко е решено предварително?“ Този мъж някак си изглеждаше повече свързан с нейния досегашен живот, много повече от всички други, които бе срещнала в Тъмното измерение. Той се вслушваше в хората. Ще изслуша и мен ако му разкажа за Стефан, внезапно си каза Елена. Но после, като се позамисли малко по-спокойно, се запита какво би направил той, ако научи за Стефан? Нищо, освен ако не намери начин да извлече изгода от случилото се — да се сдобие с още власт, или да срази някой свой враг.

Все пак можеше да ѝ стане съюзник, когато се върне тук, за да прочисти това място и освободи робите.

— Не, Ваше превъзходителство, нямам какво да добавя — изрече тя.

— Съгласна ли си да се проснеш на земята, за да измолиш да ти простя аз, както и Младия Дрозд?

Сега дойде ред на първата ѝ подготвена реплика.

— Да — кимна тя. Успя да изговори ясно и убедително добре обмисленото си извинение, като само накрая леко се задави. Застанала толкова отблизо, Елена видя златни пращинки по лицето на едрия мъж, по брадата му и по скута му.

— Много добре. На тази робиня налагам наказание от десет удара с ясенова пръчка като назидание за всички останали смутители. Наказанието ще бъде изпълнено от моя племенник Клюд.

---

[1] Спартак, тракиец от племето меди, е гладиатор, който оглавява най-голямото робско въстание срещу Рим. — Бел.ред. ↑

Настана невъобразим хаос. Елена вдигна глава и примигна объркано. Не знаеше дали да продължава да се държи като разкайваща се робиня. Главатарите на местните общности се надвикваха, сочеха с пръсти, размахваха ръце. Деймън отчаяно се опитваше да се добере до Кръстника, който явно бе решил, че с това ролята му в церемонията е приключила.

Тълпата не спираше да крещи и поощрява спорещите. По всичко личеше, че ще се стигне до още една битка, но този път между Деймън и хората на Кръстника, особено онзи, когото наричаха Ключ.

Светът се завъртя пред очите на Елена. Чуваше само откъслечни фрази:

— ... само шест удара и ми обещахте, че аз ще следя за всичко...
— крещеше Деймън.

— ... ама ти наистина ли вярваш, че тези дребнави подлизурковци говорят истината? — извика му в отговор някой, може би Ключ.

Но не беше ли Кръстника такъв? Само че по-едър и по-страховит подлизурко, който на свой ред се подмазваше пред някой още по-високопоставен, замисли се Елена. Дали мозъкът му не беше замъглен от някаква дрога? Но в следващата секунда дебелият мъж погледна право към нея и тя сведе бързо главата си.

Сега тя отново чу виковете на Деймън, изправен пред Кръстника, но този път по-ясно, защото успя да надвика крясъците на тълпата.

— Надявах се, че дори и тук се спазва поне малко почтеност и благоприличие, когато се сключват сделки. — От гневния му тон си личеше, че повече не вярва в преговорите с местните и се готви за атака. Ужасена, Елена настръхна. Никога не бе чувала толкова неприкрита заплаха в гласа му.

— Почакай. — Кръстника заговори с типичния си уморен, дори небрежен маниер, но крясъците на тълпата моментално стихнаха.

Дебелият стар мъж отстрани ръката на Деймън от рамото си и се извърна към Елена.

— Ще направя един щедър жест, като оттегля участието на племенника ми Ключ. Ти, Дайърмънд или както ти беше името, имаш правото сам да накажеш робинята си със собствено оръжие за изтезание.

Внезапно и съвсем неочаквано старият мъж изтръска златните пращинки в брадата си и заговори направо на Елена. Очите му изглеждаха много уморени, като на древен жрец, изненадващо проникателни.

— Ключ е майстор в бичуването с камшик. Дори е направил едно малко изобретение. Нарича го котешки мустачки. Чрез него само с един удар може да смъкне кожата от шията до бедрото. Повечето хора умират след десет удара с такъв камшик. Но се опасявам, че днес той ще остане разочарован. — Кръстника се ухили, като показва изненадващо бели и равни зъби. Подаде ѝ купата си с бонбони със златист цвят, от които не преставаше да похапва. — Преди наказанието си може да ги пробваш. Ето, вземи.

Елена се страхуваше да ги опита, но не посмя да му откаже, затова взе един бонбон. Зъбите ѝ го схрускаха. Вкусът се оказа приятен. Та това беше ядка от орех! Но потопена в подсладен лимонов сироп и поръсена с малко лют пипер или нещо подобно, след което оваляна в някаква вкусна течност с цвят на злато. С вкус на амброзия!

— Започвай с наказанието, момче — обърна се Кръстника към Деймън. — Но трябва да научиш момичето как да прикрива мислите си. Прекалено е умна, за да бъде похабена в някакъв окаян бордей като тукашните. Все пак защо не мога да се отърся от подозрението, че тя всъщност не желае да стане прочута куртизанка?

Преди Деймън да успее да му отговори или коленичилата Елена да го погледне, носачите го отнесоха до единствената карета с коне, която Елена бе видяла в това мизерно предградие.

Разгневените, оживено жестикулиращи местни водачи, подстрекавани от Младия Дрозд, най-после се споразумяха.

— Десет удара, без да се съблича, след което можеш да я отведеш — заявиха те на Деймън. — Но тези десет удара са окончателното ни решение. Този, който досега преговаряше с теб, вече няма право да преговаря.

Единият от тях почти небрежно вдигна за косата една отрязана глава. Колкото и да изглеждаше абсурдно, главата бе украсена с венец от прашни листа в очакване на пиршеството след церемонията.

Очите на Деймън заблестяха от пристъп на гняв, толкова силен, че всичко около него започна да вибрира. Елена усети Силата му, която приличаше на пантера, готова за скок. Врълетя я усещането, че се опитва да говори срещу бушуващ ураган, затъкващ думите обратно в гърлото ѝ.

— Съгласна съм с това.

— Какво?

— Всичко свърши, Дей... господарю Деймън. Повече няма да има крясъци. Аз съм съгласна.

Тя се просна по очи върху килима пред краката на Дрозн, а насъбралите се жени и деца изведнъж започнаха да я оплакват и да замерят с камъни подсмивващия се собственик на робинята.

Шлейфът на роклята ѝ се разстла зад нея като булчински воал. Под горната пола в перлен цвят, долната фуста блестеше в кървави оттенъци на неугасващата червена светлина. Разпуснатата ѝ коса се стелеше свободно по раменете, обвивайки ги в златист облак, толкова гъст, че Деймън трябваше да го раздели с ръцете си, за да оголи врата ѝ. Целият трепереше. От ярост. Елена не посмя да го погледне. Знаеше, че умовете им ще се устремят един към друг. Тя трябваше да произнесе официалната си реч пред него и най-вече пред Младия Дрозн, за да не се налага преиграването на целия този фарс.

Госпожа Кортланд, преподавателката ѝ по драматично майсторство, я учеше да произнася всяка реплика с чувство. Ако в теб няма чувство, няма да го има и в публиката.

— Господарю! — извика Елена с достатъчно силен глас, за да надвика жените, оплакващи злочестата ѝ участ. — Господарю, аз съм само една робиня, недостойна да се обръща към вас. Но съгреших и затова приемам наказанието си с готовност, с нетърпение дори — да, с нетърпение, ако това ще възстанови поне малко, съвсем малко от вашия престиж, на който се радвахте преди моето необичайно дръзко злодеяние. Моля ви да накажете опозорената си робиня, която лежи като ненужен боклук върху вашата блестяща пътека.

Речта, която тя изговори с непоколебим и уверен тон, като старателна ученичка, назубрила всичко дума по дума, всъщност

можеше да се сведе само до пет думи: „Господарю, моля да ми простите.“ Само че май никой не схвана иронията, която Мередит бе вложила в тях, нито я намери за забавна. Кръстника я бе одобрил; Младия Дрозд вече я бе изслушал; сега бе ред на Деймън.

Обаче Младия Дрозд още не бе свършил. Ухили се самодоволно на Елена, преди да изрече:

— Сега ще си получиш заслуженото, хлапачке. Само че искам първо да огледам ясеновата пръчка, преди да я използваш! — запрепъва се той към Деймън. Взе я от ръката му и няколко пъти пробно замахна върху възглавниците наоколо. Във въздуха се надигна червеникав прах. Остана доволен от това, че пръчката отговаря на изискванията му.

Отпусна се обратно върху дивана с кувертюра със златни нишки, задъхан от усилието, с пяна на уста, като пак огледа Елена от главата до петите.

Най-после моментът настъпи. Деймън не можеше повече да отлага изпълнението на наказанието ѝ. Бавно, сякаш всяка негова стъпка бе част от недостатъчно репетирана пиеса, той заобиколи Елена, за да има подходящ ъгъл за замахване. Накрая, когато насъбралата се тълпа започна да става неспокойна, а жените забравиха за оплакването и насочиха вниманието си към алкохола, той се приготви за изпълнението на наказанието.

— Моля да ми простите, Господарю мой — изрече Елена с безизразен глас. В същото време си помисли, че ако зависеше от него, Деймън дори не би си спомнил за това, което трябваше да направи.

Крайно време беше да започне. Елена помнеше какво ѝ бе обещал Деймън. Знаеше също обаче колко много обещания бяха нарушени днес. А десет удара бяха почти двойно повече от шест.

Не ги очакваше с нетърпение.

Но когато първият удар се стовари върху нея, тя си припомни, че Деймън не беше от онези, които не спазват обещанията си. Усети глух тласък, последван от вцепеняване, след което — за нейно учудване — нещо влажно, което я накара да вдигне очи нагоре над дъските, чак към облаците. За нея бе удивително да осъзнае, че това всъщност бе собствената ѝ кръв, която се лееше по тялото ѝ, ла без тя да усеща болка.

— Накарай я да ги брои — изръмжа Младия Дрозн и Елена машинално изрече „Един“, преди още Деймън да я удари.

Елена продължи да отброява ударите със същия ясен, но безчувствен тон. В мислите си тя не беше тук, в този отвратително смърдящ бордей. Лежеше подпряна на лакти, за да поддържа главата си, вперила поглед в очите на Стефан — в онези нежно зелени очи, които никога нямаше да остарееят, независимо колко столетия са видели. Изпаднала в унес, тя отброяваше ударите заради него, а десетият удар ще бъде техният сигнал тя да скочи и да хукне. Заръмня лек дъжд. Стефан ѝ даваше преднина, но скоро, много скоро щеше да побегне след нея през тучната зелена трева. Елена ще се втурне в трескав бяг, напрягайки докрай мускулите си, но Стефан, разбира се, ще я настигне. И тогава те заедно ще се затъркалят по тревата, заливащи се до припадък от смях.

Чуваше смътно, като отдалече, похотливите подмятания и вълчото ръмжене на зяпачите. Постепенно дори и те се промениха. Всичко ѝ приличаше на глупав сън, в който участваха само Деймън и ясеновата пръчка. В съня Деймън замахваше достатъчно силно, за да задоволи дори най-възбудените зрители, а ударите му, които Елена чуваше как плющят сред все по-дълбоката тишина, звучаха повече от убедително. Прилоша ѝ, когато осъзна, че това са звуците от раздирането на собствената ѝ плът, но ги усещаше само като глухи плесници, стоварващи се нагоре и надолу по гърба и. А Стефан се пресегна към ръката ѝ, за да я целуне!

— Винаги ще бъда твой — каза ѝ Стефан. — Ще си принадлежим един на друг във всеки твой сън.

Винаги ще бъда твоя, мълчаливо му отвърна Елена, уверена, че ще получи посланието ѝ. Може би няма да мога да те сънувам през цялото време, но винаги ще бъда с теб.

Винаги, ангел мой, ще те чакам, каза ѝ Стефан.

Елена чу как нейният глас отброи „десет“ и Стефан отново целуна ръката ѝ, преди да изчезне. Примигваща, смаяна, смутена от внезапното завръщане на шумовете, тя се надигна предпазливо и се огледа.

Младия Дрозн, обзет от подозрение, заслепен от ярост, остана горчиво разочарован. Беше изпил повече, отколкото можеше да понесе. Вайкащите се жени отдавна бяха млъкнали и само гледаха смаяно.

Единствено децата още вдигаха шум, като се катереха нагоре и надолу по дъските, подвикваха си едно на друго и се затичваха, щом забележеха, че Елена извъръщаше поглед към тях.

Така всичко свърши, без никаква церемониалност.

Щом се изправи, Елена усети как светът се завъртя два пъти около нея и коленете ѝ се подкосиха. Но Деймън я хвана, за да не падне, като подвикна на няколкото младежи наблизо, които още изглеждаха в пълно съзнание и склонни да му обърнат внимание.

— Дайте ми някаква наметка.

Не прозвуча като молба. Единственият донякъде прилично облечен от мъжете наоколо му подхвърли някаква тежка наметка, черна, поръбена със зеленикаво-синкав кант, като му каза:

— Задръж я. Представлението беше страхотно. Чрез хипноза ли го направи?

— Не беше представление — озъби му се Деймън с толкова страховит глас, че останалите бедняци не посеяха да му връчат визитките си.

— Вземи ги — прошепна му Елена.

Деймън сърдито сграбчи в шепата си визитките им. Но Елена събра сили да отметне косата от лицето си и да се усмихне на младежите едва-едва, с натежали клепащи. В отговор те също ѝ се усмихнаха плахо.

— Когато ти... хм... отново ще правиш представление...

— Ще научите за това — извика им Елена. Деймън вече я носеше на ръце към дома на доктор Мегар, заобиколен от неизбежната свита от шумни хлапета, загърнати в своите наметала. Чак тогава Елена се запита защо Деймън бе поискал наметка от някакви непознати, след като самият той носеше.

— Ще има някакви церемонии. Напоследък често се случва — каза му госпожа Флауърс с леко смутен, но изискан тон, докато двамата с Мат отпиваха от билковия чай в салона на нейния пансион. Вече бе станало време за вечеря, но навън още беше светло.

— Какви церемонии? — попита Мат. Той така и не се завърна в дома на родителите си, откакто, преди повече от една седмица, се раздели с Деймън и Елена, за да се върне във Фелс Чърч. Първо се

отби в къщата на Мередит, която се намираше на края на града. Тя го убеди първо да се обади на госпожа Флауърс. След като тримата с Бони поговориха, той реши, че ще е най-добре да остане „невидим“. Семейството му щеше да бъде в по-голяма безопасност, ако никой не знаеше, че той все още е във Фелс Чърч. Щеше да живее в пансиона, но за това не биваше да знае нито едно от децата, които бяха създали всичките тези затруднения. А после, след като Бони и Мередит потеглят за срещата с Деймън и Елена, Мат щеше да действа като някакъв таен агент.

Сега той съжаляваше, че не замина с момичетата. Никак не му беше лесно да действа като таен агент там, където всичките му врагове можеха да подслушват и виждат по-добре от него, както и да се движат много по-бързо. Затова посвещаваеше повечето от времето си на четенето на блогове в интернет, които Мередит беше отбелязала, докато беше търсила следи за нещо, което можеше да им бъде от полза.

Но не беше попаднал на сведения за каквито и да било церемонии. Обърна се към госпожа Флауърс, която отпиваше от чая си със замислено изражение.

— Какви церемонии? — повтори Мат.

Благодарение на бялата си коса, нежното си лице и приятните си сини очи, госпожа Флауърс създаваше впечатлението, че е най-безобидната дребна стара дама на света. Но не беше. Вещица по рождение и градинарка по призвание, тя знаеше много както за отровните треви, способни да причиняват черна магия, така и за лечебните лапи, спомагащи за бяла магия.

— О, в повечето случаи се вършат доста неприятни неща — отвърна тя тъжно, втренчена в листенцата от чая в чашата си. — Знаеш ли, отчасти напомнят за сборищата на учениците и студентите след мачовете между техните отбори, където всички са въодушевени. Вероятно там се извършва някакво подобие на черна магия. До известна степен са свързани с изнудвания и промиване на мозъци — например поучават новоприетите, че са станали виновни само заради присъствието си на тези сборища. Освен това могат да стигнат още по-далече, като извършват цялостно посвещаване... такива работи. Много неприятно.

— Но какво точно е неприятното? — настойчиво попита Мат.

— Наистина не зная, скъпи. Никога не съм присъствала на такава среща.

Мат се замисли. Вече приближаваше седем вечерта, след което бе забранено на децата под осемнадесет години да излизат навън. Осемнадесетгодишните бяха най-големите деца, които можеха да бъдат обсебени.

Това, разбира се, не беше официално обявен вечерен час. От полицейския участък май нямаха представа как да се справят със странната епидемия, която върлуваше сред младите момичета във Фелс Чърч. Да ги изплашат директно? По-скоро полицията беше изплашена. Един млад шериф изскочил ужасен от къщата на Райън, след като видял как Карън Райън отхапала главата на хамстера си и какво правела с останалите си домашни любимци.

Да ги затворят в полицейския участък? Родителите на момичетата нямаше да се примирят с това, независимо колко лошо бе поведението на децата им и колко очевидно бе, че хлапетата им се нуждаят от помощ. Децата, които бяха отвеждани в съседния град за прегледи от психиатри, се държаха нормално и говореха спокойно и логично... през всичките петдесет минути от прегледите. Но после, при връщането им във Фелс Чърч, те си откъщаваха, като имитираха много точно всичко казано от родителите им, издаваха животински звуци, разговаряха помежду си на езици, звучащи като азиатски. Или, ако се придържаха към нормалния начин на говорене, често демонстрираха смразяваща способност да изговарят думите отзад напред.

Медицинската наука не можеше да даде отговор за причината на епидемията сред децата.

Но това, което най-много плашеше родителите, беше изчезването на синовете и дъщерите им. Отначало решиха, че децата се крият в гробището, но когато родителите им се опитваха да ги проследят, заварваха гробището празно... чак до тайната крипта под гроба на Хонория Фел. Децата като че ли... просто изчезваха.

Мат мислеше, че знае отговора на тази загадка. Гъстият храсталак в Олд Уд се намираще близо до гробището. Или пречистващите сили на Елена не можеха да достигнат толкова далече, или мястото беше толкова зле урочасано, че можеше да устои на всякакви опити да бъде прочистено.

Освен това Мат знаеше, че гората Олд Уд сега беше напълно подвластна на двете китсунета. Само след втората крачка навътре сред гъстия храсталак може да се окаже, че после целият живот няма да ти стигне, докато се опитваш да се измъкнеш от капана.

— Но може би аз съм достатъчно млад, за да успея да ги проследя — каза той на госпожа Флауърс. — Зная, че Том Пиърлър излиза с тях, а той е на моите години. Както и онези, от които започна всичко това: Каролайн го предаде на Джим Брайс, а той — на Изабел Сайтоу.

Госпожа Флауърс изглеждаше разсеяна, замислена за нещо съвсем различно.

— Трябва да разпитаме бабата на Изабел за онези защиты на религията шинто срещу силите на злото. Мислиш ли, че по някое време можеш да го направиш, Мат? Опасявам се, че скоро ще ни се наложи да се барикадираме.

— Това ли ви подсказват чаените листенца?

— Да, скъпи. Те са съгласни с това, което казва моята бедна стара глава. Може би не е зле да поговориш с доктор Алпърт, за да изведе дъщеря си и внучетата си от града, преди да е станало много късно.

— Ще ѝ предам съобщението, но мисля, че ще бъде много трудно да убедим Тайрън да не се среща с Дебора Кол. Той наистина е много увлечен по нея — е, може би доктор Алпърт ще убеди и семейство Кол да я последва.

— Може би ще успее. Това ще означава да се тревожим за по-малко деца — рече госпожа Флауърс, като посегна към чашата на Мат, за да погледне в нея.

— Ще го направя. — Колко странно, помисли си Мат. Сега имаше трима съюзници във Фелс Чърч, но и тримата бяха жени над шестдесетте. Едната беше госпожа Флауърс, все още достатъчно жизнена, за да става рано всяка сутрин и да се заема с градинарските си занимания; другата беше Обаасан — обречена да пази леглото, съвсем слаба и крехка като кукла, с вързана на кок черна коса — винаги готова да ти даде съвет почерпен от мъдростта, която е натрупала, докато е била жрица в някакъв храм. Последната беше доктор Алпърт, лекарката на Фелс Чърч, със стоманеносива коса, тъмнокафява кожа и абсолютно прагматично отношение към всичко,

включително и към магиите. За разлика от полицаите тя не си затваряше очите пред ставащото и правеше всичко, което ѝ бе по силите, за да облекчава изплашените деца, а освен това съветваше ужасените им родители.

Вещица, жрица и лекарка. Мат си представи как всичките му бази^[1] са покрити, особено след като той се запозна с ходовете на Каролайн, първата пациентка при тази епидемия — независимо дали тя бе обсебена от лисиците или върколаците, или от двете, плюс още нещо съмнително.

— Довечера ще отида на срещата — заяви той твърдо. — Хлапетата през целия ден се свързват едно с друго и си шепнат нещо. Още от следобед ще се скрия някъде, откъдето ще мога да наблюдавам какво става в гъсталака. После ще ги проследя — стига само с тях да не е Каролайн — или, Господ да ни е на помощ — Шиничи и Мисао.

Госпожа Флауърс му наля още чай в чашата.

— Много съм разтревожена за теб, Мат, скъпи. Струва ми се, че за днешния ден има лоши знамения. Не е от дните, през които трябва да се предприема нещо.

— Майка ви споменава ли нещо за това? — заинтересува се Мат. Майката на госпожа Флауърс бе умряла някъде в началото на ХХ век, но предаването на мисли между нея и дъщеря ѝ не беше преустановено.

— Хм, точно за това си мисля сега. През целия ден не съм чула нито дума от нея. Но поне още веднъж ще се опитам да се свържа. — Госпожа Флауърс затвори очи и Мат видя как потрепнаха клепачите и, осеяни с фини бръчици, докато тя вероятно търсеше контакт с майка си или се опитваше да изпадне в транс, или нещо подобно. Мат отпи от чая си и започна да играе с някаква игра на мобилния си телефон.

Накрая госпожа Флауърс отново отвори очи и въздъхна.

— Скъпата ми *мама* (тя винаги така започваше, с ударение на втората сричка) днес е особено раздразнена. Не можах да я убедя да ми даде ясен отговор. Каза само, че срещата ще бъде много шумна, а после много тиха. Ясно е, че тя предусеща, че ще бъде и много опасна. Мисля, скъпи, че ще е по-добре да дойда с теб.

— Не, не! Ако майка ви мисли, че ще е опасно, дори няма да се опитам — заяви ѝ Мат. *Момичетата жив ще ме одерат, ако се случи*

нещо с госпожа Флауърс, помисли си той. По-добре да заложа на сигурно.

Госпожа Флауърс се облегна в стола си. Изглеждаше облекчена.

— Е — изрече накрая, — мисля, че ще е по-добре да се върна при моите растения. Трябва да прибера пелина, за да го изсуша. Освен това вече трябва да се берат и боровинките. Колко бързо лети времето.

— Е, вие ми готвите и се грижите за мен — рече Мат. — Бих искал да ми позволите да ви плащам за спането и храната.

— Никога няма да си го простя, ако ти поискам пари! Ти си мой гост, Мат. А се надявам, че си и мой приятел.

— Абсолютно. Без вас щях да съм загубен. А сега само ще се поразходя до края на града. Трябва да изразходвам малко енергия. Искам да... — Внезапно млъкна. Тъкмо се канеше да ѝ признае, че му се иска да поиграе малко баскетбол с Джим Брайс. Но Джим скоро няма да може да играе баскетбол... или може би никога. Не и с осакатените си ръце.

— Само ще изляза, за да се поразходя — завърши той.

— Добре — каза госпожа Флауърс. — Моля те, Мат бъди внимателен. Не забравяй да си вземеш яке.

— Да, госпожо. — Още беше началото на август, достатъчно горещо и влажно за разходка. Но Мат вече бе привикнал да се отнася по определен начин с възрастните дами — дори и ако бяха вещици и ако реагираха на повечето неща остро, като острието на ножа, който напъха в джоба си при излизането от пансиона.

Излезе навън и по един страничен път пое към гробището.

Ако просто отиде там, където почвата чезнеше под гъсталака, щеше да има добър изглед към всичко, което се случва в Олд Уд, а и никой от пътеката долу не можеше да го види, колкото и да извърташе глава.

Забърза безшумно към избраното от него укритие, като се навеждаше зад надгробните камъни и оставаше нащрек за всяка промяна в чуруликането на птиците, което щеше да му подсказва, че децата идват насам. Ала засега единствените птичи песни се свеждаха само до продраните крясъци на гарваните в гъстия храсталак, макар той да не видя нито един от тях...

... докато не стигна до укритието си.

И тогава се озова лице в лице срещу дулото на пистолет, а зад него се виждаше лицето на шериф Рич Мосбърг.

Първите думи на полицейския началник прозвучаха като наизустени, все едно че някой бе дръпнал връвта, освобождаваща пружината на говореща кукла от двадесети век.

— Матю Джефри Хъникът, арестувам те за нападение и нанасяне на телесна повреда на Каролайн Бюлз Форбс. Имаш право да запазиш мълчание...

— Както и вие — просъска му Мат. — Но не за дълго! Чухте ли как изведнъж пресекна връвата, вдигана от тези гарвани? Децата идват в Олд Уд! И вече са съвсем близо!

Шериф Мосбърг бе от онези, които никога не млъкваха, преди да са свършили, затова продължи:

— Разбираш ли си правата?

— Не, сър! Мi не компренас глупости!

Една бръчка се вряза между веждите на шерифа.

— На италиански ли се опитваш да ми говориш?

— Това е на есперанто... но сега нямаме време за това! Те са тук... и о, Господи, *Шиничи* е с тях! — Последното изречение Мат изговори с най-тихия възможен шепот, като сведе глава, за да надниква предпазливо през високите треви по края на гробището, без да ги разклаща.

Да, това беше Шиничи, хванал за ръка едно малко момиче, може би едва на дванадесет години. На Мат това хлапе му се стори смътно познато: живееше някъде нагоре край Риджмънт. Но как му беше името? Бетси, Бека...?

Шериф Мосбърг тихо простена.

— Племенницата ми — задъхано изрече, като изненада Мат, че може да говори така тихо и нежно. — Това, всъщност, е моята племенница Ребека!

— Добре, само стойте неподвижно и наблюдавайте — прошепна му Мат. Цяла върволица от деца следваше Шиничи, като че ли беше някакъв сатанински свирач като онзи от приказката, подкарал чрез вълшебното си свирене отначало плъховете, а после и децата от града Хамелн след себе си. Лъчите на залязващото слънце осветяваха яркочервените краища на черната му коса и очите му с цвят на злато. Децата се кикотеха и припяваха доста изопачена версия на „Седемте

малки зайчета“. Някои от тях се отличаваха с гласовете си, звучащи много по-мелодично благодарение на уроците по пеене в забавачката. Мат усети как устата му пресъхна. Агонизиращо бе да ги наблюдава как се отдалечават към горския гъсталак, като жертвени агнета, поведени към кланицата на заколение.

Трябваше да обясни на шерифа, че не бива да се опитва да стреля по Шиничи. Това наистина щеше да причини изригване на всичките сили на Ада. Но след малко, точно когато отпусна облекчено глава, като видя как последното от децата изчезна сред гъсталака Мат отново подскочи тревожно.

Шериф Мосбърг се готвеше да се изправи.

— Не! — Мат го сграбчи за китката.

Шерифът се дръпна от него.

— Трябва да отида там! Той е докопал племенницата ми!

— Няма да я убие. Те не убиват деца. Не зная защо, но не го правят.

— Нали чу на какви мръсотии ги учи той. Друга песен ще ми запее, като види моя глок, прицелен в главата му.

— Слушайте — рече му Мат, — нали бяхте дошли да ме арестувате? Искам от вас да ме арестувате. *Но не навлизайте в тази гора!*

— Никаква гора не виждам — промърмори шерифът презрително. — Едва има място за тези хлапета да насядат по тревата край дъбовете. Ако искаш поне веднъж в живота си да бъдеш полезен, изтичай да хванеш едно-две от дечурлигата, щом побягнат.

— Защо ще побягнат?

— Като ме видят, ще се разпръснат. Вероятно ще хукнат във всички посоки, но някои от тях ще поемат по пътеката, от която дойдоха. Ще ми помогнеш ли, или не?

— Не, сър — бавно, но твърдо му отказа Мат. — И... вижте... вижте какво, умолявам ви да не отивате там! Повярвайте ми, зная какво говоря!

— Не зная с каква дрога си се надрусал, но точно сега всъщност въобще нямам време да приказвам с теб. И ако още веднъж се опиташ да ме спреш — той размаха пистолета си пред Мат, — ще те завлека пред съда за още едно провинение, за възпрепятстване на правосъдието. Разбра ли ме?

— Да, разбрах — промълви Мат, внезапно почувствал се безкрайно уморен. Върна се назад в укритието си, докато шерифът нададе изненадващо лек звук, преди да тръгне нататък към гъсталака. После шериф Мосбърг прекрачи между дърветата и изчезна от погледа на Мат.

Мат седна на тревата и остана цял час там, облян в пот. Едва се удържаше да остане буден, когато в гъсталака настана някаква суматоха и Шиничи се появи оттам, повел след себе си засмените пеещи деца.

Но шериф Мосбърг не се показва зад тях.

---

[1] Аналогия между четирите бази в бейзбола и четиримата съотборници (Мат и трите жени). Бел.прев. ↑

Следобед, след „наказанието“ на Елена, Деймън нае стая в същия жилищен квартал, където живееше доктор Мегар. Лейди Улма остана в кабинета на доктора, за да могат Сейдж, Деймън и доктор Мегар да я излекуват докрай.

Тя вече не говореше за тъжни теми. Толкова много им бе разказала за имението, в което бе преминало детството ѝ, че слушателите имаха чувството, че познават всяка стая, въпреки че са били толкова много.

— Предполагам, че сега домът ми е пълен с плъхове и мишки — натъжено изрече тя, след като стигна до края на поредния си разказ. — Както и с паяци, и с молци.

— Но защо? — попита Бони, като не видя тайните знаци, които ѝ правеха Мередит и Елена, за да престане да я пита.

Лейди Улма изви глава и се загледа в тавана.

— Заради... генерал Веранц. Демонът на средна възраст, който ме видя, когато бях още едва на четиринадесет. Като поведе въоръжения си отряд за нападението срещу дома ми, войниците му изклаха всяко живо същество, което завариха вътре — с изключение на мен и моето канарче. Родителите ми, дядовците и бабите ми, лелите и чичовците ми... по-малките ми братя и сестри. Дори и котката ми, спяща до прозореца. Генерал Веранц заповяда да ме доведат при него, както си бях само по нощница, боса, с несресана коса и разпуснатата плитка. До него беше поставена клетката на моето канарче, още покрита с кърпата, с която закривах клетката нощем. То бе още живо и весело чуруликаше, както винаги. Точно това някак си направи всичко наоколо да изглежда още по-злоещо — като в някакъв кошмарен сън. Трудно е да се опише.

Двама от войниците на генерала ме държаха за ръцете, когато ме завлякоха пред него. Държаха ме здраво, за да не побягна. Тогава бях толкова млада, нали разбирате, и всичките ми спомени за онзи ден са вече смътни. Но още помня съвсем ясно какво ми каза генералът:

— Заповядах на това птиче да пее и то запя. Казах на родителите ти, че искам да ти окажа честта да станеш моя жена, но те ми отказаха. Огледай се наоколо. Питам се какво желаеш. Искаш ли да бъдеш като канарчето? Или предпочиташ да споделиш участта на родителите си?

И ми посочи един от тънещите в мрак ъгли на стаята, макар че още грееха факлите, оставени да горят през цялата нощ. Все още имаше достатъчно светлина, за да видя купчината закръглени обекти, затрупани със слама или трева от едната им страна. Или поне така си помислих в първия миг, наистина. Бях толкова невинна, а предполагам и шокът бе причинил нещо на мозъка ми.

— Моля те — каза Елена и нежно погали ръката на лейди Улма. — Не бива да мислиш само за това. Ние те разбираме...

Но лейди Улма сякаш не я чу и продължи да разказва:

— И тогава един от войниците на генерала вдигна нещо като кокосов орех с много дълга слама отгоре, само че някаква много странна слама, вързана на плитка. Разклати я небрежно — и внезапно видях какво бе това всъщност. Беше главата на майка ми.

Елена едва не се задави. Лейди Улма огледа трите момичета със сухи очи и втренчен поглед.

— Може би си мислите за мен, че съм много коравосърдечна, след като ви разказвам за такива неща, без да припадна.

— Не, не... — изрече Елена забързано, още трепереща дори и след като се напрегна докрай, за да потисне психичните си сетива. Надяваше се Бони да не изпадне в несвяст.

Лейди Улма отново заговори:

— Войни, случаи на насилие и тирания, това бе всичкото, на което се нагледах, след като в онзи миг детинската ми невинност бе съкрушена. Все пак, по милостта на съдбата, още съм способна да се удивлявам и очите ми да парят от напирещите сълзи.

— О, моля те, не плачи — помоли я Бони, като се втурна към нея, за да я прегърне. — Моля те, недей. Ние сме тук заради теб.

Междувременно Елена и Мередит се спогледаха със свити вежди и забързано повдигане на раменете.

— Да, моля те, само не плачи — намеси се Елена, чувствайки лека вина, защото оставаше твърдо решена да продължи със своя план Б. — Но ще ни кажеш ли защо имението на родителите ти се оказва сега в такова окаяно състояние?

— Всичко е по вина на генерала. Той бе изпратен в далечни земи, за да води глупави, безсмислени войни. Когато замина, взе със себе си повечето от свитата си — включително и робите, които тогава му бяха подръка. След като замина, на третата година от нападението срещу имението на родителите ми, аз не бях негова фаворитка и не бях избрана да го придружавам. Тогава бях щастлива. Цялата му войска загина; хората от прислугата на имението, които потеглиха с него, бяха избити или взети в плен. Той нямаше наследници и собствеността му бе присвоена от краля, който обаче не се нуждаеше от нея. През всичките тези години остана безстопанствена — разбира се, че беше многократно оплячкосвана, но истинските тайни скривалища, като тайната на скъпоценностите, останаха неоткрити... поне доколкото ми е известно.

— Тайната на скъпоценностите — прошепна Бони със страхопочитание, все едно изричаше заглавие на криминален роман. Ръката ѝ още обгръщаше кръста на лейди Улма.

— Каква е тайната на скъпоценностите? — попита Мередит с много по-спокоен тон. Елена не можа да проговори, изтръпнала в захлас от това, което изпитваше. Беше като участие в някаква магическа пиеса.

— По времето на моите родители беше общоприето да се укриват богатствата някъде в именията на собствениците — и тази тайна да остава известна единствено на притежателите на тези съкровища. Разбира се, баща ми, като дизайнер и търговец на бижута, трябва да е имал повече за криене от болшинството от хората. Имаше чудесна стая, която ми приличаше на пещерата на Аладин. Използваше я като работилница и там пазеше необработените диаманти, както и готовите бижута, които изработваше по поръчки или измайсторяваше за майка ми или само като плод на въображението си.

— И нищо ли не е намерено? — попита Мередит. В тона ѝ се прокрадна лек скептицизъм.

— Ако някой е намерил нещо, то аз не съм чула за това. Разбира се, навремето те може да са изтръгнали сведения от баща ми и майка ми — но генералът не беше педантичен и търпелив вампир или китсуне, а груб и нетърпелив демон. Уби родителите ми още с нахълтването си в къщата. Въобще не му хрумна, че аз, едно дете само на четиринадесет, мога да зная къде е съкровището.

— Но ти... — прошепна запленено Бони, сякаш историята беше вълшебна приказка.

— Да, знаех. И сега го зная.

Елена преглътна. Още се опитваше да остане спокойна, да се държи като Мередит, да бъде хладнокръвна. Но тъкмо отвори уста, за да докаже колко добре се владее, когато Мередит я изпревари:

— Какво чакаме още? — И скочи на крака.

В момента лейди Улма сякаш беше най-спокойната личност там. Но освен това изглеждаше леко смутена и почти уплашена.

— Искаш да кажеш, че трябва да поискаме аудиенция от нашия господар?

— Искам да кажа, че трябва да излезем оттук, за да намерим онези скъпоценности! — извика Елена. — Макар че, да, Деймън би бил от голяма полза, ако се изисква сила, за да се отмести нещо тежко. Както и Сейдж. — Тя не можеше да разбере защо лейди Улма не е развълнувана.

— Не разбираш ли? — заговори Елена отново, докато мислите й бясно препускаха. — Можеш отново да си върнеш имението! Ние ще направим всичко по силите ни, за да го възстановим във вида, в който е било, когато си била дете. Искам да кажа, ако искаш по този начин да използваш парите. Но за мен ще бъде огромна радост да видя пещерата на Аладин!

— Ами... добре. — Лейди Улма внезапно се смути. — Мислех да помоля господаря Деймън за още едно благоволение — въпреки че парите от скъпоценностите могат да помогнат за това.

— Какво е това, което желаеш? — попита я Елена колкото можа по-нежно. — И не е необходимо да го наричаш господаря Деймън. Забрави ли, че той преди няколко дни те освободи от робството?

— Но това сигурно е било само... само за да се отпразнува моментът? — Лейди Улма все още изглеждаше смутена. — Той не е направил официално искане до службата за робите или някоя подобна, нали?

— Ако не го е направил, то е само защото не го знае! — извика Бони почти в същия миг, в който Мередит каза:

— В действителност протоколът тук не ни е познат. От това ли се нуждаеш?

Лейди Улма успя само леко да кимне. Елена се почувства неудобно. Според нея лейди Улма, робиня от повече от двадесет и две години, трудно можеше да повярва, че най-после е свободна.

— Деймън говореше съвсем сериозно, когато каза, че всички ние сме свободни — заяви тя, като коленичи край стола на лейди Улма. — Той просто не знае как се уреждат всичките тези формалности. Ако ни ги кажеш, ще му ги съобщим и тогава ще можем да се върнем в някогашното ти имение.

Накани се да се изправи, но тогава прозвуча гласът на Бони:

— Нещо не е наред. Тя не е така щастлива, както беше преди малко. Трябва да открием на какво се дължи това.

Като даде малко повече воля на психичните си възприятия, Елена се убеди, че Бони има право. Остана коленичила до стола на лейди Улма.

— Какво е то? — попита тя, защото изглежда жената разголваше душата си най-вече, когато Елена ѝ задаваше въпроси.

— Надявах се — бавно заговори лейди Улма, — че господарят Деймън може да откупи... — Изчерви се, но скоро се съвзе. — Може да благоволи да откупи още един роб. Говоря за... за бащата на детето ми.

Надвисна плътна тишина, след което и трите момичета заговориха едновременно, като според Елена трескаво се опитваха да отгатнат кого имаше предвид лейди Улма. Самата тя бе предположила, че именно Стария Дрозн е баща на детето ѝ.

Но разбира се, че не беше той, тутакси се упрекна Елена мислено. Лейди Улма беше щастлива от тази бременност — а коя жена би била щастлива да има рожба от едно толкова отвратително чудовище като Стария Дрозн? Освен това той явно нямаше представа, че робинята му е бременна — пък и това въобще не би го вълнувало.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — промълви лейди Улма, след като за кратко утихна пороят от въпроси и уверения за благоприятен изход. — Лусен е бижутер, прочут с уменията си да създава бижута, които... ми напомнят за бижутата на баща ми. Но неговото освобождаване ще струва много скъпо.

— Но нали ще разполагаме със съкровищата от пещерата на Аладин! — весело извика Бони. — Искам да кажа, че ще имаш

достатъчно пари, ако продадеш тези бижута, нали? Или ще ти трябват още?

— Но сега те принадлежат на господаря Деймън! — ужаси се лейди Улма. — Дори и да не го е разбрал, когато е наследил цялата собственост на Стария Дрозн, сега той е мой господар и владетел на цялото ми имущество...

— Нека първо се уреди официалното ти освобождаване, след което постепенно ще уредим всичко останало — каза ѝ Мередит с най-твърдия си, най-разумния си тон.

„Мило дневниче,

Е, все още ти пиша, докато съм робиня. Днес освободихме лейди Улма, но решихме аз, Мередит и Бони да останем «лични асистентки». Правим го, защото лейди Улма каза, че ще изглежда странно и неуместно, ако Деймън не разполага с няколко красиви момичета като свои куртизанки.

Това всъщност е за добро, защото като куртизанки ние през цялото време ще се нуждаем от красиви дрехи и бижута. И понеже нося същите джинси откакто онова копеле Стария Дрозн ги сряза, можеш да си представиш колко съм развълнувана в очакването да се сдобия с нови тоалети.

Не, честно казано, вълнението ми не е само заради красивите дрехи. Всичко, което се случи, след като освободихме лейди Улма и после заминахме за някогашното ѝ имение, се оказа като вълшебен сън. Къщата беше истинска развалина и очевидно превърната в убежище за диви животни, които са я използвали както за отходно място, така и за подслон. Открихме дори следи от вълци и други зверове, които са проникнали чак на горния етаж, което поражда въпроса дали в този свят не живеят върколаци. Очевидно живеят, като някои от тях са доста добре приети от различните местни феодали. Може би на Каролайн ще ѝ хареса да дойде тук на почивка, за да научи нещо за истинските върколаци — говори се, че толкова

много мразели хората, че дори не взимали за свои роби хора или вампири (които някога също са били хора).

Но да се върнем в къщата на лейди Улма. Основите ѝ са каменни, а нагоре е изградена от солидно твърдо дърво, така че като сграда е наред. Завесите и гоблените, разбира се, висяха на парцали, затова беше доста страшно, когато проникнахме вътре само на светлината на факлите и видяхме тези дрипи да се развяват около нас. Да не споменавам за гигантските паяци. Мразя паяците повече от всичко.

Но ние влязохме вътре с нашите факли, които приличаха на умалени версии на онова гигантско пурпурно слънце, винаги висящо над хоризонта, багрещо всичко наоколо в кървавочервено, затворихме вратите и запалихме огън в грамадната камина в помещението, което лейди Улма нарича голямата зала. (Мисля, че там са се хранели и са устройвали празненства — в единия край, върху подиум, е поставена изключително голяма маса, а за музикантите е предвидена стая, която вероятно е била и дансинг. Лейди Улма обясни, че там прибирали прислужниците през нощите — говоря за голямата зала, а не за стаята на музикантите).

После се качихме на горния етаж, където видяхме — кълна се, че е истина — няколко десетки спални с много просторни легла с колони, които обаче се нуждаеха от нови матраци и чаршафи, кувертюри и балдахини. Но не останахме там за по-продължителен оглед. От таваните висяха прилепи.

Насочихме се към работното помещение на майката на лейди Улма. Оказа се много обширно, където поне четиридесетина жени са шиели дрехите по кройките на майката на лейди Улма. Именно там намерихме нещо вълнуващо!

Лейди Улма отиде до един от гардеробите в помещението и измъкна отвътре овехтелите и проядените от молците дрехи. После натисна на няколко места в задната стена на гардероба и целият гръб на гардероба се

отмести! Зад него се разкри много тясно стълбище, водещо надолу!

Спомних си за тайната крипта под гробницата на Хонория Фел и се запитах дали някой бездомен вампир не се е приютил в подземие, към което водеха тези стъпала, но веднага си казах, че е глупаво, защото веднага след вратата висяха паяжини. Деймън настояваше той пръв да се спусне по стъпалата, защото по-добре вижда в тъмното, но аз си мисля, че той просто беше любопитен да провери какво може да се крие в подземие.

Всички ние го последвахме, като внимавахме с факлите и... ами не мога да намеря думи, за да опиша какво видяхме долу. През първите няколко минути останах разочарована, понеже имаше само една голяма маса, но прашна, вместо да е блестяща. Когато обаче лейди Улма започна внимателно да почиства прахта от скъпоценностите с една специално подбрана кърпа, а Бони откри някакви торби и пакети и като ги обърна върху масата — все едно че изсипа цяла дъга! Деймън пък намери един кабинет в съседство с шкафове, чиито чекмеджета бяха претъпкани с огърлици, гривни, пръстени, ленти за ръкави, гривни за глезени, обици, пръстени за носове, игли за коса и още много други накити!

Не можех да повярвам на очите си. Изсипах съдържанието на една кесия и видях цяла шепа великолепни бели диаманти да се изнизват между пръстите ми, някои от които бяха колкото нокътя на палеца ми. Видях млечнобели перли и черни перли, по-дребни, но подбрани да си подходат чудесно, както и по-големи с прекрасни форми. Видях сапфири с диаметър колкото монета от двадесет и пет цента, но някои достигаха дори големината на кайсии, проблясващи в розово, златисто или сиво. После си напълних дланта с изумруди и оливини, опали и рубини, турмалини и аметисти — както и с много лапис лазули, разбира се, служещи като отличителен знак на вампирите.

И всичките тези бижута бяха с толкова изкусна изработка, че чак гърлото ми се сви. Лейди Улма малко си поплака, но мисля, че беше от щастие, докато всички ние я отрупвахме с комплименти за нейните бижута. За броени дни от робиня без никаква собственост тя се бе превърнала в невероятно богата жена, притежаваща къща и всичко необходимо, за да живее на ниво. Ние решихме, че дори тя да се омъжи за любимия си, ще е по-добре преди това Деймън да го откупи без много шум и също толкова безшумно да го освободи от робството, като продължи да играе ролята на «глава на семейството», докато сме тук. През това време ние ще се държим като членове на семейството на лейди Улма и ще помогнем на бижутера Лусен отново да започне да работи, докато той и лейди Улма постепенно заемат мястото на Деймън. Местните феодали не са демони, а вампири и те не са толкова против придобиването на собственост от хора.

Разказах ли ти за Лусен? Той е страхотен майстор на бижута! Изгаря от страст да твори — до такава степен, че през първите дни на робството си създавал творби само от кал и треви, като си представял, че майстори скъпоценности. После щастие то му се усмихнало и бил нает като чирак от един бижутер. Толкова страдал за лейди Улма и толкова силно я обичал, че беше истинско чудо тяхното събиране — и което е най-важното, вече като свободни хора.

Опасявахме се, че на Лусен може да не се хареса идеята да го откупим като роб и да не го освобождаваме преди заминаването ни, но той никога не бе очаквал да го освободят — заради таланта му. Той е малко муден, но много изискан и любезен мъж, с добре оформена брада и сиви очи, които ми напомнят за очите на Мередит. Остана очарован от това, че се отнасяха достойно с него и че не го заставяха да се труди денонощно, макар че би приел всичко, само у само да бъде с лейди Улма. Мисля, че той е чиракувал още когато баща ѝ е работил като бижутер и през всичките тези години е бил влюбен в нея, обаче

никога, никога не е могъл да бъде с нея, защото тя е била млада дама с високо положение, а той е бил роб. Сега са толкова щастливи заедно!

С всеки изминал ден лейди Улма все повече се разхубавява и подмладява. Помоли Деймън за разрешение да боядиса косата си и той ѝ отвърна, че ако иска, може дори да я оцвети в розово, стига това да ѝ харесва, и сега тя е невероятно красива. Не мога да повярвам, че някога съм я смятала за старица, но в това те превръщат агонията, страхът и безпомощността. Всеки неин сив косъм е следствие на това, че е била робиня, без никаква собственост, без бъдеще, без сигурност, без възможност да задържи при себе си децата си, ако се сдобие с деца.

Забравих да споделя с теб за още едно наше постижение — Мередит, Бони и аз за кратко бяхме издигнати до ранга на «лични асистентки». Това означава, че имаме право да наемем голям брой бедни жени, които да се прехранват чрез шиене, защото лейди Улма действително иска да работи като дизайнер и да ги учи как се създават изискани дрехи. Ние ѝ повтаряхме, че трябва само да си почива, но тя ни отговаряше, че през целия си живот е мечтала да бъде дизайнер като майка си и че сега изгаря от желание да осъществи мечтата си — при това, като облича три момичета със съвършено различни фигури. Аз пък изгарям от желание да видя какво ще постигне тя: вече се зае със скиците и утре ще я посети доставчикът на платовете, за да подбере материалите.

Междувременно Деймън нае около двеста души (не преувеличавам!), за да изчистят изцяло имението на лейди Улма, да поставят нови мазилки, тапети, гоблени, драперии, завеси, да ремонтират водопроводната инсталация, да полират мебелите, за да се запазят, както и да доставят нови мебели вместо старите, които просто трябваше да се изхвърлят. О, и за да посадят вече отгледани цветя и дървета в градината и да ги подредят около фонтаните и всичко останало от този сорт. След като

толкова много народ се зае да работи, ние ще можем да потеглим само след броени дни.

Всичко това, като оставим настрана усилията ни да направим лейди Улма щастлива, преследва само една цел — Деймън и «личните му асистентки» да бъдат приети от висшето общество, когато започне тазгодишният светски сезон. Защото най-доброто съм оставила за края. Както лейди Улма, така и Сейдж успяха веднага да разпознаят хората от загадките, които ни остави Мисао!

Това само доказва правотата на предположението ми, че Мисао никога не е допускала възможността ние да се доберем дотук или че ще успеем да проникнем в местата, където са скрити двете половини от ключа на лисицата.

Но съществува много лесен начин да уредим да ни поканят в къщите, в които трябва да проникнем. Макар да сме новодошли и да представляваме сензация като *nouveau riche*^[1] (така ли се изписваше?), ако разпространим историята на лейди Улма там, където трябва, и ако всички искат да узнаят повече за нея — ще ни поканят на приемите! Ето така ще проникнем в двете имения, където трябва да потърсим двете половини от ключа на лисицата, необходими за освобождаването на Стефан! Извадихме невероятен късмет, защото точно сега светският сезон започва и двете имения, които искаме да посетим, са сред първите, в които ще има празненства, едното е галавечеря, а другото е пролетно соаре в чест на първите цветя.

Зная, че редовете, които пиша, са неравни, защото ръката ми трепери. Самата аз се разтрепервам при мисълта, че наистина ще потеглим на път, за да търсим двете половини от лисичия ключ, с който ще измъкнем Стефан от затвора.

О, мило дневниче, вече стана късно — а не мога — не мога да пиша за Стефан. Да бъда тук, в същия град, където е и той, да зная посоката, водеща към затвора му... и все пак да не мога да го видя. Очите ми се затварят и вече едва виждам какво пиша. Искам поне малко да поспя, за да бъда готова за следващия ден, когато ще се разхождам

наоколо, ще надзиравам и ще наблюдавам как имението на лейди Улма разцъфва като роза — но сега се опасявам, че пак ще сънувам кошмари как ръката на Стефан бавно се изплъзва от моята.“

---

[1] Новобогаташи (фр.). — Бел.прев. ↑

През тази „нощ“ те се преместиха, като избраха такъв час от денонощието, когато другите имена тънеха в мрак и тишина. Елена, Мередит и Бони си избраха по една стая на горния етаж за спални, всичките една до друга. До спалните им имаше луксозна баня, с под от мраморни плочи в синьо и бяло. В средата бе разположен удивително привлекателен басейн във формата на огромна роза, достатъчно голям за плуване, отопляван с нажежени въглини. Край него дежуреше една приветлива прислужница със задачата да се грижи за всичко, свързано с къпането в басейна.

Елена остана очарована от случващото се. Деймън тихомълком успя да откупи няколко роби от някакъв внушаващ доверие търговец при една частна разпродажба. Веднага след това ги обяви за свободни, като им предложи добри заплати и почивни дни. Почти всички от доскорошните роби бяха истински щастливи да приемат предложението му. Само малцина предпочетоха да напуснат или да избягат, най-вече жени, загрижени за издирването на семействата си. Другите щяха да останат да работят в имението под надзора на лейди Улма, когато Деймън, Елена, Бони и Мередит си тръгнаха, след като освободят Стефан.

Лейди Улма получи стая на долния етаж като управител на имението, макар че едва не се наложи на Деймън да прибегне до груба сила, за да я убеди да поеме длъжността. Самият той си избра една стая за кабинет, но само за през деня, защото не беше много вероятно да се задържа нощем в къщата.

Около това се стигна до леко объркване. Повечето от персонала в имението знаеше как да се държи с господари, които са вампири, а момичетата и младите жени, които идваха да шият или да чистят, като че ли очакваха да бъде обявено някакво разписание за дежурствата на всяка от тях като донор на кръв.

Деймън обясни всичко това на Елена, която отхвърли тази идея още преди да бъде осъществена. Тя бе готова да се закълне, че Деймън

тайно се надяваше да му бъде осигурен непресекващ приток от дарителки на кръв, като се започне от едва напъпилите момичета и се стигне до зрелите хубавици с червени бузи, които ще се радват да бъдат „пресушавани“ като бурета с бира, за да получат в замяна красиви гривни и традиционно съпътстващите сладки приказки.

Освен това Елена отрече идеята Деймън да излиза на лов. Сейдж бе споменал, че вече плъзнали слухове за възможна външна връзка: нещо като курс за напреднали тюлени^[1].

— И те могат да се окажат единствените в целия свят вампирски тюлени — подхвърли Елена язвително, но този път пред група роби само от мъжки пол. — Способни са дори акулите да ухапят. Сигурно вие, момчета, можете да излизате навън на лов за хора, както советите ловят мишки — но само после не си правете труда да се завръщате у дома, защото ще заварите вратите заключени... завинаги. — Издържа на втрещения поглед на Сейдж, докато нейното изражение не стана стоманено твърдо и той внезапно се разбърза нанякъде, под предлог, че имал да върши нещо друго в имението.

Елена обаче не възразяваше Сейдж да излиза с тях просто така, за компания. След като научи как Сейдж бе спасил Деймън от разярената тълпа, която го бе причакала по пътя към Мястото за сборищата, тя реши, че ако Сейдж евентуално поиска от нейната кръв, ще му даде без колебание. След няколкото дни, през които той се навърташе в къщата край доктор Мегар, а после се премести в имението на лейди Улма, тя се зачуди дали аурата ѝ бе изгубила от въздействието си и дали съдържаното, затворено държане на Деймън не го лишаваше от нещо, което той трябваше да знае. Затова тя продължаваше да го обсипва с намеци, докато веднъж той се преви надве и се разсмя до сълзи (но дали беше само смях), а накрая пристъпи към нея и ѝ припомни американската поговорка: *Може да доведеш коня до реката, но не можеш да го накараш да пие*. В този случай, продължи той, можеш да поведеш една озъбена черна пантера — както тя обикновено си представяше Деймън — до водата, ако използваш електрически остен за добитък, но след това ще си пълен глупак, ако ѝ обърнеш гръб. Елена също се смя до сълзи, но продължаваше да си повтаря, че ако той искаше кръвта ѝ, има право да получи дял с приемлив размер.

Сега просто се радваше, че той беше край нея. Сърцето ѝ вече бе прекалено запълнено със Стефан, Деймън и дори Мат — въпреки очевидното му дезертиране от нея, — за да се подлага на опасност от увлечение по друг вампир, независимо колко решително подхождаше той на обстановката. Достатъчно ѝ бе да възприема Сейдж само като приятел и защитник.

Елена остана изненадана от това, колко много трябваше да разчита на Лакшми, при това все повече с всеки изминал ден. Лакшми започна като момиче всичко, като се нагърбваше с това, което никой друг не желаше да върши, но все повече се превръщаше в придворна дама на лейди Улма и източник на сведения за Елена относно този странен свят. Формално лейди Улма все още трябваше да пази леглото и за нея беше много удобно Лакшми да бъде в денонощна готовност край нея. А пък Елена можеше да задава на Лакшми въпроси, които биха подтикнали останалите да я мислят за умопобъркана. Като например дали имаше нужда да купят чинии или да поднасят храната върху големи филии от препечен хляб, които можеха да служат и за избърсване на мазните пръсти? (Чиниите бяха наскоро въведени в употреба заедно с вилиците, които все още си оставаха рядкост в този странен свят.) Колко мъже и жени получаваха заплати в имението (което трябваше да бъде изчислявано приблизително, защото никой в домакинствата на другите имения не плащаше в пари на робите, а само им даваха униформи и им позволяваха да се радват на един или два „празнични“ дни в годината.) Лакшми, още съвсем млада, беше честна и едновременно с това дръзка. Елена я обучаваше как да се превърне в дясната ръка на лейди Улма, след като самата лейди Улма се затвърди като стопанка на имението.

---

[1] Игра на думи: seal е тюлен, но и съкращение SEAL на елитния десантен корпус към морските пехотинци (ВМС на САЩ) или Air and Land (действащи по вода, въздух и суша). — Бел.прев. ↑

„Мило дневниче,

Сега е нощта, преди вечерта на първото ни парти тук — или по-скоро галапразненство. Но аз не се чувствам много празнично. Толкова много ми липсва Стефан.

Мъчно ми е и за Мат. Как само си тръгна, толкова ядосан на мен, че дори нито веднъж не се обърна назад. Той не разбира как аз мога да... да съм загрижена за... Деймън и в същото време да обичам Стефан така силно, че сърцето ми ще се пръсне от мъка.“

Елена остави писалката и се втренчи тъжно в дневника. Наистина я измъчваше почти физическа болка в гърдите, която би я изплашила, ако не знаеше на какво се дължи. Стефан така отчаяно ѝ липсваше, че едва се хранеше, почти не можеше да спи. Той бе като някаква пламтяща част от съзнанието ѝ, като фантомен израстък, който никога няма да изчезне.

Дори писането в дневника нямаше да ѝ помогне тази вечер. Всичко, което можеше да запише, се свеждаше до мъчителни спомени за доброто време, когато двамата със Стефан бяха заедно. Колко хубаво беше, когато бе достатъчно само да извърне глава и да го види — какво щастие е било това! А сега всичко това бе изчезнало и на негово място се бяха появили изтощително объркване, вина и тревога. Какво се случваше с него точно в този момент? Дали тя повече няма да изпита радостта да обърне глава и да го види? И дали... не го измъчват?

Ох, Господи, ако само...

Ако само бях го накарала да залости прозорците на стаята си в пансиона...

Ако само бях по-подозрителна спрямо Деймън...

Ако само се бях досетила, че той си е наумил нещо в онази последна нощ...

Ако само... ако само...

Думите се превърнаха в болезнено пулсиращ, непрекъснато отекващ в сърцето ѝ рефрен. Задъха се от напирещите ридания, със здраво стиснати клепачи, стиснала юмруци и вкопчена във вътрешния си ритъм.

Ако продължавам да се чувствам по този начин — ако позволя на страданието да ме съкруши — ще се превърна в незначителна точка в пространството. Ще рухна, ще се сринна в нищото — но дори и това ще бъде по-добре, отколкото тази отчаяна нужда от него.

Елена повдигна глава... и се загледа надолу към главата си, отпусната върху дневника.

Ахна.

Отново първата ѝ реакция беше да си представи смъртта. Но после бавно, заради многото пролети сълзи, осъзна, че отново го бе направила.

Беше излязла от тялото си.

Но този път дори не беше резултат от съзнателно взето решение накъде да потегли. Летеше, рееше се толкова бързо, че не можеше да каже накъде бе поела. Сякаш нещо я теглеше, все едно се бе превърнала в опашка на комета, която бързо се устремяваше надолу.

В един момент осъзна, с познатото ѝ чувство на ужас, че преминава през всичко наоколо, а после се разклаща, като че ли е краят на камшик в играта „Изплющи с камшика“, след което катапултира направо в килията на Стефан.

Още плачеше, когато се приземи на пода в килията. Не беше сигурна дали има твърда форма или тегло, но това въобще не я вълнуваше в този мит. Единственото, което видя, бе Стефан — много отслабнал, но усмихващ се в съня си. После падна върху него, в него, като продължаваше да плаче, докато отскачаше леко като перце. Стефан най-последно се събуди.

— О, не можеш ли да ме оставиш поне за няколко минути да поспя на спокойствие? — озъби се той и добави няколко думи на италиански, които Елена никога досега не го бе чувала да изрича.

Елена изпадна в един от пристъпите, характерни за Бони. Плачеше толкова силно, че не можеше да слуша — дори не би могла да чуе — каквито и да било утешителни думи. Те бяха направили ужасни неща с него, като при това бяха използвали нейния образ. Всичко беше

твърде ужасяващо. Бяха настроили Стефан да я мрази. *Всички в целия свят я мразеха...*

— Елена, Елена, не плачи, любов моя!

Замаяна, тя се надигна, огледа за кратко гърдите на Стефан и отново заплака, като се опита да си изтрие носа в затворническата му униформа, която имаше толкова окаян вид, че нищо не можеше да я направи да изглежда по-зле.

Не можеше, разбира се, както не можеше да усеща ръката, която нежно се опитваше да я обгърне. Нали не беше донесла със себе си собственото си тяло.

Но по някакъв начин бе успяла да донесе сълзите си. Един студен, металически твърд глас заговори в нея: *Не ги хаби напразно, идиотке! Използвай тези сълзи. Ако ще продължаваш да плачеш, гледай да лееш сълзите си върху лицето или ръцете му. А между другото, трябва да знаеш, че всички те мразят.*

Дори и Мат те мрази, а Мат обича всички, продължи да ѝ повтаря тънкият, но жесток, неуморим ѝ неумолим глас. Елена се разплака още по-неудържимо, като разсеяно забеляза ефекта от падането на всяка своя сълза. Защото всяка капка превръщаше побелялата кожа в розова и оцветяването се разпростираше на вълни наоколо, сякаш Стефан беше басейн, а тя се беше отпуснала примаяло върху него, като вода върху вода.

Само дето сълзите ѝ се сипеха тъй бързо, че приличаха на порой, изливащ се върху езерото Уикъри. А това я накара да си припомни онзи ден, в който Мат падна в езерото, докато се опитваше да спаси едно малко момиче, потънало през дупката в леда. Ала сега дори и Мат я мразеше.

— Недей, о, моля те, недей, прекрасна любима моя — замоли я Стефан, толкова искрен, че всеки би повярвал на думите му. Но как можеше още да я обича? Елена знаеше как изглежда в момента, с подпухнало и зачервено от сълзите лице. Каква ти „прекрасна любима“! Освен това трябва да е луд да я кара да спре да плаче: сълзите ѝ му вдъхваха нови сили, връщаха живота в него с всяко докосване до кожата му — а може би бушуващата в него буря също бе помогнала, защото сега телепатичният му глас звучеше още по-силно и все по-уверено:

Елена, прости ми — о, Господи, подари ми само един миг с нея! Само един-единствен миг! След това всичко ще мога да понеса, дори и истинската смърт. Само един миг, за да я докосна!

И може би Бог, преливащ от жал, точно в това мигновение сведе очи надолу към грешната земя. Устните на Елена потрепнаха, пърхащи над неговите, сякаш се опитваше да открадне една целувка още докато той спеше. Но само за миг на Елена ѝ се стори, че усети топлата му плът под себе си и миглите му погалиха клепачите и, когато той се пробуди и с изненада отвори очи.

Моментално и двамата застинаха, с широко отворени очи, но никой от тях не прояви глупостта да помръдне дори на сантиметър. Елена обаче не можа да се сдържи, като усети прилива на топлина от устните на Стефан, от който цялото ѝ тяло се сгръ. Разтопи се в целувката, докато внимаваше да се задържи в същото положение, оставяйки само погледа си да се рее нефокусирано под леко притворените клепачи.

И когато миглите ѝ отново се допряха до нещо осезаемо, вълшебното преживяване бързо стигна до своя край. Пред Елена оставаха само два избора: можеше да изпищи и да изрази телепатично възмущението си от *Il Signore*^[1], задето бе послушал Стефан и им бе дал само един миг. Или да събере цялата си смелост, за да се усмихне и евентуално да успокои Стефан.

Спечели по-добрата нейна половина и когато Стефан отвори очите си, тя остана надвесена над него, като се преструваше, че просто си почива, опряна на лакти, върху гърдите му, като му се усмихваше, докато се опитваше да оправи косата си.

Успокоен, Стефан също ѝ се усмихна. Сякаш бе готов да понесе всичко, само и само тя да не бъде наранена.

— Деймън щеше да е по-практичен — подразни го тя. — Щеше да ме остави да плача, защото в края на краищата собственото му здраве би било най-важното за него. И щеше да се моли за... — Замълча за миг, но накрая се засмя, което накара Стефан да се усмихне. — Нямам представа — заяви Елена накрая. — Всъщност не мисля, че Деймън е способен да се моли.

— Вероятно не — съгласи се Стефан. — Когато бяхме млади — и още бяхме хора, — градският свещеник се разхождаше с бастун,

защото обичаше да го използва не толкова като опора, колкото като инструмент за усмиряване на провинилите се хлапета.

Елена се замисли за нежното дете, оковано към огромната, тежка скала на тайните. Дали религията беше едно от нещата, които той бе заключил зад редицата от затворени врати като херметичните камери в подводниците, за да скрие почти всичко, което имаше значение за него?

Не посмя да попита Стефан за това. Вместо това снижи „гласа си“ до най-тихия възможен телепатичен шепот, едва улавян от невроните в тъй чувствителния мозък на Стефан: *Според теб какви други практични неща може Деймън да обмисля? Нещо, свързано с проникването в затвора?*

— Хм... проникване в затвора? Първото, което ми хрумва, е, че ти трябва да опознаеш маршрута си в този град. Доведоха ме тук с вързани очи, но те не притежават силата да премахват проклятието, тегнещо върху вампирите, и да ги превръщат в хора, така че още разполагам с изострените си вампирски сетива. Бих казал, че този град е приблизително с размерите на Ню Йорк и Лос Анджелис, взети заедно.

— Доста голям град — отбеляза Елена, като се постара да запамети това, което можеше да ѝ потрябва.

— Но за щастие това, което ни интересува, се намира в югозападната му част. Градът би трябвало да се управлява от пазителите — само че те са от Другата страна на това измерение, а демоните и вампирите доста отдавна са осъзнали, че хората се страхуват повече от тях, отколкото от пазителите. Сега се състои от дванадесет до петнадесет феодални замъка или имения, като господарите от всяко имение владеят обширни земи извън града. Там те отглеждат свои уникални продукти и ги продават тук. Например има вампири, които притежават лозя, от които получават гроздето за „Черна магия“.

— Разбирам — рече Елена, която не разбра много за какво ѝ говореше той, освен че стана дума за виното „Черна магия“. — Но това, което интересува всички ни, е как да се доберем до Ши но Ши — до твоя затвор.

— Точно така. Е, най-лесно ще бъде да се намери секторът, обитаван от китсуне. Всъщност Ши но Ши е огромно струпване на

сгради, като най-голямата — онази без покрив, макар да е заоблена, може да не успееш да я различиш от земята...

— Онази, която прилича на колизеум? — прекъсна го Елена нетърпеливо. — Докато летях насам, успях да огледам града от птичи поглед.

— Ами това, което прилича на колизеум, наистина е колизеум — усмихна се Стефан.

Той наистина се усмихна! *Явно се чувстваше достатъчно добре, за да се усмихва*, зарадва се Елена, но не каза нищо.

— За да се влезе и после да се излезе от този прокълнат град, трябва просто да се насочим надолу от колизеума към вратата, водеща назад към нашия свят — заключи Елена. — Но за да те освободим, трябва да открием някои неща, а те вероятно са пръснати в различни части на града. — Опита се да си припомни дали беше споменавала на Стефан за двете половини на лисичия ключ. Ако не му бе разказвала, вероятно щеше да е по-разумно да не заговаря сега за това.

— На ваше място бих наел водач от местните — веднага реши Стефан. — Всъщност нищо не зная за този град, освен онова, което ми разказаха затворническите надзиратели — обаче не съм сигурен дали да им вярвам. Но скромните хора — онези, простосмъртните — вероятно знаят това, което искаш да научиш.

— Това е добра идея — каза Елена. Нарисува невидими шарки с прозрачния си пръст върху гърдите му. Мисля, че Деймън наистина възнамерява да направи всичко, на което е способен, за да ни помогне.

— Уважавам го заради това, че дойде тук — замислено изрече Стефан. — Той спазва обещанието си, нали?

Елена кимна. Дълбоко, дълбоко в съзнанието ѝ изплуваха мислите: *Той ми даде думата си, че ще се грижи за теб. Той ти даде думата си, че ще се грижи за мен. Деймън винаги държи на думата си.*

— Стефан — заговори тя отново, като достигна мислено до най-тайните кътчета на съзнанието му, където можеше да сподели, или поне така се надяваше, макар и само тайно, — ти наистина би трябвало да го видиш. Когато прибягнах до помощта на Крилете на изкуплението, успях да прогоня всичко лошо, което го тласкаше към жестокости. А като използвах Крилете на пречистването, цялата онази скала, потискаща душата му, се раздробила на късове... Струва ми се, че

ти не можеш да си представиш какъв беше той. Толкова е свършен — толкова подновен. А по-късно, когато се заплака...

Елена долови в Стефан три вътрешни пласта на емоции, нахлули един след друг. Недоверие за това, че Деймън може да плаче, въпреки всичко, което Елена му разказваше. После вяра и удивление, докато поглъщаше впечатленията от образите и спомените в нейното съзнание. И накрая необходимостта да я утеши, докато му рисуваше Деймън, завинаги в плен на разкаянието. Един Деймън, който никога нямаше да съществува отново.

— Той те спаси — прошепна му Елена, — но не успя да спаси себе си. Дори не се спазари с Шиничи и Мисао. Просто им позволи да отнемат всичките му спомени за онова време.

— Може би са били прекалено болезнени.

— Да — потвърди Елена, като съзнателно свали бариерите си, за да може Стефан да почувства болката и от това, че новото и свършено създание, което бе сътворила, се бе разпаднало, след като бе узнало за жестокостите и подлостите, сторени от него и които... ами, които биха огънали и най-силната душа. — Стефан? Мисля, че той се чувства много самотен.

— Да, ангел мой. Мисля, че имаш право.

Този път Елена се замисли по-дълго, преди да се осмели да продължи.

— Стефан? Не съм сигурна дали той разбира какво е да бъде обичан. — Зачака изтръпнала отговора му.

Тогава той отново заговори много нежно и много бавно:

— Да, ангел мой. Мисля, че имаш право.

О, колко много го обичаше! Той винаги разбираше. И винаги беше толкова смел, великодушен и открит. Вярваше й безгранично, когато най-много се нуждаеше от това.

— Стефан? Мога ли да остана и тази нощ?

— Нима вече е нощ, любов моя? Можеш да останеш, освен ако те не дойдат да ме отведат някъде. — Стефан отново доби много сериозен вид, приковал поглед в очите й. — Но ако те дойдат, обещавай ми, че ще си тръгнеш.

Елена се взря в зелените му очи и каза:

— Ако това искаш, обещавам ти.

— Елена? Ти... ти ще спазиш обещанието си, нали? — Внезапно заговори много сънливо, но този път бе налегнат от здравословен сън, а не от изтощение, както някой след освежаваща разходка заспива спокойно.

— Ще се постарая да го спазя — прошепна Елена. *Но няма да се отделя от теб*, добави мислено. Ако някой се появи, за да го нарани, те ще открият на какво е способен един безтелесен противник. Например какво ще стане, ако проникне в техните тела и успее за кратко да установи контакт? Достатъчно дълго, за да стисне нечие сърце между красивите си бели пръсти? Ето това би било постижение.

— Обичам те, Елена. Толкова се радвам... ние се целувахме...

— Не е за последен път! Ще видиш! Заклевам ти се! — И го заля с нов порой от сълзи.

Стефан само се усмихна нежно. И после заспа.

На сутринта Елена се събуди в голямата си спалня в къщата на лейди Улма. Беше сама. Но имаше още един спомен, като увехнала роза, която да скъта на специално място в душата си.

И някъде дълбоко в сърцето си тя знаеше, че тези спомени могат да се окажат всичко, което един ден ще ѝ остане от Стефан. Можеше да си представи как тези сладостно уханни, крехки спомени ще се превърнат в нещо, което тя ще пази и лелее — ако Стефан никога не се завърне у дома.

---

[1] Господарят, Бога (ит.). — Бел.прев. ↑

— О, искам само да надникна за малко — промълви Бони, като погледна към строго пазения от чужди погледи скицник, в който лейди Улма беше нарисувала изисканите тоалети за първото им парти, което трябваше да бъде тази вечер. Освен този скицник, съвсем наблизко бяха складирани квадратни изрезки от платове като мостри за подобраните тъкани — искрящ атлаз, къдреща се при най-лекия допир коприна, прозрачен муселин и меко, плътно кадифе.

— Само след час ще облечеш роклята си за последната проба — но този път с широко отворени очи! — засмя се Елена. — Но не бива да забравяме, че довечера няма само да се забавляваме. Разбира се, ще трябва да изтанцуваме по няколко танца...

— Разбира се — въодушевено повтори Бони.

— Но целта ни е да открием ключа. Първата половина от двойния ключ на лисицата. Искан ми се да имах сега звездна сфера, която да показва вътрешността на къщата.

— Е, ние знаем толкова много, че можем да говорим за нея и да се опитаме да си представим какво има вътре — рече Мередит.

Елена, която въртеше в ръце звездната сфера от другата къща, остави леко помътнялото кълбо и каза:

— Добре. Да се опитаме да измислим нещо.

— Мога ли аз да се присъединя? — чу се плътен, добре модулиран глас откъм вратата. Всички момичета се извърнаха и надигнаха, за да поздравят усмихващата се лейди Улма.

Преди да седне, тя прегърна Елена и я целуна сърдечно по бузата. Елена неволно си припомни колко по-различна изглеждаше лейди Улма в кабинета на доктор Мегар в сравнение с елегантната дама, която сега бе пред нея. Тогава Улма бе само кожа и кости, с плахи очи като диво животно, подложено на страхотен стрес, облечена с обикновена домашна роба и мъжки чехли. А сега домакинята напомняше на Елена за римска матрона, със спокойно лице, което дори леко бе започнало да пълнее под лъскавите черни плитки, стегнати с

гребени за коса, инкрустирани с диаманти. Тялото ѝ също бе понапълняло, особено коремът ѝ, макар че запазваше вродената си грациозност, която си пролича, докато се настаняваше на канапето, покрито с кадифе. Сега бе облечена с копринена рокля с цвят на шафран, с долна риза с ресни и цвят на праскова.

— Ние сме много развълнувани от тоалетите ни за вечерта — заговори Елена и посочи с кимване към скицника.

— И аз съм развълнувана като дете — призна лейди Улма. — Иска ми се да мога да направя за теб поне една десета от това, което ти стори за мен.

— Ти вече го направи — увери я Елена. — А ако намерим лисичия ключ — ще е благодарение на огромната ти помощ. А това — не мога да ти обясня колко много означава това за мен — завърши тя почти шепнешком.

— Но когато се възпротиви срещу установения тук ред, ти изобщо не си очаквала, че аз бих могла да ти помогна. Ти просто искаше да ме спасиш — и изстрада толкова много заради това — тихо ѝ отговори лейди Улма.

Елена се размърда притеснено. Тесният бял белег покрай скулата ѝ беше единственото по лицето ѝ, напомнящо за станалото. Някога — когато се завърна за пръв път на земята от отвъдното — тя успя да отстрани тогавашния си белег само с едно просто призоваване на Силата. Но сега, макар че умееше да канализира Силата през тялото си и да я използва, за да изостря сетивата си, не можеше да я застави да се подчинява на волята ѝ.

Някога, замисли се тя, като си представи онази Елена, която стоеше на паркинга пред гимназията „Робърт Е. Лий“ и гледаше онова порше, тя би сметнала увреждането на лицето си като най-голямото нещастие на света. Но след всички похвали, които бе получила, след като Деймън бе нарекъл раната ѝ „почетен белег“, пък и след като бе сигурна, че за Стефан раната ѝ не би имала значение, както и раната върху скулата ѝ за самата нея, тя не гледаше много сериозно на белега си.

Вече не съм същата както някога, помисли си тя. И се радваше, че е така.

— Няма значение — рече тя, като пренебрегна болката в крака си, която още се обаждаше понякога. — Нека да поговорим за

Сребърния славей и нейната галавечеря.

— Правилно — обади се Мередит. — Какво трябва да знаем за нея? Каква връзка има тя с ключа, Елена?

— Мисао каза: „Ако ти кажа, че едната половина е скрита в сребърен славей, ще ти дойде ли нещо на ум?“ Или беше нещо подобно — повтори Елена замислено. Трите момичета знаеха наизуст тези думи, но повтарянето им се бе превърнало за тях в ритуал, когато обсъждаха тази тема.

— А „Сребърен славей“ е името, с което всички в Тъмното измерение наричат лейди Фазина Дарли! — извика Бони и плесна с малките си длани в пристъп на екстаз.

— Вероятно е неин прякор, който е получила при първия си концерт тук, когато е започнала да пее в акомпанимент на арфа със сребърни струни — вметна лейди Улма сериозно.

— А струните на арфата трябва да се настройват, за което е необходим ключ — продължи Бони все така възбудено.

— Да. — За разлика от нея Мередит говореше бавно и замислено. — Но ние не търсим ключ за настройване на арфа. Такива ключове изглеждат ето така. — Тя остави върху масата до нея парче дърво от бял клен, приличащо на много къса буква Т, което, ако се държи отстрани, може да заприлича на дърво, в което нежно се поклаща един къс хоризонтален клон. — Взех този ключ от музикантите, които Деймън беше наел.

Бони огледа изображението, с което Мередит илюстрира какво представлява ключът, за който говореха.

— Може да се окаже, че търсим именно това — ключ за настройване на струни на арфа — настоя тя. — По някакъв начин такъв ключ може да се окаже полезен и за двете цели.

— Не виждам как ще стане това — упорито тръсна глава Мередит. — Освен ако по някакъв начин двете половини на търсения от нас ключ не променят формата си, когато се съединят в едно цяло.

— О, да, мила моя — съгласи се лейди Улма, сякаш Мередит току-що беше направила някакво разбираемо за всички предложение. — Ако са магически половини от един ключ, почти с пълна сигурност може да се очаква да изглеждат по-различно, след като се съединят заедно.

— Ето, видя ли? — попита я Бони предизвикателно.

— Но ако променят формата си, как, по дяволите, ще разберем, че сме намерили някоя от двете половини? — попита Елена нетърпеливо. За нея най-важното си оставаше намирането на това, което ще спаси Стефан.

За миг лейди Улма остана мълчалива, а Елена се почувства зле. Тя мразеше да прибягва до груб език, нито пък искаше да изглежда разстроена пред жената, която от съвсем млада е живяла толкова тежко, в пълно покорство и ужасен страх. На Елена ѝ се искаше лейди Улма да се чувства сигурна, да бъде щастлива.

— Но поне едно знаем — додаде тя забързано. — Че е в музикалния инструмент на Сребърния славей. Затова ще се задоволим с това, което ще намерим в арфата на лейди Фазина.

— О, но... — поде лейди Улма, но замълча.

— Какво има? — попита я Елена нежно.

— О, не е нещо важно — бързо каза лейди Улма. — Исках да кажа, бихте ли искали да видите сега тоалетите си? Трябва да направим последната проба, за да се уверим, че всичко е идеално.

— Уха, ще ни бъде много приятно! — извика Бони и се наведе над скицника, а Мередит дръпна шнура на звънеца, което накара една от прислужниците тутакси да се затича към стаята с шивачките.

— Искаше ми се господарят Деймън и лорд Сейдж да ми позволят да уشيا дрехи и за тях — натъжено сподели лейди Улма с Елена.

— О, Сейдж няма да присъства. Сигурна съм, че Деймън би се задоволил с черно яке, в комплект с черна риза, черни джинси и черни обувки, също като тези, които ежедневно носи. Ще бъде много щастлив да е облечен с тях и на празненството.

— Разбирам — засмя се лейди Улма. — Е, и без това тази вечер ще се видят най-различни фантастични стилове в облеклото, така че той може да промени мнението си. А сега по-добре да спуснем завесите на всички прозорци наоколо. Галавечерята ще бъде вътре в къщата, само на газено осветление, така че цветовете ще са истински.

— Чудя се защо в поканите се казва, че празненството ще бъде „в къщата“ — каза Бони. — Може би, защото може да завали дъжд.

— Заради слънцето — обясни лейди Улма. — Това омразно тъмночервено слънце променя синьото в пурпурно, а жълтото в кафяво. Сама ще се увериш, че никой няма да се появи на соаре при

закрити врати с тоалет в аквамарин или в зелено — не, дори и ти, с тази ягдовочервена коса, която направо крещи за подобен цвят.

— Разбрах. Явно с това слънце, което не залазва никога, постепенно се скапваш.

— Чудя се дали наистина разбираш — промърмори лейди Улма и добави забързано: — Докато чакаме, да ти покажа ли какво сътворих за високата ти приятелка, която се съмнява в дизайнерските ми способности?

— О, моля те, да! — Бони ѝ подаде скицника.

Лейди Улма го прелисти, за да намери листа със скицата, която най-много ѝ допаднаше. Взе цветните си моливи с вид на дете, забързано отново да се посвети на любимите си играчки.

— Ето, това е — рече тя, като с цветните си моливи добави тук-там по една линия, другаде по някоя крива, но задържа скицника така, че трите момичета да виждат скицата.

— О, Боже! — изпищя шашнато Бони. Дори и в очите на Елена се четеше възторжено одобрение.

Момичето на скицата определено беше Мередит, с наполовина спусната и наполовина вдигната коса, но облечена в рокля — ама каква рокля! Черна като абанос, без презрамки, идеално прилепваща към високата ѝ стройна фигура, като чудесно подчертаваше извивките по тялото ѝ. На скицата Мередит беше великолепно изобразена, като най-вече се наблягаше на това, за което Елена бе научила, че се нарича „деколтетото на любимата“: предницата на Мередит приличаше на сърце от картичките за Свети Валентин. Този стил се запазваше за цялата ѝ фигура, чак до коленете, където роклята внезапно отново се разширяваше, при това значително. „Рокля на морска сирена“, обясни им лейди Улма.

— А ето я и самата нея — обяви тя, когато влязоха няколко от шивачките, за да разстелят пред момичетата чудесната рокля. Момичетата се възхитиха от гладкото черно кадифе, обсипано с малки правоъгълни златисти шарки. Напомня ми за нощното небе у дома, помисли си Елена, с хилядите падащи звезди по тънещия в мрак небесен свод.

— С нея ще носиш тези големи обици, украсени с оникс и злато. А онези там гребени от черен оникс и злато ще придържат косата ти вдигната. Като допълнение към тоалета Лусен изработи тези

прекрасни гривни и пръстени — продължи лейди Улма. Елена осъзна, че преди няколко минути Лусен е влязъл в стаята. Тя му се усмихна, после погледът ѝ се прикова върху подноса с три нива, който носеше. Най-отгоре, върху подложка от слонова кост, бяха поставени двете гривни от черен оникс с диаманти, както и пръстен с диамант, от чиято красота тя едва не припадна.

Мередит се озърна притеснено, сякаш бе попаднала на тайна частна сбирка и сега не знаеше как да се измъкне незабелязано от деликатната ситуация. После погледът ѝ се отмести от роклята към накитите и накрая отново се върна към лейди Улма. Мередит не беше от онези, които лесно губят самообладание. Но след миг на колебание тя просто пристъпи към лейди Улма и я прегърна пламенно, после се приближи до Лусен и много нежно положи ръка върху рамото му. Ясно бе, че временно бе загубила дар слово.

Бони изучаваше скицата с вид на познавач.

— Тези гривни са създадени специално за тази рокля, нали? — попита тя заговорнически.

За изненада на Елена лейди Улма се смути.

— Истината е, че... хм... ами нали все пак госпожица Мередит е робиня? От всички роби се изисква да носят символични гривни, когато са извън имененията, в които служат. — Тя сведе очи към дъските по пода от полирано дърво. Бузите ѝ се зачервиха от неудобство.

— Лейди Улма — о, моля те, не вярваш наистина, че това има значение за нас, нали?

Очите на лейди Улма проблеснаха, като вдигна глава.

— Няма ли значение?

— Ами... — заговори Елена колебливо — всъщност няма значение... ами понеже... защото и без това не можем нищо да направим, поне засега. — Разбира се, прислужниците не бяха посветени в тайните на отношенията между Деймън, Елена, Мередит и Бони. Дори и лейди Улма не можеше да си обясни защо Деймън не освобождава от робство тези три момичета, в случай че „се стигне до нещо крайно нежелано, като например Съветът на пазителите да го забрани“. Но момичетата формираха непробиваема фаланга срещу тази идея, защото би обрекла на провал целия им замисъл.

— Е, както и да е — продължи да бърбри Бони, — все пак си мисля, че гривните са красиви. Искам да кажа, че тя и без това едва ли

би могла да открие нещо по-подходящо за такава рокля, нали? — С тези думи направи комплимент и на дизайнерката на роклята за професионалния ѝ усет.

Лусен скромно се усмихна, а лейди Улма го стрелна влюбено.

Мередит я гледаше със сияещо лице.

— Лейди Улма, просто не зная как да ти благодаря. Ще облека тази рокля — и тази вечер ще бъда такава, каквато никога досега не съм била. Разбира се, косата ми трябва да се вдигне нагоре, цялата или поне отчасти. Не съм свикнала да я нося така — довърши Мередит неловко.

— Тази вечер ще я носиш цялата вдигната, високо над тези прекрасни вежди. Тази рокля подчертава елегантно извитите форми на раменете и ръцете ти. Ще е престъпление да ги крием, независимо дали е денем или нощем. А колкото до прическата ти, от нея се иска най-вече да оставя открито екзотичното ти лице, вместо да го забулва! — заяви лейди Улма с категоричен, нетърпящ възражения тон.

Чудесно, каза си Елена. Те ще ѝ помогнат да забрави за символичното ѝ робство.

— Ще си сложиш и грим — бледозлатист върху клепачите, с черна очна линия и спирала, за да удължи и подчертае миглите. Съвсем леко нанесено червило, също в златисто, но без никакъв руж. Категорично съм убедена, че младите момичета въобще не се нуждаят от руж. Маслинената ти кожа чудесно довършва картината на знойна девица.

Мередит погледна безпомощно към Елена.

— Обикновено не си слагам грим — зае се да обяснява тя, но и двете знаеха, че е безполезно. Идеята на лейди Улма за тоалета и визията на Мередит щеше да стане реалност.

— И не я наричай рокля на морска сирена, защото ще пожелае наистина да се превърне в сирена — ентусиазирано заговори Бони. — Но ще е по-добре да я заредим с магия, за да държи настрани всички моряци вампири.

За изненада на Елена лейди Улма кимна сериозно.

— Една моя приятелка, шивачка, днес изпрати една жрица, за да благослови всичките тоалети и да ви пази да не станете жертви на вампирите. Одобрявате ли това? — Тя погледна към Елена, която кимна.

— Стига само тези магии да не отдалечат Деймън от нас — додаде шеговито, но застина, защото Бони и Мередит моментално впериха погледи в нея с надеждата да уловят нещо в изражението на Елена, което да я издаде.

Но докато лейди Улма продължаваше да говори, Елена запази неутрално изражение.

— Естествено, ограниченията не се отнасят за твоя... господар Деймън.

— Естествено — отвърна Елена сдържано.

— А сега да се заемем с най-дребничката красавица, която ще отиде на галавечерята — заговори лейди Улма на Бони, която прехапа устни й силно се изчерви. — За теб имам нещо специално. Не помня преди колко време се научих да работя с тази материя. Година след година оглеждах витрините на магазините, като копнеех да купя този плат и да създам от него нещо впечатляващо. Разбираш ли? — В стаята влезе следващата група шивачки, понесли по-малка и по-лека рокля, докато лейди Улма показва скицата на момичетата. Елена се вгледа в нея с удивление. Материята беше великолепна — направо невероятна, — но шевът изглеждаше особено изкусен. Самата тъкан напомняше на пера на паун, в жизнерадостно синьо-зелено, като някаква поразително ловка ръка беше съшила частите така умело, че от талията нагоре по роклята да изобразяват очи на паун.

Кафявите очи на Бони отново се разшириха.

— Ама това за мен ли е? — задъхано изрече тя, почти изплашена дори да докосне материята.

— Да. Ще пригладим косата ти назад, за да изглеждаш изискано като приятелката ти. Хайде, пробвай роклята. Мисля, че ще ти хареса как ще ти стои. — Лусен бе излязъл от стаята и Мередит вече се бе облякла в роклята си на морска сирена.

Бони започна да се съблича, грейнала от щастие.

Лейди Улма се оказа права. Бони се влюби в начина, по който щеше да изглежда тази вечер. В момента нанасяше последните, довършителните щрихи от грима си като деликатно пръскане с розова вода и цитрусов спрей — благоухания, сътворени специално за нея.

Беше застанала пред едно огромно огледало от посребрено стъкло броени минути преди да потеглят за галавечерята на Фазина, наричана Сребърния славей.

Бони леко се завъртя и огледа с възхищение роклята си без презрамки, дълга до глезените. Корсажът ѝ бе изработен — или поне така изглеждаше — изцяло от паунови пера, подредени в сноп, който се свиваше на талията ѝ, за да се изтъкне колко бе тънка. Имаше и по още един сноп от по-големи пера, отпред и отзад, насочени надолу от кръста. Гърбът ѝ всъщност изобразяваше по-дребна поредица от паунови пера на фона на коприна с изумруден цвят. А отпред, под поголемия, насочен надолу сноп, следваха стилизирано разпръснати пера, майсторски изработени от сребро и злато, всичките насочени от горе на долу, достигащи чак до края на роклята, поръбена с позлатен брокат.

И като че ли не беше достатъчно, та лейди Улма ѝ подаде ветрило с паунови очи, изглеждащи като съвсем истински, с дръжка от нефрит и с инкрустация от изумруди и пискюл, който леко подрънкваше при поклащане, защото бе от нефрит, жълт кварц и изумрудени амулети най-отдолу.

Около шията на Бони висеше подходящо подобрена за роклята ѝ огърлица от нефрит, обсипана с изумруди, сапфири и лапис лазули. А около двете ѝ китки имаше няколко гривни от нефрит с изумруди по тях, които потропваха леко при движенията на ръцете като символично напомняне за това, че беше робиня.

Но погледът на Бони не се задържа за дълго върху тях, може би защото всъщност не изпитваше истинска омраза към тези гривни. По-скоро си мислеше за пристигането на фризьорката, специално призована днес, за да притегли назад къдриците на Бони с цвят на ягода, докато не полегнат равномерно по главата ѝ след потъмняването им с наситено червено. Накрая фризьорката ги задържа с шноли от нефрит, украсени с изумруди. Сърцевидното ѝ лице никога не бе изглеждало така зряло и в същото време толкова фино. Към изумрудените сенки и черната очна линия, лейди Улма добави яркочервено червило, след което изведнъж реши да наруши собствените си правила, като нанесе внимателно с четката малко руж по страните на Бони. Прозрачната ѝ кожа доби румен оттенък, като на млада дама, развълнувана от поредния комплимент. Изящно

изработените нефритени обици със златни камбанки в тях допълваха комплекта от накитите и Бони започна да се чувства като приказна принцеса от древния Ориент.

— Това действително е някакво чудо. Обикновено изглеждам като дребна, пакостлива фея, която все се опитва да прилича на мажоретка или цветарка — довери им тя, като отново разцелува възторжено лейди Улма. Остана още по-очарована, като откри, че червилото остана непокътнато по устните ѝ, вместо да полепне по бузите на нейната благодетелка. — Но тази вечер наистина изглеждам като млада дама.

Щеше да продължи да бърбори още дълго, безпомощна да се удържи, макар че лейди Улма вече се мъчеше да прикрие дискретно издайнически бликналите от очите ѝ сълзи. Спря се едва когато пред нея се появи Елена. Бони ахна и окончателно млъкна.

Роклята на Елена бе завършена рано следобед, но Бони досега бе успяла само да зърне скицата ѝ. Но някак си не бе успяла да осъзнае как тази рокля ще промени Елена.

Бони тайно се бе чудила дали лейди Улма ще остави да изпъкне естествената красота на Елена и се надяваше приятелката ѝ да остане очарована от роклята си, така както се бе възхитила на роклите на Бони и Мередит.

Едва сега Бони разбра замисъла на лейди Улма.

— Нарича се „Роклята на богинята“ — обясни лейди Улма на смаяните, онемели момичета в стаята, докато Елена плавно пристъпваше, а Бони, изпаднала в захлас, си каза, че ако на Олимп някога наистина са живели богини, те със сигурност биха си пожелали да бъдат обличани така.

Вълшебството в тази рокля се коренеше в нейната простота. Ушита от млечнобяла коприна, с деликатни плисета от кръста надолу (лейди Улма нарече това неравномерно пристягане на плисетата „рюш“). Така се крепяха двете просто оформени половини на корсажа ѝ с V-образно деколте, разкриващо кожата на Елена с цвят на праскова. Двете половини на корсажа бяха закрепени върху раменете ѝ чрез два изящни клипса от злато, седеф и диаманти. От талията надолу полата се спускаше на грациозни копринени гънки чак до изящните сандали на Елена — отново покрити със злато, седеф и диаманти. На гърба ѝ

двете половини, пристегнати на раменете ѝ, продължаваха като презрамки, скосени по-долу, за да се съберат на талията.

Толкова семпла рокля, но така величествено стоеше на най-подходящото за нея момиче.

Около шията на Елена висеше създадена с безупречно майсторство огърлица от злато и седеф, в стилизирана форма на пеперуда, инкрустирана с толкова много диаманти, че при всяко движение те искряха на светлината с многоцветни пламъци във всички оттенъци на дъгата. Над нея тя носеше своя лапис лазули и медальона с диаманта, подарен ѝ от Стефан, тъй като твърдо отказа да го свали. Но нямаше значение. Пеперудата напълно прикриваше медальона.

Върху всяка от китките си Елена носеше по една широка гривна от злато и седеф, обсипани с диаманти, от онези разкошни бижута, които бяха открили в тайното скривалище, очевидно създадени в комплект с огърлицата.

И това бе всичко. Косата на Елена беше многократно разресана, за да оформи копrienен златист водопад от вълни, спускащи се отзад под раменете ѝ. Устните и бяха съвсем леко докоснати от розово червило. Но лицето ѝ, с гъстите черни мигли и леко извити вежди — точно сега ѝ придаваха развълнуван вид в съчетание с полуотворените ѝ розови устни и блясъка на бузите ѝ — беше без всякакъв грим. Обиците ѝ наподобяваха каскади от диаманти, надникващи иззад златистите ѝ кичури.

Тази вечер тя ще ги докара до лудост, помисли си Бони, докато оглеждаше дръзката рокля със завист, но не и с ревност. Изпитваше безумна радост при мисълта за сензационното впечатление, което Елена щеше да направи. От нас трите тя носи най-простишко скроената рокля, но въпреки това напълно засенчва и Мередит, и мен.

При все това Бони не помнеше някога Мередит да е изглеждала по-добре — или по-екзотично. Досега дори не бе осъзнавала каква зашеметяваща фигура има Мередит, въпреки че приятелката ѝ притежаваше богат асортимент от дизайнерски дрехи.

Мередит само сви нехайно рамене, когато Бони ѝ го каза. Тя също имаше ветрило, с черен лак, но досега го държеше сгънато. Сега го разтвори и после отново го прибра, след което се потупа замислено с него по брадичката.

— Попаднахме в ръцете на един гений — простичко обобщи тя.
— Но не бива да забравяме защо всъщност сме тук.

— Трябва да се съсредоточим върху спасяването на Стефан — обясняваше Елена в стаята, която Деймън беше избрал за себе си — някогашната библиотека в къщата на лейди Улма.

— Че за какво друго да мисля? — отвърна Деймън, без да сваля очи от шията ѝ, украсена с огърлицата с много седеф и диаманти. По някакъв начин млечнобялата рокля на Елена подчертаваше нежната вдлъбнатина на гърлото ѝ и тя много добре го съзнаваше.

Девојката въздъхна.

— Ако сме сигурни, че наистина ще се придържаш към това, всички ще сме много по-спокойни.

— Искаш да кажеш толкова спокойни, колкото си ти сега?

Елена вътрешно потръпна. Деймън можеше и да изглежда напълно погълнат само от едно, но усетът му за самосъхранение гарантираше, че той непрекъснато ще бъде нащрек и ще вижда не само това, което иска да види, но и всичко останало около него.

Елена наистина беше развълнувана до краен предел. Нека останалите си мислят, че е заради великолепната рокля — а тя действително беше изумителна и Елена беше дълбоко благодарна на лейди Улма и помощничките ѝ, че я завършиха навреме. Но това, което действително я вълнуваше, беше възможността — не, увереността, твърдо си повтори тя — че тази вечер тя ще може да се добере до половината от ключа, с чиято помощ ще освободи Стефан. Мисълта за лицето му, да го види от плът и кръв, беше...

Беше ужасяваща. Като се замисли за това, което Бони бе промълвила в съня си, Елена потърси успокоение и разбиране. Но незнайно как, вместо да държи ръката на Деймън, тя се озова в прегръдката му.

Най-важният въпрос е: какво ще каже Стефан за онази нощ в мотела с Деймън?

Какво би казал Стефан? И какво въобще имаше да се казва?

— Изплашена съм — чу тя и след минута разпозна собствения си глас.

— Ами, опитай се да не мислиш за това — посъветва я Деймън. — Така само още повече ще влошиш всичко.

Но аз излъгах, припомни си Елена. Ти дори не го помниш, иначе също би лъгал.

— Каквото и да се случи, аз обещах винаги да бъда до теб — изрече Деймън тихо. — Впрочем вече ти дадох думата си за това.

Елена усети как дъхът му опари косата ѝ.

— И ще мислиш само за ключа?

Да, да, но днес не се чувствам добре нахранен. Елена се сепна, но после допусна Деймън в съзнанието си. За миг усети не само опустошителния му глад, но и острата болка, която я прониза. Само че сега, преди да може да се ориентира в пространството, болката отслабна и връзката ѝ с Деймън рязко се прекъсна.

Деймън.

— Какво?

Не ме изолирай.

— Не го правя. Просто ти казах всичко, което имах за казване, това е всичко. Знаеш, че ще търся ключа.

Благодаря ти, отново опита Елена. Но ти не бива да гладуваш...

Кой е казал, че гладувам? Сега телепатичната връзка с Деймън се възстанови, само че нещо липсваше. Той нарочно задържа нещо, като се концентрира върху предизвикването на сетивата ѝ с нещо друго — глада. Елена долови страстите, които бушуваха в него сякаш беше тигър или вълк, който от дни — или може би седмици — нищо не беше убивал.

Стаята започна бавно да се върти около нея.

— Всичко... е наред — прошепна тя, удивена, че Деймън все още я държи, докато вътрешностите му се раздираха. — Вземи... каквото ти е... нужно...

И тогава тя усети най-нежното ухапване по шията от остриите му като бръснач зъби.

Отдаде му се, подчинена на усещанията си.

Докато се подготвяше за галавечерята на Сребърния славей, където трябваше да търсят първата половина от двойния ключ на лисицата, за да освободят Стефан, Мереди изчете някои от ксерокопията, които бе складира в сака си. Това бе само извадка от огромното количество информация, която бе свалила от интернет. Постара се максимално да опише всичко, което бе научила, за да го сподели с Елена и останалите. Но как можеше да е сигурна, че не е пропуснала някоя жизненоважна следа, някаква много важна нишка, от която тази вечер ще зависи дали ще успеят, или ще се провалят? Дали ще открият начин да спасят Стефан, или ще се приберат у дома победени, а той ще изгние в затвора.

Не, помисли си тя, докато стоеше пред огледалото, почти изплашена да погледне екзотичната красавица, в каквото се бе превърнала. Не, дори не бива да си помисляме за евентуален провал. На карта е заложен животът на Стефан и трябва да успеем. И трябва да го сторим, без да ни заловят.

Елена се чувстваше уверена и леко възбудена, когато се отправиха към галавечерята на Сребърния славей. Но я обзе необяснимо и много силно притеснение, щом четиримата пристигнаха с носилките до пищния дом на лейди Фазина — Деймън с Елена на първата носилка, а Мередит с Бони на втората. Доктор Мегар бе забранил на лейди Улма да посещава всякакви празненства, докато е бременна.

Домът на прочутата певица наистина приличаше на дворец, при това приказно красив, каза си Елена. Минарета и кули се издигаха към небето, вероятно боядисани в синьо и украсени с пищна позлата, но на слънчевата светлина изглеждаха бледолилави, дори по-прозрачни от въздуха. Светлината на слънцето се допълваше от факлите, горящи от двете страни на алеята, по която носачите изкачваха носилките до върха на хълма. Явно бяха добавили някакви благоуханни смеси към факлите — или бяха използвали някаква магия, — за да ги накарат да греят в различни цветове: златист, червен, пурпурен, син, зелен, сребрист. От удивителната гледка дъхът на Елена секна, тъй като тези светлини се оказаха единствените в този свят, които не бяха обагрени в червено. Деймън бе взел бутилка „Черна магия“ и изглеждаше опиянен, но не от виното, помисли си Елена.

Носилката им спря на върха на хълма. Носачите помогнаха на Деймън и Елена да слязат и да продължат по един коридор, в който слънчевата светлина проникваше много по-оскъдно. Над тях висяха изящно изрисувани хартиени фенери — някои дори по-големи от носилката, от която преди малко слязоха — ярко светещи, за да радват очите с фантастичните си форми, като същевременно придаваха празничен вид на двореца, който без тях би изглеждал донякъде застрашителен.

Преминаха покрай светещи фонтани, някои от които им поднесоха изненади — като редицата от магически жаби, които непрекъснато подскачаха от едно към друго листо на водните лилии:

плом-плом-плом, напомнящи за удари на тежки дъждовни капки по ламаринен покрив. Или огромната позлатена змия, виеща се около едно дърво, докато се извиси над главите на посетителите, а оттам отново се спускаше до земята, за да се увие около съседното дърво.

После отново, сякаш направо от земята, заизскачаха най-разнообразни риби, акули, змиорки и делфини, лудеещи в басейните около фонтаните, докато в синеещата дълбина се мерзелееха очертанията на гигантски кит. Елена и Бони се разбързаха, за да прекосят по-скоро тази част от алеята.

Ясно бе, че собственицата на това имение можеше да си позволи всякакви екстравагантности, каквито сърцето ѝ пожелае. Но тя явно се наслаждаваше най-вече на музиката, която в този великолепен парк кънтеше отвсякъде. По алеите бяха разположени оркестри с музиканти в пищни униформи — понякога твърде странни — и се лееше арията на прочут оперен солист, пеещ от позлатена клетка, висяща на приблизително осем метра над земята.

Музика... музика и светлини отвсякъде...

Елена, макар и развълнувана и очарована от пищните гледки, мелодичните звуци и великолепните ухания, разнасящи се от високите нанизи с цветя, както и от сцените с непрестанно прииждащи и бляскаво обучени мъже и жени, усещаше как стомахът ѝ се бе свил на топка от страх. На излизане от имението на лейди Улма си мислеше, че обсипаната ѝ с диаманти рокля е неописуемо красива. Но сега, като вече бе тук, в дома на лейди Фазина... ами имаше твърде много стаи, твърде много хора в пищни, великолепни одеяния, също тъй прекрасни като нейните и тези на посестримите ѝ, „персоналните асистентки“ на Деймън. Започна да се опасява, че в сравнение с онази — ами да, онази жена там горе, обсипана със скъпоценни камъни от бляскавата корона на главата с диаманти и изумруди чак до пръстите на краката, собствената ѝ свободно пусната коса, без никакви украшения, изглежда демоде и дори смешна.

Знаеш ли колко е стара тя? Елена едва не подскочи, като чу гласа на Деймън в главата си.

Коя? — попита Елена, като се опита да не позволи на завистта си — или по-скоро на тревогата си — да се доловят в телепатичния ѝ глас. *И аз ли се чувам толкова силно?* — добави тревожно тя.

Съвсем не е силно, но няма да навреди, ако си по-тиха. Освен това ти прекрасно знаеш кого имам предвид: този жираф, когото тъй упорито зяпаш, отвърна й Деймън. За твое сведение тя е приблизително двеста години по-стара от мен, въпреки че упорито се старае да изглежда на тридесет, което е с десет години по-малко от възрастта, на която е станала вампир.

Елена примигна. Какво се опитваш да ми кажеш?

Изпрати малко от Силата си към ушите си, предложи Деймън. И престани да се тревожиш!

Елена послушно увеличи леко притока на Силата си, но въпреки това й се стори, че тъпанчетата й ще пръснат. Внезапно започна да чува много по-ясно говорите, водени наоколо.

... о, богинята в бяло. Та тя е още дете, но каква фигура има...

... да, онази със златната коса. Великолепна е нали?

... О, по дяволите, вижте само това момиче...

... Виждали ли сте тук такъв принц и такава принцеса? Чудя се дали бихме могли да се разменим... или... или ако си направим четворка, скъпи?

Всичко това приличаше донякъде на онова, което Елена бе свикнала да слуша по купоните. Това й придаде по-голяма увереност. Освен това, когато позволи на очите си да огледат по-дръзко пищно костюмираната тълпа, внезапно я обзе прилив на любов и уважение към лейди Улма, която бе сътворила трите прекрасни рокли само за една седмица.

Тя е гений, съобщи Елена на Деймън с напълно сериозен тон, защото знаеше, че посредством телепатичната им връзка той ще схване онова, което тя имаше предвид. Виж, Мередит вече е събрала цяла тълпа около себе си. И... и...

И въобще не се държи като Мередит, довърши Деймън. В гласа му се прокрадна леко притеснение.

Но Мередит не изглеждаше никак притеснена. Съзнателно бе извърнала лицето си така, че да покаже на обожателите си класическия си профил, но това въобще не бе профилът на винаги уравновесената, крайно сериозна Мередит Сулес. Сега беше страстно момиче, при това с екзотична външност, готово още в следващия миг да запее Хабанерата от операта „Кармен“. Беше разперила ветрилото си и го разклащаше бавно и замечтано. Благодарение на приглушеното, но с

топли тонове осветление вътре в палата на лейди Фазина, голите ѝ рамене и ръце блестяха като перли над роклята и от черно кадифе, което ѝ придаваше още по-мистериозен и поразителен вид в сравнение с пробата в дома на лейди Улма. Всъщност вече бе успяла да разбие сърцето на един от обожателите си. Той бе коленичил пред нея с червена роза в ръка и така забързано бе заел тази поза, че един от тръните на розата се бе забил в палеца му и от раната се стичаше кръв. Но Мередит се преструваше, че нищо не е забелязала. Елена и Деймън се загледаха в младия русокос, извънредно красив мъж. На Елена и стана жал за него... а Деймън усети глад.

Тя със сигурност е излязла от черупката си, гласеше поредният дързък коментар на Деймън.

О, Мередит всъщност не е напуснала черупката си, отговори му Елена. *Всичко това е само театър. Но мисля, че всичко е заради тоалетите. Мередит е облечена като сирена и затова се държи съблазнително. А пък Бони е облечена като паун и... погледни.*

Кимна към дългия коридор, водещ към една просторна зала. Бони, облечена с роклята, която наистина напомняше за паунови пера, бе повела след себе си цяла тълпа от свои обожатели — и те точно това правеха: следваха я в сляпо подчинение. Всеки жест на Бони беше лек, непринуден, като на птица, а нефритовите ѝ гривни подрънкваха при всяко извиване на малките ѝ заоблени ръце. Обиците ѝ звънваха при всяко отмятане на главата, а краката ѝ ситнеха забързано в бляскавите ѝ златни сандали пред нейната паунова премяна.

— Знаеш ли, има нещо странно — промърмори Елена, когато стигнаха до голямата зала точно при заглъхването на последния звук, така че тя успя да чуе какво ѝ каза Деймън гласно, а не през телепатичната им връзка. — Досега не го осъзнавах, но лейди Улма е създала за нас дрехи от различни нива на животинския свят.

— Хм? — Деймън отново прикова погледа си върху шията ѝ. Но за щастие в този момент един красив мъж в строго официално облекло — със смокинг и пояс под него — пристъпи към тях с вино „Черна магия“, налято във високи сребърни чаши. Деймън пресуши своята на един дъх и веднага си взе още една от подноса на келнера. След това двамата с Елена заеха местата си — седнаха на най-задния ред, въпреки че това бе проява на неучтивост спрямо домакинята, но се нуждаеха от простор за действие.

— Ами, Мередит е морска сирена, която е най-висша по ранг и тя действително се държи като такава. Бони е птица, така че е следващата по ранг и тя се държи като птица: наблюдава изявите на тези момчета, докато тя не престава да се смее. А пък аз съм пеперуда — следователно тази вечер ще прелитам от един цвят на друг. Надявам се все пак, че ще бъдеш до мен.

— Колко... остроумно — мрачно пророни Деймън. — Но какво точно те кара да мислиш, че си пеперуда?

— Ами моделът на роклята ми, глупчо — обясни му Елена и повдигна ветрилото си, обсипано със седеф, злато и диаманти, за да го перне по челото леко, като пеперуда. После разтвори ветрилото си, за да му покаже майсторски нарисованата на него скица на роклята ѝ, заедно с огърлицата на шията ѝ, осеяна с дребни диаманти, злато и седеф. Рисунката заемаше само перата на ветрилото извън сгъвките по него.

— Разбра ли? Пеперуда — каза тя, явно доволна от видяното.

Деймън проследи очертанията на огърлицата, като прокара по тях дългия си, леко потрепващ пръст, с което така силно ѝ напомни за Стефан, че гърлото и се сви. Той се спря на шестте стилизирани линии над главата ѝ.

— Откога пеперудите имат коса? — Пръстът му се премести към двете хоризонтални линии между крилето. — Или ръце?

— Това са крачетата — обясни му Елена с развеселен тон. — Кое същество с ръце, крака и глава има коси и по шест криле?

— Само някой пиан вампир — подсказа един глас над тях и Елена вдигна очи, изненадана да види Сейдж.

— Мога ли да седна при вас? — попита той. — Не успях да се сдобия с риза, но моята вълшебна кръстница ми сътвори жилетка.

Елена се разсмя и се премести на съседния стол, за да може той да седне до Деймън. Сега поне беше много по-чист от последната им среща край къщата на доктор Мегар, макар че косата му още висеше, много дълга, с невчесани кичури. Тя обаче не пропусна да отбележи, че вълшебната му кръстница го е накарала да ухае на кедр и сандалово дърво и го е снабдила с жилетка и джинси от Долче и Габана. Изглеждаше... великолепно. Нямаше и следа от животните му.

— Не очаквах да се появиш — каза му Елена.

— Ти ли казваш това? След като си издокарана цялата в ангелско чисто бяло и златно? Ти спомена за тази галавечеря; желанието ти е заповед за мен.

Елена се засмя. Разбира се, всички тази нощ се държаха различно с нея. И то само заради роклята ѝ. Сейдж промърмори нещо, че е латентно хетеросексуален, след което се закле, че изображението върху огърлицата и ветрилото ѝ било на птицата феникс. Един демон от дясната ѝ страна, който се държеше много учтиво, почтително изказа мнението си, че тя му приличала на богинята Ицар, която очевидно го бе изпратила в Тъмното измерение преди няколко хилядолетия, за да изкушава хората да мързелуват. Елена мислено си отбеляза да не забрави да попита Мередит дали това все пак може да означава, че ги изкушава да ядат ленивци, за които тя знаеше само, че са някакъв вид диви животни, които не обичаха много да се движат или нещо подобно.

След това Елена си припомни как лейди Улма нарече роклята ѝ — рокля на богиня, нали? Със сигурност беше дреха, която можеш да носиш само ако си много млада и фигурата ти е почти съвършена, защото иначе нямаше начин да се побереш в корсета или да го стегнеш около себе си, за да прибереш отпуснатото си тяло. Единственото, което бе останало под роклята ѝ беше стегнатото младо тяло и оскъдното ѝ дантелено бельо с телесен цвят. О, да, да не забравяме и няколкото капки жасминов парфюм.

Значи това е да се чувстваш като богиня, повтори си тя, когато благодари на демона (който веднага стана, за да ѝ се поклони). Гостите заемаха местата си за първото изпълнение на Сребърния славей. Елена бе длъжна да признае, че копнееше да види лейди Фазина, а освен това беше прекалено рано за визита до тоалетната — тя вече бе забелязала, че пред всички врати дежурят мъже от охраната.

На подиума в средата на голямата окръжност от столове бяха поставени две арфи. И тогава внезапно всички станаха на крака и започнаха да ръкопляскат, макар че Елена нямаше да може да види нищо, ако лейди Фазина не бе избрала да мине именно по пътеката, покрай която бяха местата на Елена и Деймън. Тя се спря точно когато стигна до Сейдж, за да приеме шумните приветствия на публиката, и Елена успя много добре да я огледа.

Беше хубава, приятна млада жена, която за искрена изненада на Елена изглеждаше като двадесетгодишна. На ръст беше дребна, почти колкото Бони. Това миниатюрно създание очевидно възприемаше много сериозно прякора си: беше облечена в рокля от сребърна мрежа. Косата ѝ също бе боядисана в сиво металик, вдигната високо отпред и много къса отзад. Шлейфът ѝ беше прикрепен само с два прости клипса на раменете ѝ, като се стелеше хоризонтално зад нея. Докато тя стигна до подиума в центъра на залата, шлейфът непрекъснато потрепваше и създаваше впечатление по-скоро за лунен лъч или облак, отколкото за тъкан, го повдигна, за да заобиколи високата арфа, оставена открита, след което наметалото ѝ леко и грациозно свлече на пода, описвайки полукръг около нея.

И тогава оживя магията на гласа на Сребърния славей. Засвири на арфата, която изглеждаше още по-висока в сравнение с дребната ѝ фигура. Умееше вълшебно да изтръгва нежни тонове от струните с помръдване на пръстите си, да ги заставя да стенат като вятър или да звучи музика, тъй приятна, сякаш се спускаше на вълни от небесата. Елена се просълзи от първата песен, въпреки че бе изпята на някакъв чужд език. Беше толкова проникновено сладко, че напомни на Елена за Стефан, за времето, когато бяха заедно и си общуваха само чрез нежни думи и докосвания...

Но най-впечатляващият инструмент на лейди Фазина бе гласът ѝ. Когато пожелаеше, слабото ѝ тяло се оказваше способно да изтръгва удивително силен глас. И докато пееше една след друга трогателните си песни, Елена усети как кожата ѝ настръхва, а краката ѝ треперят. Не можеше да се отърси от усещането, че всеки миг може да падне на колене, докато прекрасните мелодии изпълваха сърцето ѝ.

Някой я докосна отзад и тя рязко се сепна, толкова внезапно бе изтръгната от света на фантастичната музика, лееща се около нея. Но се оказа, че е Мередит, която, макар да обичаше много музиката, се доближи до Елена с доста практично предложение за тяхната група.

— Исках само да ти кажа: защо да не започнем сега, докато всички останали я слушат? — прошепна тя. — Дори и мъжете от охраната напуснаха постовете си. Съгласна ли си да действаме по двойки?

Елена кимна.

— Ще огледаме къщата. Дори можем да намерим нещо. Докато всички останали още са тук, заслушани в песните и, за около час. Сейдж, може би ще успееш да поддържаш някаква телепатична връзка между двете групи.

— Това ще бъде чест за мен, *madame*.

Петимата забързаха към двореца на Сребърния славей.

Минаха покрай просълзените пазачи от охраната. Но много бързо установиха, че докато почти всички слушаха пеенето на лейди Фазина, във всяка от стаите в двореца, отворени за публиката, един иконом с черно облекло и бели ръкавици ги очакваше, готов да им даде нужната информация и в същото време да бди над притежанията на господарката си.

Първата стая, която им вдъхна надежда, беше Залата с арфите на лейди Фазина — помещение, пълно само с арфи. Имаше няколко, които явно бяха много стари, но по-скоро приличащи на лъкове, защото бяха само с по една струна. Несъмнено на тях са свирили още пещерните хора. Но се виждаха и високи, позлатени оркестрови арфи, като онази, на която сега лейди Фазина си акомпанираше и чиято музика изпълваше целия дворец. Магия, мислено си повтори Елена. Явно тук с нея заместваха модерните технологии.

— Всяка арфа има уникален ключ за настройка на тоновете на струните — прошепна Мередит, докато оглеждаше залата. От всяка страна бяха подредени арфи в редици, чийто край се губеше в далечината. — Един от тези ключове може да се окаже нашият.

— Но как ще разберем кой е? — попита Бони, докато си вееше с ветрилото от паунови пера. — Каква е разликата между ключа за арфата и лисичия ключ?

— Не зная. А и никога не съм чувала да се крие ключ в арфа. Нали ще потропва всеки път в резонаторната кутия, когато арфата леко се помръдне — призна Мередит.

Елена прехапа устни. Въпросът беше прост, но съвсем разумен. Тя се притесни много, докато обмисляте как да открият малката половина от ключа в това място. Особено като се имаше предвид, че следата, с която разполагаха — че е в инструмента на Сребърния славей, — внезапно започна да ѝ се струва абсурдна.

— Не ми се вярва — изкиска се Бони, — под инструмент да се има предвид гласът ѝ и че ако бръкнем в гърлото ѝ...

Елена се обърна и погледна към Мередит, която в момента бе вдигнала очи към небето — или към това, което се намираще над това отвратително измерение.

— Зная — заговори Мередит. — Повече никакъв алкохол за лекомислените създания. Макар да предполагам, че е възможно те да подаряват малки сребърни свирки или инструменти за спомен — така се прави на всяко голямо парти, нали знаеш — дават ти по нещо като подарък.

— Но как — попита Деймън с грижливо подбран безизразен тон — биха могли да дадат ключа като подарък за спомен на едно празненство, което ще се състои поне след няколко седмици? И как са смятали да си го върнат? Със същия успех Мисао би могла да каже на Елена: „Хвърлихме ключа.“

— Ами — заговори Мередит, — не съм сигурна, че те са смятали да си вземат обратно ключовете. Може би Мисао е искала да каже: „Трябва да претърсиш всичко събрано тук по време на тази галавечеря — или на някое друго празненство, организирано от Фазина“. Според мен тя получава покани да свири и на приемите, давани от други личности.

Елена мразеше споровете, макар че самата тя беше шампион по участие в тях. Но нали тази вечер играеше ролята на богиня, за която няма нищо невъзможно. Само ако можеше да си *спомни*...

И тогава все едно ослепителна светкавица порази мозъка ѝ.

Само за миг — наистина за един миг — тя се върна в онази сцена от миналото, когато се бореше с Мисао. Мисао беше в своята истинска външност — като лисица, която яростно хапе и дере, — когато се озъби в отговор на въпроса на Елена за това, къде са скрити двете половини на ключа: „*Ще успееш само ако проумееш отговорите ми. Ако ти кажа, че едната половина е скрита в сребърен славей, ще ти дойде ли нещо на ум?*“

Да. Точно такива бяха думите, *истинските думи*, които Мисао бе изговорила. Елена чу собствения си глас, повтарящ сега тези думи съвсем отчетливо.

Но после ѝ се стори, че някаква дъговидна мълния изскочи от съзнанието ѝ — но само за да се сблъска с друга, при това не много далеч. В следващия миг отвори изненадано очи, защото Бони заговори с онзи безизразен глас, както когато изричаше някое предсказание:

— Всяка от двете половини на лисичия ключ е оформен като лисица с две уши, две очи и нос. И двете половини са златни и обсипани със скъпоценности — а очите им са зелени. Ключът, който търсиш, още се намира в музикалния инструмент на Сребърния славей.

— Бони! — прекъсна я Елена, когато коленете на Бони се разтрепериха и погледът ѝ започна да блуждае. Но след малко се фокусира и Елена видя как по лицето ѝ се изписа смущение.

— Какво става? — попита Бони, като се озърна ѝ видя, че всички са вперили погледи в нея. — Какво... какво се случи?

— Ти ни каза как изглеждат двете половини на лисичия ключ! — Елена не успя да сдържи възторжения вик. Сега, след като знаеха какво да търсят, можеха да освободят Стефан; щяха да освободят Стефан. Оттук нататък нищо вече не можеше да спре Елена. Бони току-що издигна търсенето им на съвсем различно ниво.

Но докато Елена още тръпнеше от радост заради пророчеството на Бони, винаги хладнокръвната Мередит бе загрижена за самата пророчица.

— Тя май ще припадне — рече тихо. — Бихте ли ми помогнали...

Не се наложи да моли повече. Деймън и Сейдж моментално подхванаха олюляващата се Бони от двете страни. Деймън се взираше учудено надолу в дребното момиче.

— Благодаря ти, Мередит — промълви Бони, въздъхна и примигна. — Но не мисля, че ще припадна — додаде, след което вдигна очи към Деймън изпод гъстите си мигли. — Но добре, че ме хванахте, за всеки случай.

Деймън, все още с крайно сериозно изражение, само ѝ кимна и я улови по-здраво. Сейдж се извърна настрани, сякаш нещо бе заседнало в гърлото му.

— Какво казах? Нищо не си спомням!

След като Елена повтори съвсем точно думите на Бони, Мередит, типично в свой стил, попита:

— Сигурна ли си за това, Бони? Звучи ли ти правдоподобно?

— Аз съм сигурна. При това напълно — прекъсна я Елена. Тя наистина не се съмняваше. Богинята Ищар и Бони бяха отключили тайните на миналото и ѝ бяха показали къде да търси ключа.

— Добре. Какво ще кажете Бони, Сейдж и аз да останем тук, в тази зала, като двама от нас ще разсейваме вниманието на иконома, докато третият претърсва арфите за ключа? — предложи Мередит.

— Много добре. Да го направим! — извика Елена.

Оказа се обаче, че е по-лесно да се предложи, отколкото да се изпълни планът на Мередит. Дори и в присъствието на тези две прекрасни млади момичета в залата и един съвсем приличен млад мъж икономът продължи да се навърта около тях и от време на време хващаше някой от тях да докосва или да се взира по-отблизо в арфите.

Докосването до арфите, естествено, беше строго забранено, за да не бъдат разстроени или повредени. Но единственият начин да се провери с абсолютна сигурност дали някакъв миниатюрен златен ключ не е скрит в резонаторната кутия на някоя арфа, беше тя да се раздрусва и да се чуе дали нещо вътре няма да издрънчи.

Още по-лошо бе, че всяка от арфите бе изложена на показ в отделна ниша с ярко осветление, на фона на някаква ярка картина (повечето бяха портрети на лейди Фазина Дарли, свиреща на съответната арфа), а пред всяка ниша беше опънато въже от червен плюш като недвусмислен знак, че прекрочването на въжето е строго забранено.

Накрая Бони, Мередит и Сейдж решиха да използват внушението на Сейдж, за да се неутрализира икономът — нещо, което обаче той можеше да направи само за броени минути, иначе икономът щеше да забележи пролуките в програмата на лейди Фазина. След което те трескаво се заеха с претърсването на арфите, докато икономът стоеше застинал като восъчна фигура.

Междувременно Деймън и Елена обикаляха двореца, като оглеждаха останалата част от имението, която не беше разрешена за посетители. Ако не откриеха нищо, щяха да продължат с търсенето в по-достъпните зали, докато галавечерята продължаваше.

Това бе опасна задача, да влизат и излизат крадешком от тънещи в мрак, зорко пазени — повечето от тях заключени — празни помещения. Елена настръхна от тревога и предчувствие за нещо странно. Кой знае защо, й се струваше, че този страх и това предусещане са по-тясно обвързани, отколкото можеше да предположи. Или поне това изпитваха двамата с Деймън.

Елена не можеше да не обърне внимание и да не се възхити на някои дребни неща у него. Той се справяше с всякакви ключалки само с едно просто приспособление, което измъкна от черното си яке, с небрежен жест, с който другите изваждат писалките си. И как бързо, чевръсто и грациозно отключваше поредната ключалка и прибираще инструмента в джоба си. Тя знаеше, че тези изключително премерени движения са отработвани от него в продължение на около пет столетия.

Освен това никой не можеше да оспори, че Деймън запазваше хладнокръвие при всяка ситуация, заради което двамата бяха отличен екип, докато тя пристъпваше наоколо като богиня, въобще необвързана с правилата, тъй като те бяха валидни единствено за простосмъртните. Това впечатление още повече се засилваше от страшните гледки наоколо — форми, които приличаха на стражи или пазачи, надвесени над нея, които после се оказваха препарирана мечка, висок шкаф или нещо, което Деймън не й позволи да огледа по-подробно, но й се стори като човешка мумия. Обаче нищо не можеше да смути Деймън.

Ако можех да насоча повече от Силата си към очите си, мислеше си Елена, всичко наоколо веднага ще стане по-ярко. И Силата се подчини на желанието й!

Господи! Ще трябва да нося тази рокля до края на живота си: тя ме кара да се чувствам толкова... могъща. Толкова... уверена. Ще я нося в колежа, ако постъпя в колеж, за да впечатлявам професорите си. Ще я облека за нашата сватба със Стефан — за да разберат всички, че не съм някоя уличница. Ще се появя с нея и на плажа, за да имат какво да зяпат влюбено момчетата...

Сподави смеха си и с изненада видя как Деймън я изгледа насмешливо. Разбира се, че той не я изпускаше от очи, както и тя него. Но сега случаят бе съвършено различен, защото в неговите очи тя изглеждаше като окачила на врата си голяма табела с надпис „Страхотно сладко от ягоди“. А и той отново започваше да огладнява. И то много.

Следващия път ще се погрижа да си добре нахранен, преди да излезеш навън, обеща му тя по телепатичната им връзка.

По-добре да помислим как ще успеем този път, преди да планираме следващия, отвърна й той мислено, като я озари с част от ослепителната си двеста и петдесетватова усмивка.

Но всичко това, разбира се, се примеси донякъде със сардоничния триумф, който Деймън никога не пропускаше да демонстрира. Елена се закле пред себе си, че колкото и да ѝ се присмива или умолява, заплашва или ласкае и придумва, тя няма да му даде довечера удовлетворението дори само от едно ухапване. Ще му се наложи да отвори друго бурканче със сладко от ягоди, закани се девойката.

Накрая мелодичната музика от концерта заглъхна. Елена и Деймън забързаха към уговореното място за срещата с Бони, Мередит и Сейдж в Залата с арфите. Само като видя как изглежда Бони, Елена се досети какво ще ѝ съобщят, макар че и мълчанието на Сейдж беше достатъчно красноречиво. Но новините се оказаха дори по-лоши от очакванията ѝ: не само че тримата нищо не бяха открили в Залата с арфите, но накрая се бяха принудили да разпитат иконома, който, макар и да не се движел заради внушението на Сейдж, можел да говори.

— Познай какво ни каза той — заговори Бони и все така забързано добави, преди някой друг да успее да си отвори устата: — Онези арфи се почиствали и настройвали ежедневно. За тази цел Фазина поддържала цяла армия от слуги. И веднага докладвали, ако намирали нещо, дори най-малкото, което не принадлежало на съответната арфа. Но напоследък нищо не било открито! Абсолютно нищо!

Елена почувства как пада от висотата на всезнаещите богини до нивото на вечно провалящите се хора.

— Безпокоях се, че резултатът от претърсването ще се окаже нещо подобно. Добре, тогава ще се заемем с план Б. Ти ще се смесиш с гостите на галавечерята, като се опитваш да надникнеш във всяка от стаите, отворени за посетители. Опитай се да омаеш съпруга на Фазина, за да измъкнеш от него някаква информация. Като например дали Мисао и Шиничи са идвали тук наскоро. Двамата с Деймън ще продължим с огледа на помещенията, за които се предполага, че са затворени за посетители.

— Това е опасно — намръщи се Мередит. — Представям си какво ужасно наказание ще те сполети, ако те заловят.

— Аз пък повече се опасявам какво наказание ще наложат на Стефан, ако тази нощ не открием ключа — сърдито ѝ отвърна Елена,

обърна се рязко и се отдалечи.

Деймън я последва. Двамата претърсиха безброй неосветени помещения, без дори да знаят дали да търсят арфи, или нещо друго. Деймън първо проверяваше дали вътре не се спотайва някакво живо същество можеше да е вампир от пазачите, разбира се, но тук нямаше много от тях, после се справяше с ключалката. Всичко беше безпроблемно, докато не стигнаха до стаята в дъното на дългата зала откъм западното крило на двореца. Елена отдавна бе загубила представа къде се намират, но бе сигурна, че са се насочили към западното крило, защото оттам се виждаше слънцето.

Деймън отключи ключалката и Елена устремно се втурна вътре. Претърси стаята, но за свое огорчение намери и нея само една снимка на арфа в сребърна рамка. Нямаше нищо по-обемисто, в което да бъде скрит половината от лисичия ключ, дори след като тя внимателно използва инструмента на Деймън, за да отвинти опората на рамката.

И точно докато връщаше снимката на стената, двамата с Деймън чуха силен удар. Елена примигна и мислено се помоли ударът да не е бил чут от облечените в черно мъже от охраната на двореца, които обикаляха по коридорите.

Деймън затули устата ѝ с едната си ръка, а с другата угаси фенерчето.

Но сега и двамата доловиха... приближаващи се стъпки отвън в коридора. Някой бе чул удара. Стъпките спряха точно пред вратата, след което се чу ясно как някой от главните прислужници дискретно се изкашля.

Елена се завъртя, чувствайки сякаш Крилете на изкуплението на гърба си. Необходим бе само лек приток на адреналин и тя щеше да повали на колене мъжа от охраната и да го застави да хленчи да му бъде пощаден животът, обзет от разкаяние за службата си на злите сили. Елена и Деймън щяха да се измъкнат преди...

Обаче Деймън си бе наумил нещо съвсем друго и Елена се сепна, като осъзна, че е съгласна с идеята му.

След миг вратата леко се откряна и икономът завари вътре двойка влюбени, притиснати тъй страстно един към друг, че май въобще не забелязаха как някой наруши усамотението им. Елена почти физически усети възмущението му. Желанието на някоя двойка сред гостите на приема да се усамоти за тайни прегръдки в някоя от

многого помещения за посетители в двореца на лейди Фазина беше разбираемо, но те бяха проникнали в частните покои на певицата. Щом икономът включи осветлението, Елена го погледна с крайчеца на окоото си. Психичните ѝ възприятия се напрегнаха докрай, за да долови мислите му. Той огледа по-ценните вещи в стаята с опитен, но уморен поглед: изключително миниатюрната ваза с рози с рубини, обвита с лозови листа, инкрустирани с изумруди; запазената като по чудо от пет хиляди години дървена лира от щуцерите: два свещника от масивно злато, изваяни като ревящи дракони; египетска погребална маска с черни, удължени отвори за очите, които като че ли наблюдаваха всичко наоколо от това лице с изящно изрисувани черги — всичко си беше по местата. Не беше разумно неговата господарка да държи тук толкова ценни притежания, затова икономът предупреди Деймън:

— Тази стая не е достъпна за посетители. — Но Деймън само притегли Елена още по-близо до себе си.

Да, Деймън изглеждаше напълно решен да даде едно добро представление на иконома... или нещо подобно. Но те вече не го ли бяха... правила? Мислите на Елена се объркаха, лишени от всякаква логика. Последното... най-последното, което можеха да си позволят... беше да... загубят шанса от... намирането на лисичия ключ. Девојката понечи да се отдръпне, сетне осъзна, че не можеше.

Не можеше. Не биваше. Тя беше собственост, макар и скъпа, рядка и ценна собственост, издокарана така добре тази вечер, а Деймън имаше правото да се разпорежда с нея както пожелае. Когато някой друг ги гледеше, тя не трябваше да създава впечатление, че не се покорява на желанията на господаря си.

При все това Деймън бе стигнал твърде далеч... много по-далеч, отколкото досега си бе позволявал, макар че — огорчено си помисли тя — той не го знаеше. Галеше кожата ѝ там, където не бе покрита от роклята и на богиня в цвят на слонова кост. Милваше ръцете ѝ, гърба ѝ, дори косата ѝ. Знаеше, че това ѝ харесва и как се чувстваше тя, когато прихващаше косата ѝ, за да докосва краищата ѝ или съвсем леко да ги стиска в юмрука си.

Деймън! Сега ѝ оставаше само последното средство за спасение: молбите. Деймън, ако ни арестуват или ни попречат някак си да намерим тази вечер ключа — кога друг път ще имаме такъв шанс?

Изчака, за да почувства той отчаянието ѝ, вината ѝ, дори предателското ѝ желание да забрави за всичко и да го остави да я понесе на вълните на страстта, която събуждаше в нея. *Деймън, аз ще... ако искаш, ще ти го кажа. Аз... умолявам те.* Елена усети как очите ѝ се наляха със сълзи.

Никакви сълзи, чу Елена дрезгавия телепатичен глас на Деймън. Имаше нещо странно в него. Не можеше да е глад — той бе пил от кръвта ѝ само преди два часа. Нито беше страст, защото тя щеше да я долови в гласа му — и да я усети — съвсем ясно. При все това телепатичният глас на Деймън оставаше толкова напрегнат, че тя се изплаши. Дори нещо повече — Елена знаеше, че той усеща, че е изплашена, но въпреки това не прави нищо, за да я успокои. Никакви обяснения. Никакво разбиране, осъзна тя, когато установи, че съзнанието му е изцяло недостъпно за нея, скрито зад стената на контрола.

Единственото, което успя да долови като чувство, изплъзващо се от стоманения му самоконтрол, беше болка. Болка, почти на ръба на поносимото.

Но от какво? — безпомощно се запита Елена.

Какво можеше да му причини такава силна болка?

Елена не можеше да губи време, за да продължи да се пита какво не е наред с Деймън. Настрои Силата към слуха си и се заслуша какво става пред вратите, преди да влязат през тях.

Докато се вслушваше, внезапно ѝ хрумна нещо ново. Идеята бързо се оформи в ума ѝ. Спря Деймън насред един съвсем тъмен коридор и се опита да му обясни каква стая трябваше да търсят. Това, което в наши дни се наричаше „домашен кабинет“.

Деймън, запознат с архитектурата на просторния дворец, я поведе и след няколко неуспешни опита я въведе в помещение, което очевидно служеше за кабинет на знатна дама. Очите на Елена вече виждаха добре в полумрака, не по-зле от тези на Деймън, докато претърсваха кабинета само на светлината на една свещ.

Елена остана разочарована от претърсването на забележително изящното бюро с прегради за тайни чекмеджета. Деймън пък провери коридора.

— Чувам, че има някой отвън — каза ѝ той. — Мисля, че е време да се махаме отгук.

Но Елена още се озърташе. И докато погледът ѝ трескаво обхождаше помещението, тя видя едно по-малко писалище с някакъв старомоден стол до него. Отгоре на писалището бяха подредени различни писалки, от много стари до съвременни, стърчащи от изкусно изработени стойки.

— Да се махаме, докато още е чисто навън — нетърпеливо промърмори Деймън.

— Да — разсеяно му отвърна Елена. — Добре...

И тогава го видя.

Без нито миг колебание тя прекоси помещението до писалището и извади една писалка с блестящо сребърно перо. Не беше, разбира се, истинско паче перо, а автоматична писалка, специално изработена така, за да изглежда по-елегантна и старомодна. Самото перо беше извито, за да пасва на ръката, а дървената дръжка ѝ се стори топла.

— Елена, не се чувствам много...

— Шшт, Деймън — спря го Елена, без да му обърне повече внимание, прекалено погълната от това, което правеше, за да го слуша. Първо: опитай се да напишеш нещо. Не се получи. Нещо блокираше пълнителя.

Второ: отвинти автоматичната писалка, но внимателно, все едно че искаш да налееш мастило. През цялото време ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите, а ръцете ѝ трепереха. Прави го бавно... нищо не пропускай... за Бога, да не изпуснеш писалката и да падне в тъмното. Двете части на писалката се отделиха в ръката ѝ...

... и върху тъмнозеленото писалище изпадна едно дребно, но тежко и извито парче метал. Беше изработено точно, за да влиза в най-широката част на писалката. Взе го в ръка и се опита отново да сглоби писалката, за да може да я огледа по-добре. Но тогава... трябваше да разтвори дланта си. И го видя.

Малък предмет, извит като полумесец, заслепи очите ѝ със светлината си. Отговаряше съвсем точно на описанието, което бе дала Бони пред Елена и Мередит. Миниатюрна статуетка на лисица с дребно тяло и глава, обсипана със скъпоценности, от която стърчаха две плоски уши. Очите представляваха два искрящи зелени камъка. Дали не бяха изумруди?

— Това е александрит — обясни ѝ Деймън шепнешком. — Според преданията такива скъпоценни камъни променят цвета си при светлина от свещи или от огън, защото отразяват пламъка.

Елена, която сега се бе облегла на него, изтръпна, като си припомни как очите на Деймън отразяваха пламъка, когато беше обсебен от малаха, от жестокостта на Шиничи.

— И така — настойчиво я попита Деймън, — как разбра къде да го търсиш?

— Дали това наистина е едната от двете половини на лисичия ключ?

— Ами... не прилича на обикновена част от автоматична писалка. Може би е награда за нещо изключително. Но ти се насочи право към нея още с влизането ни в тази стая. Дори и на вампирите им е нужно малко време, за да помислят какво да направят, скъпа моя принцесо.

Елена сви рамене.

— Всъщност беше много лесно. Когато стана ясно, че с всички тези ключове за арфи няма да стигнем до никъде, аз се запитах какъв друг инструмент може да се намери в някоя къща. Писалката е инструмент за писане. После ми оставаше само да проверя дали лейди Фазина има кабинет, или стая за писане на писма.

Деймън въздъхна.

— Хиляди дяволи, страхотна си. Знаеш ли какво търсех аз? Врати с капани зад тях. Тайни входове към мрачни подземия. Единственият друг инструмент, за който ми хрумна, беше някакъв уред за мъчения. Ще се изненадаш, като узнаеш колко много от тях има в този почтен град.

— Но не и в нейния дом! — Гласът на Елена се извиси опасно. За миг и двамата млъкнаха, настръхнали, ослушващи се за най-малкия шум откъм коридора.

Но не чува никакви звуци.

Успокоена, Елена въздъхна.

— Бързо! Къде, къде ще е на сигурно място? — Досети се, че единственият недостатък на божествената ѝ рокля бе, че по нея нямаше абсолютно никакво място, където да се скрие нещо. Трябва да поговори за това с лейди Улма за следващия път.

— Тук, в джоба на джинсите ми — притече ѝ се на помощ Деймън, припрян и разтреперан също като нея. След като пхна ключа дълбоко в джоба на черните си джинси от Армани, той я улови с двете си ръце. — Елена! Осъзнаваш ли? Успяхме. Наистина успяхме!

— Зная! — Сълзи бликнаха от очите ѝ. Сега ѝ се струеше, че цялата музика на лейди Фазина се сля в един величествен, съвършен акорд. — Справихме се заедно!

И тогава някак си неусетно — както във всички подобни случаи, все така неусетно, което им беше станало едва ли не навик — Елена се озова в прегръдките на Деймън, плъзнала ръце под якето му, за да усети топлината му, да се докосне до стегнатото му тяло. Не се изненада, като усети двойното пробождање на шията си, когато отдръпна глава назад: нейната любима пантера всъщност почти не беше опитомена и явно трябваше да научи най-основните правила от етикецията на любовните срещи: да започва първо с целувките, а не с ухапванията.

Преди малко той сподели с нея, че е изгладнял, припомни си тя, но тогава не му обърна внимание, защото бе прекалено завладяна от сребърната писалка. Но сега се замисли върху думите му и разбра — с изключение на това, защо тази нощ той беше толкова гладен.

Може би дори... прекалено гладен.

Деймън, мислено го упрекна тя, но с нежност, вече получи достатъчно от мен.

Ала вместо отговор усети само неудържимия глад на пантерата.

Деймън, това може да бъде опасно... за мен. Този път Елена вложи в думите си колкото можа повече от Силата си.

Все още обаче нямаше отговор от Деймън. Сега тя само се свличаше надолу и все по-надолу в мрака. И това, макар и още съвсем смътно, ѝ подсказа нещо.

Къде си? Тук ли си? — извика му тя, като си представи малкото момче.

И тогава го видя, приковано към скалата, свито на кълбо, закрило очи с юмручетата си.

Какво не е наред? — веднага го попита Елена, докато се рееше край него, изпълнена със загриженост.

Той причинява болка! Той причинява болка!

Боли ли те? Покажи ми, моментално настоя тя.

Не! Той причинява болка на теб. Ще те убие!

Шит. Шит. Тя се опита да го прегърне.

Трябва да го принудим да ни чуе!

Добре, каза Елена. Тя действително се чувстваше странно, съвсем омаломощена. Но се извърна, заедно с детето, за да закрепци беззвучно: *Деймън! Моля те! Елена ти казва да престанеш!*

И тогава се случи чудо.

Усетиха го и тя, и детето. Лекото убождане от кучешките зъби отслабна и накрая съвсем изчезна. Престана и прехвърлянето на енергия от Елена към Деймън.

А след това, като по ирония на съдбата, чудото започна.

Не! Чакай! — опита се тя да каже на Деймън, вкопчила се в ръцете на детето колкото можеше по-здраво. Но беше грубо изтласкана обратно в съзнанието си, като пометена от ураган. Мракът избледня. На негово място изплува една стая, прекалено ярко осветена, въпреки че светеше само една свещ, но точно срещу нея, като полицейски прожектор при претърсване на някое местопрестъпление. Затвори очи, щом усети топлината и стегнатото тяло на истинския Деймън в прегръдката си.

— Съжалявам! Елена, можеш ли да говориш? Не разбрах как... — Нещо в гласа на Деймън не звучеше нормално. И тогава разбра. Кучешките зъби на Деймън не се бяха прибрали.

Какво...? Всичко бе грешно. Те бяха толкова щастливи, но... но сега тя усещаше нещо мокро по дясната си ръка.

Елена изцяло се отдръпна от Деймън и се вторачи изумено в ръцете си, оцветени от нещо червено, което явно не беше боя.

Все още се чувстваше прекалено слаба, за да формулира правилно въпросите си. Плъзна ръка зад гърба на Деймън и смъкна коженото му яке. На тази ярка светлина видя как ризата му от черна коприна бе белязана със следи от засъхнала кръв, полузасъхнала или съвсем прясна.

— Деймън! — Първата ѝ реакция бе ужас, без никаква вина или опит за разбиране. — Какво се е случило? Да не си се бил? Деймън, кажи ми!

И тогава нещо в съзнанието му изплува пред нея под формата на число. Още от детските си години тя можеше да брой. Всъщност се научи да брой до десет преди първия си рожден ден. А досега бе

преживяла цели седемнадесет години, предостатъчно, за да може сега да преброи назъбените дълбоки и още кървящи белези по гърба на Деймън.

Бяха десет.

Елена сведе очи към окървавените си ръце и към великолепната рокля, която сега се бе превърнала в рокля на ужаса, защото нейната доскоро девствено чиста белота бе омърсена с блестящо червено.

Червено, което би трябвало да е нейната кръв. Червено, оставено сякаш от удари със сабя по гърба на Деймън, докато той бе пренасочвал от нея към себе си болката и белезите в нощта на нейното наказание.

А после я бе носил на ръце през целия път до дома. Без да отрони дума за това. Тя никога нямаше да узнае...

И той още не бе излекуван. Въобще ще се излекува ли някога?

Тогава Елена започна да крещи оглушително.

Някой се опитваше да я накара да пие от чаша. Обонянието ѝ бе толкова изострено, че тя вече знаеше какво има в чашата — вино „Черна магия“. Но не го искаше! Не! Изплю първите капки от виното. Не можеха да я принудят да пие.

— *Mon enfant*^[1], за твое добро е. Хайде, сега пий. — Елена отвърна глава. Усети как я връхлитат мрак и буря. Да. Сега беше по-добре. Защо не я оставят сама?

В най-дълбоките кътчета на телепатичната връзка едно малко момче беше с нея в мрака. Спомняше си това хлапе, но не и името му. Протегна ръце и то се сгуши в нея. Сякаш веригите му бяха по-леки... откога? От преди. Само това успя да си спомни.

Добре ли си? — прошепна на детето. Някъде надолу, дълбоко в сърцевината на тяхното общуване, нечий шепот проехтя като вик.

Не плачи. Никакви сълзи, помоли я момчето, но думите му ѝ напомниха за нещо, което беше непоносимо нея. Затова тя притисна пръсти до устните му, за да го накара да замълчи.

Някъде Отвън прогърмя един прекалено силен глас.

— Е, дете мое, ти реши още веднъж да станеш вампир.

Това ли се случва сега? — прошепна тя на детето.

Отново ли умирам? За да стана вампир?

Не зная! — извика детето. *Нищо не зная. Той е гладен. Страхувам се.*

Сейдж няма да те нарани, обеща му тя. *Той вече е вампир и твой приятел.*

Не, не от Сейдж...

Тогава от кого се страхуваш?

Ако ти умреш отново, аз ще бъда целият окован във вериги. Детето ѝ показа сърцераздирателна картина, на която то цялото бе стегнато в тежки вериги, а устата му бе затъкната. Ръцете и краката му бяха отвсякъде приковани към скалата. Нещо повече, веригите бяха така впити в меката му плът, че я срязваха и разкървавяха.

Кой би сторил подобно нещо? — извика Елена. Ще го накарам да съжалива, че се е родил. Кажете ми кой го е сторил!

Лицето на детето беше тъжно и смутено. *Аз ще го сторя, мрачно изрече то. Той ще го стори. По дяволите, Деймън ще го стори. Защото ние ще те убием.*

Но ако вината не е негова...

Длъжни сме. Трябва да го направим. Но може би, ако аз умра, както лекарят каза... В последното изречение определено имаше полъх на надежда.

Това убеди Елена. Постепенно стигна до извода: ако Деймън не може да разсъждава ясно, тогава вероятно и тя не мисли разумно. Може би... може би трябваше да направи това, което Сейдж искаше.

И доктор Мегар. Тя едва успя да различи гласа му, долитащ като през гъста мъгла:

— За Бога, през цялата нощ си на крак. Дай шанс на някой друг.

Да... през цялата нощ. Елена не искаше отново да се събужда, а волята ѝ бе достатъчно силна.

— Може би трябва да се сменим? — предложи някои, момиче, младо момиче. Слаб глас, но също издаващ силна воля. Бони.

— Елена... Аз съм, Мередит. Усещаш ли, като държа ръката ти? — Последва пауза, след което Мередит заговори много по-силно: — Хей, тя ми стисна ръката! Видя ли? Сейдж, кажи на Деймън по-скоро да дойде тук.

Унася се...

— ... ще пийнеш ли още малко, Елена? Зная, зная, че ти писна от всичко това. Но заради мен ще пийнеш ли още съвсем малко?

Унася се...

— *Très bon, mon enfant!*^[2] А сега какво ще кажеш за малко мляко? Деймън вярва, че ще останеш човек, ако изпиеш малко мляко.

Две мисли се оформиха в съзнанието на Елена. Едната беше, че ако изпие още малко, от каквото и да е, ще се пръсне. А другата беше, че няма да дава глупави обещания.

Опита се да заговори, но от устните ѝ се изтръгна само шепот.

— Кажете на Деймън — няма да се съвзема, докато не освободи малкото момче.

— Кой? Какво малко момче?

— Елена, скъпа, всичките малки момчета в това имение са свободни.

— Защо не я оставиш тя да му го каже? — обади се Мередит.

— Елена, Деймън е тук, на дивана — обясни ѝ доктор Мегар. — И двамата бяхте много зле, но ти ще се оправяш. Елена, можем да преместим масата за прегледи, за да можеш да говориш с него. Ето, готово.

Елена се опита да отвори очи, но всичко около нея беше болезнено ярко. Пое дъх и отново опита. Все още беше твърде ярко, а тя вече не знаеше как да отслаби зрението си. Заговори със затворени очи на тези, чието присъствие усещаше около себе си: *Не мога отново да го изоставя. Особено когато смяташ пак да го оковеш във вериги и да му затъкнеш устата.*

Елена, започна Деймън с треперещ глас, аз никога не съм имал добър живот. Но преди не съм имал роби. Кълна се в това. Питай, когато искаш. И не бих сторил това на едно дете.

Направил си го. И аз зная името му. Зная също, че детето е изпълнено с нежност, обич, доброта и страх.

Последва ниското буботене на гласа на Сейдж:

— ... кара я да се вълнува...

Сетне Деймън промърмори малко по-високо:

— Зная, че тя не е на себе си, но настоявам да науча името на това малко момче, на което съм причинил всичко това. Защо това да я кара да се вълнува?

Последва още мърморене:

— Но не мога ли просто да я попитам? Мога поне да изчистя името си от тези обвинения. — После по-високо: — Елена? Можеш ли да ми кажеш кое е детето, което се предполага, че измъчвам по този жесток начин?

Толкова беше уморена. Но отговори гласно, макар и само шепнешком:

— Името му е Деймън, разбира се.

И умореният шепот на Мередит:

— О, Господи. Тя иска да умре заради една метафора.

---

[1] Дете мое (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Много добре, детето ми! (фр.). — Бел.прев. ↑

Мат наблюдаваше как госпожа Флауърс оглежда внимателно полицейската значка на шерифа Рич Мосбърг. Подържа я за кратко в едната си ръка и я погали с пръстите на другата.

Бе взел значката от Ребека, племенницата на шериф Мосбърг. Чисто съвпадение бе, че Мат едва не се сблъска с нея по-рано през този ден. Тогава забеляза, че вместо рокля тя бе облякла мъжка риза. Ризата му беше позната — всъщност беше тениска.

Тогава той видя полицейската значка, закрепена върху нея. Много критики можеха да се изговорят за шериф Мосбърг, но човек трудно би могъл да очаква да изгуби значката си. Тогава Мат забрави за правилата на галантното поведение и сграбчи малката метална значка, преди Ребека да успее да го спре. Прилоша му, стомахът му се сви на топка и оттогава се чувстваше все по-зле. А сега изражението на госпожа Флауърс никак не го успокояваше.

— Не е била в пряк допир с кожата му — рече тя тихо, — затова образите са замъглени. Но, скъпи мой Мат — вдигна премрежените си очи към него, — много се страхувам. — Потръпна, както стоеше на стола си край кухненската маса, където стояха недокоснати две чаши с топло мляко.

Мат се изкашля и поднесе горещото мляко към устните си.

— Значи смятате, че трябва да излезем и да огледаме наоколо.

— Задължително е — потвърди госпожа Флауърс и тъжно поклати глава. Меките ѝ, побелели къдрици се люшнаха. — Скъпата ми майка е много настойчива, ѝ аз го усещам. Този предмет излъчва нещо много смуцаващо.

Мат изпита лек пристъп на гордост, който за миг разсея вината му, че беше отнел този „предмет“ — Но после си призна, че откъването на значки от ризите на дванадесетгодишни момичета едва ли е повод за гордост.

От кухнята долетя гласът на госпожа Флауърс:

— По-добре си облечи няколко ризи и пуловери, както и едно от тези. — Тя влезе през кухненската врата, понесла няколко дълги палта, очевидно взети от дрешника пред вратата, заедно с няколко чифта градинарски ръкавици.

Мат скочи, за да ѝ помогне за купчината палта, но се задави заради силната миризма на нафталина и... още нещо, силно миризливо.

— Защо се чувствам като на Коледа? — заговори той, като не спираше да кашля на всяка дума.

— О, ще се придържаме към рецептата на леля Морин за предпазване чрез ръкавици — отговори госпожа Флауърс. — А някои от тези палта са още от времето на майка ми.

Мат не се усъмни в думите ѝ, но все пак ѝ припомни:

— Ама навън още е топло. Защо ни е притрябвало да се навличаме с тези палта?

— Като предпазна мярка, скъпи Мат, като предпазна мярка! Тъканите на тези палта са омагьосани, за да ни защитават от злото.

— Дори и градинарските ръкавици ли? — усъмни Мат.

— Дори и ръкавиците — заяви госпожа Флауърс твърдо. След кратка пауза продължи, но по-тихо: — Най-добре ще е да вземем и фенерчета, Мат, скъпи, защото трябва да свършим нещо в мрака.

— Шегувате се!

— Не, за съжаление, не. Трябва да вземем и въже, за да се привържем взаимно. За нищо на света тази нощ не бива да навлизаме в гъсталака на Олд Уд.

Час по-късно Мат все още обмисляше какво да предприеме. Въобще нямаше апетит за стотвения от госпожа Флауърс пържен патладжан *au Fromage*^[1]. Зъбните колела в мозъка му не спираха да се въртят трескаво.

Чудя се дали така се чувства Елена, помисли си той, когато обмисля плановете си А, Б и В. Питам се още дали някога се е чувствала също толкова глупаво, докато го прави.

Усети как сърцето му се стегна и за тристахиляден път след раздялата си с нея и Деймън се усъмни дали бе постъпил правилно.

Трябва да е правилно, увери се той. Боли ме толкова много, че това доказва правотата на избора ми. Нещата, които истински, истински болят, са най-правилните.

Но исках само да се сбогувам с нея...

Но ако се беше сбогувал, никога нямаше да си тръгнеш. Погледни истината в лицето, глупако, защото, когато става дума за Елена, ти си най-големият неудачник на света. Откакто си намери гадже, което харесва повече от теб, ти се държиш, все едно си Бони и Мерedit, за да ѝ помогнеш да го запази и да държиш лошото момче по-надалеч. Може би трябва да си намериш тениска с надпис: Аз съм покорно кутре, служещо на принцеса Еле...

ПЛЯС!

Мат подскочи и се просна на пода. Оказа се много по-болезнено, отколкото изглеждаше във филмите.

Тряс-пляс!

Един от дървените капаци на прозорците в другия край на стаята шумно се захлопна. Първият удар обаче наистина отека като много силен трясък. Отвън пансионът изглеждаше много окаяно, а дървените капаци понякога съвсем внезапно се откачаха от скобите, използвани през зимата.

Но дали действително беше съвпадение? — усъмни се Мат, щом сърцето му престана да препуска лудешки. В този пансион, където Стефан бе прекаран толкова дълго време? Може би тук някак си все още бяха запазени останки от духа му и сега влияеха върху мислите на намиращите се вътре хора. Ако беше така, Мат със сигурност бе получил току-що як удар в слънчевия сплит или поне така се чувстваше.

Съжалявам, приятел, каза си той и едва не го изрече на глас. Нямах намерение да обиждам момичето ти. Сега е под голямо напрежение.

Обидил съм момичето му?

Обидил съм Елена?

По дяволите, той пръв би съборил на земята всеки, който би дръзнал да обиди Елена. При условие, че Стефан не използваше вампирски трикове, за да му се яви!

А какво повтаряше Елена винаги? Никога не можеш да си напълно подготвен. Не можеш да разполагаш с прекалено много резервни планове, нито да се застраховаш отвсякъде, защото, както е сигурно, че слънцето изгрява от изток и залязва на запад, също така

сигурно е, че дори и в най-страхотния ти план все ще се намерят някакви недостатъци.

Ето защо Елена си сътрудничеса с колкото може повече хора. Какво от това, че може и никога да не се наложи помощниците от план В или Д да се включат в играта. Те бяха на разположение, в случай че се наложеше да се притекат на помощ.

Като обмисли всичко това, на Мат му олекна и мислите му се проясниха. Не се бе чувствал така добре още откакто продаде приуса и даде на Бони и Мередит парите на Стефан, за да си купят билети за самолет. Сега можеше да се залови за работа.

— И тогава се разходихме из имението и видяхме една ябълкова градина, после една градина с портокалови дръвчета, както и черешова градина — разказваше Бони на Елена, която, свита на кълбо, лежеше в леглото си с колони в четирите краища. Изглеждаше малка и беззащитна. Около леглото висеше пепелявозлатист балдахин, който сега бе повдигнат и краищата му се придържаха настрани от шнулове с тежки пискюли, оцветени в различни златисти оттенъци.

Бони се беше разположила удобно в кресло със златиста тапицерия, придърпано до леглото. Малките ѝ боси крака бяха вдигнати върху чаршафите.

Елена не се държеше като послушен пациент. Настояваше да стане от леглото. Искаше да се поразтъпче. Това щеше да ѝ се отрази по-добре от овесената каша, пържолата, млякото и визитите по пет пъти на ден на доктор Мегар, който се бе преместил да живее в имението.

Но тя знаеше, че те всички наистина са силно изплашени за нея. Бони го бе изтърсила на един дълъг и хлипащ дъх през нощта, в която дребничкото червенокосо момиче дежуреше край леглото на приятелката си.

— Ти... ти изкрещя и всичките в-вампири те чуа, а после Сейдж веднага сграбчи мен и Мередит, като две котета, по едно във всяка ръка, за да се втурне натам, откъдето проехтя викът. Но д-дотогава вече толкова много хора бяха стигнали първи при теб! Ти беше в безсъзнание, а също и Деймън, и някой изрече: „Т-те са били

нападнати и м-мисля, че са мъртви!“ И всички се развикаха: „Повикайте с-стражите!“ И аз припаднах, макар и за кратко.

— Шшт — нежно и внимателно отрони Елена. — По-добре пийни малко „Черна магия“, за да се почувстваш по-добре.

Бони я послуша и изпи няколко глътки. После още няколко. След това продължи с разказа си:

— Но Сейдж трябва да е знаел нещо, защото каза: „Вижте, аз съм лекар и ще ги прегледам.“ И ако можеше да го чуеш как го изрече, наистина щеше да му повярваш!

И тогава той ви прегледа и двамата. Мисля, че веднага разбра какво е станало, защото извика: „Докарайте карета! Трябва да ги отведе п-при моя колега доктор Мегар.“ Появи се самата лейди Фазина и каза, че могат да вземат една от нейните карети и просто да я върнат к-когато могат. Тя е тооолкова богата! Сетне ви измъкнахме през задния вход, защото... защото се появиха някакви копелета, които предложиха да ви оставим да умрете. Те бяха истински демони, бели като сняг, затова ги наричат Снежните жени. А после, после ние тъкмо се настанихме в каретата и, о, Боже мой! Елена! Елена, ти умря! Два пъти спря да дишаш! А Сейдж и Мередит само се опитваха да те спасят със сърдечен масаж и изкуствено дишане. А пък а-аз се молах така с-с-илно.

Елена, вече напълно завладяна от разказа на приятелката си, я прегърна утешително, но сълзите на Бони не спираха да се леят.

— Заудряхме по вратата на доктор Мегар, сякаш в следващия миг се каним да я разбием, и някой го извика... и той те прегледа и рече: „Трябва да й се прелее кръв.“ Веднага му предложих: „Вземете от моята кръв“. Защото, нали си спомняш как в гимназията веднъж двете дадохме кръв на Джоди Райт и се оказахме на практика единствените, които можаха да й помогнат, защото бяхме с еднаква кръвна група? Тогава доктор Мегар изнамери две маси и ги подготви, ей така — Бони щракна с пръсти, — а аз бях толкова уплашена, че едва можех да стоя неподвижно, докато ми вкарваха иглата, но се справих. Някак си успях! И те ти дадоха от моята кръв. А знаеш ли какво правеше Мередит през това време? Тя позволи на Деймън да я ухапе. Наистина го направи. И доктор Мегар върна каретата в къщата, за да доведе слугите, които „искаха да получат премия“, защото т-така му казвали тук — и каретата се върна препълнена с хора. Не разбрах колко от тях

Деймън изпохапа, ама хич не бяха малко! Доктор Мегар ни увери, че това е най-доброто лекарство. А Мередит, Деймън и всички ние не спирахме да говорим и да убеждаваме доктор Мегар да дойде тук, искам да кажа, да живее тук, а лейди Улма смята да превърне цялата сграда, където той живееше, в болница за бедните. И след това ние само се мъчехме да те излекуваме. Деймън още на следващата сутрин беше съвсем добре. А лейди Улма, Лусен и той — искам да кажа, че това беше тяхна идея, но той я осъществи, като изпрати онази перла на лейди Фазина — онази, за която бащата на лейди Улма така и не намерил достатъчно богат клиент, за да я купи, защото е огромна, колкото яйце, но с неправилна форма, което означава, че е с разни грапавини и извивки, но сияе като сребро.

Окачиха я на една масивна верижка и я изпратиха на лейди Фазина.

Очите на Бони отново се наляха със сълзи.

— Защото тя ви спаси. И теб, и Деймън. Нейната карета ви *спаси* живота. — Бони се наведе напред и прошепна: — А Мередит ми каза — това е тайна, но не и за теб, естествено, — че не било чак толкова лошо да те ухапят. Ето, казах ти го! — И Бони се протегна и се прозя, също като малко котенце. — Бих искала да съм следващата ухапана — изрече едва ли не завистливо и забързано добави: — но нали ти се нуждаеше от кръвта ми. От човешка кръв, но по-специално от моята. Предполагам, че и тук знаят всичко за различните кръвни групи, защото им е достатъчно само да помиришат кръвта, за да я различат. — Сега тя подскочи леко, преди да продължи: — Искаш ли да видиш половината от лисичия ключ? Бяхме толкова сигурни, че всичко е свършило и никога няма да го намерим, но когато Мередит влезе в спалнята, за да бъде ухапана — а аз ти се кълна, че само това са правили двамата. — Деймън ѝ го дал и я помолил да го пази. Тя така и направи и наистина се погрижи за него. Сега е скрит в едно малко ковчеже, което Лусен изработи от нещо, приличащо на пластмаса, но е по-различно.

Елена се полюбува на малкия ключ във формата на полумесец, но нямаше какво друго да прави в леглото, освен да разговоря или да чете от книгите на класиците или енциклопедиите, донесени тук от Земята. Дори не им позволяваха на тях двамата с Деймън да си почиват в една и съща стая.

Елена знаеше защо. Те се опасяваха, че тя няма само да разговоря с Деймън. Страхуваха се още, че тя ще се приближи до него и ще вдъхне познатото му екзотично ухание — смес от италиански бергамот, мандарина и кардамон. Ще надникне в черните му очи, способни да поберат в зениците си цяла вселена, след което коленете ѝ ще омекнат и тя ще се събуди като вампир.

Но те не знаеха нищо! Двамата с Деймън съвсем безопасно си бяха разменяли кръв много седмици преди тази криза. Ако нищо не го подлудяваше — както онази болка, той щеше да се държи като съвършен джентълмен.

— Хм — заговори Бони, като изслуша протеста и, докато с пръстите на крака си, с лакирани в сребристо нокти, побутваше една малка копринена възглавничка. — Ако бях на твое място, нямаше да им кажа, че толкова много пъти си обменяла кръв още от самото начало. Това може да ги накара да промърморят: „Аха!“ или нещо подобно. Може да си помислят нещо, нали се сещаш.

— Няма какво да си помислят. Аз съм тук, за да спася своя любим Деймън, а Стефан просто ми помага.

Бони я погледна със свъсени вежди и стиснати устни, но не каза нищо.

— Бони?

— Ъ-хъм?

— Наистина ли казах това, което изрекох току-що?

— Ъ-хъ.

Елена само с едно движение сграбчи цял куп възглавници и ги стовари върху лицето си.

— Ако обичаш, би ли казала на готвача, че искам още една пържола и голяма чаша мляко? — помоли тя с приглушен глас изпод възглавниците. — Нещо не ми е добре.

Мат имаше друга кола. Винаги когато имаше нужда, все съумяваше да се сдобие с някакво превозно средство. И сега караше с пълна скорост към къщата на Обаасан.

Къщата на госпожа Сайтоу, побърза да се поправи. Не искаше да засегне някого, защото не познаваше културните обичаи, особено когато щеше да моли за услуга.

Вратата на семейство Сайтоу отвори жена, която Мат никога не бе виждал. Беше привлекателна жена, облечена много живописно в широка яркочервена пола — или може би в много широки яркочервени панталони — стоеше с толкова разкрасени крака, че бе трудно да се каже. Носеше бяла блуза, а лицето ѝ бе смайващо: правата ѝ черна коса бе разделена на две части, а над веждите ѝ се спускаше добре оформен бретон.

Но най-удивителното беше, че държеше в ръка дълга извита сабя, насочена право срещу Мат.

— З-здравей — заговори Мат, когато вратата се разтвори пред него.

— Това е добра къща — отвърна жената. — Това не е къща на зли духове.

— Никога не съм го помислял — рече Мат, но се отдръпна, щом жената пристъпи към него. — Честна дума.

Жената затвори очи, сякаш търсеше нещо в съзнанието си. После рязко наведе сабята.

— Не лъжеш. Нямах намерение да причиниш зло. Моля, влез.

— Благодаря ти — кимна Мат. Никога не се бе чувствал толкова щастлив да бъде приет от някоя старица.

— Ориме — долетя един тих, колеблив гласец откъм горния етаж. — Това да не е едно от децата?

— Да, Хахаве — провикна се жената, която Мат не преставаше мислено да нарича „жената със сабята“.

— Защо не го пратиш горе?

— Разбира се, Хахаве.

— Ха-ха... исках да кажа „Хахаве“ — избъбри смутено Мат. Нервният му смях се превърна в отчаян опит да скалъпи смислено изречение, защото сабята отново се насочи към диафрагмата му. — А не Обаасан?

За пръв път жената със сабята се усмихна.

— *Обаасан* означава баба. А пък *Хахаве* е една от думите за майка. Но майка няма да има нищо против да я наричаш Обаасан; това е приятелско обръщение към жена на нейната възраст.

— Добре — съгласи се Мат, полагайки всички усилия, за да изглежда като най-приятелски настроения тип на земята.

Госпожа Сайтоу му посочи да продължи нагоре по стъпалата, а той надникна в няколко стаи, преди да се озове в една с голям футон, проснат точно в средата на свършено голия под. Върху него се бе излегнала една жена, толкова слаба и дребна, че приличаше на кукла.

Косата ѝ бе мека и черна, като на жената със сабята на долния етаж. Беше вдигната нагоре или оформена до такъв начин, че приличаше на ореол около лицето ѝ, докато лежеше по гръб. Но клепачите, обрамчени с черни мигли, рязко контрастиращи с бледите ѝ скули, останаха затворени. Мат се зачуди дали не е задрямала внезапно, както често се случваше с възрастните хора.

Но тогава, при това доста рязко, приличащата на кукла стара дама отвори очи и се усмихна.

— О, та това е Масато-сан! — изрече тя, приковала поглед върху лицето на Мат.

Лошо начало. Щом не позна, че русото момче не е нейният японски приятел отпреди шестдесет години...

Но тогава тя се разсмя, закрила устни с малките си ръце.

— Зная, зная — повтори тя. — Ти не си Масато. Той стана banker, много богат при това. И много дебел. Особено в главата и корема.

Отново му се усмихна.

— Моля те, седни. Ако искаш, можеш да ме наричаш Обаасан. Или Ориме. Дъщеря ми е кръстена на мен. Но животът ѝ бе много труден, както и моят. Да бъдеш жрица — както и да бъдеш самурай... това винаги изисква много дисциплина и много усърдие. И моята Ориме се справяше толкова добре... докато не дойдохме тук. Търсехме град, който да е тих и спокоен. Но вместо това Изабел намери... Джим. А Джим беше... неистински.

Гърлото на Мат пресъхна от изгарящото го желание да защити приятеля си, но как можеше да го оправдае? Джим бе прекарал една нощ с Каролайн — след настоятелната покана на Каролайн. И тогава бе обсебен и пренесе тази зараза на гаджето си Изабел, която надупчи жестоко тялото си — а освен това свърши и доста много други, все нередни неща.

— Ще ги заловим — чу се да обещава Мат. Беше съвсем искрен. — Китсунето, от което започна всичко — от което започна историята с Каролайн. По-точно, говоря за Шиничи и за сестра му Мисао.

— Китсуне — кимна Обаасан. — Да, още от самото начало казах, че е замесено китсуне. Почакай да проверя: аз благослових за твоите приятели няколко талисмана и амулети...

— И няколко куршума. Тъкмо имам от тях в себе си. Целите ми джобове са пълни — смутено заобяснява Мат, като разпиля цяла купчина куршуми от различни калибри по края на футона. — Дори намерих в интернет няколко молитви как да се отървем от китсуне.

— Да, трябва да бъдеш много старателен и точен. Добре. — Обаасан се загледа в ксерокопията на молитвите, които той носеше със себе си. Мат неспокойно се размърда. Знаеше, че само изпълнява задачите от списъка на Мередит за това, което трябваше да се свърши и че всъщност заслугата бе изцяло нейна.

— Първо ще благословя тези куршуми, а после ще направя още амулети — каза старицата. — Ще сложиш амулетите, когато най-много се нуждаеш от защита. Предполагам, че знаеш какво да правиш с куршумите.

— Да, госпожо! — Мат забързано бръкна в джобовете си, за да извади последните куршуми и да ги сложи в протегнатите ръце на Обаасан. После тя изпя някаква дълга и сложна молитва, като държеше тънките си длани над куршумите. На Мат тези заклинания не се сториха кой знае колко застрашителни, но осъзнаваше, че е пълен невежа относно тайнствата на медиумите. На негово място Бони вероятно щеше да види и чуе неща, недостъпни за него.

— Трябва ли да се целя в някое конкретно място? — попита Мат, без да сваля очи от старата жена, докато се опитваше да следи четенето на молитвите по своето ксерокопие.

— Не, достатъчно ще е да се стреля, в която и да е част на тялото или главата. Ако срежеш опашката на китсуне, силите му ще отслабнат, но и ще го разгневиш. — Обаасан замлъкна и се закашля с лека и суха кашлица на типична стара дама. Преди Мат да успее да слезе долу и да ѝ донесе нещо за пиене, госпожа Сайтоу влезе в стаята с поднос и чай в три малки чаши.

— Благодаря, че ме изчака — любезно заговори тя, като ловко коленичи, за да им сервира. Още от първата глътка Мат разбра, че този горещ зелен чай е много по-добър, отколкото очакваше, като съдеше по чайовете, които му бяха сервирани в ресторантите.

После настъпи тишина. Госпожа Сайтоу остана загледана в чашата си, Обаасан изглеждаше съвсем пребледняла и свита под завивката върху футона, а гърлото на Мат се стегна от надигация се порой от думи.

Накрая не издържа, въпреки че здравият му разум го съветваше да не се обажда.

— Господи, толкова съжалявам за Изабел, госпожо Сайтоу! Тя не заслужаваше всичко това. Искях само да знаете, че аз... аз толкова ужасно съжалявам и ще накажа китсунето, което започна всичко това. Обещавам ви, ще се докопам до това китсуне!

— Китсуне? — Госпожа Сайтоу извика остро и се втренчи в него, сякаш бе полудял. Обаасан го изгледа жалостиво от възглавницата си. После, без да изчака да си изпият чая, за да прибере чашите, госпожа Сайтоу скочи от мястото си и изхвъркна от стаята.

Мат онемя.

— Аз-аз...

Обаасан заговори, все още облегната на възглавницата си:

— Не се притеснявай толкова, младежо. Дъщеря ми, макар да е жрица, има много модерни възгледи. Тя вероятно ще ти каже дори, че китсунетата не съществуват.

— Дори и след като... искам да кажа как, според нея Изабел...

— Тя си мисли, че нещо зло витае в този град, но заради „обикновените, човешките“ същества. Тя мисли, че Изабел е направила това заради стреса, на който е била подложена, опитвайки се да бъде добра ученичка, добра жрица, добър самурай.

— Искате да кажете, че госпожа Сайтоу се чувства виновна?

— За повечето неща тя обвинява бащата на Изабел. Той е обикновен работник в Япония. — Обаасан замълча за кратко. — Не зная защо ти разказвам всичко това.

— Съжалявам — забързано отвърна Мат. — Не проявявам любопитство.

— Не, но си загрижен за другите хора. Искат ми се дъщеря ми да имаше син като теб.

Мат се замисли за жалката фигура, която бе видял в болницата. Дрехите ѝ щяха да скрият повечето от белезите на Изабел и може би всичко щеше да бъде наред — при условие че съумееше отново да говори.

— Е, аз все още съм на разположение — заяви Мат в храбър опит да се пошегува.

Обаасан леко му се усмихна, след което отпусна глава върху възглавницата — не, това по-скоро беше дървена подложка за главата, досети се Мат. Не му изглеждаше особено удобна за спане.

— Много е жалко, когато се стигне до борба между човешка фамилия и китсуне — обясни му тя. — Защото според една легенда, един от предшествениците ни се оженил за китсуне.

— Какво?

Обаасан се засмя и отново закри уста с юмруци.

— Мукаши-мукаши, или както там се казваш, това се случило много отдавна, в епохата на легендите, когато един велик шогун се разгневил на едно китсуне заради белите, които правело в имението му. От много години това китсуне вършело лудории, но не издържал, когато го заподозрял, че съсипва реколтата. Вдигнал на крак всички мъже и жени от имението си, заповядал им да вземат тояги и сгрели, камъни, метли и мотики. Подгонили всички лисици, укриващи се в дупки в земите му, дори и криещите се между тавана и покрива. Шогунът решил безмилостно да изтреби всички лисици. Но през нощта, преди да изпълни закана си, му се присънила една красавица, която му казала, че всички лисици в имението му ѝ се подчиняват. „И — добавила тя — макар да е истина, че вършим пакости, ние ти се отплащаме, като убиваме плъховете, мишките и насекомите, които всъщност провалят реколтите. Не искаш ли да излееш яда си само върху мен и да ме убиеш, вместо да избиваш всички лисици? Ще дойда утре на разсъмване, за да чуя отговора ти.“

И тя спазила думата си, тази най-бляскава красавица от всички китсунета, като пристигнала на разсъмване със свита от дванадесет красиви девиси. Но тя ги засенчват всички до една, както Луната — звездите. Шогунът не посмял да я убие, дори поискал ръката ѝ, а дванадесетте девиси от свитата ѝ омъжил за дванадесет от своите най-предани придворни. Разказва се още, че тя му била вярна съпруга и му родила деца, страстни като богинята на слънцето Аmaterасу, красиви като Луната, и всичко продължавало все така, докато един ден шогунът отишъл на лов и по случайност убил една лисица. Препуснал забързано към дома си, за да обясни на жена си, че нямал такова намерение, но когато пристигнал, заварил имението си потънало в

скръб, защото жена му вече го била напуснала, заедно със синовете и дъщерите му.

— О, какъв лош край — промърмори Мат, като се опитваше да бъде любезен, но в същия миг една мисъл прониза съзнанието му. — Почакайте. Но ако всички са си тръгнали...

— Виждам, че си един много проникателен млад мъж — засмя се крехката старица. — Всичките му синове и дъщери изчезнали... освен най-малката му дъщеря — момиче с несравнима красота, макар да била по-скоро дете. И тя му каза: „Толкова много те обичам, че не можах да те изоставя, скъпи татко, дори и ако трябва да бъда с човешки облик през целия си живот“. И затова се вярва, че ние произлизаме от китсуне.

— Обаче тези китсунета тук явно не се занимават само с пакости или с повреждането на реколтата — заключи Мат. — Те искат да убиват. Затова трябва да се бием с тях.

— Разбира се, разбира се. Не исках да те разстройвам с моя кратък разказ — добави Обаасан. — Сега ще надпиша тези амулети за теб.

Мат тъкмо си тръгваше, когато на прага се показа госпожа Сайтоу. Пъхна нещо в ръката му. Той сведе поглед и видя същия калиграфски надпис, който Обаасан му бе дала. С тази разлика, че този беше по-дребен и изписан върху...

— Самозалепващи се листчета? — озадачи се Мат.

Госпожа Сайтоу кимна.

— Много са полезни, когато ги шляпваш върху лицата на демоните или клоните на дърветата, или други подобни неща. — И додаде, докато той се взираше слисано в нея: — Майка ми не знае всичко на този свят.

Подаде му и един кинжал от твърда стомана, по-малък от сабята, която тя все още държеше, но много остър — Мат тутакси успя да се пореже с него.

— Запази вярата в приятелите си и инстинктите си — посъветва го жената.

Леко озадачен, но в същото време окуражен, Мат се отправи към къщата на доктор Алпърт.

---

[1] Със сирене (фр.). — Бел.прев. ↑

— Вече се чувствам много по-добре — каза Елена на доктор Мегар, — така че бих искала да се поразходя из имението. — Опитваше да се сдържа да не подскача в леглото. — Изядох си пържолата, изпих си млякото, глътнах дори и рибеното масло, което ми изпратихте. Осъзнавам много ясно реалността: тук съм, за да спася Стефан, а малкото момче в Деймън е метафора на подсъзнанието му, което успях да „видя“ заради кръвта, която двамата си обменяхме. Подскочи веднъж, но успя да го прикрие, като се протегна към чашата с вода. — Чувствам се като щастливо кутре, подрипващо на каишката си. — Показа новите си гривни, символ на робския ѝ статус: сребърни, инкрустирани с лапис лазули. — Подготвена съм, ако внезапно умра.

Веждите на доктор Мегар неспокойно замърдаха нагоре и надолу.

— Ами, не откривам нищо тревожно нито в пулса, нито в дишането ти. Не виждам как може да ти навреди една приятна следобедна разходка. Деймън сигурно вече е станал и се разхожда навън. Но по-добре да не внушаваш подобни идеи на лейди Улма. Тя все още трябва да си почива в леглото, и то за месеци напред.

— Тя си е пригодила много хубаво малко писалище от подноса за закуска — обясни Бони, като с жест показва ширината и дължината му. — И върху него чертае скиците на моделите си за дрехи. — Бони се наведе напред, с разширени от удивление очи. — И знаете ли какво? Дрехите ѝ са вълшебни.

— Не бих могъл да очаквам нещо друго — изръмжа доктор Мегар.

Но в следващия миг Елена си спомни нещо неприятно.

— Дори и да намерим двете половини на ключа — заговори тя, — трябва да измислим план как да проникнем в затвора.

— В какъв затвор? — попита Лакшми възбудено.

— Ето какво — дори и да разполагаме с ключовете за килията на Стефан, пак трябва да измислим как да проникнем в затвора и как

после да го измъкнем оттам.

Лакшми смръщи вежди.

— А защо просто да не влезем с останалите посетители за свижданията и да го измъкнем през портата на затвора?

— Защото — започна да обяснява Елена, опитвайки се да бъде търпелива — те няма да ни позволят да влезем просто така и да го вземем с нас. — Присви очи, а Лакшми подпря главата си с двете си ръце. — За какво се замисли, Лакшми?

— Ами, първо казваш, че трябва да разполагаш с ключа, когато влезеш в затвора, а после заявяваш, че те няма да му позволят да напусне затвора.

Мередит поклати смутено глава. Бони притисна ръка към челото си, сякаш главата ѝ се пръскаше от силна болка.

— Лакшми — съвсем тихо продума тя, — да не би да искаш да кажеш, че ако имаме ключа за килията на Стефан, това всъщност ще ни послужи като пропуск да се измъкнем от затвора?

Лицето на Лакшми светна.

— Разбира се! — извика тя. — Иначе за какво ни е този ключ? Те могат просто да го заключат в друга килия.

На Елена ѝ бе трудно да повярва на току-що чулото и тутакси затърси пробойни в думите ѝ.

— Това би означавало, че от партито на Блудуед можем да отидем направо в затвора и просто да изведем Стефан — заяви тя с подчертано саркастичен тон. — Бихме могли просто да им покажем нашия ключ и те ще ни позволят да го отведем.

Лакшми закима енергично.

— Да! — радостно възкликна момичето, напълно нехаещо за сарказма на Елена. — И не се вкисвай, става ли? Обаче винаги съм се чудела защо досега просто не си отишла да го посетиш.

— Ние можем да го посетим?

— Разбира се, ако си уговорите час.

Мередит и Бони изведнъж живнаха и застанаха от двете страни на Елена.

— Кога най-скоро можем да изпратим някой, за да уговори час? — процеди Елена през зъби, защото ѝ струваше огромно усилие да говори, докато с цялата си тежест се облягаше на двете си приятелки. Кого можем да изпратим да уговори часа? — прошепна.

— Аз ще отида — обади се Деймън от пурпурния мрак зад тях.
— Ще отида тази нощ — дайте ми само пет минути.

Мат оставаше намръщен, с крайно сърдито и неотстъпчиво изражение.

— Хайде, стига — развеселено заговори Тайрон. Двамата се бяха приготвили за пътешествието в гъсталака. Това изискваше всеки от тях да облече палтата, пазени досега с нафталин, както и да залепи със скоч ръкавиците към палтата. Мат вече се беше изпотил.

Но Тайрон беше добро момче, помисли си той. Мат се бе появил буквално от изневиделица с думите:

— Хей, спомняш ли си онова странно нещо, което си видял миналата седмица с горкия Джим Брайс? Е, всичко това е свързано с нещо още по-странно — става дума за духовете на лисиците и Олд Уд. Госпожа Флауърс твърди, че ако не осъзнаваме в какво сме попаднали, наистина яко ще го загазим. А пък госпожа Флауърс не е някоя откачена старица и само една безобидна съдържателка на пансион, за каквато всички я смятат.

— Разбира се, че не е — прозвуча рязко откъм вратата гласът на доктор Алпърт. Тя пусна черната си лекарска чанта — все още работеше като провинциална лекарка, дори когато градът бе в криза — и заговори на сина си: — Двете с Теофилия Флауърс се познаваме отдавна — както и с госпожа Сайтоу. Те винаги са помагали на хората. Това е в природата им.

— Ами тогава... — Мат тутакси съзря откритата се възможност и се улови за нея. — Госпожа Флауърс сега се нуждае от помощ. Наистина.

— Тогава какво чакаш още, Тайрон? Побързай да помогнеш на госпожа Флауърс. — Доктор Алпърт прокара пръсти през посребрялата си коса, сетне разроши нежно и черната коса на сина си.

— Тъкмо се канех, мамо. Готвехме се да излезем, когато ти дойде.

Тайрон, като видя полуразпадналата се кола на Мат, любезно предложи да отидат до къщата на госпожа Флауърс с неговата „Тойота Кемри“. Разтревожен да не спуга гума в най-критичния момент, ако потегли със своята таратайка, Мат с радост се съгласи.

Радваше се също, че през следващата учебна година Тайрон ще бъде водещият играч във футболния отбор на гимназията „Робърт Е. Лий“. Тай беше от момчетата, на които винаги можеш да разчиташ — доказателство за това бе готовността, с която днес му се притече на помощ. Той беше добър, абсолютно прям и откровен. Мат не можеше да не си припомни с горчивина как дрогата и пиенето рушаха не само здравето на играчите, но и спортменския дух на другите отбори в кампуса.

Освен това Тайрон умееше да си държи езика зад зъбите. Дори не обсипа Мат с въпроси, докато приближаваха към пансиона, само изсвири силно, но не към госпожа Флауърс, а заради яркожълтия „Форд“ модел Т, който тя паркираше в старата конюшня.

— Леле! — извика той и скочи, за да ѝ помогне за кесията с хранителните продукти, като огледа древния автомобил от предната до задната броня. — Ама това е форд седан, модел Т! Можеше да е най-красивата кола, ако... — Внезапно млъкна. Кафявата му кожа се озари от залязващото слънце.

— О, мили мой, не се притеснявай за жълтата ми карета! — промърмори госпожа Флауърс, като позволи на Мат да вземе другата кесия с храна, за да я внесе от кухнята в градината до кухнята в къщата. — Тя е служила на това семейство почти цял век и затова е толкова прашна и раздрънкана. Но и сега може да вдига до петдесет километра в час по павирани пътища! — додаде старата дама, като изговори всичко това не само с гордост, но и с нещо като страхопочитание към високите скорости.

Мат и Тайрон се спогледаха. Мат не се съмняваше, че им бе хрумнала една и съща мисъл: Да възстановят съвършенството на разнебитената, износена, но все още красива кола, оставена захвърлена през повечето време досега в тази конюшня, преустроена в гараж.

— Можем да го направим — изрече Мат, чувствайки, че като представител на госпожа Флауърс трябва пръв да го предложи.

— Със сигурност ще се справим — промълви Тайрон замечтано. — И без това е оставена в този гараж с място за два автомобила — значи няма да имаме проблеми с пространството.

— Няма нужда да я разглобяваме докрай... всъщност тя наистина вози леко, като на сън.

— Шегуваш се! Обаче можем да почистим двигателя, да проверим ремъците и маркучите и всичко останало. А пък — очите му внезапно светнаха — баща ми има пясъкоструен апарат за почистване на ламарини. Можем да остържем боята и да я пребоядисаме в същия жълт цвят!

Лицето на госпожа Флауърс изведнъж засия.

— Точно това скъпата ми мама би очаквала да кажеш, млади момко — изрече тя, а Мат си припомни навреме добрите си маниери, за да я запознае с Тайрон.

— Обаче съм сигурна, че ако беше казал: „Ще я боядисаме в тъмночервено или синьо или в каквото и да било друг цвят“, тя щеше да възрази — заяви госпожа Флауърс и се зае да приготвя сандвичи с шунка, картофена салата и голям тиган с печен боб. Мат наблюдаваше реакцията на Тайрон при споменаването на „мама“ и остана доволен: имаше мигновена изненада, последвана от омиротворено изражение като спокойна вода. Майка му беше казала, че госпожа Флауърс не е откачена старица: следователно тя не беше побъркана старица. Огромен товар сякаш падна от плещите на Мат. Не беше сам с крехка възрастна жена, която трябва да защитава. Беше заедно с приятел, почти колкото него, на когото несъмнено можеше да се разчита.

— А сега вие двамата ще изядете по един сандвич с шунка. И докато се храните, картофената салата ще е готова. Зная, че младите мъже — госпожа Флауърс винаги говореше за мъжете, сякаш бяха някакви много специални цветя — имате нужда от хубава, питателна храна, преди да се впуснете в битка, но няма нужда от официалности. Залавяйте се здраво и изяжте всичко.

Те с радост се подчиниха. Докато се подготвяха за предстоящата битка, имаха чувството, че могат да се изправят срещу тигри, особено след като госпожа Флауърс им поднесе за десерт пай с орехи, поделен поравно между двете момчета, заедно с огромни чаши кафе, които прочистваха мозъка като пясъкоструен апарат.

Тайрон и Мат потеглиха с таратайката на Мат към гробището, следвани от госпожа Флауърс в нейния „Форд“ модел Т. Мат от опит знаеше какво могат да причинят дърветата на автомобилите и нямаше намерение да им позволи да повредят съвсем чистата „Тойота Кемри“ на бащата на Тайрон. Спуснаха се надолу по хълма, до укритието на сержант Мосбърг и Мат. Момчетата подкрепяха крехката госпожа

Флауърс по трудно проходимия терен. Веднъж тя се спъна и щеше да падне, но Тайрон заби петите на маратонките си в земята и се изправи като скала, когато тя политна към него.

— О, Боже — благодаря ти, Тайрон, скъпи — промърмори старата дама. Мат бе сигурен, че обръщението „Тайрон, скъпи“ допадна на Тайрон.

Когато стигнаха до прикритието, небето беше тъмно, с изключение на една пурпурна ивица. Заради ръкавиците, които носеше, госпожа Флауърс извади малко непохватно значката на шерифа. Първо я вдигна до челото си, след това бавно я отмести, като продължаваше да я държи на нивото на очите си.

— Той е стоял на това място, а след това се е навел и е клекнал точно тук — рече тя, докато слизаше по това, което беше истинската страна на скривалището. Мат кимна, без да разбира какво става, а госпожа Флауърс отвори очи и продължи: — Няма следи от автомобил, скъпи Мат. Той е чул някого зад гърба си, извъртял се с рязко и е извадил оръжието си. Но е бил само Мат и двамата за кратко си поговорили шепнешком.

— И тогава той внезапно се изправил. — Госпожа Флауърс също се изправи внезапно и Мат чу обезпокоителното изпукване на костите на слабото ѝ старо тяло. — Продължил е да върви, да крачи надолу в този гъсталак. Този дяволски гъсталак.

Тя тръгна към гъсталака също както шериф Рич Мосбърг бе направил, докато Мат го бе наблюдавал. Мат и Тайрон забързаха след нея, готови да ѝ попречат да навлезе в останките от Олд Уд.

Вместо това старата госпожа заобиколи гъсталака, като продължаваше да държи значката на нивото на очите си. Тайрон и Мат си кимнаха и без да кажат нищо, я хванаха за ръцете. Така тримата заобиколиха хрсталака, като Мат вървеше пръв, следван от госпожа Флауърс, а Тайрон най-отзад. По някое време Мат забеляза, че сбръчканите страни на госпожа Флауърс са мокри от стичащи се сълзи.

Най-сетне крехката старица спря, извади дантелена кърпичка — след един-два опита — и с въздишка попи сълзите си.

— Открихте ли го? — попита Мат, неспособен повече да сдържи любопитството си.

— Ами... ще видим. Изглежда китсунето е много, много добър в илюзиите. Но — въздъхна старицата тежко — един от нас ще трябва да

влезе в Олд Уд.

Мат преглътна.

— Това ще бъда аз...

— Хей, няма да стане, човече — прекъсна го Тайрон. — Познаваш ги, каквото и да представляват те. Ти трябва да измъкнеш госпожа Флауърс от този...

— Не, не мога да рискувам да дойдеш тук и да пострадаш...

— Е, тогава аз защо съм тук? — попита Тайрон сърдито.

— Почакайте, скъпи момчета — намеси се госпожа Флауърс с треперлив глас, сякаш всеки миг щеше да заплаче. Момчетата тутакси млъкнаха, а Мат се засрами.

— Зная как можете да ми помогнете, но начинът е много опасен. Опасен и за двама ви. Но ако го направим само веднъж, ще намалим риска и ще увеличим шанса си да открием нещо.

— Какъв е той? — попитаха едновременно Тайрон и Мат.

Няколко минути по-късно вече бяха готови. Лежаха един до друг, с лице към стената, оформена от високите дървета и преплетените храсти в гъсталака. Не само бяха вързани заедно, но и бяха наслагали от самозалепващите се листчета на госпожа Сайтоу по целите си ръце.

— Сега, когато кажа „три“, искам и двамата да протегнете ръце и да опипате с пръсти земята. Ако усетите нещо, хванете го и мигновено издърпайте ръката си. Ако не усетите нищо, опипайте наоколо, но съвсем за малко, с едната си ръка, а след това я издърпайте обратно колкото се може по-бързо. И между другото — добави тя спокойно, — ако някой от вас усети нещо, което се опитва да го дръпне навътре или да му стисне ръката, нека се разкреци, да се бори, да рита, да вика, а ние ще му помогнем да се измъкне.

Последва дълга, дълга минута мълчание.

— Значи смятате, че в земята под този гъсталак има някакви неща, които можем да уловим, обаче само като се протегнем на сляпо? — попита я Мат.

— Да — кимна госпожа Флауърс.

— Добре — рече Тайрон и Мат отново го погледна одобрително. Той дори не бе попитал: Какви са тези неща, които могат да ни издърпат в Олд Уд?

Двамата заеха позиции, а госпожа Флауърс започна да брои: „Едно, две, три“. Мат протегна дясната си ръка колкото можа по-

надалеч и зашари с пръсти.

Чу вик до себе си: „Улових го!“, последван тутакси от: „Нещо ме тегли вътре!“

Мат издърпа ръката си от гъсталака, за да помогне На Тайрон. Нещо падна върху нея, но се удари в самозалепващо листче. Мат имаше чувството, че го перна парче стиропор.

Тайрон се мятеше диво и вече бе издърпан до раменете в гъсталака. Мат го сграбчи през кръста и впрегна цялата си сила, за да го изтегли обратно. След миг на съпротива Тайрон внезапно изхвъркна като тапа от шампанско. По лицето и врата му имаше драскотини, но там, където тялото му бе закрито от палтото и листчетата, нямаше белези.

Мат едва се сдържа да не извика „Благодаря“, но двете жени, които му бяха направили амулетите, бяха далеч. Все пак беше глупаво да го каже само на палтото на Тайрон. А и без това госпожа Флауърс се суетеше и сипеше благодарности и за тримата.

— О, Боже, Мат, когато онзи голям клон падна, си помислих, че най-малко ще счупи ръката ти. Слава на Бога и на двете жени Сайтоу, които направиха такива прекрасни амулети. Тайрон, скъпи, моля те, пийни от тази манерка...

— Ами, аз всъщност не пия много...

— Това е само гореща лимонада, по моя рецепта, скъпи. Ако не бяхте вие, момчета, нямаше да успеем. Тайрон, ти намери нещо, нали? А след това беше уловен и нямаше да можеш да се освободиш, ако Мат не те бе спасил.

— О, сигурен съм, че щеше да се измъкне — побърза да заяви Мат, защото един Тайминатор щеше да умре от срам, ако трябваше да признае, че има нужда от помощ.

Но Тайрон само промълви сериозно:

— Зная. Благодаря ти, Мат.

Мат усети, че се изчервява.

— Но в крайна сметка нищо не извадих — рече Тайрон огорчено. — Това, което докопах, приличаше на парче стара тръба или нещо...

— Е, нека погледнем — подкани ги госпожа Флауърс със сериозен тон.

Насочи лъча на фенерчето към предмета, заради който Тайрон бе рискувал толкова много, за да го извади от гъсталака.

В първия миг Мат си помисли, че е кост от много едър булдог. Но след това прекалено познатата форма го накара да се вгледа по-внимателно.

Беше бедрена кост, човешка бедрена кост. Най-едрата кост в тялото. И все още беше бяла. Прясна.

— Не ми прилича на пластмасова — проговори госпожа Флауърс с глас, прозвучал сякаш много отдалеч.

Не беше пластмасова. Мат различаваше съвсем ясно къде се бяха отронили малки парченца от повърхността. Не беше кост на булдог. Беше... беше истинска, човешка бедрена кост.

Но това не беше най-ужасяващото. Не заради това припадна Мат.

Костта беше съвсем оглозгана и по нея се виждаха белези от десетки малки зъби.

Елена сияеше от щастие. Заспа щастлива, само за да се събуди пак така щастлива, уверена, че скоро — много скоро, ще се срещне със Стефан, след което — сигурно много скоро — ще успее да го измъкне от затвора.

Бони и Мередит не се изненадаха, когато тя пожела да види Деймън по два повода: да се реши кой ще замине и какво тя ще облече. Изненада ги по-скоро нейният избор.

— Ако всичко е наред — бавно заговори тя отначало, като с пръста си описа кръг върху голямата маса в един от салоните, където всички се събраха на следващата сутрин, — ще се радвам по-малко хора да ме придружат. Със Стефан са се отнасяли лошо — продължи тя, — а той мрази да изглежда зле пред други хора. Не искам да го унижавам.

При тези думи всички от групата се изчервиха. Или може би ги обзе групово възмущение — след което пак така групово се изчервиха заради чувството на вина. Прозорците, гледащи на запад, бяха леко отворени и червената слънчева светлина в тази ранна утрин заливаше всичко, така че беше трудно да се прецени каква бе причината. Само едно беше напълно сигурно: всички искаха да тръгнат с Елена.

— Така че се надявам — продължи Елена, като се обърна, за да погледне в очите Мередит и Бони — никоя от вас да не се чувства обидена, ако реша да не ме придружавате.

Това им подсказва, че двете няма да могат да дойдат с нея, помисли си Елена, като видя как приятелките ѝ я изгледаха разбиращо. Повечето от плановете ѝ зависеха от това, как ще реагират Бони и Мередит.

Мередит първа пое топката с галантен жест.

— Елена, ти премина през Ада — в буквалния смисъл на думата — и едва не умря при това — само и само да стигнеш до Стефан. Вземи със себе си тези, които ще ти бъдат най-полезни.

— Ние осъзнаваме, че това не е състезание по печелене на популярност — добави Бони, преглъщайки, защото се мъчеше да не се разплаче. Наистина иска да тръгне с мен, каза си Елена. — Стефан може би ще се засрами повече в присъствието на момиче, а не толкова на момче — продължи Бони. Но не добави: „Въпреки че ние никога не бихме направили нещо, което да го притесни“, помисли си Елена. Заобиколи масата и прегърна Бони, притискайки до гърдите си нежното ѝ, дребно като на птиче телце. После се извърна и стисна топлите и силни, макар и тънки ръце на Мередит. С радост установи, че поне отчасти напрежението между трите приятелки спадна.

— Благодаря ви — промълви тя накрая, като избърса сълзите от очите си. — Имаш право, аз действително мисля, че ще му е по-трудно да се срещне с момичета, отколкото с момчета заради ситуацията, в която се намира. Освен това ще му е още по-мъчително да види приятелите си, които толкова добре познава и толкова много обича. Затова бих искала да попитам Сейдж, Деймън и доктор Мегар дали ще дойдат с мен.

Лакшми подскочи, силно заинтересувана, сякаш беше сред избраните от Елена.

— Къде е затворен? — попита момичето доста жизнерадостно.

— В Ши но Ши — отвърна Деймън.

Очите на Лакшми се разшириха от удивление. За миг остана загледана в Деймън, но после хукна към вратата, като извика назад с разтреперан глас:

— Чака ме доста работа, господарю!

Елена се обърна към Деймън и го погледна в очите.

— Защо тя реагира така? — попита го с тон, способен да замрази огнена лава.

— Не зная. Честно казано, не зная. Шиничи ми показа как се пише на канджи това име. Обясни ми, че се произнася „Ши но Ши“, което означавало „Смърт на смъртта“ — както при премахване на смъртното проклятие от един вампир.

Сейдж се изкашля.

— О, малки мой доверчиви приятелю. *Mon cher idiot*^[1]. Да не потърсиш друго мнение е...

— Всъщност потърсих. В библиотеката запитах една японка на средна възраст дали ромаджи — така се изписват японските думи на

латиница — означава Смърт на смъртта. И тя ми отговори. „Да“.

— След което си се обърнал и си тръгнал — заключи Сейдж.

— Откъде знаеш? — ядоса се Деймън.

— Защото, *mon cher*^[2], тези думи могат да означават много неща.

Всичко зависи от това, кои японски знаци са били използвани първо — но ти не си й ги показал.

— Та самият аз не ги знаех! Шиничи ми ги написа във въздуха, с червен дим. — После добави с раздражение: — Какви други неща означават?

— Ами, могат да означават това, което каза. Но може да се преведат и като „Новата смърт“. Или като „Истинската смърт“. Или дори „Боговете на смъртта“. А като се има предвид начинът, по който са измъчвали Стефан...

Ако погледите бяха кинжали, Деймън вече щеше да е мъртъв. Всички го гледаха обвинително. Той се извърна като вълк, подгонен от ловджийски кучета, преди да оголи зъби, ослепявайки ги с ненадминатата си усмивка.

— Във всеки случай не съм си и помислял дори, че изживяването ще е приятно — каза той. — Просто смятах, че това ще му помогне да се спаси от проклятието да е вампир.

— Във всеки случай... — замислено повтори Елена, след което побърза да добави: — Сейдж, ако тръгнеш с нас и се увериш, че те ще ни пуснат, когато пристигнем, ще ти бъда изключително много благодарна.

— Ще бъде изпълнено, *madame*.

— И още — чакай да помисля — искам всички да са облечени малко по-различно, когато го посетим. А сега, ако нямате нищо против, ще отида да поговоря с лейди Улма.

Видя как Бони и Мередит си размениха озадачени погледи зад гърба й.

Когато я заведоха в стаята на лейди Улма, Елена я завари пребледняла, но с блеснали очи. Скициникът й беше разтворен, което беше добър признак.

Достатъчни бяха само няколко думи и един сърдечен поглед, преди лейди Улма да заяви с уверен тон:

— Можем да приготвим всичко за един час или най-много за два. Само трябва да повикам подходящите хора. Обещавам да се справя.

Елена я стисна за китката, но нежно, много нежно.

— Благодаря ти. Много ти благодаря — ти си истинска вълшебница!

— И така, аз ще отида в ролята на разкайващия се грешник — каза Деймън. Когато Елена излезе, той стоеше пред вратата на стаята на лейди Улма. Тя веднага го заподозря, че е подслушвал.

— Не, това дори не ми е хрумвало — увери го тя. — Просто си мисля, че ако ти и останалите мъже сте облечени като роби, Стефан няма да се почувства толкова неудобно. Но защо си мислиш, че искам да те накажа?

— Нима не го искаш?

— Ти си тук, за да ми помогнеш да спася Стефан. Премина през толкова много... — Елена внезапно замлъкна и потърси в ръкавите си чиста носна кърпичка, но Деймън я изпревари и ѝ предложи своята от черна коприна.

— Добре — рече той, — няма да се задълбаваме в това. Извинявай. Мисля за нещата, които трябва да кажа, сетне ги изричам, без значение дали ги смятам за неприятни, имайки предвид този, с когото разговарям.

— А никога ли не чуваш някакъв вътрешен глас? Глас, който ти нашепва, че хората могат да бъдат добри, че може би не всички искат да те наранят? — попита Елена тъжно, чудейки се колко ли са тежки в момента веригите, приковали детето към скалата.

— Не зная. Може би. Понякога. Но след като обикновено гласът греши в този лош и сбъркан свят, защо да му обръщам внимание?

— Понякога ми се иска просто да се опиташ — прошепна девойката. — Тогава може да съм в по-добра позиция да споря с теб.

Тази позиция ми харесва, отвърна ѝ телепатично Деймън и Елена осъзна — как така това постоянно се случваше, — че двамата се бяха слели в прегръдка. Освен това беше облечена в сутрешното си облекло — дълга копринена нощница и пенъоар от същата материя, и двете в най-бледия оттенък на перленосиньото, което се преливаше във виолетово под лъчите на незалязващото слънце.

Аз... аз също я харесвам, призна Елена и усети как вълните на шока заливат Деймън — от повърхността, после проникват в тялото

му, просмукват се дълбоко, дълбоко в онази безкрайна и неразгадаема бездна, която можеше да се види, ако се вгледаш в очите му.

Просто се опитвам да съм честна, додаде тя, почти изплашена от реакцията му. Не мога да очаквам, че другите ще са честни и откровени с мен, ако аз не съм такава с тях.

Не бъди честна, не бъди честна. Мрази ме. Презирай ме, замоли я Деймън, като в същото време милваше ръцете ѝ, плъзгайки пръсти по двата пласта коприна, които разделяха ръцете му от кожата ѝ.

— Но защо?

Защото на мен не може да се вярва. Аз съм лош вълк, а ти си чиста душа, невинна и снежнобяла като новородено агънце. Не бива да ми позволяваш да те нараня.

Защо ще ме нараняваш?

Защото бих могъл — не, не искам да те ухапя — само искам да те целуна, само малко, ето така. В телепатичния глас на Деймън прозвуча откровение. И той наистина я целуваше толкова сладко, винаги знаеше кога коленете на Елена омекват и я подхващаше само миг преди тя да се строполи на пода.

Деймън, Деймън, помисли тя, изпълнена с безкрайна сладост, защото знаеше, че му доставя удоволствие. Ала после изведнъж се осъзна.

О! Деймън, моля те, пусни ме — трябва да направя пази проба. Сега!

Силно зачервен, той бавно и неохотно я пусна, сграбчи я тъкмо преди я да падне. И после отново я пусна.

Аз пък мисля, че трябва да се махна, иначе може и да припадна сега, промълви сериозно той, докато се препъваше към вратата. Първия път дори не я улучи.

Няма да припадам — ще правя проба!^[3], извика Елена след него, но не разбра дали я чу. При все това беше доволна, че той я пусна, без да разбира каквото и да било, само това, че тя му каза „не“. А това все пак беше значителен напредък.

След това тя се върна забързано в стаята на лейди Улма, която бе изпълнена с най-различни хора, включително двама мъже манекени, които бяха облечени с панталони и дълги ризи.

— Дрехите на Сейдж — каза лейди Улма и кимна към по-едрия мъж — и на Деймън. — Този път кимна към по-дребния мъж.

— О, идеални са!

Лейди Улма я погледна с леко съмнение в очите.

— Ушити са от зебло — поясни тя. — Най-грубата, най-простата материя, от която се шият дрехите на робите. Сигурна ли си, че те ще се съгласят да ги облекат?

— Ще ги облекат, иначе изобщо няма да отидат — заяви Елена и ѝ намигна многозначително.

— Добър план — засмя се лейди Улма.

— Да, но какво мислиш за другия ми план? — попита Елена, искрено любопитна да узнае мнението на лейди Улма, макар че се изчерви.

— Моя скъпа благодетелко — поде лейди Улма, — имах навика да наблюдавам майка ми, докато тя създаваше такива дрехи — разбира се, след като навърших тринадесет — и тя все ми повтаряше, че винаги я карат да се чувства щастлива, защото радостта е за двама: за този, който ще носи дрехата, и за този, който я създава, а целта ѝ е единствено да доставя радост. Обещавам ти, че двамата с Лусен ще свършим навреме. А сега не е ли време вече да се приготвяш?

— О, да — о, колко те обичам, лейди Улма! Наистина е странно, че колкото повече хора обичаш, толкова повече ти се иска да обичаш! — С тези думи Елена се затича обратно към покоите си.

Всички нейни придворни дами бяха там и я чакаха. Развълнувана до крайност, Елена взе най-бързата и най-освежаващата баня в живота си и скоро се озова върху кушетка, заобиколена от група усмихнати и усърдни жени, всяка от които си вършеше работата, без да пречи на останалите.

Разбира се, направиха ѝ депилация — една се погрижи за краката, друга за подмишниците, а трета — за веждите. Докато всички тези жени с тихи възклицания и подканяния си вършеха работата, втривайки масла с екзотични ухания в кожата ѝ, друга замислено оглеждаше лицето и тялото ѝ.

Тази жена с леко докосване почерни веждите на Елена и нанесе по клепачите ѝ слой сребриста козметична боя, преди да използва нещо, което удължи миглите ѝ с половин сантиметър. След това удължи очите ѝ с елегантно извита черна очна линия. Накрая внимателно намаза устните на Елена с наситено червен гланц, което им придаде нацупен вид, подканващ към целувки. После жената я

напръска с най-финия прах, от който тялото ѝ сякаш заблестя във всички цветове на дъгата. Последният щрих беше поставянето в пъпа ѝ на огромен яркожълт диамант, взет от работната маса на Лусен.

Докато фризьорката оформяше последните малки къдрици върху челото ѝ, помощничките на лейди Улма донесоха две кутии и яркочервена пелерина. Елена благодари сърдечно на придворните си дами и на козметиките, плати им щедро, което ги накара да зачуруликат от радост, след което ги помоли да я оставят сама. Тъй като те продължиха да я обсипват с горещи благодарности, тя отново ги помоли, но сега с по-категоричен, макар и все още любезен тон. Този път жените ѝ се подчиниха.

Ръцете на Елена трепереха, докато поемаха творението на лейди Улма. Беше благоприличие като бански костюм — ленти от златист тюл, съединени със скъпоценни камъни. Всичко беше в тон с жълтия диамант: от огърлицата до лентите по ръкавите и златните гривни, напомнящи, че колкото и скъпо да е облечена, Елена си оставаше робиня.

Ето че най-сетне часът бе настъпил. Облечена в тюл, обсипана с бижута, гримирана и ухаеща на екзотични парфюми, тя щеше да се види със своя Стефан. Много внимателно наметна върху раменете си яркочервената пелерина, за да не измачка или повреди нещо отдолу, след което плъзна ходилата си в елегантните златисти сандали с много високи токчета.

Съвсем навреме заслиза забързано към долния етаж. Сейдж и Деймън вече бяха наметнали и закопчали пелерините си — което означаваше, че под тях бяха нахлузили одеянията си от зебло. Сейдж бе заповядал да приготвят каретата на лейди Улма. Елена нагласи златните гривни върху китките си. Колкото и да бяха красиви на фона на бялата кожа по ръбовете на яркочервената ѝ пелерина, тя ги мразеше, защото бе принудена да ги носи. Деймън ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи в каретата.

— Ще пътувам вътре? Това означава ли, че може и да не нося...
— Но щом погледна Сейдж, надеждите ѝ повехнаха.

— Разрешено е да излизаш навън без гривните на робиня само ако всички прозорци са със спуснати завеси — каза Сейдж.

Елена въздъхна и подаде ръка на Деймън. Застанал срещу слънцето, той представляваше само тъмен силует. В този миг

девойката примигна на светлината и той се втренчи изумено в нея. Елена разбра, че е видял лъскавите ѝ клепащи. Погледът му се сведе към начервените ѝ устни, мамещи за целувка. Тя се изчерви:

— Забранявам ти да ми заповядваш да ти покажа това, което е под пелерината — изрече задъхано.

Деймън доби опечален вид.

— Малки къдрици върху челото, пелерина, която скрива всичко от врата до върха на обувките, червило като... — Отново се втренчи в нея. Устните му се извиха в нацупена гримаса, сякаш да паснат с нейните.

— Време е да потегляме! — изчурулика Елена и побърза да влезе в каретата. — Чувстваше се щастлива, макар вече да разбираше защо освободените робини никога повече не носеха гривни.

И все още бе изпълнена с трепетно щастие, когато стигнаха Ши но Ши — онази голяма сграда, която приличаше на комбинация между затвор и арена за гладиатори.

Щастието не я напусна и когато пазачите на входа на внушителната сграда Ши но Ши ги пропуснаха да минат без никакви проблеми. Но пък и беше трудно да се разбере дали пелерината имаше някакъв ефект върху тях. Те бяха демони: мрачни, враждебни, с мургава кожа, яки като бикове.

Тя забеляза нещо, което първоначално я шокира, но след това я обля вълна на надежда. Предното фоайе на сградата имаше врата от едната страна, която приличаше на страничната врата в помещението за продажба на роби: винаги беше затворена; със странни символи над нея; хора в различни костюми приближаваха до нея и обявяваха дестинацията си, преди ключът да се завърти и вратата да се отвори.

С други думи: Вратата между измеренията. Точно тук, в затвора на Стефан. Само Бог знаеше колко много пазачи ще се нахвърлят върху тях, ако се опитат да я използват, но това беше нещо, което трябваше да има на ум.

Пазачите на долните етажи в Ши но Ши, които несъмнено се използваха като тъмница, посрещнаха с неприязън Елена и придружителите ѝ. Те бяха някакъв по-дребен вид демони — може би троли, помисли си девойката — и всячески се пречкаха на посетителите.

Наложи се Деймън да ги подкупи, за да го допуснат сам, без пазач в зоната, където се намираще килията на Стефан, както и да позволят на Елена, една робиня, да влезе и да види един вампир.

И въпреки че Деймън им бе дал едно малко състояние, за да преодолеят всички тези препятствия, те се кикотеха и издаваха груби гърлени звуци. Елена не им вярваше.

И съвсем основателно.

В коридора, където от извънтелесното си преживяване Елена знаеше, че трябва да завият наляво, те продължиха направо. Преминаха покрай друга група пазачи, които едва не припаднаха от кикот.

О, Господи, дали не ни водят да видим трупа на Стефан? — внезапно се паникьоса Елена и едва не припадна. В този миг Сейдж ѝ помогна. Обгърна я с голямата си ръка, повдигна я и я задържа, докато се съвземе.

Продължиха да вървят по каменния под все по-навътре в мръсната и воняща тъмница. След това рязко завиха надясно.

Сърцето на Елена лудешки препускаше. Сякаш ѝ шептеше: грешно, грешно, грешно, чак до последната килия в редицата. Тази килия бе съвършено различна от старата килия на Стефан. Беше заобиколена не от решетки, а от телена мрежа, от която стърчаха извити куки, опъната между метални стълбове с остри върхове. През нея нямаше начин да се промуши бутилка с „Черна магия“. Нямаше начин да наклони гърлото на бутилка в зажаднялата уста от другата страна на мрежата. Не можеше да пъхне дори един пръст, камо ли гърло на манерка, от което да отпие затворникът в килията. Самата килия не беше мръсна, но беше абсолютно гола, с изключение на легналия по гръб Стефан. Нито храна, нито вода, нито легло, под което да скрие нещо, нито сламка дори. Само Стефан.

Елена изпищя, макар да нямаше представа дали наистина крещеше думите, или от устата ѝ се изтръгваха само несвързани звуци на отчаяние. Тя се хвърли в килията — или по-скоро се опита. Пръстите ѝ се вкопчиха в стоманените, остри като бръснач куки, от които по ръцете ѝ бликна кръв. Деймън светкавично я дръпна назад.

В следващия миг той се промуши покрай нея и се втренчи смаяно. Взираше се с отворена уста в по-малкия си брат — скелет с посивяло лице, едва дишащ млад мъж, който приличаше на дете в

смачканата, изцапана, прокъсана затворническа униформа. Деймън вдигна ръка, сякаш забравил за телената преграда, и Стефан трепна. Той като че ли не позна никой от тях. Взря се по-внимателно в капките кръв, останали върху острата като бръснач ограда, там, където Елена бе вкопчила пръстите си, подуши, а след това сякаш нещо проникна през мъглата на вцепенението му и той се озърна недоумяващо. Стефан погледна към Деймън, чиято пелерина бе паднала, а след това погледът му се плъзна по нея, учудено като на бебе.

Деймън издаде задавен звук, извърна се и се затича надолу по коридора, разблъсквайки всички по пътя си. Но грешеше, ако се надяваше, че повечето пазачи ще хукнат след него, което би позволило на партньорите му да освободят Стефан. Всички останаха по местата си зад Сейдж.

Междувременно умът на Елена трескаво обмисляше различни планове. Накрая се извърна към Сейдж.

— Използвай всички пари, които имаме, плюс това — рече, плъзна ръка под пелерината си към диамантената огърлица с повече от две дузини огромни скъпоценни камъни — и ме извикай, ако трябва още. Остави ме с него за половин час. Тогава двадесет минути! — поправи се тя, когато Сейдж поклати глава. — Спри ги по някакъв начин; дай ми поне дващест минути. Ще измисля нещо. Дори и ако трябва да умра.

Сейдж се взря за миг в очите ѝ, после кимна.

— Добре.

Тогава Елена погледна умолително към доктор Мегар. Дали имаше нещо — дали изобщо съществуваше нещо, — което можеше да помогне?

Веждите на доктор Мегар се смръщиха, сетне се повдигнаха нагоре. Беше поглед на мъка, на отчаяние. Но после прошепна:

— Има нещо ново — инжекция, за която се твърди, че помагала в подобни случаи. Бих могъл да опитам.

Елена едва се удържа да не падне в краката му.

— Моля! Моля, опитайте! Моля!

— Няма да помогне за повече от два дни...

— Не е нужно да е повече! Дотогава ще го измъкнем отук!

— Добре.

Сейдж вече бе подбрал всички пазачи, като ги увещаваше:

— Аз съм търговец на скъпоценни камъни и имам нещо, което ще се радвате да видите.

Доктор Мегар отвори чантата си и извади спринцовка.

— Дървена игла — поясни с тъжна усмивка, докато я пълнеше с бистра червена течност от шишенце. Елена бе извадила друга спринцовка и я оглеждаше нетърпеливо, докато доктор Мегар се опитваше със знаци да накара Стефан да притисне ръка към телената мрежа. Най-после Стефан изпълни желанието на лекаря, но тутакси отскочи назад с вик на болка, когато иглата на спринцовката се заби в ръката му и щипещата течност се вля в него.

Елена погледна отчаяно лекаря.

— Колко успя да получи?

— Около половината. Всичко е наред — напълнил съм я с два пъти по-голяма доза и натиснах силно, за да стигна до... — последва медицински термин, които девойката не разбра — ... него. Знаех, че ще го заболи повече, защото инжектирах много бързо, но постигнах целта си.

— Добре — погледна го Елена възхитено. — А сега искам да напълните тази спринцовка с моя кръв.

— Кръв? — ужаси се лекарят.

— Да! Спринцовката е достатъчно дълга, за да мине през мрежата. Кръвта ще покапе от другата страна и той може да отпие от нея. Тя може да го спаси! — Елена изговаряше всяка дума бавно и внимателно, все едно говореше на дете. Отчаяно искаше да го накара да я разбере.

— О, Елена! — Лекарят седна на пода и извади скритата под туниката си бутилка с „Черна магия“. — Съжалявам, но за мен е трудно да изтегля кръв от шишето. Очите ми, дете... съсипани са.

— Но не носите ли очила?

— Вече не ми вършат работа. Състоянието ми е доста сложно. Но и без това човек трябва да е много внимателен и точен, за да улучи вената. Повечето лекари са безнадеждни, а за мен е невъзможно. Съжалявам, дете. Но минаха двадесет години от последния път, когато съм го извършил с успех.

— Тогава ще намеря Деймън и ще го накарам да отвори аортата ми. Не ми пука, дори да ме убие.

— Но на мен — да.

Този глас дойде от ярко осветената килия пред тях. Елена и лекарят рязко вдигнаха глави.

— Стефан! Стефан! Стефан! — Без да обръща внимание на режещата преграда, Елена се наведе и се опита Да хване ръцете му.

— Не — прошепна Стефан, сякаш споделяше съкровена тайна. — Сложи пръстите си тук и тук — върху моите. Тази преграда е от специална стомана — тя скована моята Сила, но не може да разкъса кожата ми.

Елена сложи пръстите си, където ѝ каза Стефан. И тогава го докосна. Наистина го докосна. След толкова време.

Никой от двамата не заговори. Елена чу как доктор Мегар се изправи и тихо се отдалечи — за да се присъедини към Сейдж, предположи девойката, ала мислите ѝ бяха изпълнени със Стефан. Двамата просто се гледаха един друг, треперещи, с напирани сълзи в очите, чувствайки се много млади.

И много близо до смъртта.

— Ти твърдиш, че винаги те карам да го кажеш първа, но този път ще е различно. Обичам те, Елена.

Сълзите рухнаха от очите ѝ.

— Точно тази сутрин си мислех колко много хора има, които да обичаме. Но всъщност това е така, защото винаги има един, който е на първо място — прошепна му тя. — Един завинаги. Обичам те, Стефан! Обичам те!

Елена се извърна за миг и изтри сълзите си така, както всички умни момичета умеят, без да съсипват грима си: постави палци под долните си мигли, дръпна ги и изтръска сълзите си на много малки капчици във въздуха.

За пръв път можеше да мисли.

— Стефан — прошепна, — толкова съжалявам. Тази сутрин си изгубих времето, за да се обличам — за да се наконтя — за да ти покажа какво те очаква, когато излезеш оттук. Но сега... се чувствам... като...

В очите на Стефан вече нямаше сълзи.

— Покажи ми — подкани я той нетърпеливо.

Елена се изправи и без излишно кокетничене свали пелерината. Затвори очи, а косата ѝ се разпиля на стотици малки къдрици около лицето ѝ. Лъскавите и клепачи още блестяха. Разкриха се тънките

ленти от златист тюл, на които благоприличен вид придаваха единствено прикрепените към тях скъпоценни камъни. Цялото ѝ тяло искреше с цветовете на дъга, със съвършенството на разпъпила се младост, с която нищо не можеше да се сравни, която никой не можеше да пресътвори.

Чу се звук като дълга въздишка... а после тишина. Елена отвори очи, ужасена, че Стефан може да е умрял. Но той се бе изправил, вкопчен в желязната преграда, сякаш искаше да я изтръгне, за да стигне до нея.

— И всичко това е мое? — прошепна той.

— Всичко е за теб. Всичко е за теб — обеща му Елена.

В този миг зад нея се разнесе тих звук. Елена се извъртя и видя два чифта очи, които горяха в полумрака на килията срещу тази на Стефан.

---

[1] Мили мой идиот (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Скъпи мой (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Непреведима игра на думи: fit — припадък; fitting — проба (англ.). — Бел.прев. ↑

За своя изненада Елена не изпита гняв, а само решителност да защитава Стефан, ако можеше.

И тогава видя, че в килията, за която тя си мислеше, че е празна, се спотайваше едно китсуне.

Обаче то по нищо не приличаше на Шиничи и Мисао. Имаше дълга коса, бяла като сняг — но лицето му беше младо. Беше облечено изцяло в бяло, с туника и панталони от някакъв мек плат, подобен на коприна. Опашката му бе толкова пухкава, че на практика изпълваше малката килия. Освен това имаше лисичи уши, които помръдваха насам-натам. Очите му бяха златисти като отблясъците на фойерверки.

Той беше великолепен.

Китсунето отново се закашля. После извади — от дългата си коса, помисли си Елена — много, много малка торбичка от фина кожа.

Съвършена торбичка за съвършено бижу, каза си Елена.

Сега китсунето показва с жест как изважда бутилка с „Черна магия“ (все едно бе тежка, а питието в нея — възхитително) и се престори, че пълни торбичката със съдържанието на бутилката. След това, все едно че извади спринцовка (вдигна я и натисна буталото, също като доктор Мегар, за да излязат мехурчетата въздух) и я напълни с течността от торбичката. Накрая се престори, че промушва иглата на спринцовката през решетката на килията, натиска буталото с палеца си и я изпразва.

— Мога да те нахраня с „Черна магия“ — преведе Елена на Стефан. — Мога да напълня спринцовката от малката му торбичка. Доктор Мегар също би могъл да я напълни. Но няма време, затова аз трябва да го направя.

— Аз... — започна Стефан.

— Ти ще пиеш колкото може по-бързо.

Елена обичаше Стефан, искаше да слуша гласа му, не можеше да се насити да го гледа, но животът му бе заложен на карта и тя трябваше да го спаси. Взе малката торбичка, поклони се ниско, с

благодарност на китсунето и остави пелерината си на пода. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху Стефан, затова не се замисли как е облечена.

Тя овладя треперенето на ръцете си. Разполагаше с три бутилки „Черна магия“: скритата в нейната пелерина, тази на доктор Мегар и третата, скрита някъде в пелерината на Деймън.

И така, с точността на машина, тя повтори това, което китсунето ѝ бе показало с жестове. Потопяне, изтегляне на течността, промушване през телената мрежа, пръскане. Отново и отново и отново.

След около десетина пъти Елена усвои нова техника — на катапулт. Пълнеше малката торбичка с виното, държеше я за горния край — докато Стефан нагласи устата си, сетне с едно движение смачкваше торбичката с длан и изстискваше доста голямо количество право в устата на любимия си. Телената мрежа стана лепкава, както и долната част на лицето на Стефан. Никога нямаше да се получи, ако стоманата беше остра като бръснач и за него, но всъщност по този начин през гърлото му премина удивително количество живителна течност.

Елена мушна другата бутилка с „Черна магия“ в килията на китсунето, която беше с обикновени решетки.

Не знаеше точно как да му благодари, но щом ѝ остана свободна секунда, девойката се извърна и му се усмихна. Той пиеше жадно направо от бутилката, а по лицето му бе изписан израз на чисто и неподправено удоволствие.

Краят настъпи прекалено бързо. Елена чу бумтящия глас на Сейдж:

— Това не е честно! *Елена* няма да е готова! *Елена* не успя да прекара достатъчно време с него!

Девойката не се нуждаеше от повече подканяне. Пъхна последната бутилка с „Черна магия“ в килията на китсунето, поклони му се за последен път и му върна фината торбичка — но с напъхан вътре жълтият диамант от пъпа ѝ. Това беше най-голямото бижу, което ѝ бе останало, и тя видя как го преобръща внимателно в пръстите си с дълги нокти. След това китсунето се изправи на крака и леко ѝ се поклони. Двамата се усмигнаха един на друг, после Елена изпразни

торбичката на доктор Мегар и се загърна с червената си пелерина. След това, цялата треперееща, се обърна към Стефан и прошепна:

— Съжалявам. Нямах намерение посещенияето ми да прилича на лекарска визита.

— Но ти видя шанс да спасиш живота ми и не можа да не се възползваш от него.

Понякога двамата братя много си приличаха.

— Стефан, недей! О, колко те обичам!

— *Елена.* — Той целуна пръстите ѝ, притиснати към телената мрежа. Сетне се извърна към пазачите: — Не, моля, моля, не я отвеждайте! За Бога, дайте ни само минута още! Само една!

Но Елена трябваше да пусне пръстите му, за да задържи двата края на пелерината си. Последният ѝ спомен от Стефан бе как той удря по телената преграда юмруци и крещи:

— Елена, обичам те! Елена!

След това Елена беше извлечена от коридора, а вратата между тях се затръшна. Коленете ѝ затрепериха и тя едва не се свлече на пода.

Приятелски ръце я подхванаха и ѝ помогнаха да тръгне. В гърдите ѝ се надигна гняв! Ако са върнали Стефан в старата му въшлясала килия както тя вече предполагаше, че е станало, — сигурно са го накарали да върви. А тя много добре знаеше, че тези демони никак не бяха нежни. Вероятно са го подкарали като животно с остен.

Елена също трябваше да върви.

Тя се огледа, когато стигнаха до предното фоайе на Ши но Ши.

— Къде е Деймън?

— В каретата — отвърна Сейдж с най-нежния си тон. — Нуждае се от малко време.

Ще му дам аз време! — изкрещя част от Елена. *Време да крещи, докато му разкъсам гърлото!* Ала останалата част от нея беше просто тъжна.

— Не успях да му кажа нищо от това, което исках. Исках да го уверя колко много съжалява Деймън; колко много се е променил брат му. Стефан дори не си спомня, че Деймън е бил там.

— Той е говорил с теб? — смая се Сейдж.

Сейдж и Елена излязоха през последните мраморни врати на сградата на Боговете на смъртта. Елена предпочиташе да я нарича така.

Каретата бе спряна до тротоара пред тях, но не се качиха в нея. Вместо това Сейдж отведе внимателно Елена малко настрани от останалите. Отпусна големите си ръце върху раменете ѝ и заговори със същия гальовен глас:

— *Mon Dieu*^[1], дете мое, как не ми се иска да ти казвам това. Но трябва. Боя се, че дори и да измъкнем Стефан от затвора в деня на партито на лейди Блудуед — ще бъде твърде късно. След три дни той вече ще е...

— Това ли е медицинското ти заключение? — попита Елена остро и го погледна. Знаеше, че лицето ѝ е измъчено и пребледняло, както и че той изпитва огромно съжаление към нея, ала тя искаше да отговори.

— Аз не съм лекар — бавно отвърна Сейдж. — Аз същ просто един вампир.

— Просто поредният вампир от Древните?

Сейдж повдигна вежди.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Забрави. Съжалявам, ако греша. Моля те, би ли довел доктор Мегар?

Сейдж се вгледа продължително в нея, после се отдалечи, за да потърси лекаря. Не след дълго двамата мъже се върнаха при Елена.

Тя ги очакваше.

— Доктор Мегар, Сейдж видя Стефан само в началото, преди да му направите онази инжекция. Според него Стефан след три дни ще е мъртъв. Като се вземат предвид ефектите от спринцовката, съгласен ли сте с това?

Лекарят се взря в нея и тя видя как сълзи замъглиха късогледите му очи.

— Възможно е... евентуално е възможно, може би, ако той притежава достатъчно воля, да е все още жив дотогава. Но най-вероятно...

— Мнението ви ще се промени ли, ако ви кажа, че тази вечер той изпи може би една трета от бутилката с „Черна магия“?

Двамата мъже се вторачиха изумено в нея.

— Да не би да казваш...

— Да не би това да е новият ти план?

— *Моля ви!* — Забравила за пелерината, забравила за всичко останало, Елена сграбчи ръцете на доктор Мегар. — Намерих начин да го накарам да изпие толкова много. Това ще помогне ли? — Стисна толкова силно крехките му старчески ръце, че костите му изпукаха.

— Предполагам. — Доктор Мегар изглеждаше смутен. Не смееше да ѝ вдъхва напразни надежди. — Ако наистина си повлияла толкова много на кръвоносната му система, почти със сигурност може да се очаква, че ще оживее до вечерта на партито Блудуед. Точно това искаш, нали?

Елена се наведе. Не можа да се сдържи и обсипа ръцете му с целувки.

— А сега да вървим да съобщим добрите новини на Деймън — заяви тя.

В каретата Деймън стоеше изправен, с ясно очертан профил на фона на кървавочервеното небе. Елена влезе при него и затвори вратата след себе си.

— Свърши ли се? — запита я той с безизразно лице.

— Да е свършило? — Елена не повярва, че Деймън може да я пита за това, но си каза, че за него явно е много важно да се увери какво се е случило с брат му.

— Той... мъртъв ли е? — добави Деймън унило, пощипвайки носа си.

Елена остана мълчалива за няколко удара на разтуптяното си сърце. Деймън би трябвало да знае, че не е много вероятно Стефан да умре през следващия половин час. Но след като не получи незабавно потвърждение на предположението си, вдигна рязко глава.

— Елена, кажи ми! Какво се случи? — попита той с нетърпелив тон. — Мъртъв ли е брат ми?

— Не — отвърна Елена тихо. — Но е много вероятно да умре след няколко дни. Този път беше в ясно съзнание, Деймън. Защо не говори с него?

Деймън определено се смути.

— Какво бих могъл да му кажа? — попита той грубо. — „О, колко съжалявам, загдето почти те убих?“ Или: „О, надявам се да преживееш още няколко дни“?

— Нещо подобно, може би, но без саркастичната нотка.

— Когато аз умирам, — заядливо поде Деймън, — ще съм изправен на двата си крака и ще се боря докрай.

Елена го зашлеви през устата. Нямаше много пространство, за да размахва ръце, но тя вложи толкова много от Силата си в този замах, колкото можеше да се осмели, без да има опасност от преобръщане на каретата.

Сетне двамата за дълго останаха смълчани. Деймън докосна разкъравената си уста, за да ускори оздравяването ѝ, като преглътна от собствената си кръв.

Накрая изрече сподадено:

— Май изобщо не ти хрумна, че си моя робиня, нали? Че аз съм твоят господар?

— Ако си решил да се криеш зад фантазиите си, това си е твоя работа — тросна му се Елена. — Аз обаче съм изцяло в реалния свят. И между другото, скоро след като ти избяга, Стефан не само се съвзе, но и се засмя.

— Елена... — Гласът му се извиси. — Ти си намерила начин да му дадеш кръв? — Стисна толкова силно ръката ѝ, че я заболя.

— Не кръв. Малко „Черна магия“. Ако бяхме двамата, щеше да стане много по-бързо.

— Вие бяхте трима.

— Сейдж и доктор Мегар трябваше да отвлекат вниманието на пазачите.

Деймън отдръпна ръката си.

— Разбирам — изрече безизразно. — Значи аз за пореден път го предадох.

Елена го погледна със симпатия.

— Сега си изцяло вътре в каменната топка, нали?

— Не разбирам за какво говориш.

— Каменната топка, в която си затворил всичко, което би могло да те нарани. Дори ти самият си се напъхал вътре, въпреки че там трябва да е доста тясно. Предполагам, че Катрин е там, затворена в собствена малка стая. — Припомни си нощта в хотела. — Както и майка ти, разбира се. Би трябвало да кажа майката на Стефан. Тя е майката, която си познавал.

— Не... моята майка... — Деймън дори не можеше да говори смислено.

Елена знаеше какво иска той. Жадуваше тя да го прегърне и приласкае, да го увери, че всичко е наред — само те двамата, сгушени под пелерината ѝ, с топлите и ръце, обвити около него. Но нямаше да го получи. Този път отказваше да го стори.

Цялата ѝ нежност и утеха бяха за Стефан, единствено за него. И, помисли си девойката, щеше да спази това обещание, въпреки че невинаги се бе придържала стриктно към него.

* * *

С напредването на седмицата Елена успя да се възстанови от болката, породена от срещата със Стефан. Въпреки че никой от тях не можеше да говори за това, освен с кратки, задавени възклицания, всички я послушаха, когато Елена заяви, че трябва да се свърши още доста работа и че ако успеят да я довършат добре, ще могат да се завърнат у дома ако ли не, на Елена не и пукаше дали ще се прибере у дома, или ще остане завинаги тук, в Тъмното измерение.

У дома! Звучеше като завръщане в рая, въпреки че Бони и Мередит знаеха от първа ръка, че във Фелс Чърч се спотайваше Адът, готов да ги погълне. Но някак си дори и това бе за предпочитане пред тази земя на кървава светлина.

Надеждата ги крепеше и подклаждаше интереса им към всичко, което ги заобикаляше. Така че те за пореден път изпитаха удоволствие от одеянията, които лейди Улма сътворяваше за тях. Дизайнът бе единственото, което можеше да прави тази дама, докато официално си почиваше в леглото. Лейди Улма екипираше усилено новите модели. Тъй като приемът на Блудуед щеше да се състои и на открито, и на закрито, всички рокли трябваше да бъдат проектирани много внимателно, за да бъдат красиви както на приглушената светлина на свещите, така и под палещите пурпурни лъчи на слънцето.

Роклята на Мередит бе в синьо, металик, като на слънчева светлина изглеждаше виолетова и за разлика от прилепналата рокля на морска сирена, с която бе облечена на партито на Фазина, тази рокля подчертаваше съвършено различна страна на момичето. На Елена ѝ

напомняше на дреха, която би облякла египетска принцеса. И този път раменете и ръцете на Мередит бяха открити, но семплата, тясна пола падаше до сандалите ѝ, а фините сапфирени мъниста, които украсяваха тънките презрамки, подчертаваха скромния ѝ вид. Този вид се подсилваше от косата на Мередит, която лейди Улма настоя да носи свободно пусната. Лицето ѝ бе лишено от грим, с изключение на фината черна очна линия. Огърлицата от овални сапфири образуваше яка около деликатната ѝ шия. Освен това на китките и по пръстите ѝ блестяха сини скъпоценни камъни в тон с нея.

Роклята на Бони бе изключително оригинално творение — изработена от сребриста материя, която на околната светлина добиваше пастелен оттенък. Вътре, на лунната светлина, щеше да искри в нежно розово — почти същият цвят като ягодовата коса на Бони. Към нея имаше колан, колие, гривни, обеци и пръстени — всички украсени с изящно полирани опали. Къдриците на Бони щяха да бъдат внимателно вдигнати нагоре и оформени в предизвикателна вълниста маса, за да открият лицето и да придадат на прозрачната ѝ кожа мек розов нюанс на слънчева светлина или неземно блед, ако е вътре, на закрито.

Роклята на Елена отново щеше да бъде най-семплата и в същото време най-поразителната. Дрехата беше яркочервена — цветът щеше да е един и същ на кървавочервените лъчи на слънцето, както и вътре, на светлината на газените лампи. Деколтетото беше ниско изрязано, давайки възможност на млечнобялата ѝ кожа да сияе със златисти отблясъци на слънчевата светлина. Плътно прилепнала към тялото, от едната страна роклята имаше дълбока цепка, за да може Елена да върви спокойно и да танцува. В следобеда на партито лейди Улма среса внимателно косата на Елена в бухнал облак, който блестеше с тицианово сияние навън и със златисто вътре. Бижутата ѝ включваха диаманти по ръба на деколтето, по пръстите, китките и на едната ръка над лакътя, плюс диамантената огърлица на Стефан. Всички те щяха да блестят на слънцето в кървавочервено като рубини, ала от време на време щяха да лумват в искрящите цветове на фойерверките. Лейди Улма се закле, че всички ще бъдат шашнати.

— Но аз не мога да нося тези скъпи бижута — възрази Елена на лейди Улма. — Може да не мога да те видя отново, преди да измъкнем Стефан, а след това ще сме бегълци!

— Същото се отнася и за нас — додаде тихо Мередит, плъзгайки поглед по момичетата в техните „вътрешни цветове“ в сребристориньо, яркочервено и опалово. — Всички ние сме накупрени с повече бижута, отколкото някога сме носили „навън“ или „вътре“ — но ти можеш да ги изгубиш!

— А на вас може да ви потрябват — обади се тихо Лусен. — Това е още една причина всяка от вас да има бижута, които може да размени за цигари, безопасност, храна или каквото и да е друго. Изработката им е много проста и лесно можете да извадите камъните, за да ги използвате за заплащане. Самите бижута не са в натруфен стил, който би могъл да не допадне на изискания вкус на някой колекционер.

— В допълнение мога само да кажа, че всички са от най-високо качество — намеси се и лейди Улма. — Те са най-чистите образци, без никакви дефекти, които успяхме да намерим за толкова кратък срок.

След всичко това трите момичета повече не можеха да се съдържат и се спуснаха към двойката — лейди Улма, разположена в огромното си легло със скицника до нея, и Лусен, застанал наблизко — и плакаха, и се целуваха, докато всички не съсипаха страхотния си грим.

— За нас вие сте истински ангели спасители, осъзнавате ли го? — изхлипа Елена. — Като вълшебни кръстници или ангели! Не зная как ще имам сили да ви кажа сбогом!

— Като ангели — промълви лейди Улма и изтри сълзата, търкулнала се по бузата на Елена. Сетне я прегърна и рече: „Виж!“, като посочи към себе си, излегнала се удобно в леглото, заобиколена от две прекрасни млади жени с влажни очи като на кошути, готови да изпълнят всяко нейно желание. След това лейди Улма кимна към прозореца, откъдето се виждаше малкият поток край мелницата и няколко палмови дървета с узрели плодове, които блестяха като скъпоценни камъни сред клоните им, а накрая махна с ръка, за да посочи градините, овощните дървета, полетата и горите на имението.

Взе ръката на Елена и я плъзна по леко заобления си корем.

— Виждаш ли? — попита с едва доловим шепот. — Виждаш ли всичко това — а можеш ли да си спомниш каква бях, когато ме намери? Коя от нас е ангел сега.

При думите „каква бях, когато ме намери“, ръцете на Елена се стрелнаха нагоре и закриха лицето ѝ — сякаш беше неспособна да понесе онзи спомен. След това отново прегърна и целуна лейди Улма, слагайки начало на нова серия от прегръдки, гибелни за грима.

— Господарят Деймън беше достатъчно добър дори да откупи Лусен — рече лейди Улма — и може и да не ти се вярва — тук тя погледна към тихия, брадат бижутер с очи, пълни със сълзи, — но аз изпитвам към него същото, което ти към Стефан. — След тези думи лицето ѝ пламна и тя го закри с шепа.

— Днес той ще освободи Лусен — пророни Елена, отпусна се на колене и положи глава върху възглавницата на лейди Улма. — И окончателно ще даде имението на теб. Той има адвокат, който цяла седмица подготвя нужните документи с един пазител. Всичко вече е готово и дори онзи ужасен генерал да се върне, той няма да може да те докосне с пръст. Вече завинаги имаш дом.

Последва още плач. Още целувки. Сейдж, който най-невинно минаваше по коридора покрай стаята на лейди Улма, подсвирквайки си след малко лудории с кучето си Сейбър, бе довлечен вътре.

— Ти също ще ни липсваш! — заплака Елена. — О, благодаря ти!

По-късно същия ден Деймън спази всички обещания, дадени от Елена, като раздаде и щедри премии на всички прислужници. Въздухът се изпълни с метални конфети, розови листа, музика и викове за сбогом, докато носилката отнасяше Деймън, Елена, Бони и Мередит към партито на Блудуед — завинаги и надалеч.

* * *

— Сега като се замисля, защо Деймън не освободи и нас? — обърна се Бони към Мередит, докато пътуваха в носилката към имението на Блудуед. — Разбирам, че трябваше да бъдем робини, за да влезем в този свят, но вече сме вътре. Защо не ни превърне в почтени момичета?

— Бони, ние и без това сме почтени момичета — напомни ѝ Мередит. — Освен това по-важното е, че ние никога не сме били истински робини.

— Е, аз имах предвид защо той не ни освободи, така че всички да знаят, че сме почитени момичета, и ти много добре разбираш това, Мередит.

— Защото не може да се освободи някой, който вече е свободен, ето защо.

— Но той би могъл да извърши тази церемония — продължи да настоява Бони. — Или тук наистина е много трудно да се освободи някой роб?

— Не зная — тросна ѝ се Мередит, изгубила търпение от тази непрестанна инквизиция. — Но ще ти кажа защо мисля, че не го прави. Мисля, че причината е, защото по този начин той се чувства отговорен за нас. Искам да кажа... не че робините не могат да бъдат наказвани — видяхме го с Елена. — Мередит замълча и двете момичета потръпнаха при спомена. — Но в края на краищата и собственикът на робите може да загуби живота си заради тях. Спомни си, че те искаха да го пребият заради това, което Елена бе направила.

— Значи той го прави заради нас? За да ни защити?

— Не зная. Аз... предполагам, че е така — замислено отвърна Мередит.

— Тогава... излиза, че в миналото сме грешили за него — Бони великодушно каза „ние“ вместо „ти“. От групата на Елена Мередит бе най-имунизираната срещу чара на Деймън.

— Аз... предполагам, че си права — повтори Мередит. — Макар че изглежда всички напоследък забравят, че тъкмо Деймън помогна на близнаците китсуне да затворят Стефан тук! А Стефан определено не е направил нищо, с което да го заслужи.

— Ами, това, разбира се, е истина — съгласи се Бони. Гласът ѝ прозвуча облекчено, че не е сгрешила твърде много и в същото време някак си странно натъжено.

— Стефан искаше единствено спокойствие и разбирателство с Деймън — продължи Мередит, вече почувствала се в свои води.

— И Елена — добави Бони машинално.

— Да, да — и Елена. Но Елена искаше само Стефан! Искам да кажа — всичко, което Елена искаше... — гласът на Мередит заглъхна. Това вече не важеше за настоящето. Тя опита отново: — Всичко, което Елена иска сега, е...

Бони само я наблюдаваше безмълвно.

— Ами каквото и да иска Елена — заключи Мередит раздразнено, — тя държи Стефан да е част от него. Освен това не желае някоя от нас да остане тук — в тази... тази дяволска дупка.

В другата носилка до тях бе много тихо. Бони и Мередит вече дотолкова бяха свикнали да пътуват в затворени носилки, че дори не осъзнаваха, че редом с тяхната се движи друга носилка и гласовете им се чуват съвсем ясно във въздуха, застинал в този горещ следобед.

Във втората носилка Деймън и Елена гледаха сърдито в пристегнатите с шнурове копринени завеси, които леко се полюшваха.

Елена, почти вбесена, в желанието да направи нещо, бързо дръпна шнура и завесите се спуснаха.

Това беше грешка. По този начин двамата с Деймън се озоваха в сюрреалистично, сияещо в червено, пространство, в което току-що чутите думи сякаш намирала потвърждение.

Елена усети как дишането ѝ се учестява. Аурата ѝ се изплъзваше. Всичко ѝ се изплъзваше.

Те не вярват, че аз искам да бъда само със Стефан!

— Спокойно — рече Деймън. — Това е последната нощ. Утре...

Елена вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Утре ще сме намерили другата половина от ключа, ще сме освободили Стефан и ще се махнем оттук — довърши Деймън въпреки всичко.

Не предизвиквай съдбата, помисли си Елена и се помоли.

Продължиха в мълчание към огромното имение на Блудуед. Изненадващо дълго Елена не осъзнаваше, че Деймън трепери. Сепна я краткото му и забързано вдишване.

— Деймън! Мили... мили Боже! — Елена бе потресена и не можеше да намери подходящите думи. — Деймън, погледни ме! *Защо?*

— *Защо?* — отвърна Деймън с телепатичния си глас — единствения, на който вярваше, че няма да потрепери, нито да пресекне. *Защото... замисляла ли си се за миг поне какво става със Стефан, докато ти отиваш на парти, носена на носилка, облечена във великолепни дрехи, за да пиеш изискани вина и да танцуваш... докато той... докато той...* Мисълта му остана недовършена.

Тъкмо от това имах нужда, преди да ме видят на публично място, помисли си Елена с горчива ирония, когато стигнаха до дългата алея пред дома на Блудуед. Опита се да събере всичките си сили, преди

завесите да бъдат отдръпнати и те да пристъпят към мястото, където се намираше втората половина на ключа.

---

[1] Боже мой (фр.). — Бел.прев. ↑

Не мисли за тези неща, каза Елена по същия начин, по който ѝ говореше Деймън. Поради същата причина не мисля за тях, защото иначе ще полудея. Но ако полудея, какво би спечелил от това Стефан? Не бих могла да му помогна. Затова, каквото и да ми струва, блокирам тези мисли зад желязна стена.

— И успяваш ли да се справиш? — попита Деймън с треперещ глас.

— Успявам — защото се налага. Помниш ли как в началото спорихме за въжетата около китките? Мередит и Бони не криеха съмненията си. Но те знаеха, че ако се налага, бих носила белезници и бих пълзяла след теб. — Елена се извърна, за да погледне Деймън в червеникавия мрак, преди да добави: — А ти самият се издаваше от време на време, знаеш го. — Обви го с ръце, за да докосне излекувания му гръб. Искаше да е сигурна, че той знае какво имаше предвид.

— Това беше заради теб — остро я упрекна той.

— Не съвсем — отвърна му Елена. Помисли за това. Ако ти не се беше съгласил с Наказанието, можехме да избягаме от този град, но така никога нямаше да помогнем на Стефан. Като склони да отстъпиш, като се съгласи на всичко, всичко, което направи, беше заради Стефан.

— След като стана дума за това, аз бях този, заради когото Стефан се озова тук — уморено рече Деймън. — Така че според мен сега сме квит.

— Колко пъти трябва да ти го повтарям, Деймън? Ти беше обсебен, когато позволи на Шиничи да те омае с думите си — припомни му Елена. Самата тя се чувстваше изтощена. — Може би трябва отново да бъдеш обсебен — или поне малко, за да си спомниш как се чувстваше тогава.

Всяка клетка в тялото на Деймън сякаш потръпна от тази мисъл. Но на глас изрече само:

— Знаеш ли, има нещо, което всички вие пропускате. За прастарата история за това, как двама братя едновременно се убиват

взаимно и стават вампири, защото са влюбени в едно и също момиче.

— Какво? — възкликна Елена остро, шокирана от собствената си умора. — Деймън, за какво говориш?

— За това, което ти казах. Има нещо, което всички вие пропускате. Ха. Най-вече самият Стефан. Историята се повтаря многократно, но никой не я разбира.

Деймън извърна лице. Елена се приближи към него, само малко, така че той да може да вдъхне парфюма ѝ, който тази вечер ухаеше на розово масло.

— Деймън, кажи ми. Кажи ми, моля те!

Деймън отново се извърна към нея...

И точно в този момент носачите на носилката спряха. Елена разполагаше само със секунда, за да изтрие лицето си, преди завесите да бъдат дръпнати.

Мередит им бе разказала мита за Блудуед, който бе научила от един сайт за легенди. Всичко за това, как Блудуед била направена цялата от цветя, а Боговете ѝ вдъхнали живот, как предала съпруга си, причинявайки с това смъртта му, и как за наказание била обречена да прекарва всяка нощ, от полунощ до разсъмване, като кукумявка.

Ала очевидно имаше нещо, което не се споменаваше в митовете: фактът, че е била прогонена от Небесния дворец, обречена да живее тук, сред гъстия тъмночервен здрач на Тъмното измерение.

Имайки предвид всичко това, логично беше нейните приеми да започват в шест вечерта.

Мислите на Елена непрестанно прескачаха от тема на тема. Прие чаша с вино „Черна магия“ от един роб, но погледът ѝ продължаваше да блуждае.

Всяка жена и повечето от мъжете на това парти бяха облечени в изкусно подобрани дрехи, които променяха цветовете си на слънчевата светлина. Елена имаше чувството, че нейната рокля е най-скромната — в края на краищата всичко навън изглежда беше розово, яркочервено или виненочервено. След като пресуши чашата си с „Черна магия“, Елена с лека изненада установи, че съвсем незабелязано е започнала да се държи по типичния за всяко парти маниер: поздравяваше хора, с които се бе запознала по-рано през

седмицата, разменяше си с тях прегръдки и целувки по бузите, сякаш ги познаваше от години. Междувременно двамата с Деймън навлизаха все по-навътре в имението, като се движеха понякога по течението на многолюдната гълпа, а понякога и срещу него.

Изкачиха се по стръмните стъпала от бял (розов) мрамор, украсени от двете страни с великолепно сини (виолетови) делфиниуми и розови (яркочервени) рози. Елена се спря там по две причини. Едната бе да вземе още една чаша с „Черна магия“. Първата вече я бе изпълнила с приятна топлина — макар че всичко тук изглеждаше окъпано в меко сияние. Надяваше се, че втората чаша ще ѝ помогне да забрави всичко, което Деймън ѝ бе казал, докато пътуваха в носилката, с изключение на ключа — и ще ѝ помогне да си спомни какво обмисляше, преди мислите ѝ да бъдат отвлечени от разговора между Бони и Мередит.

— Предполагам, че най-добрият начин е просто да попитаме някого — каза тя на Деймън, който се бе озовал внезапно и безшумно до лакътя ѝ.

— Да попитаме какво?

Елена се наведе леко към роба, който току-що ѝ бе поднесъл нова чаша със свежа напитка.

— Може ли да попитам — къде се намира главната бална зала на лейди Блудуед?

Облеченият в ливрея роб я погледна изненадано. Сетне посочи с глава наоколо.

— Цялата тази площ, под балдахина, се нарича Голямата бална зала — рече и се поклони над подноса с напитките.

Елена се втренчи слисано в него. После се озърна.

Под гигантски балдахин — струваше ѝ се, че конструкцията се използва почти постоянно и бе осеяна с множество красиви фенери, чиито разноцветни оттенъци се подчертаваха от слънчевите лъчи — на всички страни в продължение на стотици метри се простираше равна тревна морава.

Беше по-голяма от футболно игрище.

— Това, което бих искала да знам — Бони се обърна към една от гостенките, която явно се чувстваше като у дома си в огромното имение, — е следното: коя е главната бална зала?

— О, скъпа, зависи какво имаш предвид — отвърна гостенката жизнерадостно. — Има Голяма бална зала отвън — сигурно си я видяла, докато си се изкачвала насам — големият павилион? Освен това има Бяла бална зала вътре. Тя е осветена от полилеи и завесите са спуснати. Понякога я наричат Валсовата зала, тъй като там се танцува само валс.

Но Бони още не можеше да се отърси от ужаса, обзел я при първите думи на гостенката.

— Има бална зала отвън? — попита с треперещ глас, надявайки се, че не е чула добре.

— Точно така, скъпа. Можеш да я видиш през онази стена там. — Жената не лъжеше. Наистина можеше да се вижда през стената, защото всички стени бяха стъклени, една зад друга, като по този начин Бони виждаше всичко като илюзия с огледала: една след друга се редуваха осветени стаи, всичките пълни с гости. Само последната стая на долния етаж изглеждаше изградена от нещо непрозрачно. Това навярно беше Бялата бална зала.

Но отсрещната стена, към която сочеше гостенката — о, да! Там се виждаше върхът на балдахина. Девојката смътно си спомняше, че бе минала покрай него. Другото, което си спомняше, беше...

— Нима танцуват на тревата? Върху онова... огромно тревно поле?

— Разбира се. Тревата е специално подравнена и подрязана. Никой не би искал да се спъне в някой бурен или буца пръст. Сигурна ли си, че се чувстваш добре? Струваш ми се доста бледа. Е — засмя се гостенката, — дотолкова бледа, доколкото някой може да изглежда така на тази светлина.

— Добре съм — отвърна замаяно Бони. — Наистина съм добре.

Двете групи се срещнаха по-късно и споделиха за ужасяващите неща, на които се бяха натъкнали. Деймън и Елена бяха открили, че почвата под външната бална зала е твърда почти колкото скала — всичко, което е било заровено там, преди земята да бъде утъпкана с тежки валяци, сега се намираще под терен, твърд като цимент. Единственото място, където някой би могъл да копае, беше около тази зала.

— Трябваше да доведем ясновидец — рече Деймън. — Нали се сещаш, някой с пръчка или махало, въръжен с част от дреха на изчезнал човек.

— Прав си. — За пръв път Мередит бе съгласна с него. — Защо, наистина, не доведохме ясновидец?

— Защото не познавам такъв — отвърна Деймън с най-сладката си и най-свирепа усмивка като на баракуда.

Бони и Мередит бяха установили, че подът в балната зала беше като скала — от много красив бял мрамор. Помещението бе украсено с множество цветни орнаменти, но единственото, в което Бони можеше да пъхне малката си ръка (колкото може по-незабележимо), беше букет цветя, поставен във ваза с вода. Никъде нямаше мека почва, за която би могъл да се използва терминът „заровено в“.

— И освен това защо Шиничи и Мисао ще сложат ключа във вода, след като знаят, че след няколко дни ще я сменят? — попита Бони намръщено, а Мередит добави:

— И как ще намерим разхлабена дъска в мрамора? Така че не виждаме как би могла тук някъде да е заровена половината от ключа. Между другото, аз проверих — Бялата бална зала съществува от години, така че няма шанс те да са пъхнали ключа под каменните плочи.

— Добре — каза Елена, която вече пиеше третата си чаша „Черна магия“. — Досега можем да заключим следното: едната зала отпада от списъка. И тъй като вече имаме половината от ключа — спомнете си колко лесно се сдобихме с нея...

— Може би Мисао така е искала само да ни подразни — прекъсна я Деймън и повдигна вежди. — Да ни вдъхне надежди, преди окончателно да ги попари.

— Не вярвам в това — рече Елена отчаяно и го изгледа кръвнишки. — Стигнахме чак дотук — много по-далеч, отколкото Мисао е очаквала. Можем да намерим и другата половината. *Ще* я намерим.

— Добре — съгласи се Деймън, внезапно добил крайно сериозно изражение. — Ако се престорим на хора от персонала и се снабдим с кирки, бихме могли да разкопаем пръстта отвън. Но нека първо да претърсим къщата отвътре. Миналия път се получи.

— Добре. — Мередит за пръв път го погледна директно без следа от неодобрение. — Двете с Бони ще се заемем с горния етаж, а вие се погрижете за долния — може пък да открием нещо в онази Бяла валсова зала.

— Добре.

Те се заеха за работа. На Елена ѝ се искаше да е по-спокойна. Въпреки изпитите три чаши „Черна магия“ — или може би именно заради тях — виждаше определени неща в нова светлина. Но трябваше да се съсредоточи върху търсенето — само и единствено върху търсенето. Би направила всичко — *всичко* — каза си тя, за да се сдобие с ключа. Всичко заради Стефан.

Бялата бална зала бе изпълнена с уханието, носещо се от големите гирлянди от пищно разцъфнали цветя, сгушени сред гъста зеленина. Наоколо бяха разпръснати високи паравани, ограждащи мястото около фонтана, за да създадат интимни кътчета, където двойките биха могли да се усамотят. И въпреки че никъде не се виждаше оркестър, в залата се лееше музика, на която чувствителната натура на Елена тутакси откликна.

— Не предполагам, че умееш да танцуваш валс — рече Деймън внезапно и девойката осъзна, че се поклаща в ритъма със затворени очи.

— Разбира се, че мога — отвърна тя, леко засегната. — Всички посещавахме класовете на госпожа Хоупуел. Това е еквивалент на училище по етикет във Фелс Чърч — поясни и се засмя на себе си, усетила забавната страна. — Но госпожа Хоупуел обичаше да танцува и ни научи на всички танци и движения, които смяташе за грациозни. Тогавя бях на около единадесет години.

— Предполагам, че би било абсурдно от моя страна да те поканя да танцуваш с мен — каза Деймън.

Елена го погледна озадачено с огромните си очи. Въпреки яркочервената рокля с дълбоко изрязано деколте, тази вечер не се чувстваше като неустойима сирена. Беше твърде възбудена, за да усети магията, втъкана в дрехата — магия, която тя чак сега осъзна, ѝ нашепваше, че е танцуващ пламък, огнена стихия. Предполагаше, че Мередит навярно се чувстваше като тих поток, бавно и кротко течащ в посоката си, но блестящ и искрящ по своя път. А Бони — Бони,

разбира се, беше въздушен полъх, роден да танцува леко като перо в тази ефирна рокля, почти неподвластна на гравитацията.

Но Елена изведнъж си спомни възхитените погледи, насочени към нея. И защо Деймън така внезапно стана толкова уязвим? Нима не вярваше, че тя би танцувала с него?

— Разбира се, че с удоволствие ще танцувам с теб — отрони тя, осъзнала с лек шок, че досега не бе забелязала, че Деймън носи безупречна бяла вратовръзка. Разбира се, беше си я сложил точно в единствената нощ, когато би могла да им попречи, но с нея приличаше на чистокръвен принц.

Устните ѝ се извиха в лека насмешка. О, да, принц на кръвта...

— Сигурен ли си, че ти можеш да танцуваш валс? — попита го тя.

— Добър въпрос. Научих се през 1885 г., защото се смяташе за бунтовен и неприличен танц. Но зависи дали говориш за народен валс, виенски валс, английски валс...

— О, я стига. Да вървим, че ще пропуснем още един танц. — Елена улови ръката му. Усети малки искри, сякаш бе погалила козината на котка. Поведе го към танцуващите двойки.

Започна нов валс. Музиката изпълни залата и сякаш понесе Елена във въздуха. Косъмчетата по врата ѝ настръхнаха. Цялото ѝ тяло изтръпна, все едно бе изпила божествен еликсир.

Това беше любимият валс от детството ѝ: този, с който бе отгледана. Валсът на Чайковски от „Спящата красавица“. Но някаква детинска част от ума ѝ неволно свързваше нежните леещи звуци след гръмкото, наелектризиращо начало, с думите от едноименния филм на Дисни:

Познавам те; веднъж танцувах с теб в съня си...

И както винаги, очите ѝ се наляха със сълзи; сърцето ѝ запя, а краката искаха да полетят, вместо да танцуват.

Роклята ѝ беше с гол гръб. Топлата ръка на Деймън се притискаше към кожата ѝ.

Сега Елена наистина се чувстваше като пламък. *Ние сме предопределени да бъдем така.* Тя не можеше да си спомни дали беше нещо казано в миналото от Деймън, или той го нашепваше в момента в съзнанието ѝ. *Като два пламъка, слети в един.*

Добра си, каза ѝ Деймън и този път тя знаеше, че говори той и това е в настоящето.

Не е нужно да си толкова снизходителен. И без това съм твърде щастлива! — засмя се Елена в отговор. Деймън беше експерт не само в стъпките. Танцуваше валса, сякаш все още беше бунтовен и неприличен танц. Водеше я с твърд устрем, който човешката сила на Елена не можеше да спре. Но улавяше незабележимите ѝ сигнали за това, което тя искаше, и им се подчиняваше, сякаш танцуваха върху лед и всеки миг щяха да се завъртят и подскочат.

Елена имаше чувството, че цялата се разтапя.

Нито веднъж дори не ѝ хрумна, че приятелите, съдниците и враговете от гимназията ѝ направо нямаше да повярват, че Елена можеше да се разтопи под звуците на класическа музика. Бе освободена от дребнавата злоба, от незначителните притеснения да бъдеш различен. Беше скъсала с етикетите. Искеше ѝ се да може да се върне, за да покаже на всички, че е над тези неща.

Валсът свърши прекалено скоро. Изпита желание да натисне бутона Replay и всичко да започне отначало. Имаше един миг, когато музиката спря и двамата с Деймън се взираха един в друг с взаимен копнеж и възторг...

И тогава Деймън се поклони над ръката ѝ.

— Валсът е нещо повече от това, само да движиш краката си — промълви, без да вдига глава. — В движенията може да се внесе полюшваща грация, лумнал пламък на радост и единение — с музиката, с партньора. Това не е въпрос на практика. Благодаря ти от сърце, че ме дари с тази наслада.

Елена се засмя, за да скрие сълзите си. Винаги бе обичала да танцува. Искеше да танцува танго с Деймън — истинско танго, такова, което би трябвало да се танцува след брака. Но имаше друга мисия... жизнено необходима мисия, която трябваше да бъде завършена.

И когато се обърна, се озова сред тълпа от мъже, демони, вампири, звероподобни създания. Всички искаха да танцуват с нея. А Деймън се отдалечаваше, без да се обръща.

Деймън!

Той спря, но не се обърна. Да?

Помогни ми! Трябва да намерим другата половина на ключа!

Нужен му беше миг, за да прецени ситуацията, но сетне разбра. Върна се при нея, улови я за ръката и изрече с ясен, звънлив глас:

— Това момиче е моята... лична асистентка. Не желая тя да танцува с никой друг, освен с мен.

Последва недоволен ропот. Робините, които се водеха на подобни балове, обикновено не бяха от тези, на които им е забранено да общуват с непознати. Ала в този момент в другия край на залата настана някакво раздвижване.

— Какво е това? — попита Елена, мигом забравила за танца и ключа.

— По-скоро бих попитал кой е този — отвърна Деймън. — И ще отговоря: нашата домакиня, самата лейди Блудуед.

Елена се спусна зад тълпата, за да зърне това изключително създание. Но ахна, когато видя едно момиче, застанало на прага на балната зала.

Тя е направена от цветя... спомни си Елена. Как би изглеждало едно момиче от цветя?

Ще има кожа с най-финия оттенък на розовото като ябълков цвят, помисли си Елена, докато се взираше без стеснение в новодошлата. Страните ѝ ще са в малко по-наситен оттенък на розовото като роза под първите лъчи на зората. Очите ѝ — огромни и нежни, идеално лице с цвета на делфиниум, с гъсти черни мигли, обрамчващи полупритворените клепачи, сякаш винаги вървеше в полусън. С жълта коса, бледа като иглика, която падаше почти до пода, сплетена в плитки, достигащи до фините ѝ глезени.

Устните ѝ ще са червени като макове, полуотворени и подканващи. И от нея ще се разнася ухание като на букет от първите пролетни цветя. Ще се носи като летен бриз.

Елена, както и останалите гости край нея, стоеше като омагьосана, неспособна да откъсне очи от това видение. Само още една секунда да отпие от тази красота, умоляваше я душата ѝ.

— Но в какво е облечена? — чу се да пита Елена гласно. Не си спомняше да е зърнала през многобройните плитки нито ослепителна дреха, нито проблясване на кожа, нежна като ябълков цвят.

— В някаква рокля. От какво е направена? От цветя — вметна Деймън иронично. — Тя е облечена в рокля, направена от всяко цвете, което някога съм виждал. Не разбирам как не се разпадат — може би

са копринени и са съшити едно с друго. — Той бе единственият, който не изглеждаше поразен от това видение.

— Чудя се дали ще говори с нас, да ни каже само няколко думи поне — промърмори Елена. Копнееше да чуе нежния магически глас на момичето.

— Съмнявам се — отговори ѝ един мъж от тълпата. — Тя не говори много, поне преди полунощ. Боже! Това си ти! Как се чувстваш?

— Много добре, благодаря — отвърна любезно Елена, сетне бързо отстъпи назад. Разпозна младия мъж, който бе един от тези, дали им визитките си в края на церемонията на Кръстника, в нощта на нейното Наказание.

В този миг искаше само да се измъкне незабелязано. Но наоколо имаше твърде много мъже и беше ясно, че те нямаше да позволят на двамата с Деймън да си отидат.

— Това е момичето, за което ти разказвах. Тя изпада в транс и без значение колко жестоко е наранена, не чувства нищо...

— ... кръвта я облива отвсякъде като вода, а тя дори не трепва...

— Те са професионалисти. Само минават оттук...

Елена тъкмо щеше хладнокръвно да излъже, че Блудуед изрично забранява такива варварщини на нейните приеми, когато чу един от младите вампири да казва:

— Не знаеш ли, че аз съм този, който убеди лейди Блудуед да те покани на тази сбирка. Казах ѝ за твоето представление и тя прояви интерес към него.

-Е, налага се да измисля някакво извинение, помисли си Елена. Все пак трябваше да бъде любезна с тези млади мъже. По-късно можеха по някакъв начин да ѝ бъдат полезни.

— Боя се, че тази вечер не мога да го направя — рече тихо тя, за да ѝ отговорят и те по този начин. — Разбира се, лично ще се извиня на лейди Блудуед. Но в момента просто ми е невъзможно.

— Напротив, възможно е. — Сепна я гласът на Деймън, разнесъл се точно зад нея. — Напълно е възможно — ако някой намери амулета ми.

Деймън! Какво говориш?

Шшт! Това, което трябва.

— За нещастие, преди три седмици и половина си изгубих много ценен амулет. Прилича на този. — Извади половината от лисичия ключ и им го покажа, за да могат всички да го огледат добре.

— Това ли използвахте за онзи номер? — попита някой, но Деймън беше твърде умен, за да му се върже.

— Не, много хора ме видяха да изнасям представлението преди около седмица без него. Това е личен амулет, но след като липсва част от него, имам чувството, че няма да мога да направя магията.

— Прилича ми на малка лисица. Ти да не си китсуне? — попита друг — твърде умен, за свое добро, помисли си Елена.

— Може би ви прилича на лисица. Всъщност е стрела. Стрела с два зелени камъка върху острието. Това е... талисман за мъжки чар.

— Не мисля, че се нуждаеш от повече чар, отколкото имаш и в момента — обади се женски глас в тълпата. Всички се разсмяха.

— Независимо от това — в очите на Деймън се появи стоманен блясък, — без амулета моята асистентка и аз няма да изпълним представлението.

— Но с него ще се съгласиш ли? Да не би да казваш, че си загубил амулета си тук?

— Всъщност, да. Точно по времето, когато се извършваше подготовката за това парти. — Деймън ги ослепи с красивата си усмивка, на която никой не можеше да устои, след което внезапно я скри. — Нямах представа дали бих могъл да разчитам на помощта ви. Просто се опитвах да се сдобия с покана. И се оглеждах, за да проверя дали мястото е подходящо за изнасяне на представлението.

— Само не ми казвай, че си го загубил, преди тревата да е била утъпкана — отбеляза някой загрижено.

— Да, за нещастие. Но получих телепатично съобщение, че ключо... че амулетът е заровен някъде тук.

От тълпата се разнесоха стонове на разочарование.

После се надигнаха отделни гласове, изтъкващи различните трудности: твърдата като скала тревна покривка, многото бални зали с украсени подове, градината зад кухнята и градината с цветята (която още не сме видели, помисли си Елена).

— Осъзнавам колко е трудно да се намери нещо толкова малко в толкова просторна площ — заговори Деймън, като стисна в ръка половината от ключа и го предаде незабелязано в ръката на застаналата до него Елена, която с готовност го взе. Сега тя имаше специално скривалище за него — лейди Улма се бе погрижила за това.

Мърморенето на тълпата продължи още малко, но после хората започнаха да се разпръсват по един, по двама или трима, като продължаваха да обсъждат откъде е най-добре да започнат търсенето.

Деймън, те ще съсият земите на имението на Блудуед, безмълвно протестира Елена.

Добре. Като компенсация ще предложим скъпоценностите, които вие, трите момичета, носите по себе си, а също и златото по мен. Но хиляда могат да постигнат това, което четирима не биха могли.

Елена въздъхна. Все още ми се иска да можем да поговорим с Блудуед. Не само за да я чуя как говори, но и за да ѝ задам няколко въпроса. Искам да разбера защо едно толкова красиво цвете като нея защитава Шиничи и Мисао?

Телепатичният отговор на Деймън бе кратък: тогава да се опитаме да претърсим стаята на горния етаж. Впрочем тя точно натам се насочи.

Намериха стъпала от кристал — беше много трудно да ги открият, защото всички стени бяха прозрачни и изкачването по стъпалата вдъхваше страх. На втория етаж потърсиха следващата стълба. Накрая Елена я намери, но чак след като се препъна в първото стъпало.

— Ох — изохка тя и огледа стъпалото, което се виждаше само като червена линия от предния ръб до ударения ѝ прасец. — Е, то може и да е невидимо, но ние не сме.

— Не е съвсем невидимо. — Тя се досети, че Деймън насочва Силата към очите си. Тя последва примера му — но през тези дни се чудеше кой от тях имаше повече от нейната кръв в себе си — той или тя?

— Не се напрягай. Аз виждам стъпалата — рече той. — Просто си затвори очите.

— Очите ми... — Но преди да попита защо, вече знаеше отговора. И преди Елена да изпищи, той я вдигна на ръце. Топлото му солидно тяло беше единственото здраво нещо наоколо. Деймън пое нагоре по стъпалата, като я държеше здраво в прегръдките си, и то така, че роклята ѝ да остане настрана от стичащите се в пространството капки кръв.

За Елена, която се плашеше от височините, това беше страховито, дори ужасяващо изкачване, макар да знаеше, че Деймън е във върхова форма и няма да я изпусне, и въпреки че беше уверена, че той вижда накъде върви. Все пак, ако зависеше единствено от нея и волята ѝ, тя никога не би могла да стигне по-далеч от първата стълба. Не смееше да помръдне, за да не би да стане причина Деймън да

изгуби равновесие. Трябваше да се опита да сподави напирещите ридания и да издържи.

Когато по-късно стигнаха до върха, Елена се запита кой ще я свали долу или ще бъде принудена да остане там до края на живота си.

Натъкнаха се на Блудуед — най-чаровното нечовешко създание, което Елена бе виждала. Чаровно... но странно. Дали косата ѝ отзад и отстрани не приличаше на сноп иглики? А лицето ѝ наистина ли беше във формата на разцъфнал ябълков цвят?

— Намирате се в личната ми библиотека — заяви тя.

Все едно се пропука огледало и Елена се освободи от магията на Блудуед.

Боговете я бяха направили от цветя... но цветята не говореха. Гласът на Блудуед беше равен и бездушен. Напълно разруши образа на момичето, сътворено от цветя.

— Съжаляваме — заговори Деймън спокойно. — Но бихме желали да ти зададем някои въпроси.

— Ако си мислите, че ще ви помогна, лъжете се — отвърна цветното момиче със същия носов глас. — Мразя хората.

— Но аз съм вампир, както вече сигурно си забелязала — поде Деймън, пускайки в ход целия си чар.

Ала Блудуед веднага го прекъсна:

— Роденият човек винаги остава човек.

— Моля?

Искреното му възмущение беше навярно най-доброто, което можеше да се случи, помисли си Елена, стараяйки се да остане скрита зад гърба му. Той беше толкова искрен в презрението си към представителите на човешката раса, че Блудуед малко омекна.

— Какво щеше да ме питаш?

— Само дали напоследък си виждала две китсунета: те са брат и сестра и се наричат Шиничи и Мисао.

— Да.

— Или те може... извинявай? Да, ли каза?

— Крадците се вмъкнаха в дома ми през нощта. Бях на парти. Върнах се внезапно от партито и едва не ги залових. Въпреки че е много трудно да заловиш китсуне.

— Къде... — Деймън преглътна. — Къде бяха те?

— Тичаха надолу по предните стълби.

— А спомняш ли си точната дата, когато бяха тук?

— Беше в нощта, когато подготвиха имението за партито. Валяците вече бяха утъпкали земята, а балдахинът бе издигнат.

Доста е странно да се вършат подобни дейности през нощта, каза си Елена, но след това си спомни. Светлината тук винаги е една и съща.

Сърцето ѝ бясно заби. Шиничи и Мисао са били тук само поради една причина: да скрият втората половина от лисичия ключ.

И може би са го пуснали в Голямата бална зала, каза Си Елена. Наблюдаваше унило как отвън библиотеката се върти като гигантски планетариум, така че Блудубд да може да си избере сфера и да я постави в някакъв механизъм, който щеше да накара музиката да зазвучи в различните стаи.

— Извини ме — промълви Деймън.

— Това е личната ми библиотека — рече Блудуед студено, докато звучаха великолепните финални акорди на „Жар птица“^[1].

— Което означава, че трябва да си тръгнем?

— Което означава, че сега ще ви убия.

---

[1] Балет на Игор Стравински, създ. 1910 г. — Бел.ред. ↑

— Какво? — изкрещя Деймън, за да надвика музиката. *Бягай!* — добави телепатично към Елена.

Ако ставаше дума само за живота на Елена, то тя би предпочела да умре тук, сред оглушителната красота на „Жар птица“, отколкото да се изправи отново сама срещу онези стръмни, невидими стъпала.

Но на карта бе заложен не само нейният живот. А и животът на Стефан. При все това девицата от цветя не изглеждаше толкова заплашителна, пък и Елена не можеше да събере достатъчно сили, за да се опита да слезе надолу по ужасната стълба.

Деймън, нека тръгнем двамата. Трябва да претърсим Голямата бална зала отвън. Само ти си достатъчно силен...

Колебание. Деймън по-скоро би се впуснал в битка, отколкото да се изправи пред онова огромно, невъзможно зелено поле отвън, помисли си Елена.

Но Блудуед, въпреки думите си, сега отново въртеше стаята около тях. Все едно, че бе застанала в края на невидима пътека, откъдето се опитваше да намери желаното кълбо.

Деймън вдигна Елена на ръце и ѝ заповяда: *Затвори си очите.*

Тя не само затвори очи, но и ги закри с длани. Нямахше да помогне на Деймън, ако крещи: *Внимавай!*

Макар че самите усещания бяха достатъчно гадни.

Деймън подскачаше от стъпало на стъпало като дива коза. Сякаш едва докосваше стъпалата и Елена се зачуди — съвсем внезапно — дали нещо не ги преследва.

Ако беше така, не искаше да го знае. Понечи да вдигне длани, когато Деймън ѝ се озъби шепнешком: „Дръж ги затворени!“ с тон, на който малцина биха имали желание да се противопоставят.

Елена надникна през пръсти, срещна раздражня поглед на Деймън, но не видя нищо след тях. Притисна отново ръце върху очите си и започна да се моли.

Ако наистина беше робиня, нямаше да оцелееш и един ден тук, осведоми я Деймън, като направи последния скок в пространството, след което я пусна долу върху невидимата — но поне равна — земя.

Аз и не бих искала, отвърна Елена студено. Кълна се, предпочитам да умра.

Внимавай какво обещаваши. Деймън внезапно ѝ отправи ослепителната си усмивка. Можеш да свършиш в друго измерение, опитвайки се да удържиш на думата си.

Елена дори не се опита да му отговори. Бяха навън, свободни, тичаха през стъклената къща надолу по стълбата към долния етаж — малко сложно изпълнение в нейното душевно състояние, но поносимо — и най-накрая изхвърчаха през вратата. На поляната пред Голямата бална зала намериха Мередит и Бони... и Сейдж.

Той също беше с бяла вратовръзка, макар че раменете на самото му бяха изцапани. Като допълнение към картинката Талон бе кацнал на едното му рамо, а ноктите му бяха разкъсали плата и отдолу бяха избили капки кръв. Но Сейдж сякаш въобще не бе забелязал. Сейбър стоеше отстрани до господаря си и гледаше Елена с очи, твърде дълбокомислени за животно, но без следа от злоба.

— Слава Богу, че се върнахте! — извика Бони и изтича към тях. — Сейдж дойде със страхотна идея.

Дори Мередит беше развълнувана.

— Спомняте ли си, когато Деймън каза, че е трябвало да доведем ясновидец? Е, сега разполагаме с двама. — Обърна се към Сейдж. — Ако обичаш, кажи им.

— По правило аз не взимам тези двамата на приеми. — Сейдж се наведе, за да почеше Сейбър по гушата. — Но едно малко птиченце ми каза, че може да сте загазили. — Ръката му се стрелна нагоре, за да погали Талон и леко разроши перата на сокола. — И така, *dites-moi*^[1], моля: Колко дълго вие двамата сте държали половината от ключа, която имате?

— Докоснах я тази нощ, както и в началото, в нощта, в която я намерихме — отвърна Елена. — Но лейди Улма я държа, а Лусен ѝ направи ковчеже и тогава всички ние докоснахме половината на ключа.

— Но само ковчезето отвън?

— Аз държах половината от ключа и един или два пъти я погледнах — обади се Деймън.

— *Eh bien*^[2]! Миризмата на китсуне все още би трябвало да е много силна върху нея. А и китсунетата имат много отличителна миризма.

— Значи искаш да кажеш, че Сейбър... — Гласът на Елена заглъхна.

— Може да подуши миризмата на китсуне върху половината от ключа. Освен това Талон има отлично зрение. Той може да лети на високо и да гледа за проблясък на злато, в случай че се намира някъде на открито. Сега им покажете какво трябва да търсят.

Елена послушно подаде на Сейбър половината от ключа във форма на полумесец, за да я подуши.

— *Voilà*^[3]! А сега, Талон, погледни я добре. — Сейдж се отдалечи на известно разстояние. Елена предположи, че това е оптималното разстояние, откъдето Талон може да вижда. — *Commençons*^[4]! — заповяда Сейдж, когато се върна, и черното куче хукна, забило нос в земята, а соколът се издигна високо нагоре и се понесе над тях, описвайки широки кръгове.

— Значи смяташ, че китсунетата са били върху тази трева? — обърна се Елена към Сейдж, докато Сейбър търчеше напред и назад, заровил нос в тревата — сетне внезапно промени посоката и се насочи към мраморните стъпала.

— Но разбира се, че са били тук. Виждате ли как тича Сейбър, като черна пантера, с ниско наведена глава и навирена опашка? Здравата се е заловил за работа! Попаднал е на гореща следа.

Познавам някой, който е в същото положение, помисли си Елена, когато погледна отново към Деймън. Той стоеше със скръстени ръце, неподвижен, като навита пружина, настръхнал в очакване на новините, които кучето можеше да донесе.

В следващия миг девойката стрелна с очи Сейдж и видя върху лицето му същото изражение, което допреди малко имаше и нейното. Той я погледна и тя се изчерви.

— *Pardonnez-moi, Monsieur*^[5] — смотоледи и побърза да се извърне.

— *Parlez-vous français, Madame*^[6]?

— *Un peu*^[7] — отвърна скромно Елена — доста необичайно за нея. — Всъщност не мога да водя сериозен разговор. Но много обичах да ходя във Франция. — Понечи да добави още нещо, но Сейбър излая веднъж, остро, за да привлече вниманието, а после седна на задните си крака до бордюра и изправи гръб.

— Те са дошли или са си тръгнали с карета или носилка — преведе Сейдж кучешкото послание.

— Но какво са правили в къщата? Нужна ми е следа за обратния им път — рече Деймън и погледна Сейдж с явно отчаяние.

— Добре, добре. Сейбър! *Commençons!*

Черното куче тутакси се извъртя, наведе нос към земята, сякаш това му доставяше огромно удоволствие, и затича напред-назад по стълбите и ливадата, която оформяше Голямата бална зала — сега цялата осеяна в дупки от кирките, лопатите и дори големите лъжици, които хората забиваха в нея.

Много е трудно да заловиш китсуне, промърмори Елена в ухото на Деймън.

Той кимна и погледна часовника си.

— Надявам се същото да важи и за нас — промърмори той в отговор.

Сейбър излая рязко. Сърцето на Елена подскочи в гърдите ѝ.

— Какво? — извика тя. — Какво е това? — Деймън я сграбчи за ръката и я поведе след себе си.

— Какво намери той? — попита Елена развълнувано, когато двамата стигнаха до кучето.

— Не зная. Това не е част от Голямата бална зала — отвърна Мередит. Сейбър седеше гордо пред леха с високи туфи от бледолилави (тъмновиолетови) хортензии.

— Май не се справят много добре — отбеляза Бони.

— Освен това мястото не е под нито една от горните бални зали — додаде Мередит, наведе се, за да бъде на височината на Сейбър, и погледна нагоре. — Там е само библиотеката.

— Е, едно нещо зная със сигурност — заговори Деймън. — Ще копаем в тази цветна леха и изобщо няма да си направя труда, за да помоля за разрешение госпожа С очи-делфиниуми-сега-трябва-да-ви-убия.

— О, наистина ли смяташ, че очите ѝ са делфиниуми? Защото аз мисля, че по-скоро са синчец — отбеляза един гост зад Бони.

— Тя действително ли каза, че ще ви убие? Но защо? — попита нервно друг гост, застанал близо до Елена.

Елена не им обърна внимание.

— Е, да речем, че никак няма да ѝ хареса. Но това е единствената следа, с която разполагаме. *Освен ако, разбира се, китсунетата не са смятали да скрият половината от ключа тук, но после са се отказали и са си тръгнали с карета* — добави тя телепатично на Деймън.

— Това означава, че шоуто може да започне! — извика един от младите вампири и пристъпи към Елена.

— Но аз още не съм получил обратно амулета си — заяви Деймън решително и застана пред Елена като непробиваема стена.

— Но след минути ще го имаш. Виж, не може ли някой от приятелчетата да върви след кучето по следата дотам, откъдето лошите момчета са дошли в имението, ако ме разбирате? А междувременно ние да започнем шоуто?

— Може ли Сейбър да направи това? — попита Деймън. — Да проследи карета?

— С лисица в нея? Разбира се. Всъщност аз бих могъл да отида с тях — предложи Сейдж тихо. — Така ще мога да се уверя, че ще заловим тези двама врагове, ако достигнем по следата до тях. Покажи ми ги.

— Това са единствените техни форми, които познавам. — Деймън протегна ръка и докосна с два пръста слепоочието на Сейдж. — Но разбира се, те имат много форми, вероятно безброй.

— Е, предполагам, че те не са най-главната ни цел. Амулетът е най-важното.

— Да — кимна Деймън. — Дори и да не откриете и следа от тях, вземете половината от ключа и бързо се върнете.

— Значи това е по-важно дори от отмъщението — заключи Сейдж тихо, поклащайки удивено глава. Сетне припряно добави: — Е, аз бих си пожелал късмет. Има ли сред вас някой с авантюристичен дух, който иска да дойде с мен? А, добре, четирима — много добре — петима, *madame* — достатъчно.

И в следващия миг вече го нямаше.

Елена погледна към Деймън, който на свой ред я изгледа с черните си, безизразни очи.

— Наистина ли очакваш от мен да направя това отново? — попита девойката.

— От теб се иска да застанеш там. Ще се погрижа да загубиш колкото може по-малко кръв. И ако пожелаеш да спрем, можеш да ми дадеш сигнал.

— Да, но сега вече зная какво става. И не мога да се справя.

Лицето му внезапно се вледени. Изключваше я.

— От теб не се изисква да се справяш с каквото и да било. Освен това не е ли достатъчно, ако кажа, че Стефан го заслужава?

Стефан! Цялото тяло на Елена потръпна.

— Позволи ми и аз да участвам — замоли се тя. Знаеше за какво го моли и знаеше какво ще ѝ отговори Деймън.

— Стефан ще се нуждае от теб, когато го освободим. Постарай се да се справиш с това.

Престани. Мисли. Не го прищорвай, заповядваше ѝ вътрешният глас. Той те манипулира. Знае как да го прави. Не му позволявай да те манипулира.

— Мога да се справя и с двете — настоя Елена. — Моля те, Деймън. Не се отнасяй с мен, сякаш съм едно от твоите забавления за една нощ, нито дори като с твоята принцеса на мрака. Говори с мен, сякаш съм Сейдж.

— Сейдж? Сейдж е най-объркващият, хитър...

— Зная. Но ти говориш с него. Преди говореше и с мен, а сега — не. *Изслушай ме.* Не мога да понеса отново да преживея същия сценарий. Ще се разкреця.

— Сега ти ме заплашваш...

— Не! Казвам ти какво ще стане. Ще се разкреця, освен ако не ми запушиш устата. И ще креця. Ще креця за Стефан. Не мога да се сдържа. Може би няма да издържа...

— Нима не разбираш? — Той се завъртя рязко и сграбчи двете ѝ ръце. — Вече сме почти накрая. Ти, която толкова дълго беше най-силната — сега не бива да рухваш.

— Най-силната... — Елена поклати глава. — Мислех си, че най-после сме го постигнали — да се разбираме един друг.

— Добре. — Гласът му сега звучеше твърд като мрамор. — Какво ще кажеш, ако ги намалим до пет?

— Пет?

— Пет удара вместо десет. Ще им обещаем, че ще видят останалите пет, когато се намери „амулетът“, но ние ще избягаме веднага щом го намерим.

— Това ще означава да престъпиш думата си.

— Ако е необходимо...

— Не — прекъсна го решително тя. — Не им казвай нищо. Аз ще им кажа. Аз съм лъжкията и измамницата и винаги съм си играла с мъжете. Ще видим дали най-после ще мога да използвам талантите си за нещо добро. И няма смисъл да се намесват и другите момичета — додаде и се огледа. — Бони и Мередит са облечени с рокли, които тукат си ще се свлекат, ако започнеш да ги бичуваш. Само аз съм с гол гръб. — Тя направи пирует, за да покаже роклята си, завързана отзад на врата, с открит гръб.

— Значи се договорихме. — Деймън бе дал знак на един роб да напълни чашата му. Ако не друго, то това ще е най-пиянското представление в историята, помили си Елена.

Въпреки волята си, потръпна. За последен път бе почувствала подобни тръпки, когато танцуваха и Деймън бе притиснал топлатата си ръка върху гръба ѝ. Сега изпита нещо много по-вледеняващо, като полъх на студен въздух. Но това я накара да забрави за бученето на кръвта в слепоочията ѝ.

Бони и Мередит внезапно се озоваха до нея, образувайки преграда между Елена и увеличаващата се любопитна и развълнувана тълпа.

— Елена, какво става? Говорят, че някаква варварка, момиче от човешката раса, ще бъде бичувана... — поде Мередит.

— И вие веднага сте се досетили, че съм аз — довърши Елена. — Е, истина е. Не виждам как ще се измъкна от това.

— Но какво си направила? — попита Бони трескаво.

— Държи се като идиотка. Позволява на някакво братство от млади вампири да си мислят, че е нещо като магия — обясни Деймън. Лицето му оставаше мрачно.

— Това е малко нечестно, не смяташ ли? — попита Мередит. — Елена ни разказа за първия път. Излиза, че те сами са решили, че е

било театър.

— В такъв случай ние трябваше да ги осветлим, че не е било така. А сега трябва да се придържаме към тази версия — заключи Деймън с равнодушен тон. После добави, сякаш с огромно усилие: — О, добре, може би все пак ще успеем да постигнем това, заради което сме дошли.

— Така разбрахме за цялата история — някакъв идиот тичаше надолу по стълбите и крещеше за амулет с два зелени камъка.

— Само това можахме да измислим — обясни уморено Елена. — Струва си да го направим двамата с Деймън, само и само да намерим другата половина на ключа.

— Не е нужно да го правиш — не отстъпваше Мередит. — Можем просто да си тръгнем.

Бони се втренчи изумено в нея.

— Без лисичия ключ?

Елена поклати глава.

— Вече обсъдихме всичко и единодушно решихме да го направим по този начин. — Огледа се наоколо. — И така, къде са момчетата, които толкова много искаха зрелището?

— Търсят из полето, което е било бална зала — отвърна Бони. — Или са се въоръжили с лопати — голяма част от тях — от бараките на градинарите към имението Блудуед. Ох! Защо ме оципа, Мередит?

— О, Боже, ти *това* щипане ли го наричаш? Според мен беше...

Но Елена вече се отдалечаваше, нетърпелива като Деймън час по-скоро да приключат с това. Поне с половината. Само се надявам той да се сети да се преоблече в коженото яке и черните джинси, помисли си тя. С тази бяла вратовръзка — кръвта...

Няма да позволя да има капчица кръв.

Мисълта беше толкова внезапна, че Елена не разбра откъде се появи. Но в най-съкровеният кътчета на душата си тя си помисли: *той беше достатъчно наказан*. Той трепереше в носилката. Непрекъснато мислеше за доброто на друг. Достатъчно. Стефан не би искал той да бъде повече нараняван.

Тя се огледа и видя една от малките безформени луни на Тъмното измерение да се движи над нея. Този път отдаването ѝ беше яркочервено, като перце, блестящо под враждебната пурпурна светлина. Но тя му се отдаваше невъзвратимо, телом и духом.

Вричането ѝ избликваше от свещения извор на вечната кръв, която бе нейната женственост. И тогава разбра какво трябва да направи.

— Бони, Мередит, вижте: ние сме триумвират. Трябва да се опитаме да споделим всичко това с Деймън.

Нито една от приятелките ѝ не изглеждаше ентусиазирана.

Елена, чиято гордост бе напълно прекършена от мига, в който за пръв път видя Стефан в килията му, коленичи пред тях върху твърдото мраморно стъпало.

— Умолявам ви...

— Елена! Престани! — ахна Мередит.

— Моля те, стани! О, Елена... — Бони беше готова да се разплаче.

И така, именно дребничката, жалостива Бони промени всичко.

— Ще се опитам да науча Мередит как. Но както и да е, поне ще го споделим между нас трите.

Прегръдка. Целувка. Шепот в ягодовата коса.

— Зная какво виждаш в мрака. Ти си най-смелата личност, която познавам.

И след това Елена остави смаяната Бони и с уверена крачка се запъти да събира зрители за собственото си бичуване.

---

[1] Кажете ми (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Добре! (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Ето! (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Търси! (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Извинете, господине (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Говорите ли френски, госпожо (фр.). — Бел.прев. ↑

[7] Малко (фр.). — Бел.прев. ↑

Елена беше завързана за кола на мъченията, като някоя героиня от второразреден филм, на която предстои скоро да я освободят. Разкопаването на ливадата още продължаваше, но все така мудно. Вампирите, заради които се бе озовала в тази ситуация, донесоха пръчка от ясен и позволиха на Деймън да я провери. Самият Деймън никак не бързаше и осигуряваше достатъчно забавления на зяпачите. Чакаше да чуе трополенето на колелата на каретата, което би било знак, че се е върнала. Действаше привидно уверено, но вътрешно се чувстваше натежал като олово.

Никога не съм бил садист, помисли си той. Винаги съм се старал да доставям удоволствие — освен в битките. Но аз трябваше да съм в онази затворническа килия. Нима Елена не го разбира? Сега е моят ред да бъда бичуван.

Беше се преоблякъл в „магическите одеяния“, като се забави толкова дълго, колкото можеше, без да събуди подозрения, че се опитва да отложи представлението. И сега бе заобиколен от шестстотин или осемстотин създания, които чакаха, за да видят как кръвта на Елена ще потече, как гърбът ѝ ще се покрие с рани, а след това като с магическа пръчка ще заздравее.

Добре. Готов съм за шоуто.

Деймън се завърна в тялото си и в настоящето.

Елена преглътна. „Да споделя болката“, бе казала тя — без да има понятие как да го направи. Но ето я сега тук, като жертва, привързана към стълба, втренчила поглед в къщата на Блудуед и очакваща ударите.

Деймън държеше встъпителна реч пред тълпата, дрънкаше безсмислици, но се справяше много добре. Елена не откъсваше поглед от един конкретен прозорец на къщата. Изведнъж осъзна, че Деймън е

млъкнал. Усети докосване на пръчката по гърба си, последвано от телепатичен шепот.

Готова ли си?

Да, мигновено отвърна тя, макар да знаеше, че не е. Сетне мъртвешката тишина бе прорязана от свистене във въздуха.

Умът на Бони блуждаеше. Съзнанието на Мередит течеше като поток. Ударът беше лек, но Елена усети как кръвта ѝ бликна.

Долови смущението на Деймън. Това, което трябваше да бъде като срязване със сабя, беше само плесница. Болезнена, но поносима.

И отново. Триумвиратът си поделеше болката още преди съзнанието на Деймън да я регистрира.

Поддържай триумвирата в действие. Трети удар.

Остават още два. Погледът на Елена се плъзна по къщата. До третия етаж, където Блудуед би трябвало да беснее заради това, в което се бе превърнал приемът ѝ.

Оставаше още един. До нея достигна гласът на един от гостите. *„Онази библиотека. Тя има повече кълба, отколкото повечето обществени библиотеки и — гласът му за миг се снижи — разправят, че там имала всякакви сфери. Забранени. Сецаш се какви.“*

Елена не знаеше, дори не можеше да си представи какво би било забранено тук.

В библиотеката си Блудуед — една самотна фигура — се движеше в ярко осветена огромна сфера, за да намери ново кълбо. Навярно в различните стаи се лееше различна музика. Отвън Елена нищо не чуваше.

Последният удар. Триумвиратът успя да се справи, разпределяйки агонизиращата болка между четирима души. Поне роклята ми вече е достатъчно червена, помисли си Елена.

След това всичко свърши. Бони и Мередит се препираха с една от жените вампири, която искаше да помогне да измият кръвта от гърба на Елена, за да стане чист и гладък, окъпан в златистото сияние на слънцето.

По-добре да ги държим настрана, изпрати Елена замаяно послание към Деймън; някои може да обичат да си гризат ноктите или да си ближат пръстите. Не можем да им позволим да вкусят кръвта ми и да усетят жизнената ѝ сила; не и след като положихме толкова усилия да скрием моята аура.

Въпреки че от всички страни се разнасяха ръкопляскания и въодушевени възгласи, никой от присъстващите не се сети да развърже китките на Елена. Тя остана облегната на стълба, вперила поглед в библиотеката.

И тогава светът замръзна.

Всичко около нея беше музика и движение. Тя оставаше неподвижна точка във въртящата се вселена. Но трябваше да се раздвижи, и то бързо. Дръпна силно въжетата, които разкъсаха плътта ѝ.

— Мередит! Развържи ме! Разрежи бързо тези въжета!

Мередит незабавно се подчини.

Когато се извърна, Елена знаеше какво ще види. Лицето — изуменото лице на Деймън, наполовина негодуващо, наполовина смирено. В този миг това бе добре дошло за нея.

Деймън, трябва да отидем до...

Но тогава бяха погълнати от вълна от протести. Добронамерени почитатели, скептици, вампири, които молеха за „малка глътка“, зяпачи, които искаха да се уверят, че гърбът наистина е топъл и гладък, без никакви белези. Елена усети как по тялото ѝ плъзнаха безброй ръце.

— Махнете се от нея, дяволите да ви вземат! — разнесе се примитивният, дивашки рев на самец, защитаващ самката си. Всички се отдръпнаха от Елена, но само за да се скупчат... много бавно и боязливо... около Деймън.

Добре, помисли си Елена. Сама ще се справя. Мога и сама. Заради Стефан ще се справя.

Проправи си път през тълпата, обсипана от набързо откъснатите цветя от почитателите си, усещайки допира на още повече ръце.

— *Хей, тя наистина няма белези!*

Най-накрая Бони и Мередит ѝ помогнаха да се измъкне. Без тях Елена никога нямаше да успее.

В следващия миг тичаше, летеше към къщата, без дори да си направи труда да използва вратата близо до мястото, където Сейбър бе излял. Знаеше какво има там.

На втория етаж се спря и се огледа смутено, преди да види тънката червена линия на нищото. Нейната кръв! Гледай ти за колко

неща е полезна! Точно в този момент тя очертаваше първото стъклено стъпало, в което се бе спънала преди.

Тогава, сгущена в силните ръце на Деймън, тя не можеше да си представи, че някога ще изкачи тези стълби. Сега насочи цялата си Сила към очите си — и стъпалата пред нея се показаха. Но все още си оставаха ужасяващи. От двете им страни нямаше парапети, а тя бе замаяна от преживяното вълнение, страх и загуба на кръв.

Но си заповяда да продължи нагоре, нагоре и нагоре.

Елена! Обичам те, Елена!

Чу вика, сякаш в момента Стефан бе до нея.

Нагоре, нагоре, нагоре...

Краката я боляха.

Продължавай да вървиш. Без извинения. Ако не можеш да вървиш, продължавай, дори и да куцаш. Ако не можеш да куцаш, пълзи.

Тя наистина пълзеше, когато стигна до върха, до ръба на гнездото на кукумявката Блудуед.

Посрещна я приятна, макар и безцветна девица. Най-последно Елена осъзна какво не бе наред във външността на Блудуед. Не притежаваше жизненост. Всъщност беше едно растение.

— Ще те убия, знаеш го.

Не, беше растение без сърце.

Елена се озърна. От мястото си можеше да вижда навън, макар че пред нея се извисяваше купол от лавици, безброй лавици с кълба, така че всичко изглеждаше странно изкривено.

Тук нямаше пълзящи растения, нито редици със странни, екзотични, тропически цветя. Но тя вече бе в средата на стаята, в гнездото на Блудуед. Самата Блудуед не беше близо до него; намираше се върху механизма, който ѝ позволяваше да достига до различните звездни сфери.

Ключът трябваше да е заровен в това гнездо.

— Не искам да крада от теб — задъхано промълви Елена. Докато изричаше думите, пхна двете си ръце в гнездото. — Онези китсунета изиграха номер и на двете ни. Те откраднаха ключа от мен и го скриха в гнездото ти. Аз просто взимам това, което е мое.

— Ха! Ти — човешка робиня! Варварка! Ти се осмеляваш да скверниш личната ми библиотека! Отвън разкопават красивата ми бална зала, безценните ми цветя. Ти си мислиш, че и този път ще ти се размине, но грешиш! *Този път ще УМРЕШ!*

Това бе съвсем различен глас от онази безизразна, носова интонация, с която я бе посрещнала преди и в която все пак се долавяха девически нотки. Това беше силен, твърд глас...

... глас, който си пасваше с размера на гнездото.

Елена се огледа. Не можеше да проумее нищо от това, което виждаше. Дали онова там беше огромно кожено палто с много екзотична шарка? Или гърбът на препарирано животно?

Създанието в библиотеката се извърна към нея. Или по-скоро главата му се извъртя, докато гърбът му оставаше напълно неподвижен. То завъртя главата си настрани и Елена бе сигурна, че това, което вижда, е лицето. Главата беше по-противна и неописуема, отколкото девойката можеше да си представи. Имаше една вежда, която се спускаше от единия край на челото надолу към носа (или където би трябвало да бъде носът), а след това отново се стрелваше нагоре. Цялата физиономия приличаше на гигантска оформена V-образна вежда, под която се виждаха две огромни жълти очи, които често примигваха. Вместо човешки нос се виждаше голям, хищнически извит черен клюн. Останалата част от лицето бе покрита с пера, най-вече бели, които по краищата, където явно се намираще вратът, се преливаха в сиво. Той също беше в сиво и бяло, а от върха на главата стърчаха две образувания, подобни на остри рога — също като рога на демон, каза си Елена.

Тогава, докато главата все още беше с лице към нея, и тялото се извърна към Елена.

Беше тяло на едра и яка жена, покрито с бели и сивкави пера. Изпод най-долните се подаваха нокти.

— Здравей — проговори съществото със стържещ глас, като клюнът му се отваряше и затваряше. — Аз съм Блудуед и никога не съм позволявала на никого да докосва нищо в библиотеката ми. Аз съм твоята смърт.

Думите: „Не може ли първо да поговорим?“ напиха на устните на Елена. Нямаше намерение да става героиня. Определено не искаше

да си мери силите с Блудуед, докато търси ключа, който трябваше да е някъде тук.

Елена се опитваше да измисли някакво обяснение, докато трескаво претърсваше гнездото, когато Блудуед разпери криле, които изпълниха стаята, и се спусна към нея.

И тогава като блеснала светкавица нещо разцепи пространството помежду им, издавайки дрезгав вик.

Беше Талон. Сейдж сигурно бе дал своите заповеди на сокола, когато бе пуснал птицата.

Кукумявката сякаш се смали малко — за да напада по-добре, реши Елена.

— Моля те, позволи ми да ти обясня. Още не съм го намерила, но в твоето гнездо има нещо, което не ти принадлежи. То е мое — и на Стефан. А китсунетата са го скрили тук в нощта, когато си ги заварила да бягат. Спомняш ли си?

Блудуед остана мълчалива за миг. Когато го стори, пролича, че възприема еднозначно ситуацията.

— Ти дръзна да пристъпиш в личните ми покои. Ти ще умреш — заключи и когато този път връхлетя върху Елена, момичето чу зловещото щракане на клюна ѝ.

Нещо малко и ярко се спусна право към очите на Блудуед. Това отвлече вниманието на огромната кукумявка, която се извърна, за да се разправи с новия натрапник.

Елена се отказа от опитите да се справи сама. Понякога просто се нуждаеш от помощ.

— Талон! — извика тя, макар да не беше сигурна доколко птицата разбира човешката реч. — Опитай се да отвлечеш вниманието ѝ — поне още минута!

И докато двете птици се спускаха, въртяха и надаваха крясъци около нея, Елена продължаваше отчаяно да търси в гнездото, като от време на време се навеждаше, за да се предпази. Но големият черен клюн винаги оставаше прекалено близо. Веднъж клъвна ръката ѝ, но адреналинът на Елена бе достигнал такива висоти, че тя почти не почувства болка. Продължи да търси, без да спира.

Накрая осъзна какво трябваше да направи още в самото начало. Грабна едно кълбо от прозрачната му поставка.

— Талон! — извика тя. — Тук!

Соколът се спусна към нея и се чу звук от пукнато, но пръстите на Елена бяха невредими, а *хоши но тама* бе изчезнала.

Сега вече Блудуед нададе истински писък на гняв. Гигантската кукумявка се стрелна след сокола, но все едно човек се опитваше да улови муха — интелигентна муха.

— Върни ми веднага кълбото! То е безценно! Безценно!

— Ще си го получиш веднага щом намеря това, което търся — заяви Елена, полудяла от ужас и възбудена до крайност от бушуващите хормони. Изкачи се в гнездото и зашари по мраморното му дъно с пръсти.

Соколът два пъти я спаси, като пускаше кълба с трясък на пода всеки път щом Блудуед се насочеше към Елена. И всеки път шумът от поредното разбито кълбо караше кукумявката да забравя за Елена и да подгонва сокола. Тогава Талон просто грабваше друго кълбо и със светкавична скорост се стрелваше пред лицето на кукумявката.

Елена започваше да изпитва кошмарното усещане, че всичко, в което е била уверена само преди час, е било съвсем погрешно.

Беше облегната на единия от стълбовете, крепящи балдахина, и се взираше в библиотеката и девицата, която я обитаваше, а думите бавно изплуваха в главата ѝ.

Стаята със сферите на Блудуед...

Стаята с кълбата на Блудуед...

Стаята със звездните сфери на Блудуед...

... Балната зала на Блудуед.

Два начина да се изговорят едни и същи думи. Две различни стаи.

В мига, в който осъзна това, пръстите ѝ докоснаха метал.

— Талон! Хайде... след мен! — извика Елена и побягна от стаята колкото можеше по-бързо. Това беше стратегически ход. Дали кукумявката няма да се смали дотолкова, че да прелети през вратата, или ще разруши светилището си, за да победи Елена?

Беше добър стратегически ход, но не ѝ помогна много. Кукумявката се смали, за да профучи през вратата, а после отново възстанови гигантските си размери, за да нападне Елена, докато тичаше надолу по стъпалата.

Да, тичаше. С цялата си Сила, насочена към очите ѝ, Елена подскачаше надолу по стъпалата, както Деймън преди това. Нямахше време да се страхува, нито да мисли. Успя само да превърти в пръстите си дребния, твърд предмет с форма на полумесец.

Шиничи и Мисао наистина го бяха скрили в гнездото ѝ.

Сигурно в лехата, до която бе спрял и залаял Сейбър, е имало стълба или нещо от стъкло, което Деймън не е могъл да види. Не — Деймън би трябвало да я види, така че те навярно са донесли собствена стълба.

Затова следата им прекъсваше там. Те се бяха изкачили направо в библиотеката. И са изпотъпкали лехата, ето защо новите цветя не изглеждаха много добре.

Скок... подскок... скок... аз съм огнен дух. Не мога да пропусна стъпало. Аз съм стихийен огън. Скок... Скок... скок.

И тогава Елена се озова на нивото на земята, опитвайки се да не се удари в нея, но беше като заложник на собственото си тяло, което вече скачаше. Падна достатъчно тежко, за да натърти едната си страна, но продължи да стиска здраво в ръка скъпоценния полумесец.

Гигантският клюн се стовари върху стъклото, където тя беше само допреди миг. Ноктите на кукумявката издраха гърба ѝ.

Блудуед все още я преследваше.

Сейдж и групата му от яки млади мъже и жени вампири следваха тичащото куче. Те бяха принудени да се съобразяват с ритъма на Сейбър. За щастие само малцина бяха настроени да влязат в схватка с кучето, което тежеше колкото тях — дори повече от мнозинството скитници и деца, които срещнаха, когато стигнаха до пазара.

Децата се скупчиха около каретата и още повече ги забавиха. Сейдж се възползва от това, за да размени скъпо бижу с кесия, пълна с дребни монети. Докато се движеха, хвърляше монети зад каретата, което им освобождаваше пътя отпред.

Минаха покрай дузина сергии и кръстовища, но кучето не беше обикновена ловджийска хрътка. Притежаваше достатъчно Сила, повече дори от някои вампири. Достатъчно бе да подуши само една-две молекули от ключа, за да не изгуби дирята. Докато всяко друго куче можеше да бъде заблудено от една от стотиците подобни следи от китсуне, през които преминаха, Сейбър провери и отхвърли всяка една от тях като недостатъчно съответстващи по форма или размер.

Но имаше случаи, когато дори Сейбър изглеждаше безпомощен. Стоеше в средата на кръстовище с шест пътя, нехаещ за движението, накуцвайки леко, въртейки се в кръг. Изглежда не можеше да избере верния път.

Нито пък аз бих могъл, приятелю, помисли си Сейдж. Вече бяха стигнали доста далеч, но явно щяха да продължат още по-нататък. Нямаше начин да се издигнат нагоре, нито да копаят в земята... Сейдж се поколеба и огледа пурпурната плетеница от пътища.

И тогава видя нещо.

Точно срещу него, от лявата му страна, имаше парфюмериен магазин. Там навярно се продаваха стотици различни ухания и милиарди молекули бяха изпуснати нарочно във въздуха.

Сейбър беше объркан заради милиардите аромати, нахлули в носа му.

Вампирите в каретата крещяха да продължат напред или да се връщат. Всъщност бяха лишени от истинска стръв за приключения. Просто искаха хубаво шоу и несъмнено имаха много роби, които записваха на видео боя с пръчки, за да могат след това у дома да му се наслаждат на спокойствие.

В този миг проблясък на синьо и златисто накара Сейдж да вземе решение. Пазителя! *Eh, bien...*

— Следвай ме, Сейбър!

Сейбър отпусна глава и опашка, когато Сейдж избра наслуки една от посоките и хукна редом с друг тичащ вампир, за да се измъкнат от оживеното кръстовище и да поемат по друга улица.

Но тогава като по чудо кучето отново навири опашка. Сейдж прецени, че в ноздрите на Сейбър навярно вече не бе останала нито една молекула от миризмата на китсуне...

... но споменът за миризмата... все още бе там.

Сейбър отново беше по следа, с наведена глава и щръкнала опашка, съсредоточил всичката си Сила и ум върху една-единствена цел: да открие друга молекула, която си пасва с триизмерния спомен от молекулата в съзнанието му. Сега, когато не бе заслепен от смущаващата миризма на всички онези различни концентрирани аромати, кучето можеше да мисли по-ясно. Това му помагаше да се промъква из улиците, създавайки суматоха след себе си.

— Ами каретата?

— Забрави за каретата! Само не изпускай от погледа си онзи там с кучето!

Сейдж се стараяше да не изостава от Сейбър. Скоро разбра, че преследването свърши. *Tranquillité*^[1]! — заповяда той мислено на Сейбър. Самият той едва събра сили да прошепне думата. Никога не беше сигурен дали приятелите му, животните, притежават телепатични способности или не, но му харесваше да смята, че са телепати, независимо че се държеше така, сякаш не бяха. *Tranquillité*! — повтори си той.

И така, черното куче с блестящи черни очи и мъжът хукнаха безшумно по стълбите на една порутена сграда. След това, сякаш бе излязъл на приятна разходка в провинцията, Сейбър седна и погледна задъхано към Сейдж с щастлива физиономия. Отвори и затвори уста, безшумно имитирайки излайване.

Сейдж изчака младите вампири да го настигнат, преди да отвори вратата. Не почука, защото искаше да се възползва от елемента на изненадата. Със силата на ковашки чук проби с юмрук дупка във вратата и затърси ключалки, вериги и резета. Не откри нищо такова, но напипа дръжка.

Преди да отвори вратата и да пристъпи в неизвестната опасност, Сейдж се обърна към онези зад него:

— Каквото и да намерим, то принадлежи на господаря Деймън, аз съм негов надзирател и единствено благодарение на уменията на моето куче стигнахме чак дотук.

Спътниците му се съгласиха — някои с одобрително ръмжене, други с безразличие.

— По силата на това аз ще вляза пръв, каквато и опасност да ни очаква. Сейбър! СЕГА!

Те нахлуха в стаята, почти изкъртвайки вратата от пантите.

Елена неволно изкрещя. Блудуед направи това, което Деймън не бе сторил — ноктите ѝ издраха гърба на Елена, покривайки го с кървави бразди.

Но дори след като Елена откри стъклената врата, водеща навън, тя продължаваше да усеща сплотените усилия на другите умове, които ѝ помахаха да се задържи, да се повдигне и да поемат част от болката ѝ.

Бони и Мередит си проправяха път към нея през огромните стъклени отломки. Крещяха на кукумявката, а Талон героично я атакуваше отгоре.

Елена не можеше да издържа повече. Трябваше да види. Трябваше да разбере дали металният предмет, който бе взела от гнездото на Блудуед, не е само някакъв непотребен боклук. Трябваше да го разбере *сега*.

Излъска тънкото парче метал в злощастната си яркочервена рокля и открадна един миг, за да погледне надолу. Видя как пурпурната светлина заискри върху златото и диамантите, върху двете притиснати назад малки уши и двете блестящо зелени очи от александрит.

Копие на първата половината на ключа, но от другата му, огледална част.

Краката на Елена едва не се подкосиха.

Тя държеше втората половина на лисичия ключ.

Тогава бързо вдигна свободната си ръка и пъхна пръсти в малкия джоб, умело закрепен зад диамантената огърлица. Вътре имаше малка кесия, специално ушита от лейди Улма. В нея се намираше първата половина на лисичия ключ, която Елена пъхна там, след като я показа на Сейбър и Талон. Сега, като сложи втората половина на ключа при

първата, тя се стресна, като усети някакво движение в кесията. Двете части на лисичия ключ ставаха — какво, едно цяло?

Черният ключ се блъсна в стената до нея.

Без дори да се замисли, Елена се наведе и се претърколи, за да го избегне. Когато пръстите ѝ се стрелнаха отново, за да се увери, че кесията е здраво завързана, тя с изумление напипа вътре позната форма.

Не е ключ?

Не е ключ!

Светът се завъртя лудешки около Елена. Нищо нямаше значение — нито предметът, нито собственият ѝ живот. Близнаците китсуне ги бяха измамили, бяха направили на глупаци тъпите човеци и вампира, дръзнал да им се противопостави. Двойният лисичи ключ не съществуваше.

Въпреки това надеждата отказваше да умре. Какво обичаше да повтаря Стефан на италиански? *Mai dire mai* — никога не казвай никога. Макар да знаеше какъв риск поема, макар да знаеше, че е глупаво, Елена пхна пръста си в кесията.

Нещо студено се плъзна върху пръста ѝ и остана там.

Тя погледна надолу и за миг остана изумена от гледката. Там, върху пръста ѝ, блестеше златен пръстен с инкрустирани диаманти. Представляваше две абстрактни лисици, извити заедно, обърнати една към друга. Всяка лисица имаше две уши, два чифта зелени очи от александрит и стърчащ нос.

И това беше всичко. Каква полза би имал Стефан от подобна дрънкулка? Тя нямаше нищо общо с двойния ключ, изобразен върху рисунките на светилищата на китсунетата.

Като ценност предметът навярно струваше милиони пъти по-малко от това, което вече бяха похарчили, за да се сдобият с него.

И тогава Елена забеляза нещо.

От очите на едната от лисиците струеше светлина. Ако не се взираше толкова отблизо или ако в момента не се намираще в Бялата валсова бална зала, където всичко се виждаше много по-ярко и наситено, можеше и да не го забележи. Ала докато въртеше ръката си, светлината струеше точно над нея. Сега сияеше от четири очи.

И лъчът бе насочен право в посоката на килията на Стефан.

В сърцето на Елена надеждата възкръсна като Феникс от пепелта и тя мислено се понесе на пътешествие извън лабиринта на стъклената стая, където в този момент се лееше валсът от „Фауст“. Далеч от слънцето, дълбоко в сърцето на града — там се намираше Стефан. И тъкмо натам бе насочена бледозелената светлина, която се излъчваше от очите на лисиците.

Изпълнена с надежда, девойката завъртя пръстена. Светлината изчезна от двата чифта лисичи очи, но когато Елена обърна пръстена така, че втората лисица да се намира на една линия с килията на Стефан, отново се появи.

Тайни сигнали. Колко дълго би могла да притежава подобен пръстен и да не предприеме нищо, ако вече не знаеше къде се намира затворът на Стефан?

Вероятно много повече, отколкото оставаше на любимия ѝ да живее.

Сега трябваше да оцелее достатъчно дълго, за да стигне до него.

---

[1] Спокойно! (фр.). — Бел.прев. ↑

Елена се сля с тълпата, чувствайки се като войник. Не знаеше защо. Може би, защото мислеше за диренето, което бе успяла да приключи успешно, да остане жива и да се завърне с плячка. Навярно защото бе белязана с почетни рани. А може би, защото над нея имаше враг, който все още я преследваше.

Като се замисля за това, каза си Елена, по-добре да изведа тези цивилни по-далеч оттук. Можем да ги държим в сигурна къща — ами, по-скоро в дузина сигурни къщи и...

Какво си мислеше тя? Сигурна къща бе фраза от книгите. Тя не беше отговорна за тези хора — повечето идиоти, които стояха с потекли лиги и гледаха как я бичуват. Но въпреки това, може би все пак трябваше да ги измъкне оттук.

— Блудуед! — изкрещя театрално девойката и посочи към кръжация силует над главата си. — Блудуед е свободна! Тя ми причини това! — Посочи към трите дълбоки рани на гърба си. — Тя ще нападне и вас!

Отначало първите гневни възклицания се отнасяха до факта, че гърбът на Елена отново бе покрит с белези, но тя не беше в настроение за спорове. В момента съществуваше само една личност, с която искаше да говори. *Деймън! Деймън, аз съм! Къде си?* — повика го, като държеше Бони и Мередит близо зад себе си.

Обаче телепатичният трафик беше толкова гъст, че Елена се съмняваше, че той ще я чуе.

Но накрая долови слаб отклик:

Елена?

... Да...

Елена, дръж се за мен. Мисли, че се държиш физически за мен, и аз ще изведа двама ни до различна честота.

Да се държи за един глас? Но Елена си представи, че се държи за Деймън здраво, много здраво, докато физически държеше Бони и Мередит с двете си ръце.

Сега можеш ли да ме чуваш? Този път гласът беше много по-ясен, много по-силен.

Да. Но не мога да те видя.

Но аз те виждам. Идвам към... ВНИМАВАЙ!

Твърде късно. Сетивата на Елена я предупредиха за огромната сянка, която се спусна надолу. Не би могла да отскочи достатъчно бързо, за да избегне щракащия клюн едва ли не с размерите на алигатор.

Но Деймън можеше. Изскочи отнякъде и с плавни движения на ръката подбра нея, Бони и Мередит, подскочи отново, удари се в тревата и се претърколи.

О, Господи! Деймън!

— Някой ранен ли е? — попита той на глас.

— Аз съм добре — отвърна Мередит бързо. Звучеше съвсем спокойна. — Но предполагам, че ти дължа живота си. Благодаря ти.

— Бони? — попита Елена.

Аз съм добре. Наистина.

— Добре съм. Но, Елена, гърбът ти...

За пръв път Деймън имаше възможност да обърне Елена и да види раните на гърба ѝ.

— Аз... ли съм направил това? Но... аз мислех...

— Блудуед го направи — прекъсна го Елена остро и вдигна глава към кръжачия силует високо в тъмноредвеното небе. — Тя едва ме докосна. Но ноктите ѝ са като ножове, като стомана. Трябва да вървим, сега!

Деймън сложи двете си ръце върху раменете ѝ.

— И да се върнем, когато всичко се успокои.

— И никога да не се връщаме! О, Господи, тя идва!

С периферното си зрение Елена видя нещо, което за миг стана голямо колкото бейзболна топка, в следващата секунда достигна размерите на волейболна и след това доби човешки размери. Всички се разпръснаха, подскачаха, търкаляха се, опитвайки се да се махнат подалеч, с изключение на Деймън, който стискаше Елена и крещеше:

— Това е моята робиня! Ако имаш някакъв спор с нея, първо трябва да се обърнеш към мен!

— А пък аз съм Блудуед, създадена от боговете, осъдена всяка нощ да се превръщам в убийца. Първо ще убия теб, а след това ще

изям нея — крадлата! — извика Блудуед с новия си хриплив глас. — Ще я погълна само на две хапки.

Деймън, трябва да ти кажа нещо!

— Аз ще се бия с теб, но моята робиня няма нищо общо с това!

— Първа хапка, ето ме, идвам!

Деймън, трябва да вървим!

Вик на животинска болка и бяс.

Деймън стоеше леко приведен с голямо парче стъкло в ръка, което държеше като меч. Големи капки кръв капеха от мястото, където той — о, Боже! — възкликна мислено Елена — *той го бе забол в едно от очите на Блудуед!*

— ВСИЧКИ ЩЕ УМРЕТЕ! ВСИЧКИ!

Блудуед се стрелна към случайно избран вампир, застанал точно под нея, и Елена изкрещя едновременно с вампира. Черният клюн го улови за единия крак и го повдигна.

Но Деймън се затича напред, скочи и размаха стъклото. С яростен кръсък Блудуед отново се издигна в небето.

Сега всички разбраха опасността. Двама други вампири се спуснаха, за да вземат своя събрат от Деймън, а Елена беше благодарна, че тя и приятелите ѝ не са отговорни за друг живот. И без това ѝ се бе насъбрало твърде много.

Деймън, аз тръгвам сега. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен. Ключът е в мен.

Без излишен драматизъм Елена изпрати думите на честота, на която двамата бяха почти сами. Нямаше сили за още трагедии. Не искаше нищо друго, освен да стигне до Стефан.

Знаеше, че този път Деймън я чу.

Отначало тя си помисли, че Деймън умира. Онази Блудуед по някакъв начин се бе върнала и бе пронизала тялото му с копие от светлина. Сетне осъзна, че това, което изпитва, е възторг. Две малки детски ръце се протегнаха през светлината и се вкопчиха в нея, позволявайки ѝ да освободи слабото, дрипаво, но смеещо се дете.

Няма никакви вериги, помисли си замаяно тя. Детето дори не носеше робски гривни.

— Моят брат! — каза ѝ то. — Моят малък брат ще живее!

— Е, това е чудесно — промълви Елена с треперещ глас.

— Той ще живее! — Веждите му се смръщиха в тънка линия. — Ако побързаш! И се погрижи добре за него! И...

Елена притисна нежно два пръста до устните му.

— Не бива да се тревожиш за тези неща. Трябва само да си щастлив.

Малкото момче се засмя.

— Ще бъда! Щастлив съм!

— Елена!

Елена излезе от — ами, предполагаше, че беше нещо като замайване, макар че беше по-истинско от много други неща, които бе преживяла напоследък.

— Елена! — Деймън отчаяно се опитваше да овладее вълнението си. — *Покажи ми ключа!*

Бавно, величествено Елена вдигна ръка.

Раменете на Деймън се напрягнаха за миг, но бързо се отпуснаха.

— Това е пръстен — унило рече. Бавният ѝ, величествен жест явно не го бе впечатлил.

— Отначало и аз така си помислих. Но това е ключ. Не те питам, нито се опитвам да те убедя, а ти го съобщавам. Това е ключът. Светлината му сочи към Стефан.

— Каква светлина?

— Ще ти покажа по-късно. Бони! Мередит! Тръгваме.

— **НЯМА ДА ТРЪГНЕТЕ БЕЗ МОЕ ПОЗВОЛЕНИЕ!**

— *Внимавай!* — изкрещя Бони.

Кукумявката отново връхлетя. И отново в последната секунда Деймън сграбчи трите момичета и отскочи. Клюнът на огромната птица не удари тревата, нито счупените стъкла, а мраморните стъпала. Те се пропукаха. Последва вик на болка, сетне още един, докато Деймън — пъргав като танцьор — замахна към здравето око на кукумявката. Стъкленото острие се заби точно над него. Окото се наля с кръв.

Елена повече не можеше да издържа. Откакто започнаха това пътуване с Деймън и Мат, тя беше като стъклена, пълна с гняв. Капка по капка, с всяко ново избухване този гняв все повече се насъбираше. Сега заплашваше да прелее.

Но тогава... какво щеше да се случи?

Не искаше да знае. Страхуваше се, че няма да го преживее.

Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че точно в този момент не можеше да гледа още болка, кръв и страдания. Деймън искрено се наслаждаваше на схватката. Добре. Нека продължи. Тя щеше да отиде при Стефан дори ако се наложи да извърви целия път пеша.

Мередит и Бони бяха притихнали. Познаваха настроението на Елена. Тя беше твърдо решена да действа, а нито една от двете не искаше да остане тук.

Точно в този момент се разнесе трополене, каретата приближи и спря в подножието на мраморните стълби.

Сейдж, който очевидно познаваше донякъде човешката природа, демонската природа, природата на вампирите и на всякакъв вид зверове, изскочи от каретата с два извадени меча. След това подсвирна. В този миг една малка сянка се спусна от небето към него.

Накрая, бавно протягайки всеки крак като тигър, излезе Сейбър, който оголи уста, разкривайки два реда забележителни зъби.

Елена се хвърли към каретата. Погледът ѝ срещна този на Сейдж. *Помогни ми, помоли отчаяно. А очите му ѝ отговориха също толкова недвусмислено: Не се страхувай.*

Елена протегна слепешком двете си ръце зад гърба. Една малка ръка с фини кости, леко трепереща, се плъзна в едната ѝ ръка. Една слаба, хладна ръка, твърда като на момче, но с издължени пръсти, сграбчи другата.

Тук нямаше на кого да се довери. Нямаше на кого да каже сбогом или да остави прощално съобщение. Елена се качи в каретата. Настани се на задната седалка, в най-отдалечения ъгъл, за да направи място на идващите хора и животни.

И те наистина нахълтаха, нахлуха като лавина. Елена издърпа Бони със себе си, а Мередит ги последва. Сейбър, само с три леки подскока, се озова на обичайното си място.

Сейдж не се поколеба нито за миг. С Талон, вкопчен в лявата му китка, в каретата оставаше достатъчно място за последния скок на Деймън — който не закъсна. Огромният клюн на Блудуед, пропукал и начупен, с капеща от него черна течност, удари подножието на мраморната стълба, където Деймън стоеше допреди малко.

— Посоки! — изкрещя Сейдж, но само след като конете препуснаха в галоп — нанякъде, където и да е, само да е по-далеч.

— О, моля те, не й позволявай да нарани конете! — ахна Бони.

— О, моля те, не й позволявай да пробие този покрив, все едно е от картон! — присъедини се Мередит, която запазваше сарказма си дори и когато животът ѝ бе застрашен.

— Сега накъде, *s'il vous plaît*^[1]? — изрева Сейдж.

— Към затвора, разбира се — задъхано отвърна Елена. Имаше чувството, сякаш цяла вечност не си бе поемала достатъчно въздух.

— Затворът? — Деймън изглеждаше разсеян. — Да! Затворът! Сейдж, какво е това? — попита в следващия миг, когато извади нещо, приличащо на калъфка за възглавница, пълна с билиардни топки.

— Плячка. Голяма печалба. Трофеи. *Аванта!* — Докато конете се завъртяха в новата посока, тонът на Сейдж ставаше все по-весел. — Огледай краката си!

— Още калъфки...?

— Не бях подготвен за големия улов тази нощ. Но въпреки това нещата се уредиха!

Елена вече опипваше една от калъфките. Тя, разбира се, беше пълна с прозрачни, блестящи *хоши но тама*. Звездни сфери. Спомени. Без...

Безполезни?

— Безценни... въпреки че, разбира се, ние не знаем какво представляват. — Гласът на Сейдж леко се промени. Елена си спомни предупреждението за „забранените сфери“. Какво, в името на жълтото слънце, биха могли да забраняват те тук?

Бони първо взе едно кълбо и го притисна към слепоочието си. Направи го бързо, със стрелкащо се движение като птичка, така че Елена не успя да я спре.

— Какво е това? — ахна Елена, опитвайки се да издърпа кълбото от ръката ѝ.

— Това е... поезия. Поезия, която не разбирам — отвърна Бони троснато.

Мередит също бе взела едно искрящо кълбо. Елена се протегна към нея, но отново закъсня.

Мередит за миг остана като в транс, сетне се намръщи и остави сферата.

— Какво? — настоя Елена.

Приятелката ѝ поклати глава. Лицето ѝ бе добило изражение на деликатна погнуса.

— Какво? — почти изкрещя Елена. Мередит остави звездната сфера в краката ѝ и Елена я взе. Притисна я към слепоочието си и тутакси се оказа облечена в черна кожа от главата до петите. Пред нея се извисяваха двама груби, набити мъже, но без много мускули по тях. Можеше добре да вижда цялото им телосложение, защото бяха чисто голи, с изключение на дрипите, които носеха подобни скитници. Но не бяха скитници — изглеждаха добре охранени и тлъсти.

— Ние прегрешихме — заговори единият с престорено раболепен тон. — Прости ни, о, господарю!

Елена вдигна ръка, за да свали сферата от слепоочието си (те се прилепваха с лекота, ако малко ги натиснеш) и каза:

— Защо не използват пространството за нещо друго?

Нещо друго изведнъж се появи около нея. Момиче, облечено бедно, но не в дрехи от зебло. Изглеждаше ужасено. Елена се запита дали някой не я контролираше.

Момичето беше Елена.

Молятенемупозволявайдаседобередоменмолятенемупозволявайдаседобередомен...

Да не позволя на какво да се добере до теб? — попита Елена, но беше все едно да гледа герой от филм или роман, докато влиза в самотна къща сред грохота на вилнееща буря, а музиката ставаше все по-зловеща. Елена, която вървеше, скована от страх, не можеше да чуе Елена, която задаваше практични въпроси.

Не мисля, че искам да разбера как ще свърши всичко това, реши тя. Върна звездната сфера обратно в краката на Мередит.

— Имаме ли три торби?

— Да, господарке, да, господарке; три пълни торби.

О! Нещата май не вървяха на добре. Елена отвори отново уста, когато Деймън тихо добави:

— И още една празна торба.

— Наистина ли имаме? Тогава нека се опитаме да разделим тези сфери. Всички забранени — в една торба. Странните неща, като поезията, която харесва Бони — в друга торба. Всички новини от

Стефан — или от нас — в трета. Хубавите неща, като летните дни — в четвърта — предложи Елена.

— Мисля, че си прекалено оптимистична — намеси се Сейдж. — Да очакваш толкова скоро да намерим кълбо, свързано със Стефан...

— Млъкнете всички! — извика Бони ядосано. — Та нали тъкмо Шиничи и Деймън са причината Стефан да се озове в тази ситуация.

Сейдж се вцепени, сякаш го беше поразил гръм от ясно небе, сетне се ухили.

— Все едно дърпаме дявола за опашката — промърмори. Елена му се усмихна и стисна ръката му, преди да вземе друга сфера.

— Тази ми прилича на позволена. Не я разбирам. Сигурно я е взел някой роб, защото виждам и двамата. — Елена усети как лицевите ѝ мускули се сковаха от омраза — дори и да беше нещо като сън — при вида на Шиничи, китсунето, което беше причинило толкова много злини. Косата му беше черна, с изключение на неравните червени краища, които приличаха на потопени в гореща червена лава.

И разбира се, Мисао. Сестрата на Шиничи — предполагаемата. Тази звездна сфера сигурно е била направена от роб, защото Елена виждаше близнаците и един мъж, приличащ на адвокат.

Мисао, помисли си Елена. Фина, почтителна, престорено скромна... демонична. Косата ѝ беше също като на Шиничи, но вързана на конска опашка. Демоничното в нея се виждаше, когато вдигнеше очи. Те бяха искрящи, златисти, смеещи се очи, също като тези на брат ѝ; очи, в които никога не се четеше съжаление — с изключение на случаите, когато отмъщението не беше достатъчно. Те не се чувстваха отговорни за нищо. За тях болката и страданието бяха забавни.

И тогава се случи нещо странно. Всички три фигури в стаята внезапно се извъртяха и погледнаха право в нея. Право в този, който бе направил сферата, поправи се Елена, но все пак беше смуцаващо.

Обаче стана още по-смуцаващо, когато тръгнаха към нея. *Коя съм аз?* — запита се Елена, почти полудяла от тревога. После опита нещо, което никога дотогава не бе правила, нито бе виждала или чувала да се прави. Внимателно разпростря Силата си вътре в света, заключен в кълбото. Тя беше нещо като адвокатска секретарка. Тя/той водеше бележки, когато се сключваха важни сделки.

На секретарката в момента определено не ѝ допаднаше как се развиваха събитията. Дватама клиенти и шефът се нахвърлиха върху служителя така, както никога досега.

Елена излезе от обвивката на служителя и остави сферата настрана. Потръпна, сякаш се бе потопила в леденостудена вода.

После покривът се строши.

Блудуед.

Макар и с повреден клюн, огромната кукумявка отчупи доста голямо парче от покрива на каретата.

Всички закрепяха като полудели. Сейбър и Деймън успяха да наранят нападателята. Сейбър се изправи на задните си лапи и се хвърли право към краката на Блудуед. Разкъса единия, преди да падне по гръб в каретата, като едва не изпадна навън. Елена, Бони и Мередит сграбчиха огромното тяло на кучето и го издърпаха обратно на задната седалка.

— Махнете го от мен! Избутайте го на мястото му — простена Бони и се взря в прекрасната си сребриста рокля там, където Сейбър бе разкъсал ефирния плат, оставяйки червени следи от лапите си.

— Е — промърмори Мередит, — следващия път ще си поискаме рокли от стомана. Но искрено се надявам да няма следващ път!

Елена отчаяно се помоли приятелката ѝ да се окаже права. Блудуед сега се спускаше от по-нисък ъгъл, несъмнено с надеждата да откъсне няколко глави.

— Вземете сферите! Хвърляйте ги към нея, щом приближи — нареди Елена. Надяваше се, че гледката на звездните сфери — манията на Блудуед — ще я възпре.

— Не хавете напразно звездните сфери! — изкрещя в същия миг Сейдж. — Хвърляйте всичко друго, но не и тях. А и освен това вече почти стигнахме. Завий рязко наляво, а след това направо.

Думите му вдъхнаха на Елена нова надежда. *Ключът е у мен*, помисли си. Пръстенът е ключът. Сега трябва само да стигна до Стефан и да отведе всички ни до вратата с ключалката за ключа. Вече съм почти у дома.

Следващият бръснещ полет на Блудуед беше още по-ниско. Кукумявката, ослепяла с едното око, а другото — кървясало, с притъпено от засъхналата ѝ кръв обоняние, се опитваше да удари силно каретата, за да я прекатури.

Ако успее, всички ще сме мъртви, помисли си Елена. А тези, които оживеят, ще се гърчат като червеи по земята и зловещото създание ще ги изкълве един по един.

— НАВЕДЕТЕ СЕ! — изкрещя Елена думата едновременно на глас и телепатично.

Тогава нещо като самолет прелетя толкова близо до нея, че тя усети как огромните нокти отскубват кичури от косата ѝ.

Чу вик на болка от предната седалка, но не вдигна глава, за да види какво беше. И по-добре, защото, когато каретата спря рязко, летящата, пищяща птица на смъртта ги връхлетя с нова сила. Сега Елена се нуждаеше от всичките си умения, за да избегне това чудовище, което се спускаше все по-ниско.

— Каретата, свършено е с нея! Скачайте долу! Бягайте! — прогърмя гласът на Сейдж.

— Конете! — изкрещя Елена.

— И те са свършени! Махайте се оттук, дяволите да ви вземат!

Елена никога досега не бе чувала Сейдж да ругае, но не каза нищо.

Не разбра как двете с Мередит се измъкнаха, препъвайки се една в друга, опитвайки се да си помогнат, но само си пречеха. Бони вече беше отвън, благодарение на удара на каретата в един стълб, след което момичето бе изхвъркнало от нея. За щастие бе паднала върху поляна с грозни, но избуяли червени детелини и не пострада сериозно.

— Ах, гривната ми! Не, ето я — извика Бони и сграбчи нещо, което блестеше сред детелините. Хвърли предпазлив поглед към пурпурната светлина. — Сега какво ще правим?

— Ще тичаме! — разнесе се гласът на Деймън. Появи се иззад рухналата карета, където всички бяха изпопадали на куп. По устата му, както и върху доскоро безупречно бялата връзка, имаше кръв. Това напомни на Елена за онези хора, които пиеха кравешка кръв като мляко, за да се хранят. Но Деймън пиеше човешка кръв. Той никога не би паднал толкова низко, че да пие конска кръв...

Конете все още са тук, както и Блудуед, прозвуча груб глас в главата ѝ. Щеше да си поиграе с тях; щяха да страдат. Така беше по-бързо. Беше... прищявка.

Елена се протегна към ръцете му.

— Деймън! Съжалявам!

— МАХАЙТЕ СЕ ОТТУК! — изрева Сейдж.

— Трябва да стигнем до Стефан — заяви Елена и сграбчи Бони с другата си ръка. — Моля те, помогни ми да го намерим. Не виждам добре пръстена. — Беше сигурна, че Мередит ще успее сама да стигне до Ши но Ши.

И тогава настана кошмар. Бони мятеше диво ръце и цялата се тресеше. Като капак ужасът отново ги връхлетя отгоре, за да се стовари почти пред тях. Сред облак прах се разхвърчаха дървени отломки и строшени каменни плочи от пътя. Елена не бе запозната с природата на всички кукумявки, но Блудуед се спусна рязко надолу към пляквата си, сетне разтвори криле и ги отпусна в последния момент. Тишината бе едно от най-зловещите неща, характерни за гигантската кукумявка. Не се чуваше плясък на криле, за да ги предупреди за местонахождението ѝ. Нещо в перата ѝ заглушаваше звука, така че те нямаха представа кога ще ги връхлети за пореден път.

Накрая всички трябваше да пълзят колкото се може по-бързо през най-различни боклуци, като държаха парчета дърво, стъкло и всякакви остри предмети над главите си, докато Блудуед ги атакуваше.

И през цялото време Елена се опитваше да използва Силата си. Не беше същата Сила, с която бе свикнала досега, но усещаше името ѝ да се оформя върху устните ѝ. Това, което не можеше да усети, не можеше да намери, беше връзката между думите и Силата.

Аз съм една безполезна героиня, помисли си девойката. Наистина съм жалка. Трябваше да дадат тези Сили на някой друг, който вече знае как да ги контролира. О, не, трябваше да ги дадат на някой заедно с указанията как да ги използва. Или — не...

— Елена! — Право към нея летеше някакъв боклук, но тя някак си съумя да отскочи наляво и да го избегне. В следващия миг беше на земята и гледаше към Деймън, който я закриляше с тялото си.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— Хайде!

— Съжалявам — отрони девойката и вдигна дясната си ръка с пръстена, за да го вземе той.

После се сви, едва сдържайки напиралците в очите ѝ сълзи. Точно над главата си чу крилете на Блудуед.

---

[1] Моля (фр.). — Бел.прев. ↑

Мат и госпожа Флауърс бяха в бункера — допълнителната постройка на гърба на къщата, изградена от чичото на госпожа Флауърс, където той се е занимавал с дърводелство и другите си хобита. Помещението беше още по-запуснато от останалата къща, тъй като госпожа Флауърс го използваше за склад на разни вещи, които не знаеше къде другаде да сложи — като сгъваемото легло на братовчеда Джо и стария изтърбушен диван, който вече не пасваше на сегашните мебели.

Сега, през нощта, там беше тяхното царство. Нито едно дете или възрастен от Фелс Чърч никога не е бил канен вътре. Всъщност, с изключение на госпожа Флауърс, Стефан — който ѝ бе помогнал да премести тежката мебел тук — и сега Мат, никой друг не бе стъпвал вътре, поне доколкото си спомняше самата собственичка.

Мат разчиташе на това. Той бавно, но внимателно бе изчел материалите от проучването на Мередит, а един конкретен откъс от тях означаваше много за него и госпожа Флауърс. Този откъс бе причината двамата да спят спокойно през нощта, когато се разнасяха гласовете.

Смята се, че китсунетата са нещо като братовчеди на западните вампири. Прелъстяват мъже (тъй като лисичите духове добиват женски форми) и се хранят директно от тяхното чи или жизнената енергия, без да пият кръв. Подчиняват се на правила, подобни на тези на вампирите. Например, не могат да влизат в човешки дом без покана...

И, о, гласовете...

Сега Мат беше изключително доволен, че бе последвал съвета на Бони и Мередит и преди да се прибере у дома, първо бе отишъл при госпожа Флауърс. Момичетата го бяха убедили, че само ще застраши родителите си, ако се изправи срещу тълпата, която искаше да го линчува, готова да го убие заради предполагаемото изнасилване на Каролайн. Изглежда Каролайн почти веднага бе разбрала, че той е в

пансиона, но не бе довела преследвачите със себе си. Мат смяташе, че не го е направила, защото е решила, че би било безполезно.

Нямаше представа какво би могло да се случи, ако гласовете принадлежаха на някогашните му приятели, поканени в къщата му, докато си е бил у дома.

Тази нощ...

— Хайде, Мат — прозвуча гласът на Каролайн, ленив, бавен и съблазнително мъркащ. Звучеше, сякаш е легнала на пода и говори в процепа под вратата. — Не бъди такъв досадник. Знаеш, че рано или късно ще се наложи да излезеш.

— Позволи ми да говоря с майка си.

— Не мога, Мат. Казах ти и преди, че в момента тя се обучава.

— За да бъде като теб?

— Нужна е доста работа, за да стане като мен, Мат. — Внезапно Каролайн изостави флиртаджийския тон.

— Обзалагам се — промърмори Мат и додаде: — Ти нарани семейството ми и ще съжаляваш повече, отколкото можеш да си представиш.

— О, Мат! Я се стегни! Никой никого няма да нарани.

Мат отвори бавно двете си ръце и погледна към това, което стискаше между тях. Старият револвер на Мередит, зареден с куршуми, благословени от Обаасан.

— Кое е бащиното име на Елена? — попита тихо, макар че от задния двор на госпожа Флауърс се разнасяше танцова музика.

— Мат, за какво говориш? Да не би да правиш родословно дърво?

— Зададох ти най-обикновен въпрос, Каро. Двете с Елена сте приятелки почти от пеленачета, нали? Така че кое е бащиното ѝ име?

Дочу се някакво шумолене. Когато най-после Каролайн отговори, той съвсем ясно чу как някой ѝ подсказва шепнешком, малко преди да изрече думите, както толкова отдавна бе чул и Стефан.

— Ако искаш само да си играеш игрички, Матю Хъникът, тогава ще си намеря някой друг, с когото да разговарям.

Мат чу как Каролайн се отдалечи с гневно сумтене.

Но самият той бе обзет от въодушевление. Беше си устроил истинско пиршество — изяде цял пакет бисквити и изпи половин чаша от домашно приготвения ябълков сок на госпожа Флауърс. Не знаеха

кога можеше да им се наложи да останат заключени тук за по-дълго време с малкото продукти, с които разполагаха. Затова, когато излизаше от бункера, Мат се запасяваше с всичко, което би им било от полза. Запалка за барбекю и флакон с лак за коса, за да запалят огъня. Бурканчета с вкусните консерви на госпожа Флауърс. Пръстени с лапис лазули, в случай че стане най-лошото и те се превърнат във вампири.

На дивана госпожа Флауърс се обърна в съня си.

— Кой беше, Мат, скъпи? — попита тя.

— Никой, госпожо Флауърс. Най-добре заспивайте.

— *Разбирам* — промълви госпожа Флауърс с любезния си глас на възпитана стара дама. — Е, ако този никой дойде отново, можеш да попиташ за първото име на майка й.

— *Разбирам* — изрече Мат, сполучливо имитирайки гласа й, и двамата се засмяха. Но на гърлото му бе заседнала буца. Освен това отдавна познаваше госпожа Форбс. И беше изплашен, дяволски изплашен, че всъщност щеше да говори с Шиничи.

В такъв случай щяха здравата да загазят.

— Загазихме! — извика Сейдж.

— Елена! — изкрещя Мередит.

— О, Господи! — изпищя Бони.

В следващия миг Елена беше отхвърлена настрани и нещо се стовари отгоре й. Като в просъница чу вик. Но беше различен от останалите. Беше задавен вик на неподправена болка, когато клонът на Блудуед се заби глухо в нечия плът. Моят, помисли си Елена. Но не чувстваше болка.

Не... съм аз!

Над нея някой се изкашля.

— Елена, върви, моите защити... няма да издържат...

— Деймън! Няма да те оставя!

Боли...

Телепатичният шепот бе едва доловим. Елена знаеше, че Деймън не вярва, че го е чула. Но направляваше Силата си все по-бързо и по-бързо, вече не й пукаше дали някой ще я види. Беше загрижена само за тези, които обичаше и искаше да спаси.

Ще намеря начин, каза на Деймън. Ще те нося. На гръб.

Той се засмя и Елена се изпълни с надежда, че той не умира. Сега ѝ се искаше да бе взела доктор Мегар заедно с тях в каретата, за да използват лечебните му сили...

... и после какво? Да го оставят на милостта на Блудуед? Той искаше да построи болница тук, в този свят. Искаше да помага на децата, които със сигурност не заслужават всички злини, които видях да ги сполетяват...

Тя пропъди нахлулите мисли. Сега не беше време за философски разсъждения за лекарите и техните задължения.

Сега трябваше да бягат.

Протегна се зад гърба си и напипа две ръце. Едната беше хлъзгава от кръв, затова тя се протегна още по-нататък. Мислено благодари на майка си за всички уроци по балет и йога, на които я бе водила, и я сграбчи за ръкава. После притисна гърба си към нея и дръпна.

За своя изненада изтегли Деймън. Опитва се да го придърпа по-нататък върху гърба си, но не се получи. После дори успя да направи една олюляваща се стъпка и още една...

И тогава Сейдж вдигна и двамата и влязоха във фоайето на сградата на Ши но Ши.

— Всички излизайте! Излизайте! Блудуед е по петите ни и ще убие всеки, попаднал на пътя ѝ! — изкрещя Елена. Това бе най-странното нещо. Нямаше намерение да крещи. Не беше формулирала думите, освен може би в най-затънтеното кътче на подсъзнанието си. Но тя ги изкрещя във фоайето, вече обхванато от суматоха, и чу вика, подет от останалите.

Ала не очакваше, че те ще побягнат не навън към улицата, а надолу към килиите. Разбира се, би трябвало да се досети, но не го бе сторила. И тогава осъзна, че тя, Сейдж и Деймън се спускат надолу, надолу по същия път, по който бяха минали снощи...

Но това ли наистина беше верният път? Елена притисна едната си ръка върху другата. Съдейки по лисичата светлина, трябваше да се насочат надясно.

— КАКВИ СА ТЕЗИ КИЛИИ ОТ ДЯСНАТА НИ СТРАНА? КАК ЩЕ СТИГНЕМ ТАМ? — изкрещя тя към младия вампир до нея.

— Това са изолаторът и килиите за душевноболни — изкрещя в отговор вампирът. — Не отивай натам.

— Трябва да отида! Необходим ли е ключ?

— Да, но...

— Имаш ли ключ?

— Да, но...

— Дай ми го веднага!

— Не мога да направя това — проплака вампирът по начин, който ѝ напомни хленченето на Бони в най-тежките мигове.

— Добре. Сейдж!

— *Madame?*

— Върни обратно Талон, за да избоде очите на този тип. Не иска да ми даде ключа за килията на Стефан!

— Считайте го за свършено, *madame!*

— П-почакай! Про-промених решението си. Ето ключа! — Вампирът зарови във връзката с ключове и ѝ подаде един.

Приличаше на останалите ключове. Твърде много, обади се подозрителен глас в главата на Елена.

— Сейдж!

— *Madame!*

— Можеш ли да ме изчакаш, докато аз мина със Сейбър? Искам той да откъсне знаеш-какво-от-този-тип, ако ме е излъгал.

— Разбира се, *madame!*

— П-п-почакай — заекна вампирът. Беше ясно, че е напълно ужасен. — Може... може да съм ти дал погрешен ключ... заради тази... тази светлина...

— Дай ми правилния ключ и ми кажи всичко, което трябва да знам, иначе ще заповядам на кучето да се върне и да те убие — закани се Елена и в този момент наистина го мислеше.

— Е-ето. — Този път ключът не приличаше на обикновен ключ. Беше кръгъл, леко издут, с отвор в средата. Като поничка, предназначена за някой полицаи, подсказа вътрешният ѝ глас и Елена се засмя истерично.

Млъквай, заповяда му тя.

— Сейдж!

— *Madame?*

— Вижда ли Талон този, когото държа за косата? — Надигна се на пръсти и хвана кичур от косата на вампира.

— Но разбира се, *madame!*

— А може ли да го запомни? Ако не намеря Стефан, искам птицата да го покаже на Сейбър, за да може кучето да го проследи.

— Ъ... а... разбрах, *Madame!*

Една ръка, с капеща от китката ѝ кръв, повдигна високо сокола и в същото време откъм покрива се разнесе силен трясък.

Сега вампирът хлипаше почти неудържимо.

— Завий н-надясно и след това пак н-надясно. Пъхни к-ключа в прореза на в-височината на главата, за да влезеш в коридора. Там може да има пазач. Но... ако... ако нямаш ключ за килията, която ти трябва... съжалявам, но...

— Имам! Имам ключ за килията и зная какво да правя след това! Благодаря ти, благодаря ти, че беше толкова мил и полезен.

Елена пусна косата на вампира.

„*Сейдж! Деймън! Бони! Оглеждайте се надясно за заключен коридор. Внимавайте да не го подминете. Сейдж, придържай Бони и заповядай на Сейбър да лае като побеснял. Бони, следвай Мередит и вървете пред момчетата. Коридорът води към Стефан!*“

Елена не знаеше доколко приятелите ѝ чуха това съобщение, изпратено и на глас, и телепатично. Но отпред чу звук, който на нея ѝ звучеше като ангелски хор.

Сейбър лаеше лудо.

Елена никога не би могла да се спре сама. Озова се сред бушуваща река от хора, която я понесе право покрай бариерата от четирима души, един сокол и побесняло наглед куче.

Но преди да изчезне във водовъртежа от тела, осем ръце се протегнаха към нея — и озъбената, лаеща муцуна подскочи пред момичето, за да раздели тълпата. Продължи да се носи: удряха я, бутеха, люшкаха, сграбчваха я и тя сграбчваше, докато накрая я изтикаха по целия път до правилната стена.

Но Сейдж се взря отчаяно в стената.

— *Madame*, той ви е излъгал! Тук няма ключалка.

Гърлото ѝ пресъхна. Елена понечи да изкрещи:

— Сейбър! Върни се и намери вампира.

Но тогава точно под нея прозвуча гласът на Бони.

— Разбира се, че има, но е кръгла.

И Елена си спомни.

По-малки пазачи. Като тролове или маймуни. Високи колкото Бони.

— Бони, вземи това! Пъхни го в отвора. Внимателно! Това е единственият ключ, който имаме.

Сейдж тутакси заповяда на Сейбър да застане и да лае в тунела пред Бони, за да не я бутат паникьосаните демони и вампири.

Внимателно, тържествено Бони взе големия ключ, огледа го, наклони глава, повъртя го в ръце — и го постави върху стената.

— Нищо не става!

— Опитай се да го завъртиш или да го бутнеш...

Щрак.

Вратата бавно се отвори.

Елена и групичката ѝ направо изпопадаха в коридора, а Сейбър стоеше между тях и тълпата от тропаци, лаещи, зъбеци се и подскачащи вампири и демони.

Елена лежеше на пода, преплела крака с незнайно кой, склучила ръка около пръстена си.

Очите на лисицата блестяха право напред и леко надясно.

Озаряваха с блясъка си килията отпред.

— Стефан! — извика Елена. Знаеше, че звучи като полудяла.

Нямаше отговор.

Тя тичаше. Следваше светлината.

— Стефан! Стефан!

Празна килия.

Пожълтяла мумия.

Пирамида от прах.

Някак си подсъзнателно, но наистина очакваше да се сблъска с едно от тези неща. И всяко от тях би я накарало веднага да хукне, за да се бие с Блудуед, макар с голи ръце.

Вместо това, когато девойката стигна до килията отдясно, завари млад мъж, с лице, лишено от надежда. Той повдигна тънката си като пръчка ръка в немощен жест на пълно отхвърляне.

— Те ми казаха истината. Пренесли са те тук уж да помогнеш на затворника. Но вече няма да се поддам на сънища.

— Стефан! — Тя падна на колене. — Трябва ли всеки път да минаваме през това?

— Знаеш ли те колко пъти те пресъздаваха, кучко?

Елена беше шокирана. Повече от шокирана. Ала в следващия миг омразата изчезна от лицето му.

— Поне мога да те видя. Имах... иммах снимка. Но те, разбира се, ми я взеха. Скъсаха я, при това много бавно, като на всичкото отгоре ме принудиха да гледам разкъсването ѝ. Понякога ме караха аз да я късам. Ако откажех, те...

— О, *скъпи!* Стефан, *скъпи!* *Погледни ме.* Вслушай се в звуците в затвора. Блудуед го разрушава. Защото откраднах от гнездото ѝ другата половина на ключа. Стефан, аз не съм сън. Не виждаш ли? Те някога показали ли са ти това? — Протегна ръката си, върху чийто пръст блестеше двойният лисичи пръстен. — Сега — сега — къде да го сложа?

— Ти си топла! Решетките са студени — промълви Стефан и сграбчи ръката ѝ. Сякаш рецитираше детски стихчета.

— Виждаш ли! — извика Елена триумфално. Нямаше нужда да сваля пръстена. Стефан държеше другата ѝ ръка. Ключалката беше на принципа на пръстен с печат. Притисна го към вдлъбнатината в стената. Когато не се случи нищо, го завъртя надясно. Отново нищо. Завъртя го наляво.

Решетките на килията започнаха бавно да се вдигат към тавана.

В първия миг Елена не можа да повярва на очите си и реши, че халюцинира. После се обърна рязко и погледна към пода. Видя, че решетките вече са поне на половин метър над него.

След това се извърна към Стефан, който отново се бе изправил.

Двамата паднаха отново на колене. Щяха да пълзят като змии, ако бе необходимо — толкова огромна бе нуждата им да се докоснат. Но заради хоризонталната решетка беше невъзможно да се уловят за ръцете, докато тя се вдигаше.

В следващия миг решетките бяха вече над главата на Елена и тя държеше Стефан — *държеше Стефан в прегръдките си!* — ужасена, че пръстите ѝ напипват костите му, но го държеше и никой не можеше да я убеди, че е халюцинация или сън. Ако двамата със Стефан трябваше да умрат, щяха да умрат заедно. Нищо друго нямаше значение, освен да не се разделят никога повече.

Трескаво обсипа с целувки непознатото, костеливо лице. Странно, но нямаше брада, гъста и дълга брада, тъй като вампирите нямаха бради, освен ако не са имали, когато са станали вампири.

После изведнъж килията се изпълни с хора. Добри хора. Те се смееха и плачеха, и ѝ помагаха да направи импровизирана носилка от миризливите одеяла и сламеника на Стефан. Никой не изпищя, когато върху им наскочаха въшки, защото всички знаеха, че Елена ще се обърне и ще му разкъса гърлото като Сейбър. Или по-скоро като Сейбър, но с чувство, нали така все повтаряше госпожа Кортланд — *с чувство*. А за Сейбър беше просто работа.

Сетне изведнъж нещата се объркаха — Елена се взираше в любимото лице на Стефан, стискаше носилката му и тичаше — той беше лек като перце — нагоре по различен коридор от този, по който бе дошла дотук. С рамене и лакти си проправяше път. Очевидно всички същества в Ши но Ши бяха избрали другия коридор, за да

изплуват. Несъмнено от другата страна ги очакваше безопасно убежище.

И дори докато Елена се питаше как може едно лице да е толкова чисто, красиво и съвършено дори когато приличаше почти на оголен череп, не спираше да тича с приведени рамене. Надвеси се над Стефан, а косата ѝ се спусна и ги закри като завеса, така че двамата останаха изолирани от света. Те бяха сами и тя прошепна в ухото му:

— Моля те, трябва да си силен. Моля те, заради мен. Моля те — заради Бони. Моля те — заради Деймън. Моля...

Щеше да продължи да изрежда имената на приятелите си, но и без това вече бе казала достатъчно. След дългото си отшелничество Стефан нямаше сили да се противопостави на каквото и да било. Вдигна рязко глава. Болката, която почувства Елена, беше по-силна от обикновено, защото главата му бе изкривена под непривичен ъгъл, но тя се изпълни с радост, защото той бе улучил вената ѝ и кръвта се стичаше на стабилна струя в устата му.

Сега трябваше да забавят ход, иначе Елена можеше да се препъне и кръвта да обагри лицето му като на някой демон, но продължиха да вървят. Някой друг ги водеше.

Тогава, съвсем внезапно, те спряха. Очите на Елена бяха затворени, а мислите ѝ — изпълнени единствено със Стефан, не би ги отворила за нищо на света. Ала в следващия миг отново се движеха. Елена усети как пространството около нея се разширява и осъзна, че се намират във фойето. Трябваше да бъде сигурна, че всички са наясно с това.

Сега е вляво от нас, изпрати мислено послание до Деймън. Близо е до входа. Има врата с различни символи над нея.

Смятам, че съм запознат с пространствата, изпрати ѝ сухия си, телепатичен отговор Деймън, но дори и той не можеше да скрие две неща от нея. Едното беше, че се радва на възторга ѝ, защото знаеше, че най-вече той е причината за него.

Другото беше съвсем просто. Че ако трябваше да избира между собствения си живот и този на брат си, той щеше да се откаже от своя. Заради Елена, заради собствената си гордост.

Заради Стефан.

Елена не продължи да рови в тайните, които нямаше право да знае. Тя просто ги приемаше, оставяше Стефан да почувства грубата

им енергия, като в същото време се стараяше да няма обратна връзка, която да позволи на Деймън да разбере, че Стефан знаеше.

Ангелски хор звучеше в небесата за нея. Сякаш тялото ѝ бе посипано с листата на розата Черна магия. Усещаше полъха на крилете на гълъбите, пуснати на воля. Тя беше щастлива.

Но не беше в безопасност.

Разбра го, щом влезе във фоайето, но все пак имаха късмет, че Вратата между измеренията беше на мястото си. Блудуед бе разрушила другата страна, която се бе срутила в купчина от дървени отломки. Враждата между Елена и Блудуед може и да бе започнала като разправия между домакиня, която смяташе, че гостенката е нарушила правилата на дома, и гостенка, чието единствено желание бе да избяга, но бе прераснала във война на живот и смърт. Имайки предвид начина, по който реагираха вампирите, върколаците, демоните и другите обитатели тук долу, в Тъмното измерение, тази война бе станала сензация. Пазителите едва смогваха да удържат тълпата извън сградата. Улицата бе осеяна с трупове.

О, Господи, хората! Горките хора, помисли си Елена, когато гледката се изпречи пред очите ѝ. Бог да благослови пазителите, които бяха опразнили това място и заради нея се сражаваха с Блудуед, каза си тя. Очакваше фоайето да е препълнено, когато двамата със Стефан се опитат да го прекосят тичешком. Но се оказа, че са сами.

— Сега отново ни трябва твоят ключ, Елена — прозвуча гласът на Деймън над нея.

Елена нежно отстрани Стефан от гърлото си.

— Само за миг, скъпи. Само за миг.

Когато погледна към вратата, Елена застина смутено. Имаше отвор, но нищо не се случи, когато пъхна пръстена в него и го бутна напред, натисна го и го завъртя наляво и надясно. С крайчеца на окото си видя някаква тъмна сянка над себе си, но не ѝ обърна внимание, решила, че е незначителна, но тя се спусна с писък към нея, като пикиращ бомбардировач, а стоманените нокти се протегнаха към плячката.

Нямаше покрив. Ноктите на Блудуед най-старателно го бяха изтръгнали.

Елена го знаеше.

Защото незнайно как, Елена внезапно видя цялата ситуация, не само своето участие в нея, а сякаш бе някаква друга личност, отделена от тялото си, разбираща много повече неща, отколкото жалката малка Елена Гилбърт.

Пазителите бяха тук, за да предотвратят второстепенните повреди.

Те не можеха, нито щяха да спрат Блудуед.

Елена знаеше и това.

Всички, които тичаха надолу по другия коридор, се държаха като обичайни жертви на кукумявката. Всички се бяха устремили към скривалищата си.

Някак си Елена го знаеше.

Но сега, замъглено, ала все пак достатъчно ясно, Блудуед видя онези, които преследваше от самото начало — крадците, опустошили гнездото ѝ, онзи, който бе извадил едното от огромните ѝ и кръгли далекогледни очи и я бе срязал толкова дълбоко, че другото ѝ око се бе напълнило с кръв.

Елена го чувстваше.

Блудуед знаеше, че те бяха онези, заради които тя си бе счупила клюна. Престъпниците, варварите, онези, които щеше да разкъса на парчета, бавно–бавно, крайник по крайник, редувайки ги един с друг, след като сграбчи с ноктите си петима или шестима от тях. Ще ги наблюдава как, лишени от крайници, се гърчат под нея, безпомощни да избягат.

Елена го усещаше.

Под нея.

Точно сега... те се намираха точно под Блудуед.

Блудуед се стрелна надолу.

— Сейбър! Талон! — изкрещя Сейдж, но Елена знаеше, че този път нищо нямаше да отвлече вниманието на кукумявката. Нямаше да има нищо друго, освен убийства, бавно разкъсани тела и викове, отекващи сред единствената стена на фойето.

Елена си го представяше.

— Няма да се отвори, по дяволите! — извика Деймън. Той насочваше китката на Елена, за да движи ключа в отвора. Но колкото и да дърпаше или натискаше, нищо не се получаваше.

Блудуед вече почти ги достигаше.

Врълхиташе с все по-голяма скорост, хвърляйки телепатически образи пред себе си.

Разтягаше мускули, стави пукаха, кости се цепеха...

Елена знаеше...

НЕЕЕЕЕ!

Гневът на Елена избухна.

Внезапно осъзна какво трябва да направи, ала вече бе твърде късно, за да изведе Стефан през вратата, затова изкрещя:

— Криле на Защитата!

Блудуед, на около два метра от тях, се удари в бариера, която дори ядрена ракета не би могла да поразява. Врълхлетя със скоростта на бясно движеща се кола, но с размерите на средно голям самолет.

Ужасът избухна, когато клонът на кукумявката удари крилете на Елена. В горния си край те бяха яркозелени, обсипани с проблясващи изумруди, а в долния бяха покрити с кристали в розовия оттенък на зората. Крилете обгърнаха шестте човешки създания и двете животни — и не помръднаха и на милиметър, когато Блудуед се стовари върху тях.

Блудуед се превърна в животно, пометено на пътя от летящ автомобил.

Елена затвори очи, като се опитваше да не мисли за девицата, направена от цветя (и която бе убила съпруга си! — напомни си отчаяно Елена). С пресъхнали устни и лице, влажно от стичащите се сълзи, Елена се извърна към вратата. Сложи пръстена. Увери се, че пасва добре в отвора.

— Фелс Чърч, Вирджиния, Съединени щати, Земя. Близо до пансиона, моля! — промълви тя.

Минаваше полунощ. Мат спеше върху походното легло в бункера, а госпожа Флауърс върху дивана, когато внезапно ги събуди силен удар.

— Какво става, по дяволите? — Госпожа Флауърс стана и се втренчи през прозореца. Навън би трябвало да цари мрак.

— Внимавайте, госпожо — машинално рече Мат, но не се сдържа и попита: — Какво има? — Както винаги очакваше най-лошото и провери, че револверът е зареден с благословените куршуми.

— Има... светлина — отвърна безпомощно госпожа Флауърс. — Не зная какво друго да кажа. Светлина е.

Мат също видя светлината, която хвърляше отблясъци върху вратата на бункера. Не чу гръмотевица, когато се събуди. Побърза да изтича до прозореца при госпожа Флауърс.

— Виждал ли си...? — възкликна възрастната жена, вдигна ръце и безсилно ги отпусна. — Какво би могло да означава това?

— Не зная, но си спомням, че всички говорят за лей линиите. Линиите на Силата, скрити в земята.

— Да, но тези линии преминават по повърхността на земята. Те не са насочени нагоре като... като фонтан! — отсече госпожа Флауърс.

— Но аз съм чувал, че когато три лей линии се съберат в една — мисля, че Деймън го каза, — те могат да образуват Врата. Врата към измерението, накъдето водят.

— Мили Боже — промълви госпожа Флауърс. — Да не би да смяташ, че това отвън е една от онези врати? Може би са те и се връщат.

— Не е възможно. — За времето, което Мат прекара с възрастната жена, не само се бе изпълнил с уважение към нея, но и я бе обикнал. — Както и да е, не смятам, че е разумно да излизаме навън.

— Скъпи Мат, ти си ми такава утеха — промърмори госпожа Флауърс.

Мат се съмняваше в това. Нали бяха оцелели благодарение на нейните запаси от храна и вода. Дори походното легло бе нейно.

Ако беше сам, той може би щеше да проучи това... необичайно явление. Трите светлинни лъча сияеха изпод земята под такъв ъгъл, че се пресичаха на височината на човешки ръст. Ярки светлини. И с всяка изминала минута ставаха все по-ярки.

Мат затаи дъх. Три лей линии, брей? Господи, това сигурно бе нашествие на чудовища.

Дори не смееше да се надява.

Елена не знаеше дали трябва да каже Съединени щати или Земя, нито дали вратата би могла да я отведе във Фелс Чърч. Не знаеше дали

Деймън би трябвало да ѝ посочи име на врата, близо до Фелс Чърч. Но... навярно... с всички тези лей линии...

Вратата се отвори, разкривайки малко помещение, колкото асансьорна кабина.

— Можете ли вие четиримата да носите Стефан и да се сражавате, ако се наложи? — тихо попита Сейдж. И — след секунда, докато проумеят какво иска да каже — проехтяха три писъка на протест с три различни момичешки интонации.

— Не! О, моля те, не! О, не ни *напускай!* — замоли се Бони.

— Нима няма да дойдеш у дома с нас? — попита прямо Мередит.

— Заповядвам ти да влезеш, при това бързо! — нареди му Елена.

— Каква властна жена — промърмори Сейдж. — Е, ами, изглежда Махалото на съдбата отново отмери своя ход. Аз съм само обикновен мъж и се подчинявам.

— Какво? Това означава ли, че идваш с нас? — извика Бони.

— Да, означава, че идвам. — Сейдж вдигна нежно на ръце изнемощелия Стефан и пристъпи в малката кабина зад вратата. За разлика от предишните ключове, които Елена използва днес, този изглежда задействаше асансьора с нещо като гласови команди... или поне така се надяваше. В крайна сметка Шиничи и Мисао се нуждаеха само от един ключ за двамата. А сега няколко души искаха да отидат едновременно на едно и също място.

Надеждата не я напускаше.

Сейдж хвърли на земята старото одеяло на Стефан. Нещо изтрополи върху земята.

— О... — Стефан се протегна немощно към него. — Това е диамантът на моята Елена. Намерих го на пода след...

— Има още много там, откъдето е взет — каза Мередит.

— За него е важен — намеси се Деймън, който вече бе вътре. Вместо да влезе по-навътре в асансьора, в малката кабина, която можеше да изчезне всеки миг, да замине за Фелс Чърч, преди той да се върне, Деймън излезе във фоайето, огледа внимателно пода и коленичи. После бързо взе нещо, изправи се и се върна в кабината.

— Искаш ли да го вземеш, или да остане в мен?

— Нека остане в теб. Пази го... за мен.

Всеки, който познаваше миналото на Деймън, особено отношенията му с Елена и знаеше за древния диамант, принадлежащ

на Елена, би казал, че Стефан сигурно е полудял. Но Стефан не беше луд.

Той обхвана ръката на брат си, която държеше диаманта.

— Разчитам на теб — промълви той с едва забележима усмивка.

— Не зная дали сте забелязали — заговори Мередит, — но има един бутон вътре в тази измишльотина.

— Натисни го! — извикаха Сейдж и Бони, но викът на Елена ги заглуши:

— Не, *почакай!*

Беше видяла нещо. В другия край на фоайето пазителите явно не можеха да спрат един невъоръжен гражданин, който влезе в помещението и го прекоси с припряна, но елегантна походка. Беше висок приблизително метър и осемдесет, облечен в снежнобяла туника и панталони, в тон с дългата му бяла коса. Имаше щръкнали лисичи уши и дълга копринена опашка, която се поклащаше след него.

— Затворете вратата! — изрева Сейдж.

— О, *Боже!* — прошепна Бони.

— Може ли някой да ми каже какво, по дяволите, става? — озъби се Деймън.

— Не се тревожи. Това е един приятел от затвора. Мълчалив приятел. Хей, и ти си излязъл! — Стефан му се усмихваше, което бе достатъчно, за да успокои Елена. Новодошлият държеше нещо в протегнатите си ръце, което — едва ли би могло да е това, на което приличаше — вече приближаваше и наистина приличаше на букет цветя.

— Това е китсуне, нали? — попита Мередит, сякаш целият свят бе откачил.

— Един затворник... — обади се Стефан.

— Един крадец! — изкреця Сейдж.

— Шшт! — сгълча го Елена. — Той вероятно ни чува, дори и да не може да говори.

Китсунето вече бе стигнало до тях. Погледът му се кръстоса с този на Стефан, сетне се плъзна към останалите. Подаде букета, увит в целофан, залепен с дълги стикери, върху които се виждаха някакви магически символи.

— Това е за Стефан — каза той.

Всички, включително и Стефан, ахнаха.

— А сега ще трябва да се справя с досадните пазители — въздъхна китсунето. — Трябва да натиснеш бутона, за да тръгне кабината, красавице — обърна се към Елена.

Елена, която за миг бе вперила очарован поглед в пухкавата опашка около копчинените му панталони, се изчерви. Припомни си някои неща. Определени неща, които изглеждаха много различни... в самотната тъмница... в мрака на изкуствено създадената нощ...

О, добре. Стегни се, заповяда си тя.

— Благодаря ти — рече тя и натисна бутона. Вратите започнаха да се затварят. — Още веднъж ти благодаря! — добави и леко се поклони на китсунето. — Аз съм Елена.

— Йорошику. Аз съм...

Вратата помежду им се затвори.

— Да не би да си се побъркала? — извика Сейдж. — Да вземеш букет от лисица!

— Явно вие го познавате, мосю Сейдж — заключи Мередит. — Как се казва?

— Не зная как се казва. Зная само, че открадна от мен три пети от съкровището на манастира край Сена! Зная, че е експерт, но експерт по измами с карти! Ах!

Последното не беше гневен вик, а тревожно възклицание, защото малката кабина се залюля настрани, сетне се спусна рязко надолу и почти спря, преди да продължи да се движи равномерно.

— Наистина ли ще ни отведе във Фелс Чърч? — попита плахо Бони, а Деймън я прегърна през раменете.

— Ще ни отведе някъде — обеща той. — А след това ще видим. Всички ние умеем да оцеляваме.

— Струва ми се — вметна Мередит, — че Стефан изглежда по-добре. — Елена, която предпазваше Стефан от люшкането на асансьора между измеренията, я стрелна с поглед.

— Наистина ли? Или само така ти изглежда на светлината? Мисля, че би трябвало да се нахрани — додаде тревожно тя.

Стефан се изчерви, а Елена притисна пръсти до устните си, за да не треперят. *Недей, скъпи, каза му безгласно. Всички тези хора са готови да пожертват живота си заради теб — или заради мен — заради нас. Аз съм здрава. Още кървя. Моля те, да не хабим кръвта.*

— Ще спра кървенето — промърмори Стефан. Но когато се наведе към него, тя бе сигурна, че той ще пие от кръвта ѝ.

Мат и госпожа Флауърс повече не можеха да пренебрегват ослепяващите светлини. Трябваше да излязат навън.

Но точно когато Мат отвори вратата, се показа... е, Мат така и не разбра какво беше това. Нещо се стрелна от земята право нагоре, полетя високо в небето, където постепенно се смаляваше все повече, превърна се в звезда и накрая изчезна.

Метеор да премине през Земята? Но не трябваше ли да е съпроводено с цунамита, земетръси, ударни вълни, горски пожари, а дори и с разкъсване на планетата? След като един метеор при сблъсъка си със земната повърхност е избил всички динозаври...

Насочената нагоре светлина леко помръкна.

— Ох, Господ да ни е на помощ — съвсем тихо промълви госпожа Флауърс с треперещ глас. — Мат, скъпи, добре ли си?

— Да, госпожо. Но... — От прекомерното напрежение Мат не можеше да намери нужните думи. — Какво, по дяволите, беше това?

Леко се изненада, като чу отговора на госпожа Флауърс:

— Тъкмо това се питам и аз!

— Почакайте, там нещо мърда. Дръпнете се назад!

— Скъпи Мат, внимавай с това оръжие...

— Но това са хора! О, Боже мой! *Та това е Елена.* — Мат изведнъж се свлече на земята. Сега можеше само да шепне. — *Елена.* Тя е жива. *Жива е!*

Пред смаяния поглед на Мат група хора започнаха да се изкачват, помагайки си един на друг, от една яма с идеална правоъгълна форма, внезапно зейнала наред лехата на госпожа Флауърс, засадена с ангелика. Ямата беше с идеални правоъгълни очертания и дълбочина навярно около метър и половина.

Мат и госпожа Флауърс чуваха гласове.

— Добре — казваше Елена, като се наведе над ямата. — А сега се хвани за ръцете ми.

Но как само беше облечена! В някаква яркочервена дрипа, през която се виждаха краката ѝ, целите в рани и драскотини. А на всичкото отгоре — е, смело можеше да се каже, че остатъците от роклята ѝ не прикриваха тялото ѝ повече от едни бански. Освен това носеше най-големите и най-блестящи бижута, които Мат някога бе виждал.

Разнесоха се още гласове. Мат направо изпадна в шок.

— Ще внимаващ, нали? Искам да те повдигна...

— Мога сам да се изкатеря. — Това несъмнено беше Стефан.

— Ето, видя ли? — зарадва се Елена. — Той каза, че може сам да се изкачи!

— Оуі, но може би едно леко повдигане...

— Сега едва ли е време за мъжкарски изяви, малък братко. — А това, каза си Мат и неволно стисна револвера, беше Деймън. Благословените куршуми...

— Не, искам да се справя сам... добре... успех. Ето.

— Ето! Видя ли! С всяка секунда се подобрява! — зарадва се Елена.

— Къде е диамантът? Деймън? — извика Стефан разтревожено.

— Пазя го на сигурно място. Успокой се.

— Искам да го подържа. Моля те.

— Повече, отколкото искаш да ме прегърнеш? — попита Елена. Нещо се замъгли, след което Стефан отново лежеше в прегръдките на Елена, докато тя му говореше: — Успокой се, успокой се.

Мат ги гледаше смаяно. Точно зад тях се изправи Деймън, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— Аз ще пазя диаманта — решително заяви той. — Ти си гледай момичето.

— Извинете... съжалявам, но... моля, може ли някой да ме измъкне? — А това беше Бони! Бони, звучаща жаловито, но не изплашено или нещастно. Напротив! Бони се кискаше! — Взехме ли всичките торби със звездните сфери?

— Взехме всички, които намерихме в онази къща. — А това вече беше Мередит. Слава Богу. Всички бяха успели да се измъкнат. Но въпреки смайването си, Мат отново отклони поглед към онази фигура — онази, която изглежда надзираваше всичко — онази със златистата коса.

— Звездните сфери са ни необходими, защото всяка от тях може да се окаже... — започна тя, когато Бони се развика:

— О, вижте! Вижте! Та това са госпожа Флауърс и Мат!

— Къде? Къде, Бони? — запита Елена властно.

— Ами ако това са Шиничи и Мисао, дегизирани като госпожа Флауърс и Мат, аз ще... хей, Мат!

— Моля, някой ще ми каже ли къде са те?

— Точно там, Мередит!

— О! Госпожа Флауърс! Хм... надявам се да не сме ви събудили.

— Никога не съм имала по-щастливо събуждане — заяви сериозно госпожа Флауърс. — Виждам, че явно доста сте преживели в Тъмното място. Облеклото ви... ъ-ъ... изглежда ми доста оскъдно...

Внезапно надвисна тишина. Мередит погледна към Бони. Бони погледна към Мередит.

— Разбирам, че тези дрехи и скъпоценности навярно изглеждат донякъде прекалено...

Чак сега Мат възвърна способността си да говори:

— Тези бижута? Ама те *истински* ли са?

— О, истински са. Но целите сме мръсни...

— Простете ми. Ние воним... аз съм виновен за това... — заговори Стефан, но Елена го прекъсна:

— Госпожо Флауърс, Мат: Стефан беше затворник! През цялото това време! Гладувал е, измъчвали са го... о, Господи!

— Стига, Елена. Ти ме върна обратно.

— Ние те върнахме обратно. И вече никога няма да позволя да си тръгнеш. Никога, никога.

— Успокой се, любов моя. Наистина се нуждая от баня и... — Стефан внезапно млъкна. — Няма железни решетки! Нищо не спира Силите ми! Аз мога да... — Отстъпи от Елена, която стискаше едната му ръка. Последва лек проблясък на сребриста светлина, все едно между Стефан и Елена изплува и после бързо изчезна Луната, кръгла като при пълнолуние.

— Насам! — извика той. — Всеки, който иска да се отърве от тези малките гадни паразити, да дойде при мен. Сега ще ви отърва от тях.

— Аз съм първата кандидатка — откликна Мередит. — Ужасявам се от бълхи, но Деймън така и не ми намери прах срещу

бълхи. Що за господар е той!

Разнесе се дружен смях, а Мат още повече се озадачи. Мередит беше облечена — ами, май с някакъв тоалет повече от бижута, отколкото от плат, който навярно струваше няколко милиона долара в сапфири.

Стефан пое ръката на Мередит. Между дланите им отново изригна същият лек светлинен проблясък. После Мередит се отдръпна настрани с думите:

— Благодаря ти.

— *Аз ти благодаря*, Мередит — отвърна Стефан тихо.

Синята рокля на Мередит поне не беше на парцали като роклята на Елена, отбеляза Мат.

Бони — чиято рокля беше нацепена на сребристи панделки — вдигна ръка.

— И мен, моля!

Стефан улови ръката ѝ и чудото със светлината се повтори.

— Благодаря ти, Стефан! Ооох! Сега се чувствам много по-добре! Мразя да ме сърби!

— *Аз ти благодаря*, Бони. Мразя мисълта, че ще умра в самота.

— Останалите вампири сами да се погрижат за себе си! — разпореди се Елена, все едно че държеше списък с график пред себе си и проверяваше една по една точките от дневния ред. — А ти, Стефан, моля те... — Протегна ръце към него.

Той коленичи пред нея, целуна и двете ѝ ръце, сетне ги окъпа в нежна бяла светлина.

— Но аз все още искам да се изкъпя — умолително проговори Бони, докато новият вампир — висок и строен — и Деймън се обвиха в сребристо лунно сияние.

— В тази къща има четири напълно изправни бани: в стаята на Стефан, в моята стая и в стаите от двете страни на стаята на Стефан. Всички са на ваше разположение. Ей сега ще заредя всяка баня със соли за вана — заговори госпожа Флауърс. След малко добави, като разпери ръце пред цялата опърпана, кървяща, мръсна група: — Моят дом е и ваш, скъпи мои.

Разнесе се хор от горещи благодарности.

— Ще направя график. Имам предвид за храненето на Стефан. Ако момичетата са съгласни — забързано додаде Елена, като погледна

Бони и Мередит. — Не му е нужно много, само по малко, на всеки час до сутринта.

Елена все още се срамуваше от Мат. А Мат не по-малко се срамуваше от нея. Но той пристъпи напред и вдигна празните си ръце, за да покаже, че няма лоши намерения.

— Това правило само за момичетата ли важи? Защото аз също имам кръв и съм здрав като кон.

Стефан го стрелна притеснено с поглед.

— Не е правило само за момичетата. Но ти не си длъжен да...

— Искам да ти помогна.

— Добре тогава. Благодаря ти, Мат.

Правилният отговор би трябвало да бъде: „Благодаря ти, Стефан“, но Мат не може да измисли какво да му каже и затова избъбри смутено:

— Благодаря ти, че си се грижил за Елена.

Стефан се усмихна.

— За това трябва да благодариш на Деймън. Той и останалите ми помогнаха — както и на другите.

— Освен това разхождаме кучета — или поне Сейдж го прави — подхвърли Деймън иронично.

— О, това ми напомня. Трябва да обезпаразитя приятелите си. Сейбър! Талон! Тук! — Последва изсвирване, което Мат никога не би могъл да имитира.

Всичко и без това му се струваше като в мъгла. От мрака изникнаха огромно куче, почти с размерите на пони, и един сокол.

— Сега — рече едрият вампир и меката светлина отново засия. — Това беше. Ако нямате нищо против, предпочитам да спим навън с приятелите ми. Благодарен съм за любезността ви, *Madame*, казвам се Сейдж. Соколът е Талон, а кучето — Сейбър.

— Първо ще се изкъпем двамата със Стефан, а след това госпожа Флауърс ще приготви банята за момичетата — заяви Елена. — Вие, момчета, сами ще се оправяте.

— А аз — обяви госпожа Флауърс със сериозен тон — ще бъда в кухнята. Ще приготвя сандвичи. — С тези думи възрастната жена се извърна, за да се заеме със задълженията си.

Точно в този миг от земята изникна Шиничи и се извиси над тях.

Или по-скоро се извиси лицето му. Това определено беше илюзия — ужасяваща, но изумителна. Шиничи все едно беше там, гигант, крепящ света на раменете си. Черната част от косата му се сливаше с нощта, но алените краища образуваха пламтящ ореол около лицето му. Беше странна гледка — прищълец от една земя, доминирана от гигантско червено слънце, нощем и денем.

Очите на Шиничи също бяха червени, като две малки луни в небето, и фокусирани върху групата пред къщата на госпожа Флауърс.

— Здравейте — рече той. — Защо изглеждате толкова изненадани? Не би трябвало. Не бих могъл да ви позволя да се върнете, без да дойда да ви кажа „здрости“. В крайна сметка мина много време — за някои от вас — додаде гигантското лице и се ухили. — Освен това, разбира се, исках да споделя радостта ви — спасихме малкия Стефан и дори за целта се сражавахме с огромно пиле.

— Бих искала да видя как сам се сражаваш с Блудуед и в същото време взимаш тайния ключ от гнездото й! — възмути се Бони, но млъкна, когато Мередит стисна ръката й.

В това време Сейдж мърмореше нещо за това, какво ще направи Талон с неговото „огромно пиле“, ако Шиничи беше достатъчно смел, за да се яви лично.

Шиничи не му обърна внимание.

— О, да, и малките акробатики, през които трябваше да преминете. Наистина много мъчителни. Е, никога вече няма да допуснем грешката да ви вземем за непохватни идиоти, които така и не се запитаха защо изобщо сестра ми ще ви дава следи, още повече такива, които дори някакви Тъпанари ще разберат. Искам да кажа — продължи той злобно, — защо вместо това просто не е глътнала ключа, а?

— Блъфираш — решително отсече Мередит. — Ти просто ни подцени, казано ясно и кратко.

— Може би — съгласи се Шиничи. — Или може би става дума за нещо съвсем различно.

— Ти изгуби — заяви Деймън. — Разбирам, че това е голяма изненада за теб, но е самата истина. Елена все по-добре контролира Силите си.

— Но дали те ще действат тук? — усмихна се Шиничи тайнствено. — Или внезапно ще изчезнат на светлината на бледожълтото слънце? Или ще се стопят в дълбините на истинския мрак?

— Не му позволявай да те заблуждава, *madame!* — извика Сейдж. — Силите ти идват от място, до което той няма достъп.

— О, да, ето го и ренегата. Бунтовният син на Бунтовника. Питам се... как се наричаш този път? Кейдж? Рейдж? Чудя се какво ще си помислят тези деца, когато узнаят кой си в действителност?

— Няма значение кой е той! — извика Бони. — Ние знаем. Знаем, че той е вампир, но в същото време е нежен и мил и неведнъж ни спаси. — Тя затвори очи, но не трепна от бурния смях на Шиничи.

— И така, *madame* — подигравателно поде Шиничи, — ти мислиш, че си спечелила с този „Сейдж“? Но се чудя дали знаеш какво означава гамбит в шаха? Не? Е, сигурен съм, че твоята интелигентна приятелка с удоволствие ще те осведоми.

Последва пауза, след което Мередит заговори с безизразно лице:

— Гамбит е, когато играчът жертва фигура — например пешка — съзнателно — за да спечели нещо. Да кажем, желана позиция на шахматната дъска.

— Знаех си, че ще можеш да им кажеш. Какво мислиш за нашия първи гамбит?

— Предполагам, искаш да кажеш, че си ни върнал Стефан, за да спечелиш нещо по-ценно — отвърна Мередит след още една кратка пауза.

— О, само ако имаше златистата коса, с която приятелката ти Елена толкова се гордее.

Последваха различни вариации на възклицанието „А!“ — повечето от които насочени към Шиничи, но някои и към Елена.

— Ти открадна спомените на Стефан! — избухна Елена.

— Хайде-хайде, да не преувеличаваме, скъпа моя. Но една сръчна фризьорка би свършила чудесна работа.

Елена изгледа гигантското лице с пълно презрение.

— Ти... простак такъв.

— О, потресен съм до дъното на душата си. — Но истината бе, че гигантското лице на Шиничи наистина изглеждаше потресено — гневно и застрашително. — Знаеш ли колко тайни има между теб и

най-близките ти приятели? Разбира се, Мередит е царица на тайните, през всичките тези години пази тайните си от приятелите си. Ти си мислиш, че вече знаеш всичко, но най-хубавото тепърва предстои. И разбира се, да не забравяме тайната на Деймън.

— Която, ако бъде изречена тук и сега, ще означава незабавна война — закани се Деймън. — Знаеш ли, колкото и да е странно, но имам чувството, че тази нощ си дошъл тук, за да преговаряш.

Този път смехът на Шиничи приличаше на силен вихър и Деймън скочи зад Мередит, за да я задържи да не падне в ямата зад тях.

— Колко галантно — прогърмя отново Шиничи и някъде в дома на госпожа Флауърс се чу звън от счупено стъкло. — Но аз наистина трябва да вървя. Да ви оставя ли кратко описание на наградите, които трябва да намерите, преди всеки един от вашата малка компания да може да гледа другия в очите?

— Мисля, че вече сме ги намерили. И ти повече не си добре дошъл в този дом — заяви студено госпожа Флауърс.

Но Елена трескаво мислеше. Дори докато стоеше тук, знаейки, че Стефан се нуждае от нея, тя се опитваше да открие причините зад всичко това: втория гамбит на Шиничи. Защото бе сигурна, че точно това разиграваше той.

— Къде са калъфките на възглавниците? — попита тя с остър тон, който изплаши и озадачи половината група и хвърли в ужас останалата.

— Аз държах една, но след това реших да я дам на Сейбър — обясни Сейдж.

— Аз също държах една на дъното на ямата, но я пуснах, когато някой ме издърпа — рече Бони.

— Аз все още пазя в мен една, макар че не разбирам за какво ми е притрябвала... — започна Деймън.

— Деймън! — обърна се Елена към него. — Довери ми се! Твоята калъфка и тази на Сейдж са налице — какво стана с калъфката на Бони в ямата?

В мига, в който тя каза „довери ми се“, Деймън хвърли своята калъфка върху тази на Сейдж, а докато Елена довърши изречението, той бе скочил в ямата, която беше толкова ярко осветена от лей светлината, че вампирските му очи го заболяха.

Но Деймън не се оплака.

— Взех я — не, почакай! Корен! Някакъв проклет корен се е увил около звездните сфери. Някой да ми хвърли нож, бързо!

Докато всички ровеха в джобовете си за нож, Мат направи нещо, което Елена никога не би очаквала от него. Първо надникна в ямата, дълбока метър и осемдесет, докато насочваше — наистина ли бе револвер? — тя го позна, беше същият като този на Мередит. След това, без дори да се опита да се спусне предпазливо, той също като Деймън скочи в ямата.

— **НЯМА ДА ИСКАТЕ ДА ЗНАЕТЕ!** — гърмеше Шиничи, но никой не му обръщаше внимание.

Мат не се приземи толкова гладко, колкото Деймън. Скокът му завърши с охкане и приглушена ругатня. Но Мат не си губи времето; все още на колене, той подаде оръжието на Деймън.

— Благословени куршуми — стреляй!

Деймън действа светкавично. Дори не се прицели. Трябваше да пренебрегне безопасността и незабавно да стреля, тъй като коренът вече шареше по меката стена на ямата, а краят му се уви плътно около нещо кръгло.

Елена чу два оглушителни изстрела; три. Тогава Деймън се наведе и вдигна топката, обвита от корена. Тя беше със средна големина и кристалночиста там, където повърхността ѝ беше оголена.

— **ОСТАВИ ТОВА ДОЛУ!** — Гневът на Шиничи бе извън всякакви граници. Двете горящи червени точки в очите му бяха като пламъци — като луни, обхванати от огън. Явно се опитваше само със силата на гласа си да ги застави да му се подчинят. — **КАЗАХ, НЕ ДОКОСВАЙ ТОВА С МРЪСНИТЕ СИ ЧОВЕШКИ РЪЦЕ!**

— О, Боже мой! — ахна Бони.

— Тази е на Мисао, убедена съм — просто рече Мередит. — Той би рискувал със своите, но не и с нейните. Деймън, подай ми я заедно с револвера. Обзалагам се, че не е защитена от куршуми. — Тя коленичи и протегна ръце в ямата.

Деймън повдигна вежди, но се подчини.

— О, Господи! — извика Бони, застанала на ръба на ямата. — Мат май си е изкълчил глезена.

— **КАЗАХ ВИ** — изрева Шиничи. — **ЩЕ СЪЖАЛЯВАТЕ...**

— Ето — Деймън каза на Бони, без да обръща никакво внимание на Шиничи. Без повече суетене той издигна Мат нагоре. Пусна русокосото момче в краката на Бони, която се втренчи слисано в него с широко отворените си кафяви очи.

Мат обаче беше и си оставаше южняк до мозъка на костите си. Преглътна и промълви:

— Благодаря ти, Деймън.

— Няма защо, Мат — отвърна Деймън и когато някой ахна, добави: — Какво?

— Ти си спомни — извика Бони. — Ти си спомни неговото... Мередит! — не довърши тя, като погледна към високото момиче: — Тревата!

Мередит, която със странно изражение оглеждаше внимателно звездната сфера, хвърли револвера на Деймън и със свободната си ръка се опита да се освободи от тревата, която вече се бе увила около глезените ѝ и пълзеше нагоре по краката ѝ. Но тревата сякаш се протегна нагоре и сграбчи ръката ѝ, завързвайки я към крака ѝ. И вече прорастваше, избуяваше, протягайки се към тялото на Мередит, която държеше топката високо във въздуха.

В същото време тревата се стегна около гърдите ѝ, като изкара въздуха от белите ѝ дробове.

Всичко стана толкова бързо, че чак когато тя изохка „Някой да вземе топката“, останалите скочиха, за да ѝ помогнат. Бони беше първа — скубеше с ноктите си тревата, притискаща гърдите на Мередит. Но всяко стъбло беше като стомана и тя не можа да откъсне нито едно от тях. Елена и Мат не постигнаха по-голям успех. Междувременно Сейдж се опитваше да вдигне Мередит, да я отскубне от земята, но и той се провали.

Лицето на Мередит, съвсем ясно очертано на светлината, струяща от ямата, пребледня.

Деймън грабна топката от пръстите ѝ малко преди да я достигнат зелените стебла, пълзящи по ръката ѝ.

След това започна да се движи със светкавична бързина, буквално по-бързо, отколкото човешкото око би могло да го проследи. Не спираше на едно място, за да не го застигне растението.

Но тревата около Мередит не отпускате хватката си. Сега лицето ѝ посиня. Очите ѝ бяха широко отворени, а устата зейнала в

неуспешен опит да си поеме дъх.

— Спри! — изкрещя Елена на Шиничи. — Ще ти дадем звездната сфера! Само я пусни!

— ДА Я ПУСНА? — прогърмя смехът на Шиничи. — МАЙ Е ПО-ДОБРЕ ПЪРВО ДА СЕ ПОГРИЖИШ ЗА СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ, ПРЕДИ ДА МЕ МОЛИШ ЗА УСЛУГА.

Елена се озърна диво наоколо — и видя, че тревата почти бе достигнала до коленичилия Стефан, прекалено слаб, за да се движи.

А и не бе издал нито звук, за да привлече вниманието към себе си.

— Не! — Отчаяният вик на Елена почти се удави в смеха на Шиничи. — Стефан! Не! — Въпреки че Елена знаеше, че е безполезно, тя се хвърли към него и се опита да отскубне тревата от слабите му гърди.

Стефан само ѝ се усмихна немощно и поклати тъжно глава.

В този миг Деймън спря. Вдигна топката към надвисналия образ на Шиничи.

— Вземи я! — кресна той. — Вземи топката, дяволите да те вземат, но пусни и двамата!

Този път гръмкият смях на Шиничи дълго не секна. Спираловидна трева израсна от мястото до Деймън и миг по-късно оформи ужасяващ юмрук от гъста зеленина, който почти достигна до звездната сфера.

Но...

— Не още, скъпи мой — ахна госпожа Флауърс. Тя и Мат се бяха върнали задъхани от килера в пансиона — Мат силно накуцваше — и двамата държаха в ръце нещо, приличащо на самозалепващи се листчета. Следващото, което Елена видя, беше как Деймън се движеше отново с бясна скорост, за да се отдалечи от юмрука. Мат слагаше листчетата по тревата, покрила Стефан, а госпожа Флауърс — по тревата, душаща Мередит.

Докато Елена гледаше, невярваща на очите си, тревата сякаш се стопи и изсъхна, превръщайки се в слама, която изпопада по земята.

В следващия миг тя вече държеше Стефан в прегръдките си.

— Да влезем вътре, скъпи мои — подкани ги госпожа Флауърс. — В килера ще сме в безопасност, а и освен това можем да помогнем на ранените.

Мередит и Стефан дишаха дълбоко.

Но последната дума беше на Шиничи.

— Бъдете спокойни — заяви той със странно спокойствие, сякаш осъзнал, че е загубил, засега. — Много скоро ще си върна сферата. И без това не знаете как да използвате такава Сила! Освен това ще ви кажа какво криете от така наречените си приятели. Само няколко малки тайни, нали?

— Върви по дяволите със своите тайни! — извика Бони.

— Що за език! А какво ще кажете за това: един от вас е пазил тайна през целия си живот и дори в момента продължава. Един от вас е убиец — и аз не говоря за вампир, за убийство от милост или за нещо подобно. Освен това съществува и въпросът за истинската самоличност на Сейдж — желая ви късмет с разследването в тази насока! На един от вас паметта му вече е изтрита — и нямам предвид Деймън или Стефан. А какво ще кажете за тайната, откраднатата целувка? Остава още въпросът какво се случи онази нощ в мотела, за което изглежда не си спомня никой, освен Елена. И по някое време може да я попитате за теориите за Камелот. И тогава...

В този момент го прекъсна звук, много по-оглушителен от гръмогласния смях на Шиничи. Разкъса лицето в небето и го остави да виси нелепо. После лицето изчезна.

— Какво беше това...

— Кой има такова оръжие...?

— Що за оръжие може да му причини това?

— Оръжие с благословени куршуми — отвърна Деймън студено и им показа револвера, насочен надолу.

— Искаш да кажеш, че ти го направи?

— Браво на Деймън!

— Да забравим за Шиничи!

— Мога да ви кажа само едно — той лъже, когато му изнася.

— Аз мисля — заговори госпожа Флауърс, — че сега трябва да се приберем в пансиона.

— Да, и да се изкъпем.

— Само нещо последно — разнесе се гласът на Шиничи. Прогърмя навсякъде около тях; от небето, от земята.

— Следващото, което съм ви подготвил, наистина ще ви хареса. Ако бях на ваше място, щях ВЕДНАГА да започна да преговарям за

онази звездна сфера. — Но смехът му секна, заглушен от нещо като женски плач зад него, сякаш Мисао не можеше да се сдържи.

— **НАИСТИНА ЩЕ ВИ ХАРЕСА!** — изрева Шиничи за пореден път.

Елена изпитваше чувство, което не можеше да опише. Не беше разочарование. Беше... облекчение. Сякаш през целия си живот бе търсила Стефан.

Но сега той отново бе при нея, в пълна безопасност и чист (след продължителната вана, по време на която тя настоя да го изтърка с всякакви четки и пемзи, след като двамата си взеха заедно душ). Косата му съхнеше като копринена тъмна маса — малко по-дълга, отколкото обикновено я носеше. Елена разбираше, че досега не бе имал нито възможност, нито сила да поддържа косата си, да я подстригва и мие.

А сега... нямаше надзиратели, нито китсунета, които да ги шпионират. Вече нищо не можеше да ги раздели. Двамата палуваха под душа, плискаха се с вода един друг, като Елена внимаваше да не се подхлъзне, готова всеки миг да подхване изнемощелия Стефан. Но забавлението им скоро свърши.

Струята на душа беше полезна и за още нещо — скриваше сълзите, стичащи се по страните на Елена. Тя би могла — о, небеса — да преброи и напипа всяко едно от ребрата му. Нейният красив Стефан беше само кожа и кости, но зелените му очи бяха живи, блестящи, с игрив пламък върху бледото лице.

След като облякоха халатите си, за известно време просто поседяха върху леглото. Сгушени един до друг, двамата — Стефан толкова много бе свикнал да бъде сред хора, а напоследък и да се възползва максимално от малкото храна, която получаваше — дишаха в пълен синхрон, чувстваха топлината на телата си... беше направо невероятно. После, почти колебливо. Стефан потърси ръката на Елена, стисна я и я задържа между дланите си, въртеше я между тях, сякаш не можеше да повярва, че тя е до него.

Елена преглътна няколко пъти, опитвайки се да подеме разговор, замаяна от блаженство. О, никога не съм искала нещо повече, помисли си девойката, макар да знаеше, че много скоро ще пожелае да говори,

да го прегръща, да го целува, да го храни. Но ако някой я бе попитал дали ѝ стига да стоят просто така един до друг, да общуват с докосвания и с любовта си, тя би отговорила утвърдително.

Думите неволно изригнаха от устата ѝ като мехурчета от шупнала пяна, само че това бяха мехурчета от душата ѝ.

— Понякога бях ужасена, че този път ще изгубя. Толкова много пъти бях побеждавала, че си мислех, че нещо ще поиска да ми даде урок, да ме накаже... и няма да се справя.

Стефан, който продължаваше да се взира в ръката ѝ, се наведе и с безкрайна нежност започна да целува пръстите ѝ един по един.

— Ти наричаш „победа“ да умреш в болка на слънчева светлина, за да спасиш безполезния ми живот — и още по-безполезния живот на брат ми.

— Наричам го повече от победа — призна Елена. — Всеки път, когато сме заедно, е победа. Всеки миг, дори в онази тъмница...

Стефан потръпна, но тя трябваше да довърши мисълта си.

— Дори там, да погледна в очите ти, да докосна ръката ти, да зная, че ти ме гледаш и ме докосваш — и че си щастлив — ами, за мен това е победа.

Стефан вдигна очи към лицето ѝ. Дори на мъждивата светлина зелените им дълбини изглеждаха тъмни и загадъчни.

— И още нещо — прошепна той. — Тъй като аз съм това, което съм... и защото твоята върховна красота не е единствено този златист облак коса, а аурата ти, която е... нещо неизразимо велико и свято. Неописуемо. Отвъд всякакви думи...

Елена мислеше, че двамата просто ще седят заедно, вперили погледи един в друг, потопени в блажено съзерцание, но не стана така. Стефан доби отнесено изражение и тя осъзна колко близо до кръвожадността — и до смъртта — все още бе той.

Отметна припряно мократа си коса от едната страна на шията си и се наведе назад. Знаеше, че Стефан ще разбере.

И не се излъга. Но въпреки че девойката бе вдигнала брадичка, Стефан я наведе с двете си ръце и я погледна.

— Знаеш ли колко много те обичам? — попита.

Лицето му сега представляваше маска, загадъчна и странно вълнуваща.

— Не мисля, че знаеш — прошепна той. — Гледах и гледах как ти беше готова да направиш всичко, всичко, за да ме спасиш... но не мисля, че осъзнаваш колко много се увеличаваше любовта ми, Елена...

Сладостни тръпки пробягаха по гърба на Елена.

— Тогава по-добре ми покажи — пророни тя. — Или може и да не повярвам, че наистина го чувстваш.

— Ще ти покажа какво чувствам — промълви той. Но когато се наведе, беше само за да я целуне нежно. Бушуващата вихрушка от емоции в Елена — че това умиращо от глад създание иска да я целуне, вместо тутакси да забие зъби в шията ѝ, достигна своя връх. Не можеше да го обясни с мисли, нито с чувства, а само с един жест — притегли главата на Стефан, така че устата му да се притисне към шията ѝ.

— Моля те — промълви, — о, Стефан, *моля те*.

Сетне почувства кратка болка и Стефан пиеше кръвта ѝ, а съзнанието ѝ, което пърхаше наоколо като птица в ярко осветена стая, се издигна все по-нагоре и нагоре, докато най-накрая се сля с най-любимото същество.

Последвалото не можеше да се опише с думи. Двамата общуваха с мисли, чисти и бистри като блестящи скъпоценни камъни. Елена ликуваше, защото съзнанието на Стефан бе изцяло открито за нея, нищо не бе скрито зад стена или потънало в мрак, нямаше скали от тайни, нито приковани към тях плачещи деца...

Какво! — чу тя безмълвното възклицание на Стефан. Приковано дете? Огромна скала? Кой би могъл да крие това в съзнанието си...?

Стефан се отдръпна. Знаеше отговора, преди бързата като светкавица мисъл на Елена да му го подсказе. Елена усети яркозелената вълна на жалостта му, примесена с естествения гняв на млад мъж, достигнал дълбините на Ада, но неосквернен от ужасната черна отрова на омразата на брат към брат.

И аз не зная какво да направя! — въздъхна Елена, когато приключи с обяснението на всичко, което знаеше за най-съкровения мисли на Деймън. Направих всичко, което бе по силите ми, Стефан, дори... дори го обичах. Дадох му всичко, което не беше предназначено единствено за теб. Но не зная дали изобщо имаше някакво значение.

Той нарече *Мат Мат* вместо *Мет*, прекъсна я Стефан.

Да... забелязах го. Не спирах да го моля за това, но сякаш нямаше никакво значение.

Имало е значение: ти си го променила. Малко хора са способни на това.

Елена притисна силно любимия мъж към гърдите си, сетне застина и го погледна, разтревожена да не е било прекалено силно. Той ѝ се усмихна и поклати глава. Вече приличаше на нормален човек, а не на оцелял от лагер на смъртта.

Би трябвало да продължиш да го използваш, каза ѝ Стефан телепатично. Никой няма по-голямо влияние върху него.

Ще го направя — без помощта на Крилете, обеща Елена. После се притесни, че Стефан ще я помисли за твърде самоуверена — или прекалено пристрастна.

Но един кратък поглед към Стефан бе достатъчен, за да се увери, че постъпва правилно.

Двамата се вкопчиха един в друг.

Не беше толкова трудно, колкото Елена си го бе представяла — да позволи на Стефан да пие и от други човешки същества.

— Ако сте уплашени или сте променили решението си, просто го кажете — беше първото, което заяви облеченият в чиста пижама Стефан на тримата си донори. — Чувам идеално и не съм полудял от жажда за кръв. Пък ѝ навярно ще усетя, ако не ви е приятно, и ще спра. И накрая — благодаря ви — благодаря на всички ви. Тази нощ реших да наруша клетвата си, защото все още съществува, макар и малък шанс, ако заспя, утре сутринта да не мога да се събудя без вашата помощ.

Бони беше ужасена, възмутена и бясна.

— Искаш да кажеш, че през цялото онова време не си могъл да заспиш, защото си се боял, че...

— От време на време заспивах, но благодарение на съдбата — благодарение на Бог — всеки път се събуждах. Имаше моменти, когато не смеех да помръдна, за да запазя енергията си, но Елена винаги намираще начин да дойде при мен и всеки път, когато идваше, ми носеше някаква храна. — Погледна я така, че сърцето на Елена сякаш излетя от гърдите ѝ и се издигна високо в небето.

След това тя направи график, така че Стефан да бъде хранен на всеки час. После оставиха Бони сама — първият доброволец, — за да ѝ бъде по-удобно и да не се притеснява.

На следващата сутрин Деймън излезе, за да навести Лий, племенницата на собственика на антикварния магазин, която изглеждаше много радостна да го види. Като се завърна, огледа с насмешка пръснатите из пансиона легла.

И тогава видя букета.

Беше солидно запечатан със защити амулети, с които да премине през бездната между измеренията. От него се излъчваше нещо много силно.

Деймън наклони глава.

Хмм... питам се какво ли е?

„Мило дневниче,

Не зная какво да кажа. Ние сме у дома.

Миналата нощ двамата със Стефан си взехме дълга вана... и аз бях малко разочарована, защото любимата ми четка с дълга дръжка за търкане на гърба не е тук, а и нямах звездна сфера, за да пусна вълшебна музика за Стефан — а водата беше хладка! Стефан отиде да провери дали бойлерът е включен на най-високата степен и се натъкнал на Деймън, който се канел да стори същото! Обаче не постигнаха голям ефект, защото къщата е пълна с хора.

Но аз се събудих преди няколко часа и пред мен се откри най-красивата гледка на света... изгревът. Бледорозово и тайнствено зелено на изток, но все още тъмно на запад. После небето доби сякаш още по-голяма дълбочина, а дърветата се забулиха в облаци роса. Тогава от хоризонта се надигна блестящо великолепие и небето се оцвети в тъмнорозово, кремаво и тук-там дори в жълто-зелено. Накрая се появи една огнена линия и в този миг всички цветове се промениха. Линията се изви в дъга,

небето на запад се обагри в тъмно, тъмносиньо и тогава се показа слънцето, носещо топлина и светлина, дърветата засияха в яркозелено, а небето стана божествено синьо — божествено просто означава небесно. Като го видях, ме прониза най-сладостната тръпка. Небето приличаше на скъпоценен камък — прекрасен, небесносин, а златното слънце пръскаше енергия, любов, светлина и всички най-добри неща на света.

Нима бих могла да не изпитвам най-вълшебното щастие, докато се люблювам на изгрева в прегръдките на Стефан?

Благословени сме ние, защото сме толкова щастливи, че сме родени в светлината — ние, които я виждаме всеки ден, без да се замислим. Можехме да сме родени със сенчести души, които живеят и умират в пурпурния мрак, без да знаят, че съществува нещо по-добро.“

Елена се събуди от виковете. Веднъж вече се бе събудила, изпълнена с невероятно блаженство. Сега отново се събуди — но този път от гласа на Деймън. *Крясъци?* Деймън никога не крещеше!

Нахлузи пенъоара си, изхвъркна от вратата и хукна надолу по стълбите.

Повишени гласове — объркване. Деймън бе коленичил на пода. Лицето му бе пепелявосиво. В стаята не се виждаше никакво растение, което би могло да го задуши.

Отровен е, бе следващата мисъл на Елена и погледът ѝ тутакси обходи стаята, търсейки разлято питие, изпуснатата чиния — някакъв знак, че отрова бе причинила всичко това. Но нищо подозрително не откри.

Сейдж потупваше Деймън по гърба. О, Господи, да не би да се е задавил? Но това беше пълна глупост. Вампирите не дишаха, освен, за да говорят и да изграждат Силата.

Но тогава какво се бе случило?

— Трябва да дишаш! — крещеше Сейдж в ухото на Деймън. — Поеми дъх, все едно искаш да кажеш нещо, а след това го задръж, за да увеличиш Силата си. Мисли за вътрешностите си. Накарай дробовете си да функционират!

Думите му само още повече объркаха Елена.

— Ето! — извика Сейдж. — Видя ли?

— Но това трая само миг. След това трябва отново да го правя.

— Ами да, тъкмо в това е смисълът!

— Аз ти казвам, че умирам, а ти ми се смееш? — изкрещя разрошеният и раздърпан Деймън. — Аз съм сляп, глух и сетивата ми са повредени — а ти се смееш!

Той е разрошен и раздърпан, помисли си Елена, обезпокоена от нещо.

— Ами. — Сейдж явно се стараеше да потисне смеха си. — Може би, *mon petit chou*^[1], не е трябвало да отваряш нещо, което не е

било предназначено за теб?

— Преди да го сторя, поставих защиты навсякъде около себе си. Къщата е в пълна безопасност.

— Но ти не си — *дишай!* Дишай, Деймън!

— Изглеждаше напълно безобидно — и не отричай — всички смятахме да го отворим миналата вечер — но се почувствахме толкова уморени!

— Но да го направиш сам, да отвориш подарък от китсуне... това е било глупаво, нали?

— Не ми чети конско! — тросна му се давецият се Деймън. — Помогни ми! Защо всичко ми се струва приглушено, все едно съм в пашкул? Защо не мога да виждам? Или да чувам? Или да подушвам — каквото и да е? Казвам ти, че нищо не подушвам!

— Ти си напълно здрав и с остри сетива като всеки нормален човек. Навярно би могъл да победиш повечето вампири, ако в момента ти се наложи да влезеш в схватка с някои от тях. Но човешките сетива са много малко и много притъпени.

Думите заплуваха в съзнанието на Елена... отваряне на неща, които не са предназначени за теб... букета от китсунето... човек...

О, Господи!

Очевидно същите думи проникваха в съзнанието на някой друг, защото в кухнята внезапно се появи една фигура. Стефан.

— Ти си откраднал букета ми? От китсунето?

— Бях много внимателен...

— Осъзнаваш ли какво си направил? — Стефан разтърси Деймън.

— Леле! Заболя ме! Да не би да искаш да ми прекършиш врата?

— Заболяло те? Деймън, ти си този, който причинява неизразима болка! Разбираш ли? Аз говорих с китсунето. Разказах му историята на живота си. Елена дойде да ме посети и той я видя съвсем сломена... е, няма значение, той я видя да плаче заради мен! Ти... осъзнаваш ли... какво... си направил?

Сякаш с всяка изминала минута Стефан се изкачваше по стръмна стълба, която с всяко следващо стъпало го издигаше към все по-високо ниво на ярост от предходното. И там, на върха...

— **ЩЕ ТЕ УБИЯ!** — изкрещя Стефан. — Ти си откраднал моята човечност! Той я даде на мен — а ти си я взел!

— Ти ще убиеш *мен*? Аз ще убия теб, копеле! В средата имаше едно цвете. Черна роза, никога не съм виждал по-голяма. И ухаеше... божествено...

— Сега я няма! — заяви Мат и размаха букета. В средата на изкусната аранжировка зееше голяма дупка.

Въпреки това Стефан изтича, зарови лице в букета и вдъхна дълбоко остатъците от аромата. Не спираше, отново и отново, като щракаше с пръсти и всеки път между тях проблясваше светкавица.

— Съжалявам, приятел — поклати глава Мат. — Мисля, че няма смисъл.

Сега Елена проумя. Онова китсуне... той беше от добрите, като в историите, които Мередит им бе разказала. Или поне достатъчно добър, за да се изпълни със съчувствие към тържествения обет на Стефан. И така, когато се е освободил, той е направил букет — китсунетата могат да направят всичко от растенията, макар че сигурно това е било велик подвиг, нещо като да откриеш тайната на вечната младост... да превърнеш вампир в човек. И след безкрайните страдания и изпитания, които Стефан бе преживял, най-после бе получил наградата си... точно сега...

— Ще се върна обратно! — извика Стефан. — Ще отида да го намеря!

— Със или без Елена? — попита Мередит тихо.

Стефан спря. Погледна към стълбата и очите му срещнаха тези на Елена.

Елена...

Ще отидем заедно.

— Не! — избухна Стефан. — Никога не бих ти причинил това. Няма да отида никъде. Просто ще го убия! — Извъртя се към брат си.

— Хайде, направи го! Освен това аз съм този, който ще те убие, копеле такова! Ти ми отне света! Аз съм вампир! Аз не съм — последва най-цветистата ругатня — *човек!*

— Е, вече си — вметна Мат. Едва се сдържаше да не се разсмее на глас. — Така че май е по-добре да свикнеш с това.

Деймън се хвърли към Стефан. Той не помръдна. В следващия миг всичко се превърна в една въргаляща се топка от преплетени крайници, стрелкаха се юмруци, разнасяха се ругатни на италиански.

Вдигна се оглушителен шум, сякаш най-малко четирима вампира се биеха с петима или шестима човека.

Елена се отпусна безпомощно върху стъпалото.

Деймън... човек?

Как щяха да се справят с това?

Вдигна глава и видя, че Бони бе подредила поднос с най-различни неща, вкусни за хората. Несъмнено го беше приготвила, преди Деймън да изпадне в истерия.

— Бони — рече Елена тихо, — не му го давай още. Сигурно ще го запрати по теб. Но може би по-късно...

— По-късно *няма* да го запрати?

Елена потръпна.

— Как Деймън ще се примири с факта, че вече е човек? — попита се тя на глас.

Бони погледна към врецящата, сипеца злобни клетви топка от човешко-вампирска ярост.

— Бих казала... с крясъци и ритници.

Точно в този миг госпожа Флауърс се появи от кухнята. Носеше табла, отрупана с чинии, пълни с пухкави златисти гофрети. Видя търкалящата се, потна и озъбена топка, която представляваха Стефан и Деймън.

— О, Боже! — ахна възрастната жена. — Случило ли се е нещо?

Елена погледна към Бони. Бони погледна към Мередит. Мередит погледна към Елена.

— Би могло да се каже — промълви Елена.

След това и трите се предадоха. Избухна оглушителен и безпомощен смях.

Изгуби ценен съюзник, прошепна един глас в съзнанието на Елена. Осъзнаваш ли това? Можеш ли да предвидиш последствията? Днес, когато току-що се завърна от света на Шиничи?

Ние ще победим, каза си Елена решително. _Трябва да победим._

---

[1] Моя малка зелчице (фр.). — Бел.прев. ↑

Издание:

Л. Дж. Смит. Сенчести души

ИК „Ибис“, София, 2010

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-9321-42-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.